

ХАРИ ТЪРТЪЛДАВ СЛУЧАЯТ С БУНИЩЕТО ЗА ТОКСИЧНА МАГИЯ

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2003

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

В дискусия за магията и технологиите на Световната фентъзи Конвенция — Тусон, 1991 година, Александра Хонисбърг отбеляза, че всяка намеса в околната среда, независимо чрез магии или технологии, има своята цена. Тогава ми хрумна шегата за бунище за магически отпадъци и надрасках този израз на джобната си програма, което доведе до появата на тази книга. Благодаря, Александра!

Благодаря на Пол и Карън Андерсон, които присъстваха на дискусията, харесаха гега за бунището и подкрепиха идеята.

Благодаря на Джим Брунет за заклинанията, на Сюзан Шварц — за силфическите ругатни и на Джон Джонстън III за Свети Флориан.

Някъде близо половината от всички страннотии в книгата са идеи на Лаура — благодаря й.

За останалото съм виновен аз.

I

Мразя телефоните.

Първо на първо, те имат навика да те будят по никое време. Когато телефонът на нощното ми шкафче гръмна като бомба, навън още не се беше развиделило. Изохках и се опитах да изключа будилника. Да, ама той не звънесе и ми се изсмя. А телефонът продължаваше да вдига ужасна тупурдия.

— Ама колко е часът? — смънках. Вкусът в устата ми беше на нещо, с което се пръскат латинките в градината.

— Пет и седем — осведоми ме часовникът, като продължаваше да хихика. Хорологичният демон вътре би трябвало да е дружелюбен, а не жизнерадостен. Неведнъж съм си мислел да му оправя контролната магия, но два̀сет и пет крони са си два̀сет и пет крони. Като си на държавна заплата, свикваш да се примиряваш с положението.

Вдигнах слушалката. Това е сигнал за шумовия дух на дъното на телефона да млъкне. Той така и направи — магията на Ма Бел, за разлика от тези на фирмите за евтини часовници, действа точно както трябва — ни повече, ни по-малко.

— Фишър на телефона — казах с надеждата, че гласът ми не звучи все едно са ми потънали гемииите. Защото точно така се чувствах.

— Здравей, Дейвид. Кели се обажда, от район Света Колумба.

Като нищо можете да ме баламосате. След като таласъмчето в слушалката на даден телефон препредаде думи в ефира на онова в другия телефон, а второто ги преповтори на тебе, те звучат така, сякаш не идат от жив човек — да не говорим за някой конкретен човек. Това е другата причина, поради която ненавиждам телефоните.

Но за последните десет години тия пущини избуяха като гъби след дъжд — откакто ектоплазменото клониране позволи на телефонната компания да бичи цели легиони почти еднакви таласъмчета говорители. Оттогава заклинанията за включване се усъвършенстваха достатъчно, че да можеш надеждно да избереш тъкмо желаното от тебе таласъмче сред тези легиони.

Разправят, че съвсем скоро ще разрешат и проблема с гласовете. Разправят го от втория ден след изобретяването на телефона. Ще го повярвам, като го чуя с ушите си. Има неща, по-големи дори от Ма Бел.

Нека гласът си е безличен — но наистина ми се щеше да вярвам, че се обажда Чарли Кели. Сигурно току-що е седнал на бюрото си в главния щаб на Агенцията за природно усъвършенстване в район Света Колумба и, разбира се, на мига се е хванал за телефона. Три часа разлика във времето ли? В РСвК не мислят по този начин. Слънцето се върти около тях, а не обратно. Редно е Свети Птолемей Александрийски да стане покровител на това място, без значение какво казва църквата.

Всичко това ми мина през ума с такава скорост, каквато бих могъл да набера в 5.07 във вторник сутринта. Според мен не съм пропуснал нито такт — или поне не съм пропуснал повече от един — преди да отговоря:

— И какво мога да сторя за тебе в този прекрасен ден, Чарли?

Заради изолиращото заклинание в телефонната мембрана не ми се налагаше да слушам как моя таласъм крещи през цялата страна на неговия. Чаках отговора:

— Получихме сигнали, че по вашите краища може би има проблем, който си струва да му се хвърли някой и друг неофициален поглед.

— Къде точно по нашите краища? — попитах търпеливо. Тия на изток, където всеки живее в джоба на другия, представа си нямат доколко се е разпрострял Градът на ангелите.

Последвалата пауза беше по-дълга от нужния разговор между двата телефонни таласъма. Сигурно Чарли преглеждаше картата или някой доклад. Най-сетне се обади:

— Някакво място на име Чатсуърт. Това е име от района на Града на ангелите, нали? — каза го така, все едно това на мен ми се пада зад съседния ъгъл.

Не ми се падаше. Отговорих с въздишка:

— Това е в Долината на Свети Фердинанд, Чарли. На около шейсет-седемдесет километра от мястото, където се намирам в момента.

— О — възкликна той стреснато. Окръжност с радиус седемдесет километра с център офиса на Чарли гълташе поне четири провинции. На седемдесет километра от мен не се излизаше дори от нашето баронство, освен ако не тръгна право на юг — пък и тогава ще стигна едва в съседното. Не ми се налага често да пътувам на юг — в Портокаловото баронство в АПУ си имат собствени следователи.

— И какво става в Чатсуърт? — попитах. — По-точно какво толкова става, че ти се налага да ме изритваш от леглото?

— Извинявам се — каза той толкова спокойно, че разбрах, че е знаел много добре кое време е тук, преди да се обади. Което означаваше, че случаят е спешен. А това на свой ред означаваше, че мога да започна да се тревожа. Така и направих. Той продължи:

— Може би имаме проблем със сметището в планината.

Прерових мисловния си архив.

— Девънширското бунище, така ли?

— Да, тъкмо то — съгласи се въодушевено той. Твърде въодушевено. Девъншир от години насам, мине се не мине, създаваше проблеми на Града на ангелите. Проблемът с магията е в това, че тя не е свободна. Всичкото онова добро, което прави, задължително се уравнирява със съответното количество зло. Да, знам, че това хората са го разбрали още по времето на Нютон: на всяко действие съответства равно противодействие — и всичкото смятане, което върви с този закон. Но го разбират само на думи, в смисъл „щом не осирам собствения си двор, на кого му пука за съседния?“

Тази позиция си вършеше чудесна работа — поне привидно — по времето, когато „съседния двор“ означаваше широки открити пространства. Страничните продукти на магията ще попарят някоя и друга гора или отровят някой поток — какво толкова? Местниш се в съседната гора или край съседния поток, и туйто. Преди сто години Провинциите на Конфедерацията сякаш вечно щяха да продължават с разширяването на запад.

Но вече не се разширяват. Аз ли да не знам — Градът на ангелите, разбира се, е разположен на брега на Мирния океан. Вече не разполагаме с неограничени количества чиста почва и вода, които да експлоатираме. А докато индустриалната магия се проявяваше като все по-способна на чудеса, страничните ѝ продукти ставаха все по-вредни. Хич няма да ви се ще потокът да довлече у вас тия странични

продукти, повярвайте ми, няма. Моя задача е да се погрижа да не ви ги натресе.

— И какво се е объркало в Девъншир този път? — попитах. Отговорът, който в действителност исках да чуя, беше „Нищо“. Много от местните предприятия изхвърлят отпадъците си в Девъншир, а някои от най-големите сред тях са фирми от отбранителната промишленост. Поради самата природа на съществуването отпадъците от техните заклинания са по-токсични от всички останали.

Чарли Кели отговори:

— Не сме съвсем сигурни, че нещо се е объркало, Дейв — това беше близо до желанието от мен отговор, но недостатъчно близо. Той продължи: — Някои от местните обаче — не каза кои точно — се оплакват по-често от обикновено.

— А имат ли причина? — попитах. Местните винаги се оплакват от сметищата за токсични магии. Не им харесва шумът, не им харесват магиите, не им харесват мухите (за това не мога да ги обвинявам особено — вие охотно ли бихте се съгласили да ви стоварят в задния двор отпадъци от сделки с Велзевул?). През повечето време, както каза Чарли, всъщност всичко си е нормално. Но сегиз-тогиз...

— Тъкмо това искаме от теб да разбереш — осведоми ме той.

— Добре — отвърнах. После нещо, което той бе споменал преди малко, прищрака в мозъка ми. Чак сега се разбудих достатъчно, че да му обърна внимание. — Как така искаш да поогледам незабелязано! Защо да не отида там с развети знамена и тръбен рев? — Официалната инспекция на АПУ е нещо, което си струва да се види: двама екзорцисти, магьосник, шамани от двете Америки, Монголия и Африка, всичкото му там. Понякога дори тамянтът сам по себе си е токсична заплаха.

— Защото така искам. — Гласът му прозвуча изтормозено. — Помолиха ме да проведат разследването колкото се може по-неофициално. Защо, си мислиш, ти се обаждам вкъщи? Освен и докато не откриеш нещо наистина нередно, най-добре за всички ще е да си траеш. Моля те, Дейв?

— Добре, Чарли. — Бях му задължен, а и той е свестен човек. — Тук е забъркана политиката, нали? — Произнесох оная дума така, че прозвуча като мръсна.

— Че къде ли не е забъркана? — Не каза нищо повече. Не го обвинявам — пазеше си хляба човекът. А телефонните таласъми също имат уши като всички останали. И те могат да бъдат изтезавани, мамени и понякога подкупвани, за да се раздрънкат. Да, телефонните системи за сигурност са стигнали далече, но все още не са успели да изкарат всички дяволи от тях.

Въздъгнах.

— Можеш ли поне да ми кажеш кой иска от мен да се понавъртя там? Тогава, ако някой се пробва с нещо, поне ще знаем защо. — В ухото ми — единствено тишина, без да броим дишането на моя телефонен таласъм. Пак въздъгнах. Тази сутрин беше от ония. — Добре, Чарли. Сам ще си извадя изводи. — Ваденето на тия изводи щеше да е гадна работа, повярвайте ми. След последна въздишка, за ефект, завърших: — Веднага тръгвам за Долината. С Божията помощ мога да стигна там, преди движението по магистралата „Свети Яков“ да стане невъзможно.

— Благодаря ти, Дейвид. Много съм ти признателен — каза Кели, отново живнал, след като вече бях заиграл по свирката му.

— Да, знам. — Примирих се, че ми предстои дълъг и противен ден. — Чао, Чарли. — Затворих телефона. Таласъмът задряма. Де да можех и аз.

Ударих си един бърз студен душ — или саламандърът на блока не се беше събудил още, или някой през нощта го беше превърнал в жаба. Пих едно мътно кафе и изядох една недотам баята кифла. Почувствах се човек — доколкото мога да се чувствам подобен в пет и половина — слязох в гаража, метнах се на килимчето и потеглих към магистралата.

Правилата за достъп в моя блок са като навсякъде, предполагам: всеки може да използва коридора за летене на излизане, но, за да влезеш, трябва да представиш входния си талисман на демона страж или някой от обитателите, за да го умилостивиш да те пусне. Иначе изскачаш — при това с гръм и трясък — право през вратата и навън.

Потеглих на запад по Втория булевард (не ме питайте защо е Втория, а не просто Втори — така е, и толкова) на около шест метра от земята. Движението не беше чак толкоз натоварено, макар и все още да летяхме със запалени фенери, за да се виждаме в сумрака призори.

Пазачът, който пуска килимчетата на магистрала „Свети Яков“ от страничния път е от по инаква порода от средностатистическия демон пазач на сгради. Той държи бариерата спусната точно колкото трябва секунди, а после я вдига, колкото през нея да се промъкне само един килим. Никой никога не е успял да се досети как се умилостивява такъв Пазач. О, ако си достатъчно бърз — и достатъчно тъп — можеш да се шмугнеш през бариерата, залепен за нечия опашка. Но я само се пробвай — веднага ще ти запише сплитката на килима и само след няколко дни — хоп, като по магия, в пощата ти цъфва катаджийски акт. Не са много хората, които проявяват подобна глупост втори път.

Магистралите имат нужда от подобни правила — иначе щяха да са невъзможно задръстени. Стана така, че, въпреки че тръгнах толкова рано, пак заседнах. Малко по на север от забранената зона около летището бе станала тежка катастрофа. Нечий килим беше отишъл. Проклетият му глупак — е, разбира се, не знам в какво точно състояние се намираше душата му, но нямаше как да отречем глупостта му — не бил сложил и предпазния колан.

Екип на „Бърза помощ“ се суетеше долу на земята покрай изхвърления. Бяха довели и свещеник, така че работата не изглеждаше на добре. Другият килим на Червения кръст беше паркиран във въздуха и се грижеше за нечисто изхвърлените жертви — поради което се налагаше всички да го заобикалят. Пътном хората зяпаха и затова се придвижваха още по-бавно. Вечно го правят. Мразя това.

След това постигнах доста добро време, докато не ми се наложи да забавя отново ход на кръстовището с магистрала „Света Моника“. Смесването на возила, прииждащи от три посоки, си е страшно, като се замислиш. Ежедневно пътуващите към работата си го правят, без да се замислят.

След като хванах пътя на север към Уестууд, навалицата се поразреди и аз стигнах до Долината на Свети Фердинанд направо с реене. Слязох от магистралата и пообикалях малко. Лека-полека се приближавах до Девънширското бунище и търсех признаци, които да ми подсказват прав ли е Чарли Кели да се тревожи.

Отначало не забелязах такива, което възрадва сърцето ми. Преди две поколения Долината тънеше във ферми и цитрусови горички. После дърветата намаляха, а къщите се увеличиха. Сега Долината развива собствена индустрия (ако не развиваше, в края на краищата

нямаше да се налага да се тревожа за буницето за токсична магия). Но в по-широк мащаб тя все още представлява една от „спалните“ на Града на ангелите — много къщи, много деца, много училища. В такъв квартал не ти се мисли за никакви гадости.

Преди да отида на самото бунище, се отбих до манастира да се поподготвя. Братята Тома си имат филиали в градовете из целия Запад. По-педантично летописване просто не съществува. Дори и всичко в Долината да изглеждаше нормално, имах сериозен шанс да се натъкна на някоя неприятност просто като се разровя из цифрите, които те съхраняват върху пергамент.

Бях чувал, че при Братята Тома съществува неписано правило никой от абатите им никога да не бъде наименуван брат Тома. Не знам защо така. Зная, че абатът във филиала на Долината беше арменец с голям нос на име брат Ваан. Бяхме се срещали няколко пъти, макар че най-често си имах работа недостатъчно далеч от Града на ангелите, че да ми притрябва помощта му.

На влизане в неговия кабинет той ме пусна пред себе си и ми се поклони вежливо. Светлината на свещите се отразяваше в черепа му. По-плешив човек от него не бях виждал — не му трябваше да си бръсне тонзура. Посочи ми едно удобно кресло, а после седна на твърдия си стол.

— С какво мога да ви бъда полезен днес, инспектор Фишър? — попита ме той.

Бях подготвен за това.

— Бих желал да извърша малко сравнителна работа относно ражданията, вродените дефекти, изцеленията и изгонването на зли духове в северозападната част на Долината — да сравня данните отпреди десет години с тези от миналата година.

— Аха. — Само това каза абатът. На фона на гладкия му череп двете дебели черни гъсеници, които използваше за вежди, изглеждаха дори още по-живи от обикновено. Сега трепкаха. — Данни в колко голям радиус от Девънширското бунище бихте желали?

Въздъгнах. Трябваше да го очаквам. Аз съм евреин, но знам достатъчно и съм проумял, че общо взето глупаците не достигат до ранга на абат.

— Разследването е неофициално и поверително, нали разбирате — казах.

Той ми се изсмя. Изчервих се. Може би глупакът бях аз — седнал съм да разправам на един абат за „поверителен характер“. Той каза само:

— Има места, където този аспект би трябвало повече да ви занимава, отколкото тук, инспекторе.

— Предполагам — смънках. — Вашата система за обработка на данни може ли да покрие радиус от десет километра?

Гъсениците се смръщиха — бях го обидил.

— Мислех, че ще ме помолите за нещо трудно, инспекторе. — Той се изправи. — Бихте ли били така любезен да ме последвате?

Последвах го. Преминахме покрай няколко стаи, в които очите ми отказаха да надникнат. Не се обидих — в Йерусалимския храм и дори във вашата квартална синагога има места, където възприятията на хората от друга вяра също изключват. Всяка вяра си има своите тайнства. Благодарен бях, че Братята Тома не смятаха архива си за толкова свещен, че да го пазят от външни погледи.

Скрипториумът се намиралше под земята — традиционна конструкция, останала от времето, когато за всеки грамотен човек са смятали, че практикува черна магия и книгите от всякакъв род е трябвало да се пазят от факлите на невежите и страхливците. Но макар и разположена под земята, стаята беше съвсем модерно обзаведена — огньовете на Свети Елм осветяваха равномерно всяко отделение, а те на свой ред бяха обзаведени с екран за достъп от матово стъкло.^[1]

Веднага щом двамата с брат Ваан влязохме в едно от сепаретата, духът на скрипториума се появи на стъклото. Беше с очила. Едвам се принудих да удържа сериозната си физиономия. Не си и бях помислял, че тия от Отвъдното могат да изглеждат като книжни червеи.

Обърнах се към абата.

— Ами ако вляза без тебе или друг, който има правото да влиза тук?

— Нямаше да успееш да измъкнеш никаква информация от нашия приятел тук — заяви ми брат Ваан. — Щяха да те хванат. — Говореше тихо и уверено. Повярвах му. Братята Тома сигурно разбираха от секретност на документите повече от всекиго в правителството, а онова, което не разбират те, Рим го разбира.

Абатът се обърна към матовото стъкло:

— Дай на този човек неограничен достъп до нашите архиви и му оказвай пълно съдействие за... четири часа ще стигнат ли?

— Повече от достатъчно — отговорих.

— Значи, за четири часа — заключи свещеникът. — Отнасяй се към него във всяко едно отношение като към член на нашето свято братство. — По-бланш от тоя карт надали бих могъл да получа. Сведох глава в дълбока признателност. Той махна с ръка, сякаш искаше да ми каже „Чудо голямо!“. Можеше да ми го и каже на глас, стига да искаше (смирението, в края на краищата, е добродетел, присъща на монасите), но и двамата знаехме, че съм му голям длъжник.

— Нещо друго? — попита ме той. Поклатих глава. — Наслука тогава — и той си тръгна. — Ще се видим по-късно.

Духът на екрана обърна късогледия си взор към мен.

— С какво бих могъл да ти бъда полезен, рожбо на Адама, на която са предоставени четири часа неограничен достъп до архивите на Братята Тома?

Казах му същото, каквото и на брат Ваан:

— Искам да прегледам ражданията, вродените дефекти, изцеленията и случаите на изгонване на зли духове в радиус от десет километра около Девънширското сметище. Първо за годината, изтичаща точно преди десет години на тази дата, а после за годината, която изтича днес. — Човеците се справят с приблизителните данни, ала при духовете трябва да уточняваш всичко дума по дума и да внимаваш с препинателните знаци.

— Ще събера изискваните от вас данни. Моля, изчакайте — каза духът и екранът потъмня.

В началото бе Словото, и Словото беше у Бога, и Словото бе Бог. Да, знам, това е теологията на брат Ваан, а не моята. Моята е много по-стара от християнството, ако става въпрос. В Старото египетско царство бог Птах е бил смятан едновременно за езика на прастария бог Атум и за инструмента, чрез който Атум е създал материалния свят. Разбира се, мисълта е инструмент, чрез който възприемаме Отвъдното и му влияем — без нея ще сме слепи за магията като безсловесните твари.

Но Евангелие от Йоана, глава първа, стих първи и неговите варианти в другите вероизповедания наред с това представляват и основата на модерната теория на информацията. Тъй като думите са

носителите на божественото, те се проявяват не само в нашия свят, но и в духовния. Правилно насочени — омагьосани, ако щете — духовете могат да събират, четат, манипулират и разместват същността на думите, без да се налага да си имат работа с веществените документи, върху които фигурират те. Ако гръцките и римските магове знаеха този номер, светът им щеше да се дави в информация също като нашия.

Не ми се наложи да чакам дълго: както и очаквах, брат Ваан използваше само най-добрите и най-добре обучени духове. Призрачни образи на документи започнаха да се сменят един през друг върху екрана — архивни свидетелства с десетгодишна давност.

— Задръж! — изкомандвах аз след няколко секунди.

Духът се появи.

— Подчинявам се на указанията ти, о, рожбо на Адама — каза той, сякаш ме предизвикваше да му възразя.

— Знам, знам — отвърнах. Последното нещо, което исках, беше да вбеся сърцето на системата за достъп. — Но няма нужда да преглеждам отделно всички доклади. Дай ми цифровите данни за всяка категория и в двата периода. След като ги прегледам, ще погледна и конкретните документи. Така ще виждам едновременно и гората, и дърветата.

Духът ме огледа над призрачните си очила.

— Не би трябвало да срещате трудности с поддържането на мисловната си представа и за двете категории — упрекна ме той.

Лесно му е на някой от Отвъдното да го каже, но за мен важат обичайните ограничения на плътта и кръвта. Вторачих се в него. Ако продължаваше да ми се големее, щях да трия сол на главата на брат Ваан. Най-накрая той се нацупи отново и произнесе:

— Да бъде, както желаете.

Една по една, цифрите започнаха да излизат на екрана. Духът на скрипториума на Братята Тома без съмнение беше много добре обучен: пишеше цифрите така, че съвсем лесно ги разчитах. Нямахше нужда да си прави толкова труд. Така съм свикнал на огледално писане, че си го чета като нормалното. Може би изучаването на юдейски ми е помогнало да свикна да местя погледа си отдясно наляво.

Когато и последната цифра се стопи, погледнах бележките, които бях надраскал. Раждаемостта се беше покачила в сравнение с отпреди десет години — Долината на Свети Фердинанд постоянно се пълни.

Жилищните блокове до голяма степен замениха едновременните еднофамилни къщи. Не е такава стълпотворение като в Ню Йорк и не мисля, че някога ще бъде, но Градът на ангелите губи атмосферата на малко градче, която бе успял да запази дори и след като стана милионен град.

Процентът на изцеленията не бе претърпял значителни промени през последните десет години.

— Дух — повиках аз и го изчаках да се появи на екрана. После изиграх предчувствие: — Моля, раздели ми по тип изцеленията за двата периода, от които се интересувам.

— Момент — откликна той.

Данните най-сетне дойдоха — не бяха драматични. Аз и не очаквах да са — не и когато честотата принципно бе останала кажи-речи постоянна. Но увеличеното разпространение на прострелване от елфи в статистиката за изцеленията бе показателно. Елфите са привлечени от области с висока концентрация на магия. Ако Девънширското сметище беше толкова чисто, както се предполагаше, то не биваше толкова много елфи да се вихрят насам и да пронизват със стреличките си хората. В края на краищата стрелите на елфите не са като тези на Купидон — и изгонването на зли духове процъфтяваше. Помолих духа за доклади мостри от всеки период. Не преследвах статистическа елегантност — още не, просто исках да добия представа какво става. Останах с впечатлението, че духовете, които се е наложило да пратят в изгнание през последната година, бяха доста по-гадна компания и преди да ги прогонят, успяваха да навредят повече, отколкото по-рано.

Но цифрите, които наистина ме халосаха по главата, бяха тези за вродените дефекти. Разликата между времето отпреди десет години и миналата година беше почти тройна. Подсвирнах тихичко, после отново извиках духа на скрипториума. Когато той се появи пак, го помолих:

— Може ли да получа списък на вродените дефекти по тип за всеки от тези два периода, моля?

— Момент — каза пак духът. Екранът угасна. После духът започна да пише по него. Първо ми предостави данните за по-ранния период. Всичко изглеждаше съвсем нормално. Няколко случая на прозрения, сменено момиченце с диагноза, поставена достатъчно рано,

че да ѝ бъде даден цяр и голям шанс да живее почти нормален живот: нищо кой знае колко забележително.

Когато на екрана се появи информацията за вродените дефекти за изминалата година, направо щях да падна от стола. Само за тази единствена година областта около Девънширското бунище беше видяла три вампира, два ликантропа и три случая на апсихия: човешки бебета, родени без никаква душа. Това е нещо наистина ужасно и нито свещениците, нито лекарите могат да помогнат. Горките дечица порастват, остаряват, умират и край. Дотук. Като си помисля за това, направо ме втриса.

Три случая на апсихия за една година в диаметър от десет километра... Пак се разтреперих. Такова нещо като апсихия просто няма, освен ако в околната среда не се промъкне нещо нечестиво. Дори и в източна Вранкия, където токсичните заклинания, с които двете страни са се замеряли през Първата магическа война, все още тровят земята след три четвърти век, няма да срещнете три случая на апсихия за една година.

Свърших с бележките си и благодарих на духа:

— Благодаря ти. Много ми помогна. Мога ли да ви помоля за още една услуга?

— Зависи каква.

— Разбира се — побързах да се съглася. — Само това: ако някой, освен брат Ваан се опита да разбере какво съм правил тук, не му казвай — на него, на нея, на онова, каквото и същество да е то. — Духовете на скрипториумите по природа са с много буквално мислене. Искях да съм сигурен, че съм обхванал както двата пола, така и двете Страни.

Духът се замисли, после кимна.

— Бих уважил подобна молба от страна на монах от Братята Тома, а ми е наредено да се отнасям с вас като такъв за времетраенето, посочено от брат Ваан. Нека бъде както кажете тогава.

Не знаех колко би издържал този дух на сериозен разпит, но не се косях много-много за това. Това е показателно колко съм сведущ, нали? Сигурно съм наивен, но си мислех, че автоматичната анатема, падаща върху всеки, който бърника из църковната собственост, ще е повече от достатъчна, за да държи нахалниците на разстояние. Не съм

християнин, но не бих искал организация с двехилядно досие на влиятелен достъп до Отвъдното да ми има зъб.

Разбира се, почитта към Мамона датира далеч по-отдавна от две хиляди години.

На връщане се отбих в кабинета на брат Ваан, за да благодаря и на него за помощта. Той вдигна поглед от работата си — а над какво работеше, на мен не ми влиза в работата — и каза три думи:

— Чак толкова зле?

Не можеше да го е разбрал чрез магия. Наред със стандартните, издадени от правителството заклинания, аз съм си наложил и собствени. Направи ми ги един равин, експерт по кабалистика и други начини да се оправяш в Отвъдното. Така че бях сигурен, че съм предпазен. Но абатите си имат работа и с този свят. Брат Ваан, да не можеше да ми прочете мислите, поне физиономията ми можеше.

— Доста е зле — признах. Подвоумих се, преди да продължа, но в края на краищата, току-що бях извлякъл информацията от собствения му архив. Въпреки това сниших глас: — Три бебета без душа, родени в този радиус за последната година.

— Три? — изведнъж той се прекръсти, а лицето му доби изпит вид. После кимна, сякаш си припомняше. — Да, толкова са, нали? Всеки път разговарях с родителите. Толкова е трудно, когато знаеш, че никога няма да се срещнат с рожбите си във вечността. Но не бях осъзнал, че са толкова близо до това прокълнато бунище!

Един абат не използва току-така думи като „прокълнат“. Щом ги произнася, значи е сериозно. Не се изненадах, че не бе забелязал натрупването на апсихия около сметицето. Това не беше негова работа. Да утешава съкрушените семейства за него беше много по-важно. Но Братята Тома събираха данните, въз основа на които аз си вадех изводи.

— Има и пронизани от елфи в същия район — казах тихо.

— И как да няма. — Той стана, заобиколи бюрото и положи тежки длани на раменете ми. — Господ да е с тебе, инспектор Фишър. Мисля, че днес ще се занимавате с Неговите задачи.

Дори не го избъзиках, дето те от Един били направили Трима, както бих постъпил, ако бях излязъл от скрипториума с по-добри новини. Благословиите са си благословии и мъдро ни съветват да не ги забравяме.

— Благодаря, брате Ваан — казах. — Де да можех да мисля, че Той е единствената намесена Сила.

Той не отговори, от което заключих, че е съгласен с мен. Искаше ми се да си бях извадил друг извод. Метнах се на килимчето и се отправих към Девънширското бунище. Обиколих го два пъти и чак тогава кацнах. Първо разузнаването, после атаката — и в армията, и в АПУ ти го набиват в главата.

Не че бях научил много от предварителните обиколки. Като се каже бунище, вие си мислите „Грозна гледка“. Не беше така. Отвън то не приличаше на нищо конкретно — два квадратни незастроени парцела. Или поне върху тях не беше построено нищо достатъчно високо, че да стърчи над оградата. А дори и въпросната ограда не беше грозна — по решетките се виеше бръшлян и се спускаше навътре. Стига да искате, вероятно ще можете и сами да ѝ се покатерите и да я прескочите.

Но трябва да сте луди, за да се опитате. Първо на първо, бях убеден, че има заклинания примки, които веднага ще ви хванат. Второ на второ, орнаментите по оградата служеха не само за украса. Кръстове, звезди на Давид, полумесеци, източни идеограми, които разпознах, но не можах да разчета, бронзови алфа и омега, няколко куфийски букви като онези от заглавията на Корана... Тук нещата бяха под контрол. Неща, с които не бива да се закачаш.

Но контролът беше недостатъчен — иначе бебетата наоколо нямаше да идват на белия свят без душици. Капнах няколко капки вино за Преминаване на своя магчекър — уред за издирване на магии, и смънках благословията, с която благодарим на Господ, задето е създал плода на лозницата.

Уредът прилежно отбеляза всички предпазни заклинания по стената... и наистина, зад тях имаше и заклинания примки. Но не видях нищо друго. Свих рамене. Не че го очаквах — магическият речник на уреда не беше толкова богат. Освен това, ако изтичането на магия от бунището беше толкова очевидно, че всеки, който си има джаджа за трийсет крони от „Магия & Ние“, да го забележи, на Чарли Кели нямаше да му се налага да ме изпраща да огледам положението. И все пак на човек му се иска поне веднъж да му е лесно.

На улицата, срещу входа, имаше паркинг. Паркирах килимчето и преди да сляза от него, изрецитирах заклинанието против кражба.

Правя го механично — Градът на ангелите отдавна се слави като център на престъпността. Оставете си килимчето без надзор за минутка, и най-вероятно ще откриете, че са му поникнали краченца.

Прекосих по кръстовата пътека. Все още им викат така, макар че в такъв казан като Града на ангелите тя носи също и символи, с които да превежда безопасно и евреи, мюсюлмани, хиндуисти, зороастристи и будисти и няколко различни чешита езичници (тип „нео“ и от другите) от другата страна на улицата. Не знам какво трябва да правиш, ако си самоанец, който все още се кланя на Танароа. Сигурно да търчиш като смахнат.

Входът на Девънширското сметище беше издаден на около метър пред стената. Пазачът в спретната синя дочена униформа излезе от стъклената будка и докосна шапката си.

— С какво мога да ви помогна, господине? — попита той учтиво, но по начин, който наред с всичко успяваше да намекне, че си нямам законна работа да го карам да излиза от бърлогата си навън.

Показах му сиглата си на АПУ. На място като бунице за токсична магия това успешно ме превръща в Свети Петър — аз съм човекът, овластен поне да спира и да пуца. Очите на стража се оцъклиха.

— Сега ще ви извикам господин Судакис, господин, въ, инспектор, въ, Фишър! — изстреля той и се шумугна обратно в будката. Сграбчи телефона и започна да приказва. Изчака слуховият таласъм да отговори, после затвори слушалката.

— Влезте, господине. Ще ви помогна.

И го стори. Вратата беше от онези с малкото колелце отдолу, което я придърпва обратно. Той я отвори. Зад нея имаше единаединствена символична бодлива тел с табела на няколко езика и горедолу също толкова азбуки. Английската версия гласеше: „О, ВИЙ, КОИ НЕОТОРИЗИРАНИ ПРИСТЪПЯТЕ ТОЗ ПРАГ, НАДЕЖДА ВСЯКА ТУКА ОСТАВЕТЕ“. Данте винаги кара хората да се позамислят.

Стражът откачи телта. Зад нея на земята беше начертана тънка червена линия, минаваща през празнината, където две секции от стената се издаваха навън и оформяха входа. Стражът донесе едно тясно дървено мостче и го нагласи така, че единият му край да е отвътре, а другият — отвън на тънката червена линия. Много

внимаваше никой от тях да не докосва боята. Това би нарушило политиката за външна сигурност на буницето и без съмнение щеше да му струва работата, независимо с колко помощни системи разполагаше това място.

— Вървете, господине — каза той и отново докосна шапката си. — Господин Судакис ви очаква. Моля ви, вътре не пристъпвайте границите на телените ограждения и кехлибарените линии. — Той се усмихна нервно. — Не зная защо ви го казвам, вие го знаете по-добре от мен.

— Вършите си съвестно работата — отвърнах му, докато преминавах по мостчето. — Твърде много хора вече не си правят този труд.

Веднага щом слязох от моста, стражът го прибра. Кехлибарените линии по бетона и бодливата тел, опъната над тях, отбелязваха безопасната пътека към административния офис — ниска сграда от сгуриени блокчета, прилична на цитадела и във военния, и в магичния смисъл на думата.

Докато вървах, се поогледах. Не зная какво очаквах — може би огън и жупел. Но не, това бяха просто няколко акра, покрити с изсъхнали буренаци, защото ничии заклинания не бяха успели да докарат достатъчно дъжд през последните години. И все пак...

За секунда-две оградата около буницето ми се стори много далечна, сякаш самото Нищо разтягаше земята и шубраците по същия начин, както слагате хляб на кюфтетата, за да се издуят. Астролозите дърдорят за почти безкрайните разстояния между звездите. Имах чувството, че гледам, пльокната наред Чатсуърт, толкова безкрайност, че чак ми идеше много. Магията и особено нейните странични продукти могат да правят с времето и пространството такива неща, че математиците все още се пънат да ги проумеят. Погледнах втори път — и всичко изглеждаше нормално.

Надявах се праговете, символизирани от кехлибарените линии, да са достатъчно яки като този при червената линия. Както сочеха данните, които имах от ордена на Братята Тома, дори и него не го биваше особено.

Набит мъж с риза, вратовръзка и цилиндър излезе от сградата да ме посрещне. Протегна ръка и по лицето му се разля професионална приветлива усмивка.

— Инспектор... Фишър, нали? Радвам се да се запознаем. Аз съм Антанас Судакис, длъжността ми е управител на площ за съхранение на магия. Наричайте ме Тони — аз съм тоя, дето се разправя с бунището.

Ръкувахме се. Ръкостискането му издаваше овладяна сила. Бях поне с десетина сантиметра по-висок от него — виждах дъното на цилиндъра му. И въпреки това останах с впечатлението, че този, ако реши, може да ме прекърши на две... Аз съм си върлина, а той бе с телосложението на човек, който в гимназията е бил добър страничен защитник и би играл и в отбора на колежа, само да беше малко по-висок.

Но не се държеше враждебно.

— Защо не влезете в офиса ми, инспектор Фишър...

— Наричайте ме Дейв — предложих. Трябваше да задържа нещата в рамките на дружелюбието, докогато мога.

— Добре, Дейв, ела с мен и ми разкажи за какво точно става въпрос. Всичките ни пергаменти от инспекции са надлежно подписани, подпечатани, благословени, опушени, както си трябва. Държа оригиналите в папка на бюрото ми. Знам, че вие, държавните чиновници, сте вечно недоволни от копията на матово стъкло.

Онова, което магията предизвиква, тя може и да прекрати — казах, все едно цитирах официалната политика на АПУ. Така си и беше. И все пак му повярвах. Ако пергаментацията му не беше в ред, той нямаше да ми се хвали. Освен това, ако пергаментацията му не беше в ред, щеше да си има къде-къде по-големи дертове от изненадващата визита на инспектор от АПУ. Щяха да го тревожат гневът Божи, шефовете, дето не му плащат, за да си клати краката, а може би и Нещо Свише. Много от изхвърлените неща на бунището бяха нечисти по най-грозния начин.

Офисът му не напомняше цитадела, макар и да нямаше прозорци. Разсеяното сияние на огньовете на Свети Елм по тавана осветяваше стаята с хладната, равномерна светлина на облачен ден. Въздухът също беше хладен за дишане, макар Долината на Свети Фердинанд, както и останалата част от Града на ангелите, принципно да е била пустиня, преди да построят града, и климатът ѝ да си беше пустинен.

Судакис забеляза, че видимо не се пържа, и се ухили.

— Свързани сме с един от духовете на замръзналата вода в Зелената земя. Една от плочките тук — той посочи стената зад бюрото — се е докоснала веднъж до духа и сега поддържа атмосферата хладна благодарение на закона за заразяването.

— Веднъж в контакт, винаги в контакт — цитирах. — По-модерно от това няма накъде. — Много сгради в Града на ангелите се охлаждаат чрез заразен контакт с ледени елементи^[2]. Не това имах предвид под модерно — законът за заразяването вероятно е най-старият известен магичен принцип. Но регулирането на ефекта така, че хората да се чувстват добре, а не като заседнали на айсберг, е нов процес. И скъп. Хората, печелещи от бунището, не се скъпяха за подчинените си — зачудих се как ли се е получило това изтичане, като имат толкова пари за пилеене.

Секретарката на Судакус ни донесе кафе и той отново се настани на мястото си. Столът изскърца. Той каза:

— С какво мога да ти помогна, Дейв? Доколкото схващам, посещението ти е неофициално: не си ми показал заповед, не си предявил призовка, не водиш със себе си свещеник или екзорцист, или поне адвокат. Е, какво става?

— Прав си, идвам тук неофициално. — Отпих от кафето. Беше много вкусно, не като онова, реконструираното, което превръща закона на подобие в лъжец. — Трябва да поговорим за плана ви за задържане на магията в рамките на сметището, ако не възразяваш.

Приветливостта му се вкамени толкова внезапно, все едно беше съзрял базилик. Съдейки по изражението му, по-скоро би предпочел да го разпитвам за някой обществен недъг.

— Държим здраво — заяви той. — Няма съмнение, че държим здраво. Може би ще е по-добре тук да се напълни със свещеници и адвокати. Не обичам „неофициалните“ визити, дето ми се стоварват у дома, инспектор Фишър. — Вече не бях Дейв.

— Може и да не държите толкова здраво, колкото си мислите — казах му. — Точно затова съм дошъл да си поговорим.

— Приказките са вятър работа. — И инагът му беше като на страничен защитник. — Не ща да приказваме. Искам доказателства, щом ми се натрисате тука и ми приказвате такива работи.

— Цифрата на пронизаните от елфи около сметището се е увеличила многократно в сравнение с тази отпреди десет години —

изтъкнах.

— Да бе, виждал съм ги тия цифри. Имаме много нови имигранти в района и като се заселят в тази страна, те мъкнат със себе си и своите проблеми. Преди две години имахме случай на ягуарантропия, ако така му се казва на това. Опитайте се да ми обясните дали такова нещо би се случило по времето, когато всичките ни съседи бяха потомци на преселници от северозападна Европа.

За това, че кварталът се променяше, той беше прав. Бях подминал няколко къщи с табели „Курандеро“ на вратите. Мен ако питате, курандеровците са мошеници, които разчитат на невежеството, но мен никой не ме е питал. Основен принцип на магията е, че ако вярваш в нещо, то е истина — за тебе.

Ще ви кажа нещо, в което вярвах аз. Вярвах, че ако АПУ изправеше Девънширското сметище пред съда само по силата на увеличения брой на пронизани от елфи в областта, адвокатите, които хората на Судакис биха насъскали срещу нас, щяха просто да ни смелят на кайма. Не се съмнявах, че и Тони Судакис вярва в същото.

И затова го треснах с нещо още по-тежко и грапаво.

— Пак ли имигрантите ще обвините и за трите случая на апсихия тук миналата година?

И окото му не мигна.

— Съвпадение — изрече той безизразно. Но едната му ръка подръпна сребърната верижка, окачена на врата му. Украшението, което висеше на нея, се показва навън. Очаквах да е разпятие, но се оказа полиран кехлибар с нещо запечатано вътре — хубаво украшение, което сигурно струваше и хубавичка сума.

— Неофициално казано, господин Судакис, и вие знаете също толкова добре, колкото и аз, че три раждания без душа на едно и също място за една година не са съвпадение, а епидемия — отговорих.

Той отново пъкна кехлибарения амулет под ризата си.

— Отричам — и официално, и неофициално. — Гласът му беше толкова силен и кънтящ, че бях готов да се обзаложа, че нещо подслушваше всяка казана от нас дума и бе готово да я изплюе обратно, ако наистина стигнем до съд. Интересно, помислих си аз. Судакис продължи. — И още, инспекторе, помислете върху това: ако според мен мястото не беше безопасно, как така ще идвам всеки ден на работа?

Вдигнах ръка, както се надявах, помирително.

— Господин Судакис — Тони, ако позволите — аз не твърдя, повтарям, не твърдя, че вие носите лична отговорност за каквото и да било. Искам да го разберете. Но свидетелства, че тук може би съществува проблем, привлякоха моето внимание и ако ги пренебрегнеш, значи не си гледам работата.

— Добре — кимна той. — С това мога да се оправя. Виж, може би ще успея да ти изясня всичко, ако ти покажа плана за задържане. Ако ти, Дейв, намериш някакви пробойни в него — пак бях Дейв, значи сигурно се беше поуспокоил — аз лично ще се изсера в шапката си и ще си я нахлупя на главата, кълна ти се.

— Не си под клетва — побързах да кажа. Ако не се окажеше прав, не исках да го карам да прави гнусотии под страх, че гневът на Отвъдното ще се стовари върху него, задето не е изпълнил обещанието си.

— Чу ме. — Той стана от бюрото си, отиде до шкафа и започна да вади папки. — Ето, виж — и той разгъна пред очите ми пергамент. — Тук е външният периметър. Донякъде си го огледал — ето какво включва всъщност. А ето и схемата за защита на комплекса, в който се намираме.

Вече бях убеден, че външният периметър на буницето е затегнат — поне това беше показал уредът. Бегъл поглед върху плановете за защита на бункера ми показа, че Судакис няма от какво да се бои, когато идва на работа. Самият Сатана вероятно би могъл да си пробие път през тези прегради, а може би и вавилонската Тиамат, ако култът ѝ беше още жив. Но по-дребните Сили само щяха да си навлекат главоболия, ако опитат.

— А ето и подземната структура. — Судакис отново натика в лицето ми пергамент. — Прегледай това, Дейв, и ако ми кажеш, че не е стегнато като таквоз на весталка...

За разлика от другите два плана този наистина изискваше подробен оглед. Доброто подземно опазване е Балдеровият имел на почти всяко бунище за токсична магия^[3]. Идеалното решение, разбира се, би било буницето да плава в басейн от алкахест, който би разтворил всяко зло, процедило се в него. Но алкахестът е *quis custodiet ipsos custodes* феномен — тъй като е универсален

разтворител, той разтваря всичко, до което се докосне, което на бърза ръка би включило и самото бунище.

Някои от по-щурите статии в списанията предлагат да се използва или магнитна левитация, или въздушни силфиди, за да се издигне бунището във въздуха и да няма допир с алкахеста отдолу. Според мен всеки, който би опитал да осъществи подобен план, трябва да бъде заточен да живее в офиса на сметището. Магнилевитът е чисто физичен процес, и като всеки физичен процес е податлив на намесата на магия. Въздушните силфиди неслучайно имат репутацията на вятърничави — или ще им писне, или ще се заиграят, или кой знае що, и ще забравят какво се изисква от тях.

А това няма да е хубаво, не и когато става въпрос за алкахест. В Първата магическа война са го използвали, но не и във Втората. Просто е прекалено мощен дори и за оръжие. Докато прояжда пътя си право към центъра на земята, може да изкара на повърхността магма или погребани древни Сили през прорязаните от него канали. Никой не държи запаси от него — а и как?

Така че никакъв алкахест под Девънширското бунище. Вместо това проектантите бяха използвали обичайните заместители — благословии, реликви, свещени текстове от всички вери, известни на човечеството и засукани заклинания, подновявани два пъти годишно и използващи закона на заразата за разпространяване на ефекта от тях далеч от местата, където са закопани.

На пергамент ми изглежда добре — признах аз с неохота. — Предполагам, че се придържате строго към програмата за ресанктификация. — Казах го така, все едно предполагах, че няма нищо подобно.

Тони Судакис трупна отпреде ми още пергаменти.

Сертификати според каноничния закон, разпоредбите на Барона на ангелите и националния светски закон.

Прегледах ги. Изглеждаха тъкмо както си трябва. Управителното тяло на бунището би могло да фалшифицира светските документи. Най-лошото, което може да ти направи Баронът на ангелите, е да те тикне в затвора. Най-лошото, на което е способна светската власт — да те остави без глава. Но трябва да си бая дързък, за да фалшифицираш почерка или печата на каноничен адвокат. Наказанието за подобно престъпление може да трае довека.

Бутнах купчината пергаменти обратно към Судакис. Сега възприех друг тон:

— Трябва да призная, че не знам какво да ти кажа. Наистина изглежда добре на пергамент. Но нещо наоколо не е наред — това също го знам. — Разказах му и за останалите забелязани от мен вродени дефекти — вампиризъм и ликантропия.

Той се намръщи.

— Не си ли измисляш?

— Ни най-малко. Ще се закълна в Адонаи Елоину, ако искаш. — Господ знае, аз съм несъвършен евреин. Но трябва да бъдеш къде-къде по-несъвършен от мен, за да фалшифицираш подобна клетва. Хората, склонни да рискуват душите си с фалшиво призоваване на Бога, няма как да минат проверките за духовна подготовка на АПУ, и това е добре, ако питате мен.

Месестото лице на Судакис бе замръзнало в намръщена физиономия, все едно бе от бързосъхнещ цимент.

— Нашите адвокати ще поддържат, че цитираният от вас ефект е просто статистически каприз и няма никаква връзка с Девънширското сметище, неговото съдържание и дейност. Ако стигнем до съд, ще спечелим.

— Вероятно. — Искаше ми се да го фрасна. И не това, че бях сигурен, че ще ме убие, ме спря. Жертвата щеше да си заслужава, ако той би получил два-три яки тупаника. Според мен хората, които крият „нередно е“ зад „законно е“, заслужават всичко, което ги сполита. Единственото, което ме удържа, беше знанието, че така ще дискредитирам АПУ.

После Судакис отново извади малкия кехлибарен талисман. Близна пръста си, прокара го по гладката повърхност на амулета и измърмори нещо на език, който не само не знаех, но изобщо не успях да разпозная. После пъкна амулета обратно и каза:

— А сега можем да си поговорим на четири очи.

— Така ли? — нямах причини да му се доверявам и имах какви ли не основания да подозирам, че се опитва да ме излови в неблагоприятие. Адвокатите, дето ме заплашваше с тях, биха умрели от възторг.

Но той каза:

— Да, и според мен ще е по-добре. Не ми харесаха тези цифри, дето ми ги цитираш — не, никак не ми харесват. Това място би трябвало да е безопасно — било е безопасно, откакто аз поех нещата тук и искам да продължи да бъде безопасно. Нали затова ми плащат, в края на краищата.

— Защо тогава трябва да отпращаш Слушания? — попитах. В тази връзка, не знаех и дали неговият екстравагантен малък ритуал наистина отпращаше нещо.

Той отговори:

— Защото компанията в общи линии иска от мен само да управлявам мястото така, че то да изкарва пари. А аз искам да го правя както трябва.

„Страхотно изказване, след като се налага да запушва ушите на Слушания, за да каже, че искал добре да си върши работата“ — само това ми дойде наум. Но бе успял да ме убеди. Твърде много от висшите корпоративни мениджъри крият остри гръбни перки под скъпите си вносни костюми. Ако някой от тия типове надушеше какво е казал Судакис, да не говорим за това, какво е направил, нашият човек щеше да изхвърчи на улицата с голям пращен отпечатък от крак върху задните части.

— Но как така научи, че тук има нещо нередно? — попита той. — Да не си ровил из архива на Братята Тома с надеждата да се натъкнеш на нещо, с което би могъл да ни проклетисаш?

Ако беше тъп, шефовете му надали биха го оставили да ръководи буницето. Отговорих му:

— Не, всъщност не съм. Тази сутрин ми се обадиха от района на Света Колумба и ми казаха да дойда на проверка. Така и направих, и знаеш какво намерих.

— Това е... интересно. — Той вирна брадичка. — Как така Чарли Кели ще знае, че нещо се мъти, когато вие не сте и чували за такова нещо тук? — Не, хич не беше прост той, не и щом знаеше кой е човекът от АПУ, който най-вероятно ми нарежда какво да правя.

— Той това работи — да чува за такива неща — обясних, отново обзет от подозрения. Не всички начини, по които Судакис би могъл да узнае за Кели, бяха почтени.

— Да бе, така си е. Но как? — Ако разиграваше театър, значи би могъл да дава уроци по актьорско майсторство. Той погледна китката

си и произнесе нещо скатологическо. Това е по-безопасен начин да изразиш чувствата си от клетвите и ругатните. — Гнусният ми часовник сочи, че днес сме онзи ден. Сигурно поради завихрени потоци от боклука навън.

— По-добре носи нещо по-свастно от тоя евтин механизъм — посъветвах го и докоснах пазителя на времето, увил се около китката ми. Това малко демонче е по-добре възпитано от онова, дете седи вкъщи на нощното ми шкафче. То се прозя, протегна се, изписука „Единайсет и четирийсет и две“ и пак заспа.

Судакис пак изскатологизира.

— Слушателят всеки миг ще поеме отново поста. Не мога да го изключа два пъти един след друг — магията не действа в такива случаи. Дори и веднъж ми е гадно да го правя — тук и без това се шляе на свобода твърде много магия. Тъкмо затова не нося шикозен часовник като твоя. Нищо им няма на механизмите. Когато се строши, купувам си нов. Няма нужда да се притеснявам за някакви си ритуали и тъй нататък.

Свих рамене — не ми влизаше в работата. Но аз нямам нищо общо с механизмите. Ако Отвъдното не беше също толкова реално, както и тукашното, механизмите можеше и да вършат работа. Но както е казал Ателинг Мъдри, повечето сили са същевременно и Личности. А механизмите нямат собствена Личност, за да устоят на камшиците, стрелите на бясната съдба — да не говорим за побеснелите (или понякога просто пакостливи) Сили. Тъкмо затова никога няма да видите магнитна левитация под басейн с алкахест.

Понякога, когато съм в настроение за утопични полети на фантазията, си мисля колко гладко би вървял светът, ако всички природни сили бяха също толкова неодошевени, колкото действащите в механизмите. Нямах да ни се наложи да се пазим с паравани от мегасаламандрите, запращани на крилете на суперсилфиди да изпепеляват градове навсякъде по света. Нямах да избухне нито една от Магическите войни, съсипали цели държави. И на мен нямах да ми се налага да се тревожа за буницата за токсични заклинания или постоянно разрастващото се замърсяване на околната среда, ако става за въпрос. Всичко щеше да е къде-къде по-просто.

Да, знам, че тези ми мечти са вятър и мъгла. Без магията в света сигурно щеше да има фермери, може би и градове, но със сигурност не

и известната ни велика цивилизация. Можете ли да си представите масовото производство без закона на подобие то или каквато и да било комуникационна мрежа без закона за заразата?

Ами медицината? Направо се потрисам, като си помисля. Без ектоплазмични същества, които да виждат вътре в тялото и да бъркат там, как изобщо би могла да съществува медицина? Разболееш ли се, пукваш и толкоз, също като някой от евтините часовници на Тони Судакис, когато магията докосне зъбните му колела.

Насочих ума си обратно към бизнеса и го попитах:

— Можеш ли да ми дадеш списък на фирмите, чиито магии съхранявате в този резервоар? — Можех да му задам този въпрос законно, без значение дали Слушателят е в съзнание.

Той отвърна:

— Инспектор Фишър, предвид неофициалната природа на вашето посещение съм длъжен да ви отговоря с „не“. Ако ми донесете заповед за обиск, разбира се, ще ви съдействам до степенята, изисквана от гражданското и църковно право — явно смяташе, че отново го подслушват, защото ми намигна, докато говореше.

— Подобни списъци се числят към обществената документация — възразих му, както защото това беше нещо, което наистина исках да получа, така и защото все още не бях убеден, че мога да му се доверя.

— Аз ще го представя на съответните упълномощени власти и единствено на тези власти — заинати се той. — Този списък би могъл да предостави на конкурентите информация за магиите и заклинанията, които използваме в това съоръжение. Ограниченият достъп до магическите тайни е един от най-старите принципи както на църковното, така и на гражданското право.

Той можеше и да преиграва заради Слушателя, но ме беше приклецил натясно и го знаеше. Хитроумните магии трябва да се пазят в тайна, иначе всеки ще започне да ги използва, а създателят им няма никаква полза от трудната си и често опасна изследователска работа. Хората, които искат да социализират чародейството, не разбират, че ако премахнат стимула за разработване на нови заклинания, няма да остане кой знае колко чародейство за социализиране.

— Ще се върна с такава заповед, господин Судакис — заявих официално.

Той се ухили и мълчаливо ми вдигна палци — това Слушателят нямаше как да забележи. Или наистина беше на моя страна, или беше изпечен мошеник.

— Още нещо, инспекторе? — попита той.

Понечих да поклатя глава, после размислих.

— Има ли в тази сграда безопасно място, откъдето мога да огледам цялото сметище?

— Разбира се, че има. Защо не дойдете с мен? — Всяко извинение да се измъкне иззад бюрото си явно правеше Судакис щастлив. Предположих, че са го повишили за забележителна работа на терена. Вероятно парите от административната работа му харесваха, но по другите, свързани с нея неща не си падаше особено.

Подметките ни отекнаха по витата стърба, водеща към покрива на сградата от сгур. И стъпалата, и парапетите бяха от студено желязо — разумна предпазна мярка в сграда, обкръжена от такава гадна магия. Капандурата, през която излязохме, също беше желязна и силно смазана, за да се предпази от дъждовете, които напоследък се изливаха над Града на ангелите. Судакис бутна капака без никакво усилие.

— Ето — махна той с ръка. — Тук си също толкова в безопасност, колкото и на закрито. От топологична гледна точка ние все още се намираме вътре в същата защитна система. Но на открито усещането не е същото, нали?

— Не е — признах. Чувствах се изложен на незнайно какво. Зачудих се дали въздухът не е нещо развален. Представих си как толкова мънички, та чак невидими демончета пропълзяват в белите ми дробове и се облекчават сред бронхите ми. Противна мисъл — натирих я по най-бързия начин.

Сметището все така приличаше на няколко акра обрасла с храсталаци спечена земя. Ако го павираха, от него ставаше идеален паркинг за стари килимчета. Не знам какво бях очаквал от панорамната гледка — може би да забележа контейнери и варели с имената на фирми по тях. Ала нищичко не видях. Най-интересното нещо, което мярнах, беше малко парче земя на около петдесет метра от административната сграда, което като че се движеше самичко. Посочих го.

— Какво е онова там?

Погледът на Тони Судакис проследи пръста ми.

— О, това ли. Боя се, че ще мине още доста време, преди деконът да постигне нещо с това. Страничен продукт на завод на отбраната — само толкова мога да кажа. Това, което виждате да кръжи наоколо, са мухи.

— О... — заряхах темата напълно и на мига. На път за сметището се бях сетил за Повелителя на мухите. Той е толкова могъщ демон принц, че дори и произнасянето на името му може да бъде опасно. Споменаването на дявола, както всеки знае, не е шега. Същото важи и за големия му началник, принцът на низходящата йерархия.

Не ме беше грижа и за това, че Министерството на отбраната си имаше работа с Велзевул. Знам, че Пентаграмът разполага с най-добрите магьосници в света, но и те са хора. Пропуснете едно-единствено изречение — Боже мили, просто объркайте една-единствена запетайка — и като нищо ще получите земен ад.

Погледнах отново към мястото, където бях видял сума ти Нищо на влизане по защитената (както се надявах) пътека към канцеларията на Судакис. От този ъгъл тя не се различаваше особено от останалото сметище. Мина ми през ум да го спомена на Судакис, но си затряях — той сигурно за една седмица виждаше толкова шашави неща, колкото на редовия човечец с редова работа биха стигнали за един-два живота.

Освен това тази мисъл повлече и друга:

— Колко често се натъквате на синергистични реакции сред изхвърлените тук магии?

— Случва се понякога, и понякога, като се случи, хич не е забавно. — Той подбели очи, за да покаже колко меко е казано това. — Персийските заклинания, кой знае защо, са особено злостни в това отношение, а тук, в Долината, има голяма персийска колония. Предимно бежанци от последния преврат, когато секуларистите пак завзеха властта. Когато техните духовни елементи се омешат, представи си само, със заклинанието за трайност на някой багдадски сладкар...

Нарисувах си картинката наум. Не беше приятна. Шиитските и сунитските магии са напълно различни, но се борят една с друга, изхождайки от едни и същи предпоставки. И затова като се омешат, става много зле — все едно паписти и протестанти да използват едно и също сметище в Ирландия. Да, това Конфедерацията си е казан, в

който се претопява какво ли не, но понякога чак на самия съд му се иска да се стопи.

Не виждах за какво друго да разпитам Судакис и затова слязох обратно по витата стълба. Той ме последва — спря само да затвори капандурата над нас. Докато вървахме обратно към офиса му, подметнах:

— Ще се върна със заповедта възможно най-бързо — поне до ден-два.

— Както кажете, инспектор Фишър. — Той отново ми намигна, за да ми покаже, че наистина е на моя страна. Зачудих се дали е така. Прозвуча съвсем като човек, говорещ за Слушателя, когато додаде: — Щастлив съм да ви съдействам неофициално в неофициално разследване, но официалният пергамент наистина ми е нужен, преди да прекрача границата на нарежданията, дадени ми от ръководството.

Придружи ме до изхода. Аз изпружих врат да проверя дали Нищото не се е появило пак, докато минавах покрай мястото, където го бях видял предния път. За миг ми се стори, че е така, но щом примигнах, и вече го нямаше.

— Какво има там? — попита Судакис, щом се извърнах.

— Нищо — отвърнах. Исках да кажа — така поне си мислех — с малко „н“. Засмях се малко нервно. — Смокинов лист, роден от въображението ми.

— Поработете малко тук и няма начин да не почнат да ви се привиждат разни работи. — Той закима силно. Зачудих се на какво ли се е нагледал — може би, без да го вижда — откакто работи тук.

Когато стигнах до портата, охранителят отново внимателно постави мостчето така, че да обкрачва червената линия. Веднага щом излязох от бунището, се почувствах свободен човек. Судакис ми махна отгатык и се върна в цитаделата си.

Чак когато прекосих пътеката, промълвих фразата, която отключваше джаджите против кражба на килимчето ми и се издигнах във въздуха, си спомних за вампирите, върколаците, децата, родени без души, и всички останали вродени дефекти покрай сметището в Девъншир. Измъкването от това място съвсем не значеше, че се освобождаваш от него. Де да беше така — първо на първо, изобщо нямаше да се наложи да идвам тук.

Трафикът по пладне беше много по-рехав от обичайната сутрешна лудница. Сега се намирах два пъти по-далеч от офиса си в Уестууд в Конфедеративната сграда, отколкото сутринта, когато излязох от апартамента си, но стигнах дотам почти за същото време, за което вземам обичайния си маршрут. Мушнах се в запазеното си място за паркиране (за неоторизирано ползване има наказание — сто крони глоба или допълнителна година пребиваване в чистилището за душата ти, или и двете — каквото реши съдията. Ако според него си под нивото на чистилището, само ще те глоби.) и влязох.

Асансьорната шахта ухаеше на бадемово масло. На дъното ѝ имаше девствен пергамент с написани на него думите ГОМЕРТ и КАЙЛОЕТ и сиглата на демона Кил, господар на някои въздушни духове (той причинява също и земетресения и затова в Града на ангелите е полезно да го познаваш). Бадемовото масло влиза в състава на пастата, която го призовава, а останалите съставки са зехтин, прах, взет в близост до ковчег, и мозък на петел от торищата.

— Седмия етаж — казах, и ме издигнаха.

— Веднага щом влязох в офиса, се обадох на Чарли Кели. Той изслуша разказа ми за моите открития и каза:

— Добра работа, Дейв. Това потвърждава и разширява информацията, която вече имам. Веднага върви да уредиш тази заповед.

— Отивам — обещах. — Познавам само съдията — ще предам информацията на кадия Рухолла. Той е кажи-речи най-строгийт човек в ГА, стане ли дума за замърсяване на природата. — Изкисках се. — В този ред на мисли, той е също така непреклонен кажи-речи за всичко. Тук му викаме Максимум Рухолла.

— На мен ми звучи тъкмо като човека, който ни трябва — съгласи се Кели. — Друго има ли?

Понечих да кажа не, но размислих.

— Всъщност, има и още нещо. Судакис, управителят на сметището, се чудеше как така до тебе е стигнало, че в неговата служба може пак нещо да се е пообъркало, когато тук навън никой си няма представа за такива работи. Не можах да му отговоря, но това събуди и моето любопитство.

Също както когато ме беше търсил един-два пъти вкъщи, мълчанието се проточи малко повече от нужното за препредаване на

съобщението между духчетата. Най-сетне Чарли рече:

— Една птичка ми каза, дето се вика.

— Птиченце, значи? — разсмях се. — Чарли, престанах да вярвам в това птиченце горе-долу тогава, когато разбрах, че щъркелът носи само сменени деца.

— Както кажеш — съгласи се той. — Само това мога да ти кажа, а то е повече, отколкото трябва.

Помислих си дали да не го натисна още малко, но се отказах. Хората в столицата би трябвало да разполагат с добри източници. Те оправдават тлъстите заплати, излизащи от твоя и моя джоб, с това, че са наясно какво става по цялата страна и знаят и как да го научат, дори и онези хора, които го вършат, да не искат те да разберат. Но все още се чувствах умерено озадачен от това, че някой на другия край на континента е надушил нещо в собствения ми заден двор, за което аз хич не бях и чувал.

— Вземи заповедта, Дейв — нареди ми Чарли. — Оттам ще тръгнем, в зависимост от това какво ще научим.

— Точно така — казах и затворих. После си взех сандвич и кафе от тукашната малка закусвалня. Идеално уравнивяха добротата и порока: бяха гадни, но евтини. Гадни, не гадни, стомахът ми спря да ръмжи. Пак се обадох по телефона.

Телефонът на другия край на линията сигурно доста е скимтял, защото чувах как моето духче барабани с пръсти по вътрешната страна на слушалката. Най-сетне отговориха:

— Издателство „Ръката на славата“, на телефона Джудит Адлър.

— Здравсти, Джуди, Дейв се обажда.

— О, здравей, Дейв. — Стори ми се, че тонът ѝ премина от делови към топъл, но с тези две телефонни духчета помежду ни, каква ти тук сигурност. — Извинявай, че толкова се забавих да вдигна слушалката. Тъкмо преоравам един много мъчен пасаж и исках да избутам изречението до края, за да съм сигурна, че няма да изпусна нито една думичка после.

— Не ми се извинявай — казах. — С твоята работа трябва да внимаваш.

Издателство „Ръката на славата“, както можете да предположите от името, издава всякакъв вид наръчници за магии — от най-простите за ремонт на килимчета, чак до онези специалните, тайните, със

сивкавозелените корици. Джуди е тяхната коректорка и редакторка номер едно. Не познавам друг човек, който да обръща такова внимание на детайлите — но това ѝ влиза в задълженията. Една грешка в наръчника за летящи килимчета — и вместо в Бостън, Орегон, цъфват в Бостън, Масачузетс. А грешка в наръчника по военна магия може да ви усмърти или още по-зле.

— Е, какво става? — попита тя.

— Искат ли ти се да вечеряш с мен довечера? — предложих. — Днес попаднах на нещо интересно и не бих възразил да чуя мнението ти за него. — Да познаваш някого, който не само вижда гората и дърветата, но и може да преброи листата по тях, е чудесно. Да си влюбен в този някой е още по-хубаво.

— Естествено — отвърна тя. — Да се видим у вас след работа? Би трябвало да стигна там преди шест часа.

— Значи сигурно ще ме изпревариш, като знам какво е движението по „Свети Яков“ напоследък — отвърнах.

— Добре ми звучи.

— Има едно ново ханско местенце през няколко преки. Ще ми се да го пробвам.

— И на мен ми звучи добре. Нали знаеш колко обичам ханска храна?

— Значи, до довечера. А сега те оставям да си вършиш работата. Чао.

Аз също се захванах с работа, макар мислите ми всъщност да не се въртяха около основния проект, напъплил бюрото ми. Преди два дни един голям килим с вещества за опушване се обърнал при катастрофа и разсипал фино смляно ленено семе, семена от пселиум, корени от теменужки и див магданоз, алое, сушена кора от индийско орехче и ароматна смола. Тъй като тези материали се използват при викане на духове, трябваше аз да напиша отчета за влиянието върху околната среда.

Можех просто да напиша „Влияние няма“ и с това да приключа — веществата за опушване бяха безобидни сами по себе си и изискваха запалване и обред, за да придобият магическа стойност. Но отчет от две думи надали щеше да зарадва шефката и вероятно би внушил на хората извън АПУ впечатлението, че не си гледаме сериозно работата.

И затова аз пропилях времето и пергаментата на данъкоплатците в изписване на пет листа, които в крайна сметка казваха „влияние няма“, но по приемлив за бюрократите начин. Понякога много се чудя защо правителствените служби трябва да се държат така, но това май е също толкова универсално, колкото и законът за заразяването.

Изпълнен с добродетел, метнах черновата на бюрото на шефката, за да нанесе тя корекциите си, пузнах се по улея, качих се на килимчето си и излязох на магистралата. И, естествено, трафикът беше зверски, особено покрай летището. Не само че някой непрекъснато излиташе и кацаше, ами и полетните маршрути на големите международни превозвачи направо не оставят въздушно пространство за местните пътници.

Когато се прибрах, Джуди вече ме чакаше, точно както предполагам. По онова време ходехме от около две години и половина. Бях ѝ направил талисман за влизане и ѝ бях казал отключващата Дума за вратата ми още в самото начало, както и тя на мен.

Тя ме млясна по устните за поздрав и ми тикна студена бира в ръката.

— Прекрасна жена — възкликнах, което вероятно помогна този път целувката да е малко по-страстна. И тя си взе бира. Седнахме да ги пийнем преди излизане.

Джуди е едра, висока brunетка с пъстри очи и буйна, чуплива кестенява коса, която ѝ стига почти до кръста. Тя всъщност не ходи — когато се движи, по-скоро плава. Твърде много приличаше на котка, че да изглежда на мястото си сред моите ъгловати стандартни мебели. Но въпреки това ми беше много приятно да я гледам.

— Е, и на какво попадна днес? — попита ме тя.

— Допих си бирата.

— Хайде да поговорим за това в ресторанта — предложих. — Ако започна да ти обяснявам сега, изобщо няма да стигнем дотам и ще си помислиш, че съм те поканил само за да те примамя в леглото си.

— Приятно е да знам, че понякога си мислиш и за други неща — призна тя и допи последната глътка. — Хайде да вървим.

Отидохме дотам с моя килим. Предпазните колани ни държаха в приятна близост един до друг. На паркинга на ресторанта имаше табела с голям хански дракон, издишващ живописно стилизиран огън, и недвусмислено предупреждение: **НАРУШИТЕЛИТЕ СЕ**

ИЗПЕПЕЛЯВАТ. Щом го видя, Джудит се усмихна. Аз — не. Живея в умерено престъпен квартал и реших, че шансът това да не е шега е три към едно.

Щом влязохме вътре, посрещнаха ни чудесни аромати. Единственият проблем с ханските ресторанти е, че огромна част от онова, което се сервира в тях, е забранено за тези, които съблюдают Закона. Без морски краставици мога да преживея, но толкова много съм чувал за стриди и омари, че винаги съм се изкушавал да ги опитам. Но как да имаш доверие на човек, склонен да наруши онова, което смята за Закона Божи, че ще подкрепя човешките закони? И този път се проявих като законопослушен. Както и Джуди, чиято работа и живот също изискваха дисциплина.

И все пак, не бива човек да се оплаква от люто-кисела супа, телешко с черни гъби, хрупкава патица и „кристално“ варено пиле с пикантни сосове. Всичко беше много вкусно — пак щях да дойда тук. Докато двамата с Джуди похапвахме, аз ѝ разказах за Девънширското сметище.

— Три случая на апсихия само за тази година? — възкликна тя. Веждите ѝ подскочиха и си останаха горе. — Там има нещо ужасно нередно.

— И според мен е така, както и според директора на сметището, един тип на име Тони Судакис — макар че не би го казал, докато Слушателя слухти. — Отпих от чая. — Твоите отношения с магията са много по-интимни от моите, много по-интимни дори и от тези на Судакис — или поне интимни по по-различен начин от неговия. Радвам се, че се разтревожи — това ми подсказва, че съм прав да се тревожа и аз.

— Разбира се, че си — тя закима толкова буйно, че косата ѝ се разпиля като облак около главата. После очите ѝ се насълзиха. — Само си помисли за горкичките дечица...

— Знам. — Много бях мислил за тях. Не можах да се въздържа. Вампирите и ликантропите си имат своите проблеми, Бога ми, но каква надежда има за едно детенце без душа? Никаква, нула, ни грам. Отпих пак от чая с надеждата, че заедно с небцето ми ще прочисти и мислите ми. Де такъв късмет. После разказах на Джуди какво ми каза Чарли Кели — как някаква птица му била казала, че на сметището май става

нещо нередно. — Никакви подробности не сподели — пестеше си думите нарочно. Според теб, какво е искал да каже?

— Птица? Не птиченце? — Тя изчака да поклатя глава и започна да изброява възможностите на пръсти. — Първото, което ми хрумва, е, че има нещо общо с Кетцалкоатл.

— Току-що си заслужи да ти платя сметката — ухилих се аз. — Аз не се бях сетил.

Почувствах се като тъпак, че сам не съм се досетил, защото веднага щом го казах, дойде един прислужник да отнесе мръсните чинии. За разлика от сервитьора той не беше хан — беше по-набит, малко по-тъмен и изговаряше малкото англосаксонски думи, които знаеше, със силен испайнски акцент. Голяма част от черната работа в Града на ангелите се върши от хора от юга. Както каза Судакис, с всяка година прииждат все повече. Времената долу в Империята са толкова трудни, а хората — толкова бедни, че дори и черната работа на много хора им се вижда добра.

Градът на ангелите, заемащ голяма част от югозапада на Конфедерацията, навремето принадлежал на Империята Ацтека. Благородниците — някои от тях — след век и половина все още заговорничат за отмъщение. Всъщност, макар че в днешно време повечето хора от Империята говорят испайнски, някои от старите тамошни родове, водещи началото си отпреди да дойдат испанците, продължават тайно да се кланят на собствените си богове, макар и да ходят и на литургия. Кетцалкоатл, пернатият змей, си е най-добричкият от тия богове, повярвайте ми.

Старите родове копнеят и за възстановяване на Империята в старите ѝ граници, макар и собствените им предци нивга да не са царували тъдява. Те наричат нашия югозапад Ацтлан и си мечтаят да е техен. Така, както е тръгнала емиграцията, след две-три поколения това може да си е съвсем вярно, макар и не по име. Но на някой хора комай не им се чака. Кетцалкоатл, значи.

— А на тебе какви идеи ти хрумнаха? — попита Джуди.

Мисленето е тежка работа. Тя не искаше да я върши само тя. Не мога да я обвинявам за това.

Грабнах голяма, месеста гъба с пръчиците и рекох:

— Аз се присетих за Пауновия трон.

И Джуди дъвчеше. Тя вдигна пръст, преглътна и рече:

— Да, виждам, особено след като... ти не го ли каза? Знаеш ли дали някакви персийски фирми използват това бунище?

— Точно така. Судакис ми го каза. — Пауновият трон е тронът, топен от фундамента на персийския шаханшах, преди секуларистите да го изхвърлят преди няколко години. В Долината на Свети Фердинанд живее голяма колония от персийски бежанци. Сякаш персийците са шепнели на ухото на Чарли Кели — и аз нямаше да имам проблеми да взема заповед от стария Максимум Рухолла. Той беше *plus royal que le roi*, ако ме разбирате.

След Пауновия трон следващата възможност, за която се сетих, беше проектът „Птицата Гаруда“ — продължих. — Въздушното пространство и отбраната са сиамски близнаци, а много военни подразделения използват Девънширското бунище.

Джуди кимна бавно. Очите ѝ запламтяха. Както и моите, както винаги, когато се сетя за Птицата Гаруда. Засега никой не бе открил магически начин да се откъснем от Земята и физически да полетим в космоса. Някои дори обсъждаха дали да не се направи опит това да се осъществи по чисто механичен начин. Макар че всеки, тръгнал да лети с механизъм в една вселена, бъкаща от мистични сили, е по-луд от всеки трима души, с които бих поискал да си имам работа.

Но проектът „Птицата Гаруда“ свързва това древно индуистко пиле с най-модерните западни заклинателни техники. Ако всичко върви по план, не след дълго ще се пробваме лично да кацнем на Луната и на другите планети, а не само чрез астрална проекция.

— В Долината живее и доста големичка Инд общност — отбеляза Джуди.

— Така е. — Така си беше, но не знаех доколко тя има значение. Градът на ангелите и територията му са толкова големи, че на нея живеят доста големички общности от кажи-речи всички народи по земята. Ако Господ реши сега да построи Вавилонската кула, би я побол точно тук. Например, налага се в училищата да се мъчат да учат хлапета, които говорят на стотина различни езици, а в някои градове има закон табелите да са написани поне частично на римската азбука, за да могат полицаите, пожарникарите и екзорцистите да се ориентират при спешни случаи.

Изядох още една гъба и попитах:

— Други идеи?

— Нямах такива, докато ти не спомена Пауновия трон — отвърна Джуди. — Но това ме подсети за нещо. — Тя не продължи. Май не ѝ се искаше.

— Е? — подканих я най-накрая.

Тя се огледа и сниши глас, преди да заговори — може би не искаше да чуят други, освен мен.

— Пауновият трон го има, но освен това съществува и Пауновият ангел.

— Не всички, особено в тази част на света, биха разбрали за какво говори. Но макар и никой от нас да не е магьосник, и двамата си имаме работа с Отвъдното, също като много хора, които изкарват добри пари от чародейство. Усетих как по гърба ми полазиха студени тръпки. Пауновият ангел е евфемизъм, който персийците използват за Сатаната.

— Джуди, надявам се да грешиш — заявих аз.

— Аз също — отвърна тя. — Повярвай ми, аз също.

Спомних си виещия се рояк мухи на сметицето — Велзевул стои много високо (или много ниско, зависи как гледате на нещата) в адовата йерархия. А и онова Нищо... Наистина ли го бях видял, или е било просто от нерви, задето се намирам на — буквално — обитавано от призраци място? Ако е било истинско, какво, или Кой го е причинил? Интересни мисли. Никоя от тях не ми харесваше.

Изведнъж малко парченце Нищо като че обгърна като мантия топлия, уютен ресторант. Не исках да оставам повече там. Повиках сметката, извадих пари от портфейла си, за да я платя и се изнесох бързешком. Джуди не възрази. Дори и евфемизмите могат да ти довлечат беля.

Моят апартамент ми се струваше крепост, която ще ни защити от мрака. Веднага щом отключих вратата и докоснах амулета, който я пазеше, Джуди падна в прегръдките ми. Притиснахме се един в друг и дълго останахме така. После тя каза:

— Защо не ми донесеш пак бира?

Когато се върнах с бирата от хладилника, тя беше извадила от чантата си две малки алабастрови чашки — толкова крехки, та чак прозрачни. Във всяка от тях тя изсипа малко прашец от някаква стъкленичка. Веднъж я бях питал за съставките на „чашата корени“ и тя ми беше изредила смола от Александрия, течна стипца и градински

минзухар. Смесени с бира, от тях се получаваше противозачатъчно, известно още от времето на древните египтяни. Бях убеден, че върши работа — не само че никога не ни беше издънило, ами и да сте виждали напоследък някой древен египтянин?

За всеки случай обаче и аз следвах съвета на Плиний и държах под леглото си тестиси и кръв от петел от торището. За разлика от тези на древните римляни, моите бяха запечатани в стъкло, така че да не предпазват от бременност само чрез зловонието, което би прогонило предстоящите партньори от спалнята.

Ако питате мен, да правиш любов, особено с някого, когото наистина обичаш, е най-благоприятната магия от всички. Когато свършихме, попитах Джуди:

— Искаш ли да останеш да спиш тук?

Признавам, имах си скрит мотив: тя се различава от другите жени, които познавам, по това, че сутрин често е в игриво настроение.

Но тази нощ тя поклати глава:

— По-добре да не оставам. Ако ме поискаш пак, ще трябва да изпия корените, а не ми се иска да пия бира и после да подкарам килима точно в часа пик, когато движението е най-натоварено.

— Добре — отстъпих аз, надявам се, благосклонно. Когато обичате някого не на последно място и заради това, че има глава на раменете си, по-добре е да не се дразните, когато мисли с нея.

Тя отиде до банята, върна се и започна да се облича, после спря и ме погледна.

— Не можем ли да пробваме пак още тази вечер?

— „Да пробваме“ вероятно е най-подходящата дума. — Но се изстрелях като куршум от леглото и вече се носех към кухнята. — Жено, ти ще ми излочиш всичката бира и ще ми изцедиш всичките силици, но е приятно да си тук.

— Добре — каза тя с усмивка в гласа. — Втурнах се обратно в спалнята с бира в ръка. Нейната хубава и разумна главица не беше единствената причина да я обичам. Никак даже.

---

[1] Огньовете на Свети Елм — природен феномен, електрическо сияние, което се появява при буря около шпиловете на църквите, корабните мачти и др. Свети Елм всъщност е Свети Еразъм — раннохристиянски мъченик, покровител на моряците. — Б.пр. ↑

[2] елементал — първичен дух, свързан с някоя от основните стихии — вода, земя, въздух, огън. — Б.пр. ↑

[3] Изразът се основава върху викингската легенда за смъртта на Балдер. Аналогичен е на „ахилесова пета“. — Б.пр. ↑

II

Джуди в крайна сметка остана да спи при мен, защото след две дози корени никак не ѝ се летеше. (Ако случайно се чудите как се справихме втория път — това изобщо не ви влиза в работата.) Но сутринта нямаше джиджи-биджи. И двамата трябваше да ставаме рано. Тя — за да си отиде у тях и да се преоблече, преди да отиде на работа, а аз — за да се захвана с пергаментацината, която трябваше да свърша, за да получа разпореждане от съдията Рухолла.

След бързата закуска я изпратих до нейното килимче (както вече споменах, не живея в най-добрия квартал), а после яхнах моето и отпраших към центъра, към сградата на Криминалния и Магическия съд.

Пътят дотам не мина толкова зле, но паркирането в сърцето на Града на ангелите е безбожно скъпо — макар че струпват килимчетата на такива високи камари, каквито няма да видите и на пазар за черги. Толкова се издразних, все едно трябваше да плащам от джоба си, а не с парите на АПУ.

Ако искате да видите всички видове хора, създадени от кой ли не бог, идете в сградата на Криминалния и Магическия съд. Светски съдии в черни одежди, църковни — в червени, пристави, жандарми, шерифи, които приличат най-вече на войници... обвиняеми, които понякога изглеждат виновни за всичко на света (нищо, че ги обвиняват само в превишена скорост с килимчетата) и други, които, като ги гледаш, са направо кандидат светии... свидетели, доктори, равини, магьосници... Ако ви харесва да наблюдавате хората, по-добро забавление няма да намерите.

Приставът на съдията Рухолла беше едър швед на име Ерик Нещо-си-там — така и не мога да му запомня фамилията, макар и преди да съм си имал работа с него. Той ми заяви:

— Съжалявам, инспектор Фишър, но съдията не може да ви приеме преди единайсет. Възникна произшествие.

Въздъгнах, но какво ли можех да направя? Отидох при монетните телефони отсреща. Когато казах на духчето в слушалката номера, то ми изграчи отсреща: „Четирийсет и пет медни монети, моля“. Пуснах монетките в протегнатата ръка на малкото телефонно демонче, което сигурно беше наследник на Мамона по линия на гадаринските свине. Убеден съм, че обърнех ли му гръб, щеше да ми претараши джобовете.

След като се обадох в службата да ги предупредя, че ще закъснея, си взех кафе (и курабийка, от която нямах никаква нужда) и поседнах в кафенето да хвърля едно око на данните, които щях да представя на кадията — а с другото наблюдавах минувачите. След още две кафета и една курабийка (обещах си, че няма да обядвам) стана единайсет без петнайсет. Метнах пергамента обратно в куфарчето и отново се представих пред Ерик.

Той вдигна една телефонна слушалка, каза нещо в нея и ми кимна:

— Влизайте.

Влязох.

Как да ви опиша съдията Рухолла? Ако сте християнин (а той не е), представете си Бога отец след някоя гадна ера. Не го знам на колко е години, дори и плюс-минус някое десетилетие. Дълга бяла брада, нос по-скоро в географския смисъл на думата и очи, видели всичко и не одобрили по-голямата част от него. Ако застанете пред него невинни, нищо няма да ви се случи. Но ако имате поне капчица вина, по-добре бягайте и се спасявайте.

Щом приближих скамейката, той ме погледна намръщено. Ако се явявах пред него за първи път, щях да се изкуша да си помисля, че лошо ми се пише, и или щях да падна на колене и да моля за милост (нещо, което Максимум Рухолла не понасяше в големи дози) или да се фръцна и да търтя да бягам (защото кой ли не е виновен поне мъничко за нещо?). Ала си знаех, че той така или иначе постоянно е намръщен, затова не успя да ме сплаши... много.

Започнах строго по етикета — „Ако ви е угодно, Ваше благородие“ — макар да знаех, че в неговия случай това е просто учтива фраза. После изтъкнах причините на Агенцията за природно усъвършенстване и че аз като неин представител искам да прегледам архива на Девънширския консорциум за управление на земята.

— Имате ли допълнителни документи, за да посочите вероятната причина? — попита той. Гласът му не беше старчески. Живееше в Конфедерацията от близо четирийсет години (бил е изгонен от Персия последния път, когато тамошните секуларисти пак завзеха временно властта), но все още говореше с акцент.

Подадох му документите. Той си сложи очила за четене и започна да ги преглежда. Само за секунда ми напомни за духа от скрипториума в манастира на Братята Тома. Но още преди да ми мине през ум да се усмихна, строгото му старческо лице прие такъв ужасен израз, че ми се прищя да се отвърна. Досещах се докъде е стигнал, и излязох прав.

Той забоде в пергаментата разтреперан от ярост показалец.

— Това е мерзост пред Господа Състрадателен и Милостив — изръмжа той. — Раждането на деца без души! Всички трябва да имат възможността да бъдат съдени, да се радват с Великия Господ в рая или навеки да ядат мърша и да пият вряла вода в ада. Това сметище е причината да се раждат хора без души?

— Тъкмо това се опитваме да разберем, Ваше благородие — отвърнах. — Ако открием кой си изхвърля там отпадъците — а тъкмо това е целта на разпоредбата — това ще ни помогне да го установим.

— Тази кауза е достойна и справедлива — отсъди съдията Рухолла. — Следвайте я, докъдето ви доведе. — Той топна перо в мастилницата, написа разпоредбата собственоръчно и я подписа и на нашата азбука, и с арабските драскулици и заврънкулки, с които беше израсъл.

Благодарих му и се юрнах навън — беше страшно да съзерцаваш гнева му. Щом се върнах при килимчето си, прелистих документите, които ми беше дал. Когато привърших, подсвирих тихичко. С тази разпоредба, ако исках, можех да затворя Девънширското сметище. Разбира се, ако опитах, адвокатите на консорциума щяха да ме връхлетят като стадо вампири и да ме изядат с парцалите. Не го исках, и затова реших да проведа строго ограничения обиск, който имах предвид.

За моя собствена изненада се оказах достатъчно добродетелен, че да пропусна обяда. Веднага поех към Долината — колкото по-скоро изпълнех нареждането, толкова по-скоро можех, както се надявах, да започна да намирам и отговорите.

Благодарение на някаква тъпа реклама попаднах в задръстване в Холивуд. Ако ме питате, трябва да обявят рекламите покрай магистралата за незаконни — движението си е достатъчно мудро и без тях. Но не. Някаква светлинно магическа компания представяше пищно шоу със заглавие „Свети Георги и Змеят“, така че друго не можеха да направят, ами бяха тропосали един от дресираните си дракони да пърли размахващ меч каскадьор баш където всеки можеше да спре да зяпа и да охка и да ахка. И хората, наистина запътили се нанякъде — като мен например — засядаха редом с изпружилите вратове тъпаци.

Зад каскадьора с огнеупорната ризница беше застанала блондинка, по която нямаше достатъчно дрешки, че да отблъскват пламъците. Драконът беше добре дресиран — изобщо не я облъхваше с огън. Но въпреки това се зачудих какво ли прави тя там. Не беше от онези девици, които според мен Свети Георги би спасявал. Ако беше „Персей и Андромеда“, иди-дойди — ама Свети Георги?

Холивудска му работа.

Когато най-сетне оставих зад гърба си дракона, каскадьора и блондинката, успях да наваksam с времето. Паркирах на същия паркинг срещу Девънширското сметище като предния ден. Този път пазачът грабна телефона още преди да съм прекосил улицата. Излезе от клетката си и се захвана да отваря портата.

— Господин Судакис ви очаква, господине — съобщи ми той.

— Благодаря. — Прекосих дървеното мостче и навлязох в буницето. Разбира се, Тони Судакис вече се задаваше насреща да ме поздрави. Все още не бях сигурен на чия страна е, но която и да беше тя, той влагаше там много енергия.

— С какво бих могъл да ви бъда полезен днес, инспектор Фишър? — попита той със силен, официален глас, който подсказваше, че знае какво предстои.

Извадих пергаментата и се постарях максимално и аз да отвърна със звънлив тон:

— Господин Судакис, притежавам нареждане за обиск, издадено от съдията Рухолла, което ви представям. То ми дава позволение да прегледам част от архивите на вашето учреждение.

— Нека да видя нареждането — пожела той. Дадох му го. Мислех, че ще го прегледа само проформа, но той го изчете дума по

дума. Когато отново заговори, тонът му изобщо не беше официален:

— Ако направите всичко онова, което ви позволява този пергамент, ще ни направите на нищо. Може би ще е по-добре да извикам нашия адвокатски екип.

Припряно вдигнах ръка.

— Нямам намерение нито да правя, нито да търся нещо повече от онова, за което говорихме вчера. Вие съгласен ли сте все още? — Запали свещта или направи магията, господин Судакис.

— Да отидем в офиса ми — предложи той след пауза, каквито ги прави Чарли Кели. — Ще ви покажа къде се съхраняват списъците с клиентите.

Докато се сетя да се огледам за Нищото, което бях видял предния ден, вече бях подминал мястото покрай пътеката, където го бях забелязал. Както и да е, сега ме занимаваха по-конкретни неща.

Судакис отвори едно чекмедже с папки.

— Тук са клиентите, използвали нашето съоръжение за последните три години, инспектор Фишър.

Заизваждах папки.

— Ще копирам тези пергаменти и ще ви върна оригиналите възможно най-бързо, господин Судакис. — И двамата говорехме с едно наум за Слушателя в офиса му. Попитах: — Този списък включва ли също и магиите и тавматургичните субпродукти, които всеки от посочените консорциуми и частни лица е било определено да съхраняват тук?

— Не, не всички. Това е отделен формуляр, нали разбирате. — Той погледна нареждането, което все още стискаше в ръце. — За тези списъци вчера не сме разговаряли. Това — той размаха нареждането, — ви дава пълномощията да се ровите... докато и освен ако нашите хора не се опитат да го анулират. Сега ли да им се обадя?

Посочих кехлибарения амулет, който носеше — малка подутина под ризата му. Той кимна, извади го и изпълни краткия обред. Пак се зачудих на какъв ли език говори. Веднага щом кимна за втори път, казах:

— Виж, Тони, и ти знаеш също толкова добре, колкото и аз, че ако разберем какво има тук, това ще ни помогне да разберем и какво изтича.

— Да, ама за това вчера не сме говорили. — Като че се заинати.

Заговорих бързо:

— Знам. Ако ще вардиш консорциумите, в това можеш да ме надвиеш. За известно време. Но как ли ще се почувстваш, когато прочетеш следващата статийка в колоната на „Таймс“ за долината — за едно детенце, което навеки ще изчезне от вселената по някое време през идните петдесет, седемдесет или деветдесет години?

— Прилагаш подли удари — навъси се свирепо той.

— Само когато се налага — заявих. — Ти ми каза, че искаш да опазиш това място в безопасност. Наистина ли го мислеше, или думите ти бяха като златото на феите?

Той погледна часовника си. Сигурно беше нов, защото не ме попита колко е часът. След около минута и половина (така предполагам — не си направих труда да уточня) той каза:

— Много добре, инспектор Фишър, ще изпълня искането ви. — Явно се бяхме измъкнали от бодливия храст.

Последваха още папки — толкова много, че не можех да ги нося. Решеше ли да помага, Тони помагаше здравата: изкара ми ръчна количка, за да мога да завлека папките по пътеката до килимчето ми.

— Надявам се, че липсата им няма да възпрепятства работата ти — казах.

— Ако беше така, нямаше да ти ги дам — отвърна той. — Имам копия от всичко. Направени са чрез магия, разбира се, така че на тебе не ти вършат работа, но ще крепят положението тук, докато ми върнеш оригиналите.

Не му казах, че доста време може да мине дотогава. Ако най-накрая пак опрехме до съда, за да искаме заповед за затваряне, щяха да секвестират пергаментите за месеци наред, а може би и за години, ако адвокатите на сметището тръгнеха да обжалват във всички възможни инстанции. Судакис също трябваше да го знае. Но той като че беше доволен, че може да продължи да си върши работата, така че реших да не го притеснявам.

Той дори прекара количката през входа заради мен. Когато стигнахме дотам, се получи малка спънка: количката беше твърде широка и не можеше да мине по мостчето.

— Не може ли аз да застана от едната страна, а ти от другата? — попитах. — Можеш да ми подаваш документите.

— Не е толкова просто — обясни Судакис. — Излез навън, ще ти покажа.

Минах по моста, една-две крачки нататък. Судакис посегна, все едно ми подава папка. Аз посегнах все едно да я поема. Ръцете ни се приближаваха все повече, но не можеха да се докоснат. Судакис се изкиска.

— Асимптотна зона, разбираш ли? Мостчето е изолирано и прорязва пътека право през нея. Наистина тук вземаме ограниченията насериозно, Дейв.

— Забелязвам. — Дори и Нещо да буйстваше вътре в сметицето, тази зона би се напънала здраво да го удържи вътре, където му е мястото. Когато се наведох към Судакис над моста, той нямаше проблеми с подаването на папките. Обърнах се към пазача.

— Да ви се намира връв? Не ми се ще тия неща да изпадат, като ги натоваря на килимчето.

— Ча'ай да видя. — Той се върна в кабинката и се появи не само с кълбо канап, ами и с ножици. Не бях очаквал чак пък толкова съдействие, затова му се зарадвах двойно повече.

Судакис ме наблюдаваше как връзвам папките минута-две, а после каза:

— Връщам се на работа. Сега, когато официално си взел тези документи, разбираш, че съм длъжен да уведомя началниците си за това.

— Да, естествено — отвърнах. Но все пак беше много любезен, че ми го припомни. Помислих си, че може и наистина да е на моя страна, или поне не съвсем на страната на компанията си.

Закарах документите през улицата до килимчето ми. Стана на три пъти. Като всички и аз имах зашита за килимчето джобове за багаж, но те не можах да поберат огромната камара пергаменти. Не знам какво щях да правя, ако пазачът нямаше връв. Сигурно щях да седна върху част от папките и да стискам другите, докато не прелетя покрай някое дюкянче за ширпотреба и си купя канап. Хората всеки ден го правят, но нито е елегантно, нито бихте могли да го наречете безопасно.

Значи, пак към офиса в Уестууд. Щом стигнах там, открих, че асансьорната шахта не работи. Някакъв идиот успял да разлее кафе върху Словата и сиглите, контролиращи Кил. В шахтата стърчеше маг

и подготвяше нова спогодба с демона, но „подготвяше“ беше твърде далеч от „готово“. Наложих се да мъкна пергаментите по пожарното стълбище (няма да ви се иска да се намирате в асансьорна шахта, когато контролиращият пергамент гори, нали така?), да се смъкна долу и пак да катеря стълбите с другата половина от товара. Когато най-сетне плъснах и последния вързоп на бюрото си, светът никак не ми се струваше хубав.

Още по-нехубав ми се стори, когато видях какво се спотайва на бюрото ми: докладът за разсипаните вещества за опушване, цял покрит с червени драскулици. Това означаваше, че няма да се докопам до документите, за чието мъкнене догоре бях хвърлил толкова труд — нямаше да мога да си открадна време за тях. Помислих си, че те са далеч по-важни от доклада, но шефката не виждаше нещата по този начин. Понякога ми се ще да бяхме тризнаци. Тогава щях да успявам да си държа бюрото подредено. Може би.

Щом го повиках, духът за достъп до офиса се появи в матовото стъкло. Вдигнах страниците една по една, за да види всичките промени, после наредих:

— Напиши ми нова версия на пергамент, ако обичаш.

— Много добре — отвърна кисело духът. На него му харесва да си играе с думите, но поддържа позицията, че да се занимава с материалния свят и да ги облича в постоянна форма е някакси под нивото му. Той ме попита:

— А трябва ли да забравя версията, която ме накарахте да запамята вчера?

— Да не си посмял! — заканих му се аз, а после, тъй като той беше с буквално съзнание, додадох едно просто „не“.

Шефката ми имаше навика да нанася промени, после да се връща и да решава, че в крайна сметка преди е било по-добре. Да, знам, че това е клише за жените, но тя наистина беше жена и наистина правеше така. Джуди — виж, Джуди е далеч по-решителна, отколкото аз някога ще бъда.

След като духът обеща, че наистина ще запамети и двете версии на доклада, го зачах да приключи със записването на новия. Когато той най-сетне долетя на бюрото ми, аз го прочетох, за да се уверя, че всички промени са акуратно преписани. После го сложих в кошницата

с документи за шефа за следващия рунд промени. А после стана време да си яхна килимчето и да си ходя вкъщи.

Взех с мен списъка на фирмите, използващи Девънширското бунище. Зарязах формулярите, доказващи, че са изхвърляли боклуци там — щяха да са на по-сигурно място зад охраната на офиса, отколкото при евтината охрана, която използва моят жилищен блок. Но се сетих, че мога да свърша добра работа на кухненската си маса като просто групирам фирмите по тип. И това щеше да е поне начало на познанието що за токсични магии има там.

След вечерята, която не ща да си спомням — гола вода в сравнение с ханското пиршество, което си устроихме предната вечер с Джуди — струпах чиниите в мивката, позабърсах напосоки масата, извадих пергаментов лист, топнах перодръжка в мастилото и се залових за работа.

Първото нещо, което ме порази, беше колко много отбранителни фирми изхвърлят на Девънширското сметище. Всичките големи аеропространствени консорциуми, поддържащи икономическия разцвет на Града на ангелите десетилетия наред, използваха мястото. Конфедерация „Вуду“ (днес — „Конву“. Какво да очакваш при тая тъпа и параноична мания да съкращаваш имената на консорциумите до безсмислени срички. Кой ли ще си губи времето да прави магия на името на такъв разпокъсан обект като консорциума?) „Северноамериканската Авиация и Левитация“, „Демондина“, „Локи“ (зачудих се дали страничните продукти от прочутите фабрики Коболд на „Локи“ се опитват да се процедят покрай защитните прегради около бунището. Някои от тях си бяха голяма беля.) и всички останали прочути имена.

Редом с тях имаше и куп по-дребни предприятия, най-вече някакви ситни-дребни предприемачи, за които никой не беше и чувал, освен майките им. Фирми с имена като „Точните резци на Бахтияр“, „Прокобни отвари“ и „Извлечени Есенции“ ООД. Позагледах се в тази последната в опит да позная към кое квадратче да я причисля — моят претърпял метаморфоза списък се бе превърнал в таблица. Най-сетне я хакнах почти наслуки — с такова име би могла да се занимава с каквото си щете (още една нова мода, която презирам).

Редом с отбранителните учреждения имаше и няколко холивудски компании за светлина и магия. Като се замислих, връзваше

се. Холивуд винаги е използвал интензивно магията. Щеше ми се да бях запомнил коя точно компания бе поставила онзи епос за Свети Георги, задръстил движението тази сутрин — можеше да се изкуша да пробвам върху него малко магия с имена. Най-вече защото знаех, че няма смисъл, отколкото по някакви други причини.

Малко повече се изненадах да открия колко много болници има в списъка. Миряните виждат само ползата от медицината и не се замислят много-много за разходите за нея (освен за онези, които излизат от джоба им). Но лекуването на телата и особено работата с болни души си иска своето от природата като всяко хайтек предприятие.

В Града на ангелите е останал само един голям завод за килими — тъкачната фабрика „Дженерал Мувърс“ във Ван Нюйс. И те изхвърляха в Девъншир. Но заводът на ДМ не беше начело в списъка ми с вероятни виновници. Първо на първо, знаех със сигурност какви магии използва. Второ на второ, най-вероятно до година-две ще го затворят — конкуренцията на по-евтините източни килимчета е твърде голяма.

А какво да правя с фирми с имена като „Раздвоена жлъч“, „Бавен Джин Физ“ и „Червен феникс“? Докато не се върна в офиса да видя какво точно изхвърлях, с какво точно се занимават те, ми беше също толкова мътно, колкото и за „Извлечени Есенции“ ООД. Но трябва да призная, че ми звучаха по-интересно.

След миг погледът ми се върна на „Червения феникс“. Подчертах си името ей така, за всеки случай, фениксът беше птица, за която нито Джуди, нито аз не се бяхме сетили предната вечер. Все пак щеше да си струва да се провери.

Понечих да се обадя на Джуди и да ѝ кажа, после се сетих, че в сряда вечер тя ходи на теоретична гоетика. Остават ѝ само няколко часа до посвещаването ѝ в майстор. Един ден, в съвсем недалечно бъдеще, очаквам тя да пише наръчници, вместо да ги коригира.

След като направих каквото можах със списъка, го метнах обратно в куфарчето си, почетох и се приготвих за сън. През тънките стени на апартамента ми чух съседа да вие от смях, слушайки някаква програма по ефирната мрежа.

Един ден, съвсем скоро, усещах, че и аз ще се пречупя и ще си купя приемник за ефирната мрежа. Те са на основата на вариант на

техниката за клониране, на който се дължи повсеместната поява на телефони навсякъде напоследък. В ефирната мрежа обаче клонират хиляди духчета, идентични на няколко мастера. Каквото и да чуе мастерът, всеки клонинг го повтаря точно — при условие че сте решили да събудите от дрямка тъкмо него.

Можете да си купите специални модули, които ви позволяват да избирате от осемдесет до сто различни предложения в ефирната мрежа по всяко време. Все повече хора навсякъде из страната слушат едни и същи програми, възхищават се на едни и същи изпълнители, разказват си едни и същи вицове. Единството не е лошо нещо, особено в такава голяма страна като Конфедерацията, и не отричам предимството да могат новините, например, да се препредават бързо.

Защо тогава аз си нямах ефирномрежов приемник? Май основната причина беше, че прекалено голяма част от онова, което излъчват, е, ще ме прощавате за изисканата дума, лайна. Да не се впускам в подробности — по-скоро бих мислил с главата си, отколкото да си получавам забавленията сдъвкани предварително. Давайте де, наречете ме старомоден.

Когато на другата сутрин отидох в офиса, магьосникът продължаваше да се труди в асансьорната шахта. Не, вземам си думите назад — по-скоро магьосникът пак работеше по асансьорната шахта. Ами то в днешно време всеки се стиска за бюджет и правителството не е твърде въодушевено от извънредната работа. Качих се до офиса пеш. Да, знам, това е полезна гимнастика. Освен това, язък дето си взех душ, преди да изляза от къщи.

А на бюрото ме чакаше, точно както си знаех, втората чернова на доклада за разсипания товар от вещества за опушване. Прегледах го набързо. Шефката не само беше върнала около половината от поправките си в оригиналния им вид, ами беше и добавила и цял нов комплект — нещо, което не правеше често на второ четене. А на последната страница със зелено мастило, което изглеждаше твърде подходящо за подписване на договори с демони, бе написала: „Моля, представете ми окончателна версия този следобед“.

Прииска ми се да си заблъскам главата в бюрото. Проклетият му тъп доклад, което можеше и трябваше да е дълъг два лафа, щеше да ми попречи да свърша каквато и да било полезна работа тази сутрин.

После телефонът ми се разкряска и докладът се превърна в най-малката ми грижа.

— Агенция по природно усъвършенстване, Фишър на телефона — казах аз с най-енергичния си и делови тон, на който бях способен, преди да съм изпил второто си кафе.

Все едно нищичко не бях казал, телефонът ми ме попита:

— Вие сте инспектор Дейвид Фишър от Агенцията за природно усъвършенстване? — и разбрах, че говоря с адвокат.

Признах си го за втори път и онзи на другия край каза:

— Аз съм Самюъл Дил от фирма „Елуърти, Фрейзър и Уейт“ и представям интересите на Девънширския консорциум за управление на земята. До моето знание достигна, че вчера сте напуснали неправомерно с определени документи, собственост на гореспоменатия Консорциум.

Дори и минало през двете телефонни духчета, пак чух как това главно „К“ си тупна на мястото. Освен това чувах и как господин Дил си строи казус.

— Господин адвокат, нека ви поправа от самото начало. Не съм „напуснал неправомерно“ с никакви документи. Взех определени пергаменти, както бях упълномощен от заповед за обиск, издадена вчера от Конфедеративния съд.

— Инспектор Фишър, тази заповед е фарс и вие го разбирате също толкова добре, колкото и аз. Ако бяхте приложили в пълнота всичките й разпоредби...

— Но не го направих — прекъснах го рязко аз. — А за в случай че към разговора ни е подключен Слушател, мнението ми за заповедта се различава от вашето. Тя бе надлежно издадена в отговор на забелязана заплаха за околната среда, дължаща се на Девънширското сметище. А със сигурност вие, сър, трябва да признаете, че проучването на архивите на сметището не е неразумно в светлината на уликите, свидетелстващи, наред с другото, увеличение на вродените дефекти сред общността, живееща около него.

— Отричам, че Консорциумът за управление на земята е отговорен по някакъв начин за това статистическо отклонение — отвърна Дил, точно както си знаех.

Притиснах го:

— Отричат ли нуждата от разследване на случая? — Той не отговори веднага и аз увеличих натиска: — Отричат ли, че АПУ има властта да проверява архивите, за да преценява възможните заплахи за безопасността?

Трябва вече да съм достатъчно възрастен, че да знам, че не бива да очаквам пряки отговори от адвокати. Вместо такъв ми се сервира към 45-минутна реч. Не, Дил не отричал нашето право да разследваме, но отричал, че на буницето (не че се сбърка да го нарече бунице — нито веднъж) е възможно да се държи отговорност за каквото и да е, та май дори и за сянката, която хвърляше оградата му. Освен това постоянно се връщаше към обхвата на заповедта, под която съм провеждал проучването.

Проклет да е Максимум Рухолла. Тази заповед беше юридическият еквивалент на извършването на некромантски обред, за да накараш някой да ти върже обувките.

— Господин адвокат — казах, — нека пак ви попитам: смятате ли, че това, че аз съм взел документите, които съм взел, е по някакъв начин осъдително?

Сервира ми се втора реч, но в крайна сметка тя се сведе до „не“. Дил завърши:

— Желая да ви уведомя, че Девънширският консорциум за управление на земята при никакви обстоятелства няма да толерира вашето прилагане на тази възмутителна заповед, за да се ровичките из нашите архиви.

— Разбирам вашата загриженост — казах, което го накара да млъкне, без да отстъпи ни най-малко. Най-сетне той пусна телефона, а аз нанесох поправките второ поколение в оня никому ненужен Хидроглав доклад. Тъкмо духът за достъп беше преполовил сканирането му, когато телефонът пак извряска.

Преди да вдигна слушалката, казах нещо, което се надявам никой (включително Никой) да не е забелязал. Оказа се Тони Судакис. Той ми рече:

— Исках само да ти кажа, че моите хора не сияят от щастие, дето вчера съм ти дал ония папки.

— Те вече ме осведомиха по въпроса — казах, и му разказах за телефонното обаждане на адвоката на консорциума. — Надявам се, че не съм те вкарал в беля с това.

— Ще оживея — обеща той. — Колкото и да им се иска, не могат да ме пратят на смърт без надежда за възкресение, задето съм спазил закона. Но ако много се престараяш с тая заповед, работата ще се усложни повече, отколкото на когото и да било му се иска.

— Аха — съгласих се аз, все още озадачен накъде ли бие. Презрителният начин, по който се отнасяше към началството ме накара да предположа, че пак е приложил малкото си заклинание върху онзи амулет, но онова, което ми казваше, не беше по-различно от заканите на Дил. Бях стигнал донякъде с натиск върху Дил, така че реших да попритисна малко и Судакис:

— Ти там да нямаш никакви проблеми?

Но Судакис не се поддаваше на натиск.

— Перкунас, не! — възкликна той. Тази клетва не ми беше позната. — Тук всичко е наред... без твоите грозни цифри.

— Повярвай ми, и на мен те не ми харесват повече, отколкото на тебе — казах, — но ги има и трябва да разберем защо.

— Добре де, добре — Той изведнъж заговори рязко. — Слушай, трябва да вървя. Чао. — Вероятно бе приложил заклинанието, а после времето му бе изтекло.

Извадих своя „Наръчник по гоедика и метафизика“, за да видя какво имат да кажат те за Перкунас. Открих, че бил литовски бог на гръмотевиците. Судакис литовско име ли беше? Не знаех. Бях чел, че литовците са били комай последният европейски народ, примирил се с християнството и мнозина от тях си останали близки със старите си богове. Тони Судакис със сигурност звучеше така.

Сумтейки, прибрах наръчника обратно на полицата. Всеки, който го използва често, развива рамене като на олимпийски щангист — ако закачиш две бройки от двете страни на прът, със сигурност можеш да си тренираш с тях.

Току-що бях предприел третия си опит да преработя оня смотан доклад, когато телефонът пак извъня. Сериозно се позамислих дали да не наредя на таласъмчето да каже, че ме няма, но почтеността спечели. Миг по-късно съжалявах, че не съм му наредил:

— Инспектор Фишър? Много се радвам да се запознаем, сър. Аз съм Колийн Пфайфър от юридическия екип на консорциум „Демондина“.

— Да? — казах. Не исках да ѝ давам повече възможности от тези, с които вече разполагаше.

— Инспектор Фишър, информираха ме, че вие разследвате магическите странични продукти, които „Демондина“ депозира в Девънширската ограничена зона.

— Както и на други — вярно е, госпожо адвокат. Мога ли да ви питам кой ви го каза? — бях очаквал обаждания от консорциумите, които изхвърлят в Девъншир (както и че ничий адвокат никога не би се изразил толкова простичко), но не и първото да дойде в девет и половина в първата сутрин от разследването ми.

Като всеки адвокат, който си струва човек да му тегли една молитва, госпожа Пфайфър беше по-добра в задаването на въпроси, отколкото в даването на отговори. Тя продължи нататък, все едно не бях казал нищо:

— Искам да отбележите две сфери на загриженост за „Демондина“, инспектор Фишър. Първо, както трябва да знаете, информацията за страничните продукти може да бъде ценна за конкурентите. Второ, голяма част от нашата работа е свързана с отбраната. Част от информацията, с която сега разполагате, може да се окаже от голям интерес за чуждестранните правителства. Поради тези две съображения се изисква подходящ режим на сигурност.

— Благодаря ви, че изразихте загрижеността си, госпожо адвокат — отвърнах. — Никога не съм имал причини да вярвам, че мерките за сигурност в АПУ не вършат работа. Пергаментите, за които говорите, не са напускали моя офис.

— Отдъхнах си, като чух това — каза тя. — Мога ли да приема, че вашата политика ще остане непроменена и да уведомя за това останалите от юридическия екип и останалите служители на консорциума?

Такъв невинно звучащ въпрос, а пък какви остри зъби вади. Отвърнах предпазливо:

— Можете да приемете, че ще направя всичко възможно, за да запазя пергаментите ви непокътнати и поверителни. Не съм в позиция да давам обещания за това къде ще се намират те в даден момент.

— Вашият отговор не е напълно задоволителен — каза тя.

Лоша работа, помислих си. А на глас казах:

— Госпожо адвокат, боя се, че повече от това не мога да направя, като се имат предвид собствените ми отговорности и клетви. — Тя да се оправя с това.

Телефонното ми таласъмче възпроизведе въздишка. Може би не бях единственият, който смяташе, че имам лош ден. Колийн Пфайфър каза:

— Ще препредам казаното от вас, инспектор Фишър. Благодаря, че ми отделихте време.

Тъкмо посегнах към доклада за благовонията — още не бях имал шанса да позволя на нашия дух за достъп да довърши прегледа му — когато телефонът пак изциври. Споменах напразно имената на няколко християнски светни, в чиято святост не вярвам. После вдигнах слушалката. В края на краищата, това беше част от работата ми, макар и все повече у мен да се затвърждаваше убеждението, че по-далеч от това днес няма да стигна.

Не, не познахте — този път не беше някой адвокат. Обаждаше се собственикът на „Бавен Джин Физ“, нервак на име Рамзан Дурани. Бях отбелязал тази като една от по-малките компании, използващи Девънширското сметище. Очевидно не беше достатъчно голяма, че да държи адвокати на щат, само за да ги насъсква по хората. Но собственикът си имаше същите грижи като жената от „Демондина“ и оня от Девънширският консорциум за управление на земята. По една или друга причина започнах да подозирам тенденция.

После — още един гневен собственик, който се опитваше да ми пукне тъпанчетата. Този беше някой си Хорхе Васкес, собственик на компания на име „Шоколадовата невестулка“. Пробвах да го разсея, като го питах — от съвсем искрено любопитство, уверявам ви — с какво точно се занимава тая „Шоколадова невестулка“, но той не беше в настроение да го разсейват. Изглеждаше убеден, че всичките му тайни ще бъдат публикувани в ежедневния печат и разгласени по ефирната мрежа.

Да го успокоя и да го накарам да повярва, че що се отнася до мен, тайните му ще останат непокътнати, ми отне още двацет минути. Все още исках да разбера защо така си е кръстил фирмата „Шоколадовата невестулка“ и що за магия използва в тази връзка, но не чак толкова страстно, че да го слушам още двацет минути — и

затова не го попитах. Реших, че бих могъл да се досетя по архивите от сметището.

Когато най-сетне стигна до тях, ако изобщо стигна някога. Това започна да ми изглежда изключително маловероятно. Тъкмо смятах да пусна духа пак по доклада, някой влезе в офиса ми. Искаше ми се да му изкрещя: „Махай се и ме остави да работя!“. Но беше шефката, така че не можех.

Въпреки моето мрънкане, Беатрис Картрайт не е лош човек. Дори не е лоша шефка в повечето отношения. Тя е чернокожа дама горе-долу на моята възраст, може би десетина килограма по-тежка, отколкото трябва (тя разправя, че били двайтсет, но тя си мечтае за телосложение на звезда от „светлините и магиите“, което, боя се, няма да стане). Обикновено е добра и не претоварва войниците си, но не може да направи кой знае какво, когато Чарли Кели ти се обади (или се обади на мен, ако бъдем точни) вкъщи в пет сутринта.

— Дейвид, трябва да говоря с тебе — каза тя. Сигурно съм изглеждал също толкова изтормозен, колкото и се чувствах, защото добави припряно: — Надявам се да не ти отнеме много време. — Дори и когато говореше делово, в гласа ѝ се долавяше нотка от госпъл хор. Но тя никога не биеше хората по главите с вярата си. Затова я харесвах.

— Беа — казах, — докладът за опушващите вещества ще е готов веднага щом проклетият телефон спре да грачи по мен за три последователни минути. — Погледнах го в очакване той да се раздрънка на секундата. Но той си мълчеше.

— Зарежи го доклада. — Тя седна на стола до бюрото ми. — Онова, което искам да знам, е защо тази сутрин ми се обадиха от „Локи“, „Конву“ и „Прокобни Продукти“ и всичките ми крещяха да съм те държала далеч от Девънширското сметище. — Тя ме изгледа с онзи свой поглед, повече жален, отколкото гневен, изчислен така, че да накара и грешник от осмия кръг на ада да го хване чувство за вина.

Повечето жал, отколкото гняв изчезнаха, когато обясних как Чарли беше минал през главата ѝ и ми се беше обадил. Смени го истински гняв. Ако беше бяла, щеше да почервенеет.

— Писна ми до смърт от хора, които си играят тъпи играчки! — тросна се тя. — Господин Кели ще получи вест от мен — това е обещание. Той няма ли представа за какво служат каналите? — Тя вдъхна дълбоко и се успокои нарочно. — Добре, значи ето как си се

забъркал с Девънширското сметище. Защо тези хора ми звънят и ми вият на умряло?

— Защото там нещо наистина не е наред. — Вече можех да издрънкам цифрите от скрипториума на Братята Тома дори и насън. — И защото се опитвам да разбера какво, и — според мен — защото големите шефове на Девънширския консорциум за управление на земята май не се радват много на това.

— Май така изглежда, а? — Беа се замисли за около половин минута. — Все пак, ще говоря с господин Чарлз Кели, ти изобщо не се съмнявай. Но бих казала, че както и да си получил този проект, Дейвид, трябва да го довършиш.

— И аз си помислих същото в минутата, когато видях онази статистика за вродените дефекти в манастира — отговорих.

— Добре. Радвам се, че за това се разбираме. Отсега нататък обаче очаквам постоянно да получавам пълна информация за онова, което правиш. Достатъчно ясно ли се изразих?

Едва не си изкълчих врата от кимане. Дори и да не ми беше шефка, би било лошо човек да спори с Беа. А и беше ужасно права.

— Щях да ти кажа при първа възможност — обясних. — Най-късно на събранието в понеделник. Просто... — обгърнах с ръце хаоса, загризал бюрото ми, — бях много зает.

— Разбирам. Редно е да си зает. Тъкмо затова ти: плащат. — Беа се изправи да си тръгва, после се обърна и изстреля последната стрела: — Въпреки всичко това все още искам онзи доклад за разсипаните вещества преработен до довечера, преди да си тръгнеш. — После се изнесе, а дългата пола царствено се стелеше подире ѝ.

Изстенах. Преди да имам възможност да оставя духа да привърши със сканирането на вторичните поправки (и, да не забравяме, първичните поправки, за които по-късно Беа беше размислила), телефонът пак изрева за внимание.

След като двамата с Джуди ходихме на синагога в петък вечерта, отидохме у нас. Вече отбелязах, че моята ортодоксалност е несъвършена. Истински съблюдаващите обичая евреи не използват килими, нито каквато и да било друга магия в Шабат, макар някои да

имат елфи, обучени да вършат вместо тях нещата, които не им се позволява да извършват сами — наричат ги „шабас дяволи“.

Но подобни фини скрупули не са част от възпитанието ми и аз не се чувствам грешник заради поведението си. Възгледите на Джуди са подобни на моите. Иначе щеше да ме навика за килимчето, вместо да се качи на него заедно с мен.

Когато се настанихме със студените питиета в хола, тя ме попита:

— Е, какво става последно с Девънширското сметище?

Отпих от аквавита и го оставих да прогори пътя си до корема ми. После, с по-дрезгав глас отпреди, ѝ обясних как всичките консорциуми, изхвърляли в Девъншир, намирали за прелестно, дето им преглеждат архивите.

— Откъде знаят, че им преглеждат архивите? — Джуди, както вече отбелязах, не пропуска подробностите. Тази я забеляза далеч преди да се наложи да ѝ я изтъкна.

— Добър въпрос — казах одобрително. — Ще ми се да имам свестен отговор. Но хората, които ми се обаждат, звучат така, все едно че репетират за хор. — Гласът ми, да го кажем милостиво, не е като на оперен певец. Но въпреки това запях: — „До моето внимание достигна, че...“ — пуснах му толкова вибрата, че килимче можеше да лети по него.

Джуди потрепера, за което никак не я обвинявам. Тя гаврътна питието си, а после извади онези две порцеланови чашки. Щях да се почувствам поласкан, ако не ме гризеше подозрението, че се опитва да ме накара да млъкна.

Но каквито и да бяха основанията ѝ, бях щастлив да я оставя да използва част от моята бира. И не след твърде дълго и двамата бяхме щастливи. По-късно тя стана, за да отиде до тоалетната и да ползва своята четка за зъби, оставена в шкафчето. После се върна в леглото. И двамата утре не бяхме на работа. Освен съботната утринна служба, имахме цял ден на разположение.

Така си мислех.

Спяхме непробудно, уплетени един в друг, все едно сме женени от години, когато телефонът се разпищя. И двамата подскочихме в ужас. Тя ми фрасна носа, а с коляното ме уцели на едно по-нежно място така, че се усъмних дали пак ще мога да бъда галантен към нея.

Трябваше да се покатеря върху ѝ, за да стигна до телефона — апартаментът ми е подреден така, че да ми е удобно, когато съм сам. Сиреч, през повечето време.

Изказах на глас първата си свързана мисъл:

— Ще убия Чарли Кели!

Че кой друг, смятах аз, ще тръгне да ми се обажда по тия тъмни доби?

Но не беше Чарли. Щом смънках „Ало?“, в отговор дойде бодър въпрос:

— С инспектор Дейвид Фишър от Агенцията за природно усъвършенстване ли говоря?

— Да, аз съм — отвърнах. — А вие... вие кой сте? — не бях съвсем готов да почна с ругатните, докато не разбера кой е моята мишена.

— Инспектор Фишър, аз съм легат Широ Кавагучи от Жандармерията на Града на ангелите. — Това ме накара да изправя гръб. Започвах да идвам в пълно съзнание. А и от това, че Джуди, топла и копринена, се притиска до лявата ми страна, също никак не болеше. Но онова, което Кавагучи каза, ме накара да забравя дори и сладкото присъствие на любимата:

— Инспектор Фишър, брат Ваан от манастира на Братята Тома помоли веднага да ви уведомя.

— Да ме уведомите за какво? — попитах, а по гърба ми лазеха ледени гущерчета. Джуди издаде въпросителен звук. Размахвах свободната си ръка, за да ѝ покажа, че още не мога да ѝ кажа. — За какво? — повторих.

— Съжалявам, че ви го съобщавам, инспектор Фишър, но в момента манастирът на Братята Тома е в последния стадий на пожар. Брат Ваан убедително изрази мнение, че може би това е свързано с вашето разследване.

— Боже, надявам се да не е така — възкликнах. Но вече се измъквах от леглото. — Той... вие... искате ли да дойда там веднага?

— Ако не ви е твърде неудобно — отвърна Кавагучи.

— Идвам — заявих, и затворих.

— Къде ще ходиш? — попита Джуди възмутено и заби хубавото си личице във възглавницата, за да не я заслепява сиянието на огъня на

Свети Елм, който призовах, за да мога да си намеря панталоните. — Пък и кое време е?

— Два и петдесет и три — провикна се хорологичният демон в будилника ми.

— Отивам в Долината на Свети Фердинанд. — Заровичках из чекмеджето за пуловер — нощите в Града на ангелите понякога са хладни. Намъкнах дрехата и продължих. — Манастирът на Братята Тома там, онзи с всичките му проклети данни за Девънширското сметище, току-що е изгорял.

Джуди се надигна рязко — най-добрият аргумент да си остана вкъщи, който някога съм виждал.

— Не е било случайно, иначе нямаше да те потърсят. — Гласът ѝ беше безизразен. И тя започна да се облича.

Аз вече закопчавах сандалите си.

— Брат Ваан май не смята така, съдейки по казаното от ченгето, с което говорих. А времето на пожара е... ами, наум ми идват думите „будещо неприлични асоциации“. — Не, не я гледах. Освен това, тя вече беше си сложила пола, блуза и шал на главата. — Не ти трябва да се притесняваш за всичко това — казах. — Спи тук, ако искаш. Аз по някое време ще се върна.

— Ще се връщаш, така ли? — ако преди беше прозвучала възмутено, сега вече беше бясна. — На кого му пука кога ще се връщаш? Аз идвам с теб!

По процедура това беше напълно недопустимо и аз го знаех. Но ако смятате, че съм тръгнал да споря, я си помислете пак. Не само защото бях влюбен в Джуди, макар че бих излъгал, ако кажа, че това нямаше нищо общо. Но, процедурата настрана, радвах се, че ще разполагам с нейния поглед. Тя обикновено забелязваше неща, които аз пропусках. А що се отнася до разследване на палеж, самият аз там щях да бъда безполезен. Това е работа на жандармерията, не на АПУ.

Въздушните коридори на магистралата бяха почти празни, затова юрках килимчето по-здраво, отколкото бих могъл през деня. Но въпреки това имаше хора, които се стрелкаха покрай мен, все едно съм застанал неподвижно. А един хахавел замалко да се нахака в мен, а после изхвърча като прилеп от ада. Мразя пияниците. Единственото предимство работата ти да се намира далече и ти да пътуваш редовно до нея е, че в часовете, когато отиваш и се връщаш на работа, не

виждаш много пияници да летят. Не е кой знае какво предимство, но тия, дете пътуват за работа, трябва да са доволни и на това, което имат.

Някой ден, постоянно обещаваха магьосниците, ще могат да дресират силфидите в новите килими така, че да отказват да летят за пияници. И на това бих си заложил душата. Силфидите сами по себе си природно са предразположени към летене и при катастрофи почти не пострадват. Защо да им пука за това в какво състояние са хората, яздещи килимчетата им?

Слязох от магистралата и се понесох на север по почти безлюдните летателни платна към манастира на Братята Тома. Към бившия манастир на Братята Тома, би трябвало да кажа. Когато спрях в края на зоната, оградена от жандармерията и пожарната, той все още тлееше.

Огнеборството в Града на ангелите е всичко друго, но не и лесно. Тук ундините са слаби и ненадеждни — просто няма достатъчно подземна вода, която да ги поддържа. Пожарните команди използват пясък, когато могат, и прашните дяволи, които го държат под контрол. За големи пожари обаче само водата върши работа, а тя трябва да дойде от сътрудничество с Отвъдното. Матовете от пожарната команда на Града на ангелите са сключили договор с Елелогоп, фокалор и Вепар — демоните, владеещи водата. През повечето време обаче това означава просто да удържат адовите духове да не тормозят механичната система от бентове, тръби и помпи, която ни доставя вода отдалече.

Но понякога, като например тази нощ, на екипите им трябва нещо повече от пясък и повече от онова, което могат да им дадат тръбите. Тъкмо показвах сиглата си на един изтормозен на вид жандарм, когато една от манастирските кули отново пламна. Едим магьосник в пожарникарско червено посочи с ръка духа, удържан от набързо надраскана пентаграма. Забелязах как русалковият силует вътре се затърчи — значи, беше призовал Вепар.

Не бих искал да работя на мястото на тоя маг. Вечно да правиш заклинания с отчаяна припряност, да рисуваш нови пентаграми на първото празно пространство, което видиш, да не смееш да се позабавиш и да свършиш идеално работата по проверката за пробойни, които призованият дух би могъл да използва, за да те унищожи... само военната магия взема по-тежка дан от своя оператор.

Но този тип беше хладен като леден елементал. Той призова Вепар с ясен, пронизителен глас:

— Призовавам теб, о, Вепар, в името на живия Бог, в името на истинния Бог, в името на светия Бог вседържител, който създава от нищото небесата, земята, морето и всичко в тях, Адонай Йехова, Тетраграметон, да излееш водите си върху онези пламъци в такова количество и разположение, че да бъдат най-ефикасни за гасенето им и да нанесат най-малка вреда на живота и имота, на това място, пред тази пентаграма, без недоволство, уродство, шум, мърморене или измама. Подчини се, подчини се, подчини се!

— Боли ме да прекъсвам унищожението на монашеските къщи вътре. — По-скоро почувствах, отколкото чух гласа на Вепар. Също като видимата форма на демона, и той беше достатъчно чувствен, че да ми се прииска да забравя от каква твар идва всъщност.

Но магьосникът не забрави.

— Подчини се, иначе ще хвърля името ти и ще го запечатам в тоз мангал, и ще го попиля с жежки и вонещи вещества и така ще те захвърля в Бездънната яма, в Езерото от огън и сяр, където хвърлят духовете бунтовници, които вече никой не си спомня пред лицето на Бога. Подчини се, подчини се, подчини се! — Той вдигна свитата си в юмрук длан над мангала, сякаш за да пусне върху въглените онова, което стискаше.

Аз не бих пренебрегнал подобна заплаха, а съм материално същество. За Вепар, която се състоеше изцяло от дух, би трябвало да е два пъти по-страшно. Въздухът около горящата кула изведнъж се насити с вода — виждаше се как мъглата се превръща в пара, а после в дъжд. Вътре би трябвало да става същото. Пламъците угаснаха.

— Позволи ми да се махна оттук — рече кисело Вепар. — Достатъчно ли ме унизи вече, че да си доволен?

Магът от пожарния екип беше твърде умен, че да се остави демонът да го въвлече в подобен спор. Без да дава директен отговор, той позволи на Вепар да си отиде:

— О, Дух Вепар, поради туй, че прилежно откликна на моите искания, давам ти позволение да се оттеглиш, без да вредиш ни на човек, ни на звяр. Тръгвай, казах, но бъди готова и благоразположена да дойдеш, когато и да те призоват съответно чрез светия магически

обред. Заклевам те да се оттеглиш мирно и тихо, и дано мирът Господен между нас да трае вечно. Амин.

Той остана в своя кръг, докато русалкоподобната форма изчезне от пентаграмата. После пристъпи — всъщност залитна — навън. Надявах се, че сърцето на огъня наистина е пронизано с кол — този маг изглеждаше така, сякаш не би могъл да призове и десет медни монетки за чаша чай.

Строен мъж с азиатска външност в жандармерийска униформа се приближи към мен.

— Инспектор Фишър? — изчака ме да кимна и протегна ръка. — Аз съм легат Кавагучи. Както вече казах, брат Ваан помоли за присъствието ви тук. — И тогава за пръв път забеляза Джуди. Изразът на лицето му премина от безстрастен в студен. — А коя е вашата, хм, спътница?

Ти какво правиш бе, та си мъкнеш гаджето там, където трябва да работиш — това искаше да ми каже.

— Легат — казах, — позволете ми да ви представя своята годеница Джудит Адлър. — И преди той да ми се е нахвърлил, додадох студено: — Госпожа Адлър работи в издателство „Ръката на Славата“. Тъй като се боях, че в този пожар най-вероятно е замесена магия, реших, че нейната вещина ще е ценна. — И сам му зададох негласен въпрос: Сега какво ще ми кажеш, а?

Нищо не ми каза. Поклони се леко на Джуди, която му върна жеста. После отново се обърна към мен.

— Като че ли страховете ви имат сериозни основания. Това наистина се оказа случай на палеж и убийство чрез магия.

Преглътнах.

— Убийство?

— Така излиза, инспекторе. Брат Ваан ме уведоми, че единайсет от монасите са изчезнали. Пожарният екип вече откри три броя тленни останки. С охлаждането на мястото се очаква да бъдат открити още.

— Да бъдат съдени милостиво душите им — прошепнах. До мен Джуди кимна. Докато не се случи, не ти трябва да си представяш Божии служители — хора, не сторили нищо, освен добро, да угаснат като свещици. Убийството на религиозен служител от която и да било вяра се наказва не само със светска смъртна присъда, но и с най-

мощното проклятие, което може да му наложи съответната секта — и според мен това е съвсем справедливо.

Кавагучи извади плоча за бележки и стило.

— Инспектор Фишър, ще ви бъда благодарен, ако със свои думи ми обясните защо брат Ваан е убеден, че последната задача, над която работите, е свързана с това злощастно произшествие.

Преди да успея да отговоря, се появи самият брат Ваан. Явно нищо, дори и магичният пожар, не можеше да накара абата да изгуби самообладание. Той ми се поклони сериозно, а когато му представих Джуди, успя да вкара дори нотка на галантност. Но очите му бяха като черни локви от болка. Щом се приближи до една от лампите с огън на Свети Елм на пожарната команда, забелязах, че плешивото му теме е ужасно обгорено.

Обясних на Кавагучи какво разследвам и защо. Стилът му тичаше по восъка. Почти не поглеждаше какво пише. По-късно, в жандармерийския участък, щеше да използва заклинание за депалимпсестация, за да раздели различните пластове бележки.

Щом привърших, той бавно кимна.

— Значи вие се придържате към мнението, че някоя от фирмите, свързани по някакъв начин с Девънширското сметище, отговаря за този акт на палеж?

— Да, легат, така мисля — отвърнах.

Брат Ваан кимна тежко.

— Така е, както ви казах, легат Кавагучи. Претърпяхме такава тежка загуба — сигурно нечии огромни печалби са в опасност.

— Виждам — рече Кавагучи. — Но сигурно разбирате, сър, че вашето твърдение за разследването на инспектор Фишър се основава на чуто от друго, докато негово пряко изявление може да се използва като улика.

— Разбирам го, легат — отвърна абатът. — Всяко призвание си има своите ритуали. — Аз не смятах светския закон, в противоположност на този на Светото писание, за система от ритуали, но в думите на брат Ваан имаше смисъл.

Един пожарникар с кристалната топка на съдебен изследовател на пагоните застана в очакване Кавагучи да го забележи. Щом Кавагучи го съзря, онзи рече:

— Легат, определих мястото, където е възникнал пожарът. — Отново изчака, този път, докато Кавагучи вдигне въпросително вежда. — Пламъците явно са избухнали изпод земята, в стаята на скрипториума.

Сепнах се. Брат Ваан — също. Дори и в полумрака, сред суматохата, Кавагучи го забеляза. Както и Джуди. За себе си не съм сигурен.

— Това важно ли е, господа? — попита легатът.

Двамата с абата се спогледахме. Той ми отстъпи правото да говоря с изящен жест, който ми разкри, че и ръката му е обгорена.

— Намерих информацията, която ми подсказа съществуването на проблем около Девънширското сметище в този скрипториум — обясних. — Доколкото схващам, всякакви други улики, които евентуално са се съхранявали там, са унищожени.

— Самите пергаменти, от които вие си направихте изводите и вероятно бихте могли да установите и други намеси, със сигурност са унищожени — рече тежко брат Ваан. — Признавам, не съм мислил особено за тях, тъй като бях по-загрижен да отърва колкото мога повече братя. Но спасих твърде малко. — Стори ми се, че аха-аха ще се прекърши и ще се разридае, но той бе направен от корава материя. Не само успя да се стегне, но и продължи да говори за непосредствената работа. — Данните, в противоположност на своите материални носители, все още могат да бъдат спасени. В голяма степен зависи от това дали Еразъм е оцелял след пожара.

— Еразъм ли? — попитахме двамата с легат Кавагучи в един глас.

— Духът на скрипториума — обясни брат Ваан. Не ми беше споменал името на духа, когато бях там долу, но това беше строго по работа.

Кавагучи, Джуди и аз се обърнахме като един към димящите руини — единствената останка от манастира на Братята Тома. Джуди попита внимателно:

— Доколко е вероятно това?

— Ако духът се е пренесъл изцяло в Отвъдното, когато пожарът е започнал, има известна надежда — рече абатът. — Манастирът е — беше — на осветена земя, в края на краищата, и затова в известна степен е защитен от ударите на материалния свят върху духовния.

Кавагучи доби замислен вид.

— Така е — призна той. — Нека поговоря с пожарната команда. Ако според тях е безопасно, ще изпратим спасителен отряд долу в скрипториума и ще видим дали не можем да спасим този дух. Той вероятно ще може да ни даде жизненоважни показания.

— Без потвърждаващото физическо присъствие на пергаментите, показанията, взети от дух, не са приемливи за съда — напомни му Джуди.

— Благодаря, че ми го напомняте, госпожо Адлър. Това ми е известно. — Но не прозвуча раздражително. Според мен Джуди току-що ми беше доказала, че е наясно за какво говори. Той продължи: — Мисълта ми беше не толкова за разследването на вашия годеник, колкото за фактите, свързани с трагичния пожар тук. В тази връзка показанията на един дух могат да бъдат приети.

— Прав сте, разбира се — рече Джуди. Едно от многото забележителни неща в нея е, че когато трябва да отстъпи за нещо (което не се случва чак толкова често), тя отстъпва напълно, и го прави изящно. Повечето хора продължават да водят битки, далеч след като са ги загубили.

Кавагучи отиде да се консултира с пожарната команда. Обърнах се към брат Ваан:

— Съжалявам, господине, не ми стигат думи да изразя колко съжалявам. Не съм си представял, че някой ще е достатъчно луд да нападне манастир!

— Нито пък аз — отвърна той. — Не се обвинявай, синко. Ти разкри голямо зло на това сметище — разбрах го, щом ми заговори за това какво си открил. Сега то се оказа по-голямо, отколкото сме сънували и двамата. Но това не е причина да отстъпваме. По-скоро е повод да работим здраво, за да го изкореним.

Нямах какво да отвърна. Само склоних глава — така, както когато чуваш истината. За мое облекчение тъкмо тогава Кавагучи се върна. Двама мъже в червено се шумгнаха сред руините. Проследих ги с очи. Щом забеляза, че главата ми се извърта, Кавагучи кимна.

— Ще се опитат, инспектор Фишър. Но, разбира се, няма гаранция, че ще успеят.

— Разбира се. — Това беше слабо казано. След миг продължих с въпрос: — Вие ме извикахте тук само за да получите от мен

информация ли, или мога да ви помогна с нещо?

— Боя се, че първото, освен ако нямате ресурси, скрити в килима, които не се виждат от пръв поглед. — Дали в очите на легата не блесна искрица? Не бях сигурен. Ако той имаше чувство за хумор, то беше по-невъзмутимо и от Града на ангелите по време на тукашните суши.

— Е, добре — рекох, — имате ли нещо против да ми опишете накратко какво точно открихте тук? Колкото повече науча за подпалването на този пожар и вложената в него магия, толкова по-голям е шансът да свържа тези данни с един или повече консорциуми, използващи Девънширското сметище. Това би ми помогнало да установя чии магии изтичат, което на свой ред ще ви помогне да разкриете виновника за този пожар.

И преди съм си имал работа с жандармерия. Жандармите винаги са много предпазливи откъм думи, дори и човекът, който ги пита, да е на същата страна като тях. Кавагучи очевидно се бореше със себе си. При други обстоятелства това би било смешно.

Най-сетне той рече:

— Молбата ви е разумна. — Което не означаваше, че на него му харесва. — Елате с мен. Вие също можете да ни придружите, ако желаете, госпожо Адлър.

— Колко сте щедър — отбеляза Джуди. Знаех, че тя щеше да ни придружи, независимо дали на Кавагучи това му харесва или не, и да се развилнее като демон извън пентаграма, ако се беше опитал да я спре. Гласът ѝ беше наситен с толкова ирония, че с нож да я режеш. Но и да го беше забелязал, легатът не се издаде. Зачудих се дали магьосниците на жандармерията на Града на ангелите не са създали съвършен амулет против сарказъм. Ако беше така, исках да си го купя.

Всички тези глупости изчезнаха, когато легатът ни заведе двамата с Джуди на командния си пост (брат Ваан се влачеше след нас, както забелязах, без никой да го е канил официално). Съдебният изследовател на пожарникарския екип разговаряше с колежката си от жандармерията — кльощава блондинка, нарамила магчекър, пред който моето портативно апаратче мязаше на играчка за тригодишни сополанковци.

Вторах се в него с неприкрита завист. Веднага щом Кавагучи ни запозна — тя беше Главен тавматехник Борнхолм — попитах:

— Това чудо колко мегагайста е?

Сигурно беше чула как се точат лигите ми, защото се усмихна:

— Четири мега активна, осемдесет мега корелативна.

— Леле! — възкликнах. До мен Джуди тихо подсвирна. Зачудих се кога ли АПУ ще закупи портативен магчекър с такава мощност. Вероятно някъде през новото хилядолетие — горе-долу хилядолетие би изминало, докато получим нужните ни уреди, за да си вършим добре работата. Докато наваксаме с този век, от следващия няма да са изминали повече от две-три десетилетия.

— Е, какво имаме тук вътре? — попита Кавагучи.

Борнхолм беше добър жандарм. Тя го погледна и улови кимването му, преди да се разприказва пред цивилни. После заговори:

Дори и с този уред няма да ми е толкова лесно, колкото би ми се искало. На свещена земя магичните доказателства имат навика да се изпаряват бързо-бързо. — Тя извърна глава към брат Ваан. — Манастирът на този абат е напълно свят, което прави чест на неговите монаси и е похвално за него, но твърде затруднява жандармерията.

— Добре, не очаквам да ми представиш случая подпечатан с папска хрисовула — заяви легатът, — макар че не бих съжалявал. Кажете ми какво знаеш.

— Онова, което би очаквал при палеж — отвърна Борнхолм. — Силни следи от саламандър и доста по-слаби от употребата на подпалвачески жезъл.

— Тъхъ — рече Кавагучи. — Някакви специални характеристики на саламандъра, които биха ни помогнали да го проследим до конкретен източник в Отвъдното? — Различните ритуали призовават различни породи саламандри. Ако този беше от необичайните, това би ни казало много за призовалия това създание в манастира.

Но тавматехничката поклати глава.

— Възможно най-общото заклинание. Десет хиляди къмпингари го използват из горите всекидневно, за да си запалят огъня. Разбира се, те прикрепват към него и заповед за прекратяване, каквато тук нямаме. Всъщност, тъкмо обратното — огънят е бил подсилен. Същото е и с подпалваческия жезъл — най-обикновена магия.

— Огньовете адови — отбеляза Кавагучи, което не беше вярно в буквален смисъл, защото саламандрите са морално неутрални същества, но доста добре обобщаваше ситуацията.

Борнхолм се поколеба, после продължи:

— Отначало и аз си мислех, че трябва да има и още нещо. Исках преди всичко да проследя конкретни следи от палежа, и като се върнах на другото, вече го нямаше. Свещена земя, както вече казах. — Поемам си вината — изборът си беше мой.

— Точно това е свободната воля — рече Кавагучи. — Направила си онова, което си смятала за най-добро. Предполагам, че си заповядала на духа да запаметява, не само да анализира. По-късно можем да му направим разбор.

— Разбира се — отвърна Борнхолм, но погледът ѝ казваше: „Ти за идиот ли ме мислиш?“ Не я обвинявах, ни най-малко. — Проблемът е, че не можеш да правиш разбор на неща, дето ги няма — додаде тя.

— Разбирам го — Кавагучи разстроено удари с десен юмрук по лявата си длан. И него не обвинявах. Този уред осигуряваше достъп и корелация на връзките с отвъдното като почнеш от ахейците, та свършиш със зулусите и до всичките ония помежду им. Магчекърът беше пълен с орди от микродухчета и можеше да мисли по-бързо и по-свършено от всеки човек на света, но, както каза тавматехничката, не можеш да анализираш онова, дето го няма.

— Легат! — викът отекна в задимената нощ. Кавагучи се завъртя (както и всички ние всъщност). Едно момче от спасителния отряд беше излязло от разрушения скрипториум. Ботушите му тропаха по паважа, докато вървеше към нас. Беше целият в сажди и пот и изглеждаше като пребит до смърт, но в очите му сияеше триумф. — Направихме връзка с онзи дух за достъп, легат!

— Чудесна новина! — възкликна Кавагучи. — Първата добра новина, която чувам тази вечер. В каква форма е духът?

— Тъкмо щях да ви кажа, легат — каза мъжът и някои от внезапно избуялите ми надежди отново рухнаха. Не бихте нарекли тона му ведър. — Духът е тук, достатъчно проявен, че да можем да го придвижим, но не е в добра форма, никак не е. Предварителната диагноза е, че подпалвачът е преследвал бедното създание и в Отвъдното.

— Горкият Еразъм — възкликна брат Ваан с такава загриженост, все едно говорехме за някой негов монах.

— Еразъм? О... — възкликна мъжът от спасителния отряд. — Според мен няма да загине, но е преживял ужасен тормоз. Трудно е да

охарактеризираме мъченията в Отвъдното, но... често ли се появява със счупени очила?

— Не — отвърна брат Ваан и се разрида, сякаш за него това беше най-върховната от всички трагедии, сполетели тази нощ манастира на Братята Тома. Спомних си превзетия, прецизен дух и спретнатите му очилца. Как да счупиш стъкла, които всъщност ги няма? Предполагам, че си има начини, но замислех ли се за тях, започваше да ми се гади.

— Можем да го проверим с магчекъра — предложи тавматехник Борнхолм. — Може би ще разберем какво е връхлетяло манастира, като установим по какъв начин е бил измъчван духът.

— Що се отнася до това, и един прост разпит може да свърши същата работа — отбеляза Кавагучи. Като че беше готов да почне да разпитва горкичкия малтретиран Еразъм на секундата, стига човекът от спасителния екип да го призове на матовия екран.

Но спасителят поклати глава.

— Ако някой ще проверява този дух с магчекър, няма да е скоро. Тръгнем ли да го ръчкаме с магии преди да е посъбрал силици, край с него завинаги. Не се шегувам. Прилагането на магия сега би унищожило, хм, Еразъм — бих се подписал на пергамент под това. Същото важи и за разпита. Ако този дух беше материално същество, сега би трябвало да го изповядаме. Но тъй като не е, той има по-добър шанс да се съвземе от теб и мен. Но ви предупреждавам: натиснете ли го, ще го загубите.

— Ще се моля за оздравяването на Еразъм, както и за изцелението на братята ми, пострадали в пожара — рече брат Ваан, — и за душите на нашите загинали братя. — Говореше бавно и с голямо достойнство, отчасти, защото си беше такъв, и отчасти, за да скрие сълзите в гласа си.

Джуди се доближи до него и положи ръка на рамото му. Той трепна — личеше си колко не е свикнал да го докосват жени. Но само след миг осъзна, че тя иска само да го утеши, и се отпусна, доколкото това е възможно, когато всичко онова, което е било важно за теб, е изчезнало.

Искаше ми се аз да бях направил жеста на Джуди. Подозирам, че проблемът ми е в това, че разсъждавам прекалено много. Джуди почувства какво трябва да направи — и го стори. Не казвам, че тя не

разсъждава — бога ми, не! Но е хубаво да имаш връзка и с Отсамната, и с Отвъдната си страна, така да се каже.

Обърнах се към легат Кавагучи.

— Трябваме ли ви още, сър?

Той поклати глава.

— Не, можете да си вървите, инспектор Фишър. Благодаря за изявлението ви. Предполагам, че ще държим връзка и по други аспекти на този въпрос на взаимен интерес. — И аз така предполагах. После Кавагучи се поотпусна малко — може би под жандармерийската униформа наистина се спотайваше човешко същество. — За мен беше удоволствие и да се запозная с годеницата ви, инспекторе. Жалко, че ви е помъкнал навън в толкова безбожен час, госпожо Адлър, особено по такъв зловец и мрачен повод.

— Аз помолих Дейвид да го придружа — отвърна Джуди. — Прав сте, това тук е мрачно и зловец. Ако мога с нещо да ви помогна да заловите извършителя му, обадете ми се. Не съм маг, но съм специалист по прилагането на магия.

— Ще го имам предвид — отвърна Кавагучи и като че говореше сериозно.

Двамата с Джуди се промъкнахме през лентата, с която жандармите бяха опасали манастира на Братята Тома, и се отправихме към моето килимче. Слънцето тъкмо започваше да обагрят небето над източните хълмове в розово. Попитах часовника си колко е часът и излезе, че приближава шест. Според тялото ми можеше да бъде нейде между пладне и полунощ.

Закопчихме предпазните колани и се упътихме към магистралата. Две минути преди да стигнем, Джуди каза:

— Не знаех, че ти се падам годеница.

— Ъ? — беше блестящият ми отговор.

— Нали така ме представи на легат Кавагучи — припомни ми тя.

— О, това ли... — Постъпих така просто защото това ми се струваше най-лесният начин да обясня какво търси тя у нас в два и нещо сутринта. Позамислих се няколко секунди, а после я попитах:

— Ами, искаш ли да ми станеш?

— Да ти стана какво? — сега пък Джуди се обърка.

— Годеница.

— Много ясно! — възкликна тя, и усмивката ѝ бе по-ярка от слънцето, което тъкмо в този миг се подаде над хоризонта. Не беше традиционният отговор на предложение за брак, но пък и аз не ѝ бях предложил така, както възнамерявах. Наистина имах такива намерения, но не знаех кога. Сегашният момент ми се виждаше не по-малко подходящ от всеки друг.

По целия обратен път по магистрала „Свети Яков“ до моя блок се държахме за ръце. След черната нощ утринното слънце наистина беше прекрасно.

III

Когато в понеделник сутринта отидох на работа, някой ме причакваше на паркинга. Не, не е каквото си мислите. Човекът, застанал пред входа на сградата, се провикна:

— Вие ли сте инспекторът от АПУ Дейвид Фишър?

Потвърдих. Той притича към мен, навря стъклено кълбо в лицето ми и се представи:

— Аз съм Джо Форбс от „Новини по ефирната мрежа, Станция 1“. Искам да ви задам няколко въпроса за трагичния пожар в манастира на Братята Тома в петък през нощта.

— Почвайте — отвърнах, втренчил кръстосан поглед в кълбото. Духчето вътре имаше грамадни уши, жални очички и уста, разтегната от ухо до ухо. Никога досега не бях виждал духче от ефирната мрежа.

Форбс премести кълбото обратно към устата си.

— Каква е връзката ви с Братята Тома и защо са ви извикали на мястото на пожара веднага след като е пламнал? — и отново протегна кълбото към мен.

— Използвах част от архива на Братята Тома за разследване на АПУ, което провеждам, а жандармерията се опитваше да установи дали съществува някаква връзка между въпросното разследване и пожара — обясних. Отговорът ми беше достатъчно верен, но надали бихте нарекли тона ми учтив.

Докато говорех, наблюдавах духчето в кълбото. Ушите му трепкаха при всяка изговорена от мен сричка. Устата му се движеше в доста пресилена пародия на човешка реч. Никога не съм имал никакви причини да чета по устните, но не ми трябваше много време, за да забележа, че то повтаря думите ми около половин такт след мен. Духчето препредаваше казаното от мен в Ефирна станция 1 — или на някой от собствените му клонинги, който щеше да предаде думите ми на излъчващия дух мастер, така че всички мастер клонинги в хорските апарати да го чуят, или на Слушател, който ще ги изговори пред мастер духа във време, по-удобно за екипа на станцията.

Джо Форбс отново пое кълбото.

— Правилно ли разбирам, инспектор Фишър, че нематериален свидетел е оцелял в пожара и вероятно разполага с важни сведения за случая?

Бях разговарял предния ден с Кавагучи. Според казаното от него, Еразъм вероятно ще оцелее в изпитанието, макар че щеше да мине доста време, докато духът за достъп влезе в подходяща форма за разпит. Всъщност Еразъм изобщо не притежаваше форма, но нали знаете за какво ви говоря.

И тъкмо да го обясня на Форбс, размислих. Не знаех колко хора слушат новините по ефирната мрежа — но можех ли да приема, че никой от подпалвачите не ги слуша? А ако тези гадове слушаха, можех ли да си позволя да ги осведомя, че са се издънили с Еразъм? Току-виж опитали пак, и следващия път можеше да се справят със задачката.

Всичко това мина през ума ми горе-долу за времето, докато издишам, вдишам и заговоря. Ако Форбс ме беше хванал на вдишването, сигурно щях да се разприказвам, преди да съм се замислил. Но сега казах следното:

— Според мен за това трябва да попитате жандармерията. Те са по-добре осведомени от мен.

Форбс изглеждаше нещастен. Явно беше разбрал от отговора ми, че няма да получи от мен вълнуващи откровения. Зададе няколко несъществени въпроса, а после отново се пробва с нещо значително:

— Какви архиви на Братята Тома сте използвали във вашето разследване?

Може би се надяваше, че няма да забележа уловката и ще се раздрънкам. Но не стана. Отвърнах:

— Бих предпочел да не коментирам, тъй като разследването продължава.

Мързелът на този тип ме дразнеше наред с всичко останало. Ако изобщо умееше да различи Тази страна от Отвъдната, той можеше да отиде в Криминалния и Магичен съд и да изнамери какви пергаменти съм представил, за да получа заповедта за обиск. Но не — искаше аз да върша неговата работа.

Е, аз сам си имах достатъчно работа. Казах само:

— Съжалявам, господин Форбс, но действително трябва вече да се качвам.

— Благодаря, инспектор Дейвид Фишър от Агенцията за природно усъвършенстване — избоботи Форбс, все едно му бях казал нещо наистина важно. Жал ми беше за горкичкото му духче. Не ми изглеждаше много умно, но и аз нямаше кой знае колко да поумнея от слушане и препредаване на дрънканиците на Форбс.

Надявах се да свърша малко сериозна работа по самото магическо замърсяване на Девънширското сметище, но не бях взел под внимание, че е понеделник сутрин. Понеделнишката сутрин, когато шефка ти е Беатрис Картрайт, е ритуал — макар не толкова стар, колкото Литургията или съботния обред в синагогата, но не по-малко свещен: тогава се провежда събранието на личния състав.

В понеделник сутрин целият персонал кибичи два — два и половина часа да слуша какво правят другите. В около деветдесет и девет случая от сто другите правят, меко казано, неща, нямащи нищо общо с твоите собствени задачи и всъщност човек би си уплътнил по-добре времето, ако си гледаше работата — нещо, с което не можеш да се занимаваш, докато висиш на събрание. (Слава Богу, че сме Агенция, а не Министерство, както искат някои хора в Света Колумба. Ако бяхме министерство, сигурно щяхме да имаме събрание два пъти седмично, а не само веднъж.)

Искам да кажа, по абстрактен начин се зарадвах, като чух, че Филис Камински работи в тясно сътрудничество с жандармерията, за да направи някои от улиците на Лос Анжелис не толкова привлекателни за сукубите — срещу такива пороци трябва да се борим. Но макар и докладът ѝ да ѝ спечели потупване по дупето от Беа, не ми трябваше да знам кървавите подробности.

Не ми трябваше да знам и за въздушното разпръскване на чесън, по което работеше Хосе франко съвместно с някакви селскостопански специалисти от Висшия институт по селско стопанство в опит за възпрепятстване на малките зеленчукови вампирчета, нанесли сума ти поразии на местната цитрусова реколта през последните няколко години, откакто попаднаха тук с товар недобре екзорцирани лимони от Гърция. Не че имах нещо против Хосе или проекта му — и на мен, както на всички, не ми се ще да давам по три крони повече за всеки портокал. Но въпреки това медвамките не са ми най-големият дерт на земята.

В този ред на мисли, макар и хората да изглеждаха по-заинтересовани от обикновено, (което не е кой знае какво), докато говорех за девънширската бъркотия, то нямаше кой знае колко общо с живота и с работата им. Но Беа обича да е осведомена за всичко и затова всяка понеделнишка сутрин се събираме. Светът нивга няма да свърши, амин — или поне така ти се струва, докато тече събранието на личния състав.

Най-сетне ни пуснаха. Чувствах се така, сякаш съм излязъл от чистилището (да, тази концепция не е еврейска, но въпреки това върши работа). Помъкнах се към кенефа заедно с щатния художник.

Тук поне знам какво правя — заявих, щом застанахме рамо до рамо. Мартин се засмя и кимна — и той ги обича тези събрания горе-долу колкото и аз.

След като свършихме поне една сносна работа тази сутрин се върнах на бюрото си, за да проверя не могат ли да станат две работи. Искаше ми се тавматехничката да беше успяла да улови повече неща за огнената магия, подпалила манастира на Братята Тома. Това би ми дало по-добра представа за какви токсични магични компоненти да съм нащрек, а оттам и кои консорциуми да заподозра. Но ако магията ставаше само с представи, животът щеше да е непоносимо прост.

Направих си нова таблица — разширена версия на онази, която нахвърлих на кухненската си маса предната седмица. Тази разделяше нещата не само по консорциуми и тип бизнес, но и по специфичен вид замърсители. Вместо да направя таблицата триизмерна, опнах спретнатата бойна линия от пера, всяко топнато в различен цвят мастило (имах достатъчно, бъдете сигурни — бях взел назаем от безкрайния запас на Мартин).

Тъкмо се подготвих да се захвана със сериозна работа и телефонът ми се развряска. Не казах на глас каквото мислех, но си го помислих гръмогласно. Това, разбира се, не накара телефона да млъкне. Казах на духчето в слушалката:

— Дейвид Фишър, Агенция за природно усъвършенстване.

— Добро утро, Дейв. Обажда се Тони Судакис.

— Добро утро, Тони, как си? — Раздразнението ми се поразкара.

Поне се обаждаха в някаква връзка със случая, по който работя. — Какво става?

— Чух за пожара при Братята Тома в събота срещу неделя. Ужасно. Те са добри хора. Имаме нужда от повече като тях.

— Това без съмнение е вярно. Но тези като тях вече са по-малко — с единайсет, доколкото разбрах.

— Да, знам. — Пауза. Започвах да свиквам хората, с които разговарям, да правят паузи — с което не искам да кажа, че това ми допаднаше твърде. След като Тони най-сетне приключи със своята, той продължи: — Искам само да знаеш, че Девънширският консорциум за управление на земята няма абсолютно нищо общо с този пожар.

Попредъвках това и открих, че не си падам по вкуса му. Възможно най-учтиво му изтъкнах:

— Тони, ти можеш да говориш от свое име, но как така ще обявяваш целия ви консорциум за невинен? — О, можеше и още как, но дали щеше да ме накара да го повярвам?

Той ме изненада — намери що-годе успешен начин:

— Ръководството на консорциума дарява двайсет и пет хиляди крони на жандармерийския награден фонд за залавянето и осъждането на извършителя.

— Интересно — отбелязах. Така си и беше. Достатъчно интересно всъщност, че да си го запиша. Да проумея какво точно означава вече не беше толкова просто. Най-очевидната интерпретация бе, че ръководството е невинно. Другата възможност — някой там да е виновен като първия грешник и да е намерил особено коварен начин да прикрие своите следи. Поради отсъствието на повече данни просто си го отбелязах и продължих нататък.

Сега Судакис беше наред да се справи с моята пауза. Посред нея попита:

— Нищо не приемаш на доверие, така ли, Дейв?

— Вярвам в Господ — отвърнах. — Неговото досие е по-надеждно от досиетата на повечето ми познати.

Животът сигурно е лесен, ако си способен честно да отдадеш цялата си преданост на един всезнаещ и всемогещ бог — отбеляза Судакис. — Но не ти се обаждам, за да бистрим теологията. Не бих имал нищо против някой ден да я поразискваме на бира, но не сега. Казах, каквото имах за казване, а тук както винаги е блато, гъмжащо от алигатори.

Говореше по-буквално, отколкото повечето хора, използващи този израз. А конкретно неговото блато гъмжеше от къде-къде по-гадни чудовища от някакви си там алигатори. Сбогувахме се и затворих. После в продължение на няколко секунди съзерцавах телефона. Може би Судакис така и не се бе примирил с християнството или изобщо с монотеизма. Последната му забележка ме накара да се зачудя. Е, Конфедерацията е свободна страна. Той можеше да си вярва в каквото си иска, стига да не гори манастири, за да защитава каузата си.

— Интересно — повторих пак, без да се обръщам към никого конкретно, и почнах да изкъшквам ундините от собственото си блато.

Бях решил първо да отбележа замърсителите, идващи от малките фирми, преди да се заема с компаниите за светлина и магия и аеропространствените консорциуми. Ако някой от тях дребосъци изхвърляше нещо забележително незаконно, надявах се то да бие на очи като молла в Кардиналската колегия.

Бях поразен, когато разбрах с колко много гадории си играят дребосъчетата. Вземете например дружеството „Бавен Джин Физ“, например. Небесата да са ми на помощ, тия използваша вещества, които не бих очаквал да намеря и в заводите „Коболд“ на „Локи“! Ами че те тъпчеха Девънширската яма със Соломонови печати! Като се замислите за тавматургичния натиск, нужен, за да деформираш такова нещо, и вероятното му въздействие върху околната природа, докато се мъчиш да го деформираш, ще добиете някаква представа защо си го отбелязах с червено.

„Шоколадовата невестулка“ изхвърляше почти същите гнусотии — неща, които хората от АПУ в по-голямата част от територията на Конфедерацията я видят веднъж на хиляда години, я не. Почти изключително ацтекски. Щом видях какво фигурира прилежно изписано в декларацията им за изхвърляне, стомахът ми бавно направи салто: заместител на одрана човешка кожа.

Както смятам, че вече споменах, човешките жертвоприношения днес са официално забранени в Ацтекската империя. Но те са били основна част от култа на ацтеките. Цял един двайсетдневен месец от стария им календар, Тлакситеуалицтли (я да видим дали ще можете да го кажете три пъти подред много бързо) в превод означава „обезкостяване на хора“ и през него почти всеки ден са провеждали

шествия, на които жреците са се перчили, наметнати с кожата на принесените в жертва.

Очевидно смъртната магия е една от най-силните съществуващи магии. Но модерните технологии елиминираха нуждите, задоволявани преди чрез нея. Подходящото прилагане на закона на подобие то позволява на ацтеките да възпроизвеждат с недотам кръвожадни средства същия ефект, който преди са постигали с изтръгване на сърцата на жертвите. Но все пак да откриеш на формуляр такова нещо си е страшничко.

Носят се също и слухове, че известна част от заместителя на одрана кожа не е създаден чрез закона на подобие то, а по-скоро чрез закона за заразата. Да, боя се, че означава тъкмо онова, за което си мислите: материалът заместител се сдобива с ефективността си чрез докосване до истинска одрана човешка кожа, укрита от времето, когато подобни жертвоприношения са били не само законни, но и задължителни.

Ацтеките прекарват много време в отричане на подобни слухове. АПУ прекарва много време в проверяването им — не щем такава магия да се вихри из тази страна. Досега така и нищо не е доказано, но слуховете са упорити.

И това отбелязах с червено мастило. „Шоколадовата невестулка“ — помислих си, — в скоро време ще бъде посетена от инспектор — ако не аз, то друг ще е. Изработеният по подходящ начин заместител на одраната човешка кожа не е незаконен, но е едно от онези неща, които предпочитаме да следим.

Никоя от останалите малки фирми, използващи Девънширското сметище, не изхвърляше там чак толкова свирепи неща, макар веждата ми да подскочи, като видях от какво количество черупки от петльови яйца се отърват „Извлечените Есенции“. „Базилски“ — произнесох на глас. Тези дребосъчета са опасни и открай време са неприлично скъпи, защото са много редки. Но се зачудих дали пък тези хора не са намерили начин да ги излюпват в доволни количества.

Огледах замислено декларацията им, преди да премина към следващата. Ако „Извлечените Есенции“ бяха намерили начин да произвеждат базилиски с дузини, значи бяха яхнали гъската, снесла златното яйце. Да ме прощавате за изтърканата орнитологическа метафора, но е вярно. А архивите на сметището доста добре

подказваха как се справят. Тони Судакис ненапразно се бе тревожил за поверителността.

Да виждаш в онези, които се опитват да ти се пречат, хора като теб, а не Врага (понякога в сатанинско червено, не само с главна буква), не е лесно. По този начин обаче се справяш по-добре с тях, защото ще се изненадаш (или отвориш, според зависи от гледната точка) колко често те имат сериозни основания.

В пет си тръгнах и слязох долу на земята. Отстрани на паркинга стърчаха демонстранти. Демонстранти стърчаха пред Конфедералната сграда през три дни от пет, в подкрепа на една или друга кауза (понякога поддръжниците на една кауза се сблъскваха с поддръжниците на друга и ставаха бели).

Точно тези демонстранти не само демонстрираха, ами и скандираха: „Хей, хей, ху-ху-ху, да разтурим АПУ!“

Това събуди любопитството ми. Отидох да видя какво ги дразни толкова. Плакатите говореха сами. Единият гласеше: СПАСЕТЕ ЯГОДИТЕ НИ! На друг пишеше: СПРЕТЕ ВЪЗДУШНОТО РАЗПРЪСКВАНЕ НА ЧЕСЪН! И трети — ПО-ДОБРЕ МЕДВАМПИ, ОТКОЛКОТО ДА ПРЕВРЪЩАТЕ ЗАДНИЯ МИ ДВОР В ИТАЛИАНСКА КРЪЧМА! Това последното всъщност ми хареса, макар и да не бях съгласен с него.

Понякога протестиращите се вслушват в гласа на разума. Реших да се пробвам и подхвърлих на един тип с руса брада:

— Знаеш ли, ако оставим медвампитите да се заселят тук, те ще унищожат голяма част от земеделието ни. Вижте какво направиха със Сандвичевите острови.

— Не ми пука за Сандвичевите острови, друже — отвърна Русата брада. — Знам само, че що се отнася до моето мнение, чесънът вони. Налага ми се да му дишам миризмата двацет и четири часа в денонощието и от нея ми прилява. Дори и летящото ми килимче завоня на чесън, а на силфидите това им харесва също колкото и на мен. Може да ми се наложи да продам тъпата черга, а тогава и подвиг да извърша, няма да получа и половината от цената ѝ! Така че това е положението!

— Но... — заекнах аз. Русата брада беше престанал да ми обръща внимание и пак беше подхванал скандиранията. Предадох се и се упътих към моето килимче. Да му напомням, че всички хора в

пръсканата област са били помолени да покрият килимчетата си или да ги приберат на закрито, нямаше да промени начина му на мислене. Само щеше още повече да го ядоса, дето и без това си беше ядосан. Някои хора са същински зомбита, въпреки всичката конструктивна полза, която извличат от свободната си воля.

Щом полетях към магистралата, забелязах мъж, който ми изглеждаше познат, да поднася стъклена ръкавица към устата на един от демонстрантите. Беше Джо Форбс от Станция 1 на Ефирната мрежа.

— Много ти благодаря, Джо — смънках. Хиляди хора щяха да научат за въображаемите злини, нанесени от пръскането с чесън, като да имаха тавматургически основания.

Надявах се, че ще подходи обективно и ще интервюира и магьосник от АПУ или пък някой от цитрусовия бизнес. Но и да го направеше, възгледите на хората, които нищичко не знаеха за това, освен че не им харесва, в крайна сметка щяха да добият същата тежест, каквата и линията на хората, изучаващи проблема откакто си е показал зъбките. Въздъгнах. Какво ли можех да сторя? Демонстрантите, които вдигаха врява, бяха „новина“, без значение дали бяха способни да подкрепят доводите си с факти.

Магистралата пък беше задръстена, което не допринесе особено за подобряването на настроението ми, когато най-сетне се прибрах у дома.

На другата сутрин започнах да допълвам таблицата с някои от съставките на токсична магия, изхвърлени в Девъншир от аеропространствените фирми. Не изминаха и два часа и забелязах, че ще се наложи да поговоря с шефката.

Когато надникнах в офиса на Беа, тя говореше по телефона. Понякога ми се струва, че е имплантирала за постоянно това духче в ухото си. Веднага щом затвори слушалката, аз се шмугнах вътре. Преди телефонът да успее да зазвъни пак, пляснах полуготовата таблица на бюрото пред нея.

Погледът ѝ я обходи. Щом забеляза какво съм написал с червено, изохка театрално истински, на живо.

— Боже милостиви в небесата, значи всъщност съхраняваме подобни неща в област, населена с живи хора? — възкликна тя и вдигна потресено ръка. Погледът ѝ се задържа върху заместителя на

одрана човешка кожа. Макар и законен, става ти отвратително само като си помислиш за него.

— Май така изглежда — отвърнах. — Пък и не е само това, в никакъв случай! Искях да те помоля тази седмица следобед да ме пуснеш на терен — така да поприказвам с някои от хората, които използват подобни неща, да проверим дали не съществуват техни заместители. Или дори заместители на заместителите — додадох, като се чудех дали ерзац кожа второ поколение би имала магически ефект.

— Захващай се — без колебание се съгласи тя. Наистина си я бива за шефка. — Но първо направи друго: обади се на господин Чарлз Кели и му дай да разбере в каква каша е натресъл този офис. Вече си поприказвахме с него за това, но и ти можеш да му наблегнеш. Ако ще се налага да викаме за помощ от район Света Колумба, не ща да ми разправя, че не бил предупреден предварително.

Горенето на сярата те подсеща за демони. Бюрократичното увъртане също си има свой мирис. Когато се свързах с Чарли, той прозвуча жизнерадостно нащрек — комбинация, недопустима за човек, който никога не е получавал кроните си от правителството.

— С какво мога да ти помогна този следобед, Дейвид? — избоботи той. Не очаквах от него да се сети, че за мен е още сутрин, и затова не се разочаровах, че не му щукна.

— Чу ли какво стана тук в събота срещу неделя? — попитах, но всъщност не беше въпрос.

За секунда обаче прозвуча, все едно е.

— Единствената новина от Града на ангелите, която чух, е пожарът в манастира. — Той се поколеба, само за миг. Почти виждах как кълбото огън на Свети Елм пламва над главата му. — Чакай малко. Да не ми казваш, че той е свързан с Девънширския случай?

— Точно така, Чарли. Единайсет монаси са загинали в пожара в случай че не всички новини са стигнали до Изтока. — Без да му давам шанс да се разпростре по темата, продължих нататък: — Шефката ми Беа казва, че вече сте си говорили за това как ми бе възложен този случай. Работата е по-дебела, отколкото си мислеше ти. По-дебела е, отколкото си представях, когато ти ми го натресе. Трябва да те предупредя, че може да се наложи да искаме помощ от РСвК.

— Щом е така, ще я получите. Единайсет монаси. Исусе, Марийо и Йосифе! — Чарли е от ирландски произход и това попадна

право в целта.

— Още нещо — казах. — Не мислиш ли, че е време да се изясним и да спреш да ми се правиш на потаен за „птицата“, дете ти подшушнала за неприятностите с Девънширското сметище?

Този път паузата на Кели продължи далеч по-дълго от секунда. Даже и през две телефонни духчета и пет хиляди километра ефир гласът му прозвуча нещастно, когато отговори:

— Дейв, бих ти казал, стига да можех — но ти се кълна, че не мога. Съжалявам.

Издишах вбесено въздух през носа си — достатъчно силно, че да разроши мустаците на горната ми устна.

— Добре, Чарли. Хайде тогава да си поиграем. Дали твоят пернат приятел не принадлежи към групите, свързани с... — Изредих Птицата Гаруда, Кетцалкоатл, Пауновия трон, (колебливо), Пауновия ангел, позамислих се и добавих и феникса.

Чарли си мълчеше. Най-сетне рече:

— Да, птицата е някъде там. Повярвай ми, рискувам много, като ти казвам дори и това. Хайде, със здраве. — И изчезна по-бързо от медвамп, набутал се в корейски ресторант.

Приятно е да знаеш, че една от идеите, хрумнала ни с Джуди, е правилна. Щеше да е още по-приятно, разбира се, ако знаехме и коя. Помислих си какво беше казал и, доколкото можех да съдя по телефона, как го беше казал. Може би не политиката бе запечатала устните му. Може би бе страхът. За първи път започнах и аз да се страхувам мъничко.

Е, продължавай напред — нямаше как, освен ако не исках да се откажа. А ако се откажех, после не само нямаше да мога да се погледна в огледалото, ами и Джуди щеше да ме зареже като гадост, изскочила от Преизподнята. Така че отидох в „Бавен Джин Физ“, най-близката фирма с червен замърсител в моята таблица.

Пътуването с килимче към Долината на Свети Фердинанд ми отне около двайсет минути. „Бавен Джин Физ“ се намираше на главния бизнес път, излизащ от Долината — булевард „Венчър“. Самият адрес вече ми подсказваше, че тази фирма има пари. И сградата го потвърждаваше: елегантна, сива, измазана с хоросан постройка с изписано с изящни златни букви „БАВЕН ДЖИН ФИЗ“ на прозореца от огледално стъкло до входната врата. Под него, с по-малки, но също

така златни букви пишеше: „КОНСОРЦИУМ ЗА ДЖИННО ИНЖЕНЕРСТВО“.

— Аха! — възкликнах аз, преди да вляза. Комбинацията от името и Соломоновите печати, изхвърлени на Девънширското сметище, ми бе подсказала, че в „Бавен Джин Физ“ се занимават тъкмо с джинно инженерство. Много е приятно толкова често да се оказваш прав.

Ослепителната блондинка на рецепцията, скъпа на вид и вероятно също толкова внимателно избрана, колкото и останалата декорация, ме удостои с ослепителна белозъба усмивка.

— С какво мога да ви бъда полезна, господине? — попита тя с глас, намекващ, че би направила всичко, което поискам.

Напомних си, че съм сгоден. Усмивката на лицето ѝ се съсири веднага щом извадих сиглата си от АПУ.

— Бих искал да се срещна с господин Дурани, моля — във връзка с дейността ви по изхвърлянето на отпадъци напоследък.

— Само момент, инспектор, въ, Фишман — пророни тя и изчезна в дълбините на сградата.

След две минути се появи лично Рамзан Дурани. Той беше пълен кафеникав мъж, около четирийсет и пет годишен, облечен с бяла лабораторна престилка с персийска кройка и също толкова бял тюрбан.

— Инспектор Фишър, да? — попита той, щом се ръкувахме. Присъдих му точка, че ми каза вярно името, макар и служителката му да го бе объркала. — Миналата седмица разговаряхме с вас по телефона, нали?

— Точно така, господине. В известен смисъл идвам по същия въпрос.

— Така си и мислех. — На живо като че не беше такъв кибритлия като по телефона, за което му бях благодарен. — Моля, заповядайте в офиса ми да го обсъдим.

Единственото, което ще кажа за офиса му, е, че пред него този на Тони Судакис приличаше на бордей, а Тониевият е поне седем пъти по-хубав от моя. Дурани наля ментов чай, почерпи ме със сладкиши, настани ме и изобщо се суетеше покрай мен, докато не се почувствах така, все едно съм отишъл у мамини на вечеря на Рош Ашана^[1]. У мамини не ми пукаше от оказаното внимание. Не ми пукаше и тук.

Отговорих направо:

— Сметището в Девъншир се разследва за изтичане на токсични магични съставки в заобикалящата го среда. Все още не сме разбрали какво точно изтича, но мога да ви дам известна представа колко сериозен е проблемът, като ви кажа, че само за последната година в тази област имаме три случая на апсихия.

— И според вас ние сме виновни? „Бавен Джин Физ“? — Дурани подскочи на стола си — не, изхвърча от него. Кибритлийството му си беше на мястото, и още как. Просто не го бях забелязал зад учтивото посрещане. — Не, не, десет хиляди пъти не! — кресна той. Стори ми се, че ще си разкъса дрехата. Не я разкъса — задоволи се да стисне тюрбана си с две ръце все едно се страхуваше, че главата му ще падне. — Как можете да ни обвинявате в подобна мерзост? Как смеете, господине?

— Успокойте се, господин Дурани, моля ви — направих малък успокоителен жест с надеждата, че той ще седне пак. Номерът не мина. Бързо продължих, преди да ме е замерил със самовара. — Никой не обвинява „Бавен Джин Физ“ в каквото и да било. Само се опитвам да разбера какво става на това сметище.

— Осмелявате се да обвинявате „Бавен Джин Физ“, че причинява апсихия! — Той не ме слушаше. Неразумно от негова страна.

— Не съм ви обвинил — поправих го, този път по-гръмогласно. — Не съм. Просто разследвам. И вие трябва да признаете, че Соломоновите печати са много мощна магия със силен потенциал за замърсяване на природата.

Дурани обърна очи към тавана, вероятно към Аллаха.

— Те мислят, че аз унищожавам души! — възкликна той. Не говореше на мен. Миг по-късно ме изгледа кръвнишки. — Ти, нещастен глупак бюрократ, знай, че „Бавен Джин Физ“ не предизвиква апсихия! Аз — ние — този консорциум — съм — сме — е на ръба на излекуването от този ужасен дефект!

Бях започнах да му се ядосвам, но после, щом осъзнах, какво ми е казал току-що, спрях.

— Така ли? — възкликнах. — Но как, в името на Бога?

— Действително в името на Бога — в името на Състрадателния, на Милостивия Бог. — Дурани отново се успокои. Толкова бързо, че се зачудих до каква степен неговият гняв е бил истински и до каква —

театро. Но и това нямаше значение — не и ако той наистина бе на ръба на победата над апсихията. Ако можеше да я надвие, няхах нищо против да ме ръфа всеки ден, а в петък — два пъти.

— Разкажете ми с какво се занимавате тук — казах. — Моля ви. — Хората се опитваха да лекуват апсихията още от зората на цивилизацията, а вероятно и много отпреди това. Модерната гоетическа технология е способна на много чудеса, но това...

— Джинното инженерство може да постигне неща, които никой не си е представял, че са възможни само преди поколение — заговори Дурани. — Като комбинира суровата сила на джина със строгостта и прецизността на западната магия...

— Това го знам — вметнах. Предприятията за джинно инженерство бяха захранили голяма част от големия бум на Парижката борса през последните няколко години, и с основание. Единственият начин маржовете на печалбите им да станат по-големи беше джиновете да почнат да мъкнат торби със злато от Отвъдното.

Но Дурани беше открил нещо друго, което да им служи за занимавка Там: той го наричаше джинно наставяне. Имаше предвид джиновете да вземат мъничка частица от духовния пакет, съставляващ човешката душа без тяло, да го докарат от Тази страна. После чрез използването на рекомбинантни техники, които той не описа или по-скоро не пожела да опише, да ги съединят с комплект други мънички частици и по този начин да произведат нещо, което всъщност си беше синтетична душа, която после да бъде присадена на някое окаяно детенце без душа.

— Така че виждате — каза той, като ръкомахаше яростно, — не е възможно — невъзможно е, казвам ви! — „Бавен Джин Физ“ или който и да било от нашите странични продукти да причинява апсихия! Нашата цел е да предотвратим тази трагедия, все едно тя никога не е съществувала, а не да я причиняваме!

Дали целта му беше постигнатото от него, не можех да кажа. Нито пък той, всъщност — не и с пълна увереност. Магическите странични продукти си имат свой начин да се сдобиват със собствен живот.

Но не това всъщност ми се въртеше в ума.

— А трансплантирали ли сте досега такава, хм, синтетична душа на апсихично човешко същество? — знаех, че в гласа ми се промъква

благоговение, същото благоговение, което поражда в мен и програмата „Птицата Гаруда“. Чувствах се на самия праг на нещо по-голямо от всичко, което някога си бях представял. Само мъничко да се пресегнех, можех да го докосна.

— Досега сме трансплантирали три — отвърна той с тиха гордост.

— И? — исках да се пресегна, и още как. Да се пресегна и да му изтръгна отговора.

— Трансплантантите бяха приети успешно. Това ще рече, синтетичните души се свързват с тялото и придават на апсихика истинска духовност, която той никога преди не е познавал. — Дура-ни вдигна предупредително ръка. — Истинското изпитание, изпитанието на Възмездие, обаче, тепърва предстои. Всичките трима индивиди, преминали през процедурата на трансплантация, са все още живи. Според теорията съществува риск синтетичната душа да се разпадне на съставните си части след като смъртта прекъсне връзката ѝ с тялото. Ще изследваме и това, когато му дойде времето.

— Да, така е — съгласих се аз. В края на краищата, душата съществува във вечността: тя живее тук известно време, но е свързана на първо място с Отвъдното. Каква трагедия би било да дадеш на жив човек душа само за да я загуби, когато умре — когато се нуждае най-силно от нея. По-лошо, отколкото ако никога не е имал душа, ако питате мен — а до този миг не си бях представял нещо по-лошо от апсихията.

И още нещо ме порази:

— А какво става с душите, от които вземате своите пакетчета? Увреждат ли се? Могат ли все още да одушевяват човешки същества?

— Тъкмо затова вземаме по толкова мъничко от всяка — обясни Дурани. — В рамките на нашата експериментална технология не се проявяват увреждания, подлежащи на измерване. А и не бива, защото Бог е не само състрадателен и милостив, но и любящ и способен да ни прости нашите несъвършенства.

— Може и така да е, но вашите изкуствени несъвършенства не оставят ли тези, хммм, пробни образци на души по-уязвими за злотворните влияния от Отвъдното? — Колкото по-надълбоко навлизах в случая с Девънширското сметище, толкова повече „парещи картофи“ ми сервираше той. Тази нова технология на Дурани бе поразителна, но

как ли щеше да повлияе на околната среда? Съдебните процеси, които виждах да се задават, щяха да отворят работа на духовните съдилища поне за сто години занапред.

Може би си мислите, че преувеличавам, но аз ви говоря съвсем буквално. Например да предположим, че някой извърши нещо наистина ужасно — например изгори манастир. Да предположим също и че успее да убеди съда, че чрез техниката на Дурани е бил лишен от един процент, или 0,1 процент, или 0,001 процент от душата, която иначе би получил. Напълно ли е отговорен той за деянието си или отчасти и Дурани е виновен? Умният каноничен адвокат би извлякъл голяма полза от едно обвинение срещу „Бавен Джин Физ“.

Или да предположим, че някой извърши нещо ужасно, а после в своя защита претендира, че бил лишен от част от душата си чрез техниката на Дурани. Как ще докажете, че не е прав, ако наистина не е? Не съм пророк, но видях в бъдещето синовете на мнозина канонични адвокати (и племенниците на католически каноници) запътени към прекрасна колегия по печалбите само от този спор.

А ето и още нещо: да предположим, че техниката на Дурани е толкова безопасна, колкото той твърди, и не причинява непоправими вреди на ничия душа. Да предположим и че неговите синтетични души минат теста на Възмездие. Но нищо, създадено от човека, не може да се сравни със съвършените Божии творения. Какво ще стане, ако при смъртта някоя недобре сглобена душа се разглоби и остави горкия апсихик в пълно парадно облекло, без да има къде да отиде? Каква компенсация ще получи семейството му?

Изведнъж отново ми се прииска магията да беше невъзможна и да живеехме в един механичен свят. Да, знам, че животът щеше да е много по-труден — но и много по-простичък. Мъчнотията с технологиите се състои в това, че веднага щом се реши някой проблем, предполагаемото решение представя нови два проблема.

Но мъчнотията с липсата на технологии, разбира се, е в това, че проблемите не се разрешават. Не мисля, че апсихиците, на които изведнъж се предлага шанс за по-добро бъдеще, биха се тревожили за рисковете. На тяхно място аз не бих.

Май нищо никога не е просто. Може би така и трябва да е. Ако нещата бяха прости, нямаше да има нужда от Агенция за природно усъвършенстване и аз щях да бъда безработен.

Потънал в собствените си мъдрования, аз пропуснах няколко изречения. Когато ушите ми отново се събудиха, Дурани казваше:

— ... може да разработи пробна техника за вземане на компоненти само от тези души, които можете да наречете с термина „махатми“, велики души — онези, които могат да отделят малко от своя дух.

— Много интересно — отбелязах аз. Така си и беше, макар и не точно в неговия смисъл. На мен ми звучеше, все едно сам той имаше някакви притеснения относно безопасността на операцията. Зачудих се кои ли са неговите адвокати. Надявах се да разполага с добър екип, защото имах предчувствието — силното предчувствие — че ще му потрябват.

— Има ли още нещо, инспектор Фишър? — попита ме той. Вече се беше успокоил. Май се гневеше само когато, по негово мнение, му застрашаваха интересите. Много хора са така.

— Това е засега — отвърнах, при което той се отпусна още повече. Според него съществените думи тук бяха „Това е“. За мен тя беше „засега“. Да, той наистина бе постигнал нещо ново и великолепно, но не бях сигурен дали някога ще реализира някаква печалба от него. Предната седмица нямаше на свое разположение адвокат. Скоро щеше да му потрябва такъв, или по-скоро цял рояк от тия.

Споменът за обаждането му ми напомни срещу колцина от тях се бях изправил отведнъж — и Беа също. Попитах часовника си за часа и разбрах, че до три остават още няколко минути. Реших да се отбия в офисите на Девънширския консорциум за управление на земята и да разбера колко от техните клиенти така бързо-бързо са разбрали за разследването на АПУ.

Сиглата ми ме вкара в канцеларията на маркграфа, отговарящ за връзките с обществеността на консорциума — червенокос левент с космати уши на име Пийбоди. Той ми изложи на показ пълен комплект зъби, без съмнение поддържани толкова снежнобели чрез симпатична магия (зачудих се какво ли би станало, ако горски пожар посипе със сажди целия сняг, на който бяха настроени въпросните зъби).

Признавам му — не се опита да ми прилага заклинания.

— Разбира се, ние уведомихме клиентите си — отвърна той, когато му зададох моя въпрос. — Техните интереси бяха засегнати от

вашето проучване на архива на мястото за съхранение, и затова, ако си бяхме замълчали, бихме подлежали на гражданско наказание.

— Добре, господин Пийбоди, благодаря, че ми отделихте време — отвърнах. Изказани по този начин, в думите му имаше смисъл. Бих могъл да си оформя и по-добро мнение за него, ако беше говорил за лоялност вместо за задължение, но какво да очакваш от наемник в гъзарски костюм?

След това се отправих към къщи. След като слязох от магистралата, си купих ежедневник — най-вече заради спортната страница. Забелязах, че в Япония „Гигантите“ са били „Драконите“ за титлата на лигата. По-близо до дома „Ангелите“ и „Сините дяволи“ бяха завършили нула на нула.

— Също като в живота — измърморих, щом видях това, последното. После поклатих глава. В живота Кардиналите никога не биха заемали по-висока позиция от Ангелите.

Но докато преглеждах резултатите, ми хрумна една идея. Обадих се на Джуди.

— Хапва ли ти се утре на обяд зороастрийска храна? — попитах я.

Тя се изкиска.

— Добре ми звучи. Но за да е всичко свършено, трябва да отидем там с моето килимче. Марка „Ахура-Мазда“ е, в края на краищата.

— Точно така, ти миналата година си купи вносно килимче, нали? — припомних си. — Но нека аз мина да те взема, все пак. — После ѝ обясних какво правя със своя списък с червените букви.

— Чудесно — възкликна Джуди. — Хубаво е, че ти е паднала възможност да не висиш в офиса през целия ден. Лошото е, че не са сутрините. — Тя знае колко мразя събранията на личния състав.

Плясках се по челото.

— Трябваше да се сетя! Но я чуй на какво попаднах днес... — и ѝ разказах за Рамзан Дурани и „Бавен Джин Физ“.

— Колко вълнуващо! — въздъхна тя. — Да дадеш на горките хора надежда... Разкарали ли са всички гремлини от процеса?

— Не бих могъл да ти кажа. Дурани говори така, сякаш е успял, но предприятието си е негово — това и се очаква от него.

— Да — потвърди Джуди. — Разбира се, дори и да е успял, в мига, в който нещо се обърка, адвокатите ще кажат, че не е. Духовните последици са... ами, думата, която ми идва наум, е „поразителни“.

— Знаеш ли каква е една от причините да те обичам? — попитах. Тя не отговори, просто чакаше да продължа, и аз продължих: — Ти прозираш последиците. Толкова много хора не ги виждат — те просто възкликват „О, колко прекрасно!“ и изобщо не се замислят каква може да е цената на тези техни чудеса.

— Благодаря ти — рече тя с изненадващо сериозен тон. — Това далеч не звучи толкова романтично като „Имаш прекрасни очи“, но според мен ни дава далеч по-сигурно обещание за трайна връзка. И аз те обичам заради същото, точно заради същото, знаеш ли?

— Заради какво, заради прекрасните ми очи ли? — попитах. Тя изсумтя. — Освен това — додадох, — аз ти посочих само една от причините. Искане ми се сега да си тук, до мен, за да пробваме една друга.

— Тя пък каква ли ще да е? — гласът ѝ прозвуча толкова съвършено невинно, че чак да не повярваш. Чак и тя не си повярва: — И на мен ми се иска да бях при теб, миличко, но трябва да привърша с тази астрологическа задача за курса. Примиряването на западната и Ханската система е гадория и половина. Ще се видим утре на обяд.

— Дванайсет и половина става ли?

— Добре ми звучи. Чао.

Джуди работи в район на Източен ГА, където по улиците ще чуеш да говорят испайнски горе-долу толкова често, колкото и английски. Манията по зороастрийските ресторантчета обаче беше стигнала дори дотам. Догодина, не ще и дума, модата им ще е минала, но точно в момента е забавно да се посещават.

Единственият проблем с тях е, че двамата с Джуди не можем да им се наслаждаваме напълно, защото в много от блюдата фигурира „дяволска шунка“. Все пак се справихме. Аз ядох макарони „Ангелски коси“ и дяволски кейк, а тя — салата с яйца по дяволски и ангелска торта. Разбира се, това са само имена, но имената притежават могъщество.

— Е, къде ще ходиш този следобед? — попита ме Джуди, докато чакахме сервитьорката да ни донесе храната.

В „Локи“ в Бърбанк — отвърнах. — Имам чувството, че тяхната пергаментация не отразява и половината от онова, което изхвърлят. Репутацията им по отношение на тяхната секретност е пословична — никой, освен самите тях и военните не знае какво става в заводите „Коболд“ в пустинята, а като че съвсем никой не знае — или не иска да каже — какво точно произвеждат те.

Те работят и по проекта „Птицата Гаруда“, нали? — попита Джуди.

Точно така — и ако мислиш, че отивам там отчасти и за да науча нещо повече за това, права си — признах. Космическите пътувания ме очароваха още откакто първото вълшебно огледало ни позволи да видим обратната страна на луната, когато бях малък.

Точно тогава момичето ни донесе чиниите.

Благодаря — казах, щом тя ги остави на масата. Тъй като тя ме погледна така, като да не беше разбрала съвсем, додадох — Gracias.

De nada, señor^[2] — отвърна тя усмихнато. Надали имаше нужните години да работи на пълен работен ден. Сигурно и не работеше. Хората, които идват в Града на ангелите, за да се махнат от Ацтека, скоро разбират, че и тук тротоарите не са застлани със злато. И правят, каквото могат, за да вържат двата края, също както моите прадеди преди сто години. Повечето успяват.

Обядът беше приятен. Всеки път с Джуди е приятно, но добрата храна и шансът да съм навън по пладне (беше права за това предната вечер) го правеха още по-приятно. Хич не ми се тръгваше, но тя трябваше да се връща на работа, а аз — да стигна в завода на „Локи“ достатъчно рано, че да мога следобед да реализирам някаква полезна дейност.

Паркирах килимчето си в товарната зона пред офиса на „Ръката на славата“, целунах Джуди за довиждане и потеглих. Целувката си я биваше, да ви кажа. Някакво десетгодишно хлапе, което по това време би следвало да е на училище, се разсумтя отвратно, докато ни подминаваше. Не ми пукаше. Още няколко години, и щеше да открие сладката магия между мъжа и жената.

Изчаках, докато Джуди не влезе вътре на сигурно място, а после се отправих по магистрала „Златната провинция“ към Бърбанк. Заводите „Локи“ не бяха далеч от малкото летище там. Бяха големи и се бяха разпрострели толкова, че имаха отделни сгради и паркинги за

всеки от многобройните проекти на консорциума. Покръжах наоколо, докато не намерих табела с надпис „КОСМИЧЕСКИ ОТДЕЛ“ със стилизирано изображение на птицата Гаруда под него. Паркирах килимчето възможно най-близо до табелата, а после изразходих част от обяда си в кратък поход до входа.

Вътре — те не се виждаха от паркинга — имаше бодигардове, въоръжени с пистолети и спрейове със светена вода. Представих сиглата си на АПУ. Макар и да се бях обадил предварително сутринта, виждах, че едва-едва съм одраскал леда. Храбрите стражи бяха готови да се разправят със страшни врагове и от Тази, и от Отвъдната страна. Просто нямаше какво да се хабят за някакъв си бюрократ.

Което обаче не означава, че не си вършеха съвестно работата. Провериха сиглата ми с магчекър, за да са сигурни, че не е фалшива и че никой не я е бъркал. Единият внимателно сравни изображението на книжката ми за летене с лицето ми. Другият изчака първият да приключи, после се обади в офиса ми за потвърждение, че наистина работя там. Не ме попита за номера — сам го намери.

Чак когато най-сетне останаха доволни, те се обадиха нейде в дебрите на сградата.

— Магистър Арнолд ще дойде след малко да ви придружи, господине — обясни ми единият. — Ето ви вашия талисман за гости. — Той ми го закопча, а после добави: — След като минете през онази врата, демонът в талисмана ще се пробуди и ще ви ужили, ако се отдалечите на повече от пет метра от магистър Арнолд. Предупреждаваме ви, господине.

— А какво ще стане, ако ми се наложи да отида до тоалетната? — попитах.

— Магистър Арнолд ще ви придружи до помещението, господине — отвърна ми бодигардът с каменно лице. Онзи на Девънширското сметище се водеше охрана. Този наистина беше.

У мен изникна друг въпрос:

— Ами ако като вляза вътре, хвърля талисмана в чинията?

— Първо, господине, всеки подобен опит ще раздразни демона. Второ, след като влезете вътре, талисманът ще се завари за дрехата ви и ще остане заварен за нея, докато не излезете. Ако сте достатъчно добър магьосник, господине, можете да надвиете талисмана, но в

процеса на това ще задействате твърде много алармени системи и бързо ще бъдете възпрепятстван.

— Не искам да го надвивам, нито да ме възпрепятстват — поясних. — Просто бях любопитен. — Бодигардът кимна учтиво, но не бях го убедил. Работата му включваше да не се оставя да го убеждават и той беше роден за нея.

Няколко минути по-късно се появи магистър Арнолд. Той беше едър мъж с буен нрав, около петдесет и пет годишен, облечен в лабораторна престилка, горе-долу също толкова луксозна като тази на Рамзан Дурани.

— Наричайте ме Мат — предложи той, след като се ръкувахме. — А сега ме последвайте.

Отидох. Вратата зад нас се затвори. Подръпнах тайничко талисмана. Много ясно — беше залепнал за ризата ми, както си и мислех. В „Локи“ вземаха сигурността насериозно.

Разбрах колко насериозно, когато се изправихме пред вратата на офиса на Арнолд. Тя беше херметически запечатана. Уверявам ви, Хермес е добър избор за защитник, когато става дума за аеропространствен офис — по отношение на крилатите сандали той е естествено свързан с науките за летенето, а и кой ли по-добре би предразположил към себе си система за охрана от бога покровител на крадците?

Но, милостиви небеса, какви разходи бяха това! Охранителната система не е просто печат — подкрепата е много по-важна. Поддържането на цял култ на ниво, достатъчно да поддържа бога му активен и нащрек ще ви убие с таксите за жреци, храмове, жертвоприношения, каквото щете. Зачудих се каква ли част от сметката покриват самите „Локи“ и каква се вади от джоба на данъкоплатеца. За преразходите някакси никой никога не е виновен. Те просто си съществуват, като плевелите, и е също толкова трудно да се пребориш с тях.

Както и да е, Магистър Арнолд потърка щифта, който представляваше еректираният фалос на херма, издялан на вратата. Хермът сигурно разпозна докосването му, защото се усмихна и вратата се отвори.

И се затвори зад нас с решително „щрак“.

— Кафе? — предложи Арнолд и ми посочи кафеника върху малката азбестова клетка със саламандър.

— Не, благодаря — отказах. По-скоро бих пил витриол, отколкото претопляна цял ден помия. А и освен това... — Вие в действителност не бихте пожелали да ме проследите по коридора, ако се наложи да използвам мъжката тоалетна, нали?

— О, да, разбира се. Точно така, вие носите талисман за гости, нали? Надявам се, че нямате нищо против да изпия едно кафе? — Махнах му подканващо и Арнолд си наля. Изглеждаше точно толкова гъсто, черно и мазно, колкото си мислех. Дори и изпаренията бяха достатъчни да накарат ноздрите ми да затрепкат. Той остави чашата и ме попита:

— Е, какво толкова сме направили, че АПУ ни е погнала? — не каза „този път“, но то се долавяше в думите му.

— Не зная да сте направили нищо — отвърнах. — Знам, че нечия магия изтича от Девънширското сметище. Знам и че чиято и да е тя, те са убили монаси, за да го запазят в тайна.

Това веднага и напълно привлече вниманието на Арнолд. Очите му се впиха в мен с поглед, какъвто румънските гиганти сред източноевропейските магьосници използват, за да управляват магически апарати, които иначе не биха докоснали и с триметров прът. Схватлив излезе.

— Пожарът в манастира на Братята Тома е свързан с тази афера, нали? — попита той. — Лоша работа. Много лоша.

— Да. — Не казах нищо повече. Нямахше нужда той да знае, че съм лично свързан с пожара в манастира. Извадих таблицата. — Доколкото мога да съдя от това, магистър Арнолд, „Локи“ изхвърля повече токсична магия в Девъншир от всички други... а данните, с които разполагам тук, са тези, които признавате публично.

— За протокола — заяви Арнолд на висок глас, — аз отричам да съществуват други. — Тонът му беше също толкова искрен като на Тони Судакис и ми подсказа (за в случай че още не бях сигурен), че тук с нас има и Слушател.

Този тон на магистъра ми хареса дори още по-малко, защото знаех, че не е на моя страна, докато за Судакис се надявах, че е. Арнолд искаше единствено да си играе с проектите си, каквито и да бяха те. Не че се съмнявах в тяхната ценност. Не, никак — както казах,

и аз съм направо демонясал по космическата програма. Но никой не бива да мърси гнездото, а после да се преструва, че ръцете му са чисти.

— За протокола — отвърнах, също толкова високо и лигаво, — не ви вярвам. — Арнолд ме изгледа ядно. Предполагах, че от доста време никой не му беше говорил така. Оставих го да се пени няколко секунди, а после додадох: — Вие сериозно ли твърдите, че в заводите „Коболд“ не става нищо чак толкова секретно, че да не влиза във вашите формуляри за АПУ?

— Какви заводи „Коболд“? — възкликна той, но не можа да спотаи искрицата в окоето си. Съществуването на това предприятие в пустинята е публична тайна. Но усмивката му бързо-бързо се стопи. — Ако е твърде секретно, че да фигурира във формулярите, инспектор Фишър, то е също толкова секретно и да го обсъждам с вас. Не се обиждайте, но трябва да разберете.

— Не съм тръгнал да издавам тайните ни на ханците или на украинците — обясних. — Това вие трябва да разберете. А също и това, че положението около Девънширското сметище е сериозно. — Подхвърлих му доклада за вродените дефекти в района. Докато го четеше, лицето му се сгърчи така, сякаш бе захапал незряла мушмула. — Разбирате за какво ви говоря, магистър.

— Да, разбирам. Имате проблем там — абсолютно. Но не вярвам, че Космическият отдел на „Локи“ — поне той — е отговорен за това. Ако ми дадете възможност, ще ви обясня защо.

— Обяснете — подканих го. На никого от онези, с които бях разговарял, не му беше хрумвала идеята, че точно той може да е отговорен за изтичанията — дори и на шега. Е, и на мен не ми беше до шеги.

— Благодаря. — Арнолд долепи длани — жест, повече замислен, отколкото молитвен. После продължи. — Доколкото схващам, смята се, че това изтичане на токсична магия става по-скоро през ограничителната система на сметището, отколкото по въздуха.

— Да, според мен е така — потвърдих предпазливо. — Е, и?

Той кимна, като да бе отбелязал точка.

— И аз така си мислех. Няма да наруша мерките за сигурност, като ви кажа, че заклинанията, използвани от Космическия отдел, са универсално летливи по природа, както и страничните продукти от

тях. Това не е изненадващо, нали, като се има предвид с какво се занимаваме?

— Не, предполагам — отвърнах. — Каква точно е ролята на вашия консорциум в извеждането на Птицата Гаруда извън атмосферата?

Това бе ключът. Той се раздрънка като колесницата на Джагърнот^[3], което, като имаме предвид за кой проект говорим, не е най-лошото възможно сравнение. „Локи“ отговаряше за два етапа от проекта, вторият от които (вероятно защото той се занимаваше с въздушните елементи) бе разделен на два елемента.

— Първо, ние изработваме новите заклинания, отнасящи се до самата Птица Гаруда — Арнолд ми посочи картина, окачена на стената зад него: представата на художника за птица, пренасяща товар в ниска орбита, а зад нея — извивката на земния хоризонт и черното космическо пространство. Дори и на картина си струва да видиш Птицата. Представете си птицата Рух на квадрат, а после степенувайте и представата си на квадрат. Пред нея Рух беше направо песъчинка! За секунда забравих, че съм следовател, и се почувствах като дете с ново хвърчило.

— Птицата поначало е интензивно наситена с магия — продължи Арнолд. — Така и трябва да бъде, иначе това огромно туловище никога не би се отлепило от земята. Но се наложи да подсилим и усъвършенстваме цялата система от заклинания и да разработим цял нов набор заклинания за работа в горните слоеве на атмосферата и извън нея. При симулативните модели те се справят много добре. Много скоро ще разберем и колко чинят тия модели. Досега следите ли мисълта ми?

— Да, доста добре — отвърнах. — А какъв е другият етап, за който споменахте? Нещо свързано със силфидите ли?

— Точно така. Както излиза, нашите модели показват, че макс-Q...

— Кое?

— Максималният динамичен натиск върху Птицата — обясни той неохотно, а после, защото пак не схващах, додаде още по-неохотно: — Максималното въздушно бъртане.

— Аха...

Бях го разсеял. Той ме изгледа мръсно, като да бях магьосник, забравил ключовата дума на призоваването тъкмо когато демонът аха-аха ще се появи вътре в пентаграмата. След като нито му откъснах главата, нито го погълнах цял, той се стегна.

— Както казах, макс-Q върху Гаруда се появява относително ниско в атмосферата поради силфическото въздействие върху пътника във въздушното царство.

— Такива са си те, силфидите — съгласих се. — Открай време са си такива. Как предлагате да ги накараме да се държат по различен начин?

— Както вече казах, нашият подход към проблема се състои от два елемента...

Той извади от горното чекмедже на бюрото си таблица и ми показва какво има предвид. Ако не беше аеропространствен чародей, сигурно би го нарекъл „Подхода на тоягата и моркова“. Но сега говореше за силфическо достойнство и дисциплина.

Силфическото достойнство, доколкото схванах, се състоеше в това да направиш силфидите над стартовата площадка на Птицата Гаруда толкова щастливи, че и през ум да не им минава да издухат Птицата, докато прелита покрай тях. Също като много мислени-недомислени планове, и този изглеждаше добре на пергамент. Лошото е, че силфидите по природа са си безгрижни и изменчиви като климата. И как хем ще ги направиш още по-жизнерадостни, отколкото са си, хем ще ги накараш постоянно да останат в такова настроение?

Ако питате мен (а магистър Арнолд не ме попита), силфическата дисциплина е по-добрият начин да го постигнеш. Внушаването на страх от по-висши Сили в силфидите може и да накара въздушните елементали да се държат прилично достатъчно дълго, че да оставят Птицата Гаруда да прелети. Вярно, и това не може да задържите за дълго време — силфидите са си силфиди. Но няма да има и нужда.

— За да бъде резултатна силфическата дисциплина, подходящият момент е от съществено значение — обясни Арнолд. — Ако приложите възпиращото въздействие твърде рано, елементалите ще забравят за краткотрайното сплашване. Приложите ли го твърде късно, вече е безполезно. Ние все още сме в процес на разработка на магически системи, които ще ни дадат възможност да се погрижим

силфическото вмешателство да бъде минимално, докато Птицата Гаруда потегля на своята мисия.

— Ако все още ги разработвате, прав ли съм да предположа, че никакви странични продукти от този елемент на проекта ви не биха се появили в моя списък със замърсителите от Локи?

— Нека проверя, ако позволите — помоли той. Прегледа таблицата ми, също както аз — неговата. — Не, това не е правилно. Известна част от тази дейност с Велзевул излиза от нашия дюкян.

Спомних си рояка мухи на Девънширското сметище и потръпнах. Да си имаш работа с Велзевул включва някои от най-силните и опасни магии, които съществуват.

— На мен ми звучи като престараване — изтъкнах. — Защо да избираме такъв могъщ потентат от Низходящата йерархия, за да всеем страх у въздушните елементали?

Смятах, че като задам този въпрос, ще пропиляя време и че Арнолд ще ме сащисва с технически жаргон, докато се предам и се разкарам. Но той ме прецака — каза:

— Всъщност е съвсем просто, поне в широк смисъл. Ние ще поискаме от Повелителя на мухите да насъска напад от неговите твари по силфидите, за да им отвлече вниманието от преминаването на Птицата Гаруда.

Магистър Арнолд се усмихна тънко.

— Както казах, това е просто в широк смисъл. Подробностите по преговорите с демона далеч не са прости, както можете да си представите. Той е, ако ми простите, адски хитър.

— Да. — Не продължих. Ако зависеше от мен, щях да измисля някакъв друг начин да разсея силфидите. След две-три секунди попитах:

— Няма ли шанс страничните продукти от съединение, включващо Велзевул, да се промъкнат през подземните ограничения на сметището? Не всички те са летливи, както твърдахте преди.

— Предполагам, че сте прав — тонът на Арнолд беше всичко друго, но не и щастлив от това предположение, но все пак го призна. Прави му чест. Той се опита да го представи най-лицеприятно: — Не намекувате, че точно тези конкретни субпродукти са изтичащите, нали, инспектор Фишър? Докато не ми представите доказателства за това, надявам се, ще ми простите съмненията.

— Добре, така е честно — съгласих се. Ако обиколя покрай Девънширското сметище с чувствителен магчекър и проверя въздуха и земята, огъня и водата за магически замърсители, то щях да проваля молбата на Чарли Кели за дискретност и да я запрата в Космоса понадалеч, отколкото би я отнесла птицата Гаруда. Но нямаше да се мине без това — вече не.

Станах и се приготвих да си вървя. Тъкмо бях стигнал до вратата, когато се сетих за демона, затворен в талисмана ми за гости. Обърнах се и се упътих право към магистър Арнолд. Той вървеше подире ми.

— Благодаря — казах.

— Моля, моля, няма нищо. — Гласът му беше ироничен. — Собственото ми спокойствие зависи от това да ви опазя жив и здрав, докато излезете от тази врата, нали се сецате. Само си помислете за всичката пергаментация, която би ми се наложило да попълвам, ако инспектор от Агенцията за усъвършенстване на природата бъде нажилен до смърт от охранителната система на „Локи“. Няма да мога да свърша никаква сериозна работа седмици наред.

Нали познавам бюрократичните процедури в АПУ, бях убеден, че е съвсем прав. После няколко небрежно подхвърлени думи стигнаха до съзнанието ми.

— Нажилен до смърт, магистър Арнолд? — преглътнах. — Охраната не ми спомена тази дребна подробност.

— Е, редно беше да я спомене — сопна се Арнолд. Сигурно беше забелязал променения израз на лицето ми. — Преди да сте ме попитали, инспекторе, действително разполагаме с разрешение да включваме смъртоносни сили в системата ни за сигурност поради чувствителната природа на голяма част от дейността ни тук. Ако искате, ще се радвам да ви покажа копие на това разрешение заедно с хрисовулата.

— Не, няма значение — увереността в гласа му подсказваше, че не блъфира. А ако исках да проверя, можех да го направя в сградата на Криминалния и Магически съд. — Но посетителите трябва да бъдат предупреждавани, преди да влязат в охраняваната зона, господине. Това особено би ги поощрило да следват внимателно инструкциите.

— О, изглежда, върши чудесна работа. Не сме загубили нито един от две седмици насам. — Лицето на човека от

аеропространството беше съвсем каменно. Отначало си помислих, че го е изтърсил без да мисли, после направих втори дубъл и чак тогава забелязах как ъгълчетата на устата му едва забележимо се извиват нагоре. Изсумтях. Бе успял да ме преметне.

Той ме изпрати до вратата, откъдето влязох. Веднага щом минах от другата ѝ страна, свалих талисмана (вече можех) и без малко да го запокитя по бодигарда.

— Не ми казахте, че е смъртоносен! — изръмжах.

— Ако намеренията ви са били добри, господине, не е било нужно да го знаете — отвърна той. — А ако са били лоши, пак не е било нужно да го знаете.

Този е трябвало да стане йезуит. След като най-сетне успях да си поема въздух, промъкнах се към килима ми и се запътих към къщи. Още беше рано, но ако отидех някъде да се отдам на песни и танци, щях да закъснея. Предния ден закъснях. Събери тия два дни в едно, помислих си, и те се уравниаваха. След зороастрийски обяд човек би очаквал подобна логика, но за момента тя ме задоволяваше.

Тъй като бях подранил, по обратния път към Хоторн не бързах много. Разбира се, после се мотках из апартамента си цяла привечер. Обикновено си прекарвам доста добре, когато съм самичък вкъщи, но него ден не се получи. Не ми се излизаше, не ми се пазаруваше, а и освен това следващия Свети Паралей беше съвсем близо, а предния бе само призракен спомен. Караконджулите бяха оглозгали разплащателната ми сметка.

Реших да направя нещо, за да вкарам крони в джоба си, а не да ги изкарам оттам. Имах три-четири чувала алуминиеви консерви, които дрънкаха под мивката и в шкафа. Измъкнах ги навън (като по този начин освободих място за още), натоварих ги на килима и ги откарах в местния център за рециклиране.

ЩАДЕТЕ ПРИРОДАТА, ПЕСТЕТЕ ЕНЕРГИЯ — пишеше на табелата отвън. — РЕЦИКЛИРАЙТЕ АЛУМИНИЙ. — Кимнах одобрително и стоварих кутиите. Някои програми се пробутват, като се представят за природозащитни, а пък не са. Рециклирането обаче не е от тях.

Служителят в центъра метна кутиите на везната и погледна табличката, окачена на стената зад него.

— За две крони и шейсет — обяви той, и после ми даде паричките.

Дребните монети влязоха в джоба ми, банкнотата от две крони — в портфейла.

— Благодаря, приятел — казах му.

— Пак заповядай — отвърна той. — Ще се видим скоро пак, надявам се. Ти много облекчаваш живота на някой магьосник.

В отговор само кимнах. Тъй като работя за АПУ, знаех си, че разбирам от тези работи много повече от него. Рециклираният алуминий позволява на магьосниците да използват закона на подобие, за да извличат повече метал директно от рудата. Този начин е много по-евтин и много по-енергоефективен от алхимията, до която им се налага да прибъгват, когато работят без източник на алуминий... да не споменаваме за абсурдните и скъпи механични процеси, които се налага да използвате, за да придумате алуминия да се измъкне от минералите, в които се съдържа. Да не бяха магиите, съмнявам се дали някога щяхме да разберем каква чудесна полза има от метала алуминий.

Две крони и шейсет далеч нямаше да ми стигнат да си платя сметката от Министерството на водата и енергетиката, когато намерих в пощата. Сметката беше за миналия месец — Министерството, както съобщаваше приложената бележчица, било получило одобрение за три процента увеличение на таксата за ползване на саламандри. Всичко поскъпва в наши дни.

Парите, които взех от консервите, стигаха колкото за хамбургер, но не и за съпътстващите го пържени картопки. Току зад ъгъла на центъра за рециклиране имаше заведение от веригата „Златни шпирове“. Влязох и си изхарчих дивидентите и малко отгоре. Далеч не беше угощение за чревоугодници, но когато ядеш сам, повечето пъти не ти пука.

Пред входа на заведението имаше сергия за вестници. Те използваха същите алчни таласъмчета като монетните телефони.

Бутнах му точна сума и си взех един „Таймс“. Ако се опитам да взема повече от един, таласъмът щеше да заквичи на умряло. Според мен е срамота автоматите за вестници да се налага да прибъгват до подобни мерки, но това е положението. Живот в големия град.

Върнах се в апартамента си, отворих си бира и я изпих, докато четях вестника. Една от статиите на девета страница ме засягаше пряко — брат Ваан апелираше към кардинала на Града на ангелите за разрешение за козметична магия на един от монасите с тежки изгаряния от пожара в манастира.

Помолих се Кардиналът да даде разрешение. Козметичната магия днес прави чудеса. Ако лекарите и магьосниците разполагаха със скорошна снимка на пострадалия отпреди изгарянията, можеха да приложат закона за подобие и да възстановят предишния му вид. Функцията не следва повърхностната форма, разбира се, но поне жертвата на изгарянето не се превръща в ходещ спектакъл на ужасите — а това е много.

Проблемът е в това, че кардиналът на Града на ангелите е един закостенял ирландец, който взема много насериозно унизяването на плътта и Волята Господна. В статията се посочваше, че той обмислял призова на брат Ваан, но „отпускането на сумата не може да се гарантира“. Току-виж решил, че Господ е пожелал този монах да бъде обезобразен, а кои сме ние, че да спорим с него?

Никога не съм разбирал подобно отношение. Така, както го виждам аз, ако Господ бе искал жертвите на изгаряния да си останат грозни завинаги, нямаше да направи възможно съществуването на козметичната магия. Но пък аз съм само един служител на АПУ, не съм теолог (а католически теолог пък съвсем не съм). Какво ли ми разбира главата?

Върху целия отдел за забавления се бе разпрострял „Свети Георги и Змеят“ (зачудих се какво ли е мнението на Кардинала пък за това). На Холивудската магистрала не бях огледал добре блондинката и не можех да преценя дали е същата, която преливаше извън минутунката си на рекламата. Не смятах и да ходя на шоуто, за да го разбера. Тая нещастна реклама им бе струвала загубата на парите от поне един зрител.

Когато на другата сутрин отидох на работа, покрай Конфедеративната сграда имаше още повече демонстранти, които протестираха срещу пръскането против медвампи. Поклатих глава и се качих на асансьора. Някои хора просто не могат да съпоставят кратковременното неудобство с дългосрочната полза.

Щом седнах зад бюрото, се захванах да работя като обсебен от зли духове. Ако оттук наминеше свещеник, сигурно щеше да поиска да ме подложи на малко екзорцизъм. Но аз претупах рутинните работни процедури възможно най-бързо, за да имам време да проуча както трябва девънширския случай. Този следобед исках да посетя „Шоколадовата невестулка“.

Най-добре замислените планове...

Тъкмо дървенията на бюрото ми се беше показала изпод обичайното море от пергаменти и отново се виждаше с просто око, когато телефонът ми се развряска. За разлика от някои мои познати аз обикновено нямам предчувствия, но този път усетих. Подушвах неприятности. Напоследък телефонът друго не ми поднасяше.

— Дейвид Фишър, Агенция за природно усъвършенстване.

— Господин Фишър, обажда се Сюзън Кузнецов от Бюрото за физическо и психическо здраве на Баронството...

— Да? — никога не бях чувал за тази жена.

— Господин Фишър, обаждам се от Мемориалната болница в Чатсуърт. Смятах да уведомя филиала на Братята Тома в Долината на Свети Фердинанд, както е обичайно в такива случаи, но поради скорошната трагедия там това е невъзможно. Когато се обадох в манастира на Братята Тома в Източната част на Града на ангелите, ме препратиха към вас.

— Защо? — попитах. Не мислех за Девънширското сметище — не и в този миг. Но още преди тя да ми отговори, навързах за кого работи тя, откъде се обажда, най-вероятната причина да иска да се свърже с Братята Тома и най-вероятната причина те да са я препратили към мен.

— Госпожо Кузнецов, не ми казвайте, че...

— Боя се, че да, господин Фишър. Току-що тук се роди апсихично дете.

---

[1] Еврейската Нова година — празник с подвижна дата, обикновено се пада през септември, но понякога и през октомври. — Бел, пр. ↑

[2] За нищо, господине /исп./ — Б.пр. ↑

[3] Джагърнот — образ на индийския бог Вишну, под чиято колесница са се хвърляли вярващите. — Б.пр. ↑

IV

Не разбирам много от бебета — наречете го липса на практически опит. Дайте ни няколко години и според мен с Джуди ще направим нещо по въпроса, но не сега. О, брат ми в Портланд има двегодишна дъщеричка, а там имам и няколко малки братовчедчета. Но пеленките, които съм сменил, се броят на миризливите пръсти на ръцете ми.

Така че горкичкият малък Хесус Кордеро (иронията на това име ме порази в мига, в който го чух)^[1] не ми изглеждаше по-различен от всяко новоизпечено бебе. Той лежеше по коремче в люлката си и шаваше накъдето му падне, сякаш не разбираше, че си има ръце и крака и че с тях се правят разни неща. Единственото, което най биеше на очи у него, беше смайващо гъстата грива от черна-пречерна коса.

Майка му седеше на леглото до люлката. Беше на деветнайсет-двайсет години, някъде там. Би била хубава, ако не изглеждаше толкова изцедена от раждането. Съпругът ѝ бе положил длан на рамото ѝ. Той беше горе-долу на нейните години, облечен като общ работник. Приказваха си на испайнски. Замислих се дали са влезли легално в Конфедерацията, а още по-силно се зачудих дали наистина разбират какво е сполетяло тяхното малко бебенце Хесус.

В стаята бяха също и Сюзън Кузнецов — жена на средна възраст от онези, с които шега не бива и с телосложение на щайга, и един свещеник — тантурест рижав дребосък на име отец Фланаган, който обаче се оказа, че говори чудесно испайнски. В Града на ангелите в наши дни това е практическа необходимост за всеки свещеник.

— Някакви въпроси по диагнозата, отче? — попитах го.

— Ни най-малко — още по-зле за горкото момченце — отвърна ми той. Докато го слушах, се чудех дали човек може да говори испайнски с ирландски акцент. Но всичките тия фриволни мисли отлетяха, щом той продължи: — Снощи минах през яслите както винаги, за да благословя новородените от моята вяра. Идвам при този мъник и... е, вижте сам, инспекторе.

Той свали разпятието от врата си, допря го до бузата на детенцето и измърмори нещо на латински. Това не е моят обред, разбира се, но знаех какво е редно да се случи: тъй като бебетата са новодошли в този свят и са непоқварени, кръстът засиява за миг — символ на връзката между добротата в Отвъдното и невинността на детската душа. Ненапразно скандинавците, приели тази вяра, говорят за Белия Христос.^[2]

Но не видяхме нищо подобно. Все едно разпятието беше просто метал и дърво, а не един от най-могъщите мистични символи от Тази страна. При допира му малкият Хесус извърна към него глава с надеждата, че е гърда, пълна с мляко.

Внимателно, с тъжно лице, свещеникът си окачи отново разпятието. Сюзън Кузнецов се обади:

— Отец Фланаган ме извика още призори. Разбира се, веднага се отзовах. Той повтори пробата в мое присъствие. Проверих и други деца, за да бъда абсолютно сигурна. Това дете, макар иначе здраво и нормално, не притежава душа.

Сълзи засмъдяха в очите ми. Такъв кошмар да сполети толкова мъничко детенце, което дори не е имало шанса да извърши грях — това ме поразяваше като ужасно несправедливо. А дори и Сатаната в случая не печелеше нищо, защото след като Хесус Кордеро умреше, него вече просто нямаше да го има. Какво означаваше това? Доколкото можех да знам, означаваше само, че не разбираме начина, по който стават нещата толкова добре, колкото ни се иска.

— Господине — обърнах се аз към бащата на бебето (казваше се Рамон, а жена му — Лупе), — бих искал да ви задам няколко въпроса, ако позволите, за да видя дали ще мога да разбера как нещастieto е сполетяло сина ви.

— Si, питайте — съгласи се той. Разбираше английски, макар и да не го говореше особено добре. Жена му кимна, за да покаже, че и тя схваща казаното от мен.

Първото, за което ги попитах, беше адресът им. Не се изненадах, когато разбрах, че живеят на километър-два от Девънширското бунище — болницата се намираше на не повече от десетина километра оттам. После се опитах да разбера дали Лупе Кордеро не е използвала някакви мощни магически продукти по време на бременността си. Тя поклати глава и заяви:

— Nada.

— Съвсем нищо ли? — настоях. Контактът с магията е такава неделима част от ежедневието на всеки, че понякога изобщо не се замисляме за това. — Ползвали сте само обикновено медицинско обслужване?

В отговор тя изстреля залп от испайнски думи. Отец Фланаган ми преведе:

— Казва, че до раждането не е ползвала никакво медицинско обслужване — не можела да си го позволи.

Кимнах мрачно. Такова е положението на много бедни емигранти в наши дни. Чрез свещеника Лупе продължи:

— Единственото малко по-различно нещо беше, че сутрин ми се гадеше и отидох при курандеро за помощ.

Отец Фланаган добави от себе си:

— Вероятно ѝ е дал нещо от сорта на чай от лайкучка — малцина курандеро се занимават с Важни неща.

— Вероятно — съгласих се аз, — но не бива да пропускаме нищо. Госпожо Кордеро, бихте ли ми посочили името и адреса на това лице?

— Не си спомням — отвърна тя на английски. Лицето ѝ се вкамени. Досещах се какво означава това — беше някой от родното ѝ село в Ацтекия, някой, когото тя не искаше да въвлича в неприятности.

Опитах пак:

— Госпожо Кордеро, възможно е лекарството, което са ви дали, да е свързано с това, че сте родили апсихично дете. Трябва да го проверим, за да сме сигурни, че същото нещастие няма да сполети и някой друг.

— Не си спомням — повтори тя. Лицето ѝ беше направо като бронзова отливка. Знаех, че няма да успее да изкопча от нея никакъв отговор. Улових погледа на отец Фланаган. Той кимна почти незабележимо. Сигурно по-късно ще се опита да поговори с нея пак, а може би щеше само да поразпита из махалата. Но, така или иначе, не след дълго разбрах, че ще науча каквото ми трябваше да знам.

Рамон Кордеро се наведе над люлката и взе сина си на ръце. По обиграния начин, по който го гушна, разбрах, че не му е първо дете.

— Nino lindo — каза тихичко той. Още по-тихичко, отец Фланаган преведе: — Прекрасно дете.

Малкият Хесус наистина беше хубаво бебе.

— Радвайте му се възможно най-силно, господин Кордеро — посъветвах го. — Обичайте го много. Той само това си има. Трябва да го изживее възможно най-пълноценно.

— Добър съвет — съгласи се Сюзън Кузнецов, а после мина на испайнски, поне толкова добър, колкото този на отец Фланаган. И заради мен отново заговори на английски: — Казах му, че мнозина апсихици изживяват от Тази страна необикновен живот, може би за компенсация, че със смъртта им за тях свършва всичко. Художници, писатели, чародеи...

Казаното от нея беше вярно, макар и да бе споменала само добрата половина. Разполагаме с доста доказателства, че Вождът на алеманите през Втората магическа война е бил апсихик и че е предприел масовите кланета и останалите ужаси на войната тъкмо защото не се е страхувал какво ще го сполети в Отвъдното — дойдеше ли му краят, с всичко се свършваше. Но това не е от нещата, които бихте споменали пред родители на апсихик.

Бебето шаваше, мяташе се и се събуди с рев, какъвто бихте очаквали от някой нисшестоящ демон, на когото хич не му се ще да го призовават. Лупе протегна ръце. Съпругът ѝ подаде детето. Вперих поглед в обувките си, а тя разтвори болничния си халат, за да го накърми. Ревовете стихнаха и бидоха заместени от съсредоточено мляскане.

— *Tiene mucho hambre* — отбеляза Лупе: „Много е гладен“. Изглеждаше доволна и горда като всяка родилка. Не, не беше осъзнала докрай трагичния недъг на малкия Хесус.

Останах там още няколко минути, като през цялото време се чудех дали не трябва да спомена нещо за „Бавен Джин Физ“. Може би по волята Божия Рамзан Дурани и неговият екип можеха да запълнят вакуума в сърцевината на малкия Хесус Кордеро. По думите на Дурани той бе способен да го стори. Онова, което ме безпокоеше, беше дали не създаваше подобни, макар и по-малки вакууми в други души. Дурани твърдеше, че не е така, но дори и той признаваше, че процедурата все още е експериментална.

В края на краищата си замълчах. Отчасти, защото не исках да вдъхвам твърде големи надежди на родителите на Кордеро. Останалото — от чист прагматизъм: макар и бебето Хесус да нямаше надежда за

вечен живот, шансовете бяха той да не отхвърли мирската суета още утре или догодина. Имаше време да изчака да изгонят гремлините от схемата на Дурани за джинно инженерство.

Чудя се как ли щях да постъпя, ако си имах работа със седемдесетгодишен апсихик с разклатено здраве, вече на прага на забвението. Дали фактът, че въпросното лице се сдобиваше с душа (да предположим, че процедурата дава резултат) щеше да натежи пред вредите, нанесени при този процес върху други души (ако предположим, че не дава чак толкова добри резултати, както твърди Дурани)?

Реших, че ужасно се радвам, че Хесус е още бебенце.

Лупе вдигна малкия на рамо и го потупа по гръбчето. След няколко секунди той се уригна около октава по-ниско, отколкото бихте очаквали от подобно мъниче.

— Кога ще се прибирате от болницата? — попитах я.

— Manana^[3] — отвърна тя.

— Бих искал следобед да намина към вас, ако може — помолих.

— Имам портативен магчекър и ще мога да започна проучване за токсични магии на място. Освен това бих искал да прегледам отварата, която сте получили от вашия курандеро. — По лицето й отгатнах, че не разбира всичко, казано от мен. Отец Фланаган също го забеляза и й преведе.

Лупе и Рамон се спогледаха.

— И няма да ни питате за друго? — попита той.

Значи бяха нелегални.

— Няма — обещах. Не ми влизаше в работата. Моята работа беше да се опитам да открия защо синът им се е родил без душа. — Заклевам се в името на Бога.

— Не се прекръсти — изтъкна подозрително Рамон.

Отец Фланаган също ме гледаше въпросително.

— Кажете им, че съм евреин — обясних. Лицето му се разведри. Бях убеден, че моята вяра не му е любимата, но това не ме дразнеше — и на мен всичко това не ми беше любимото. Но взаимно оценихме искреността си. Той заговори малко бързичко и аз не можах да схвана съвсем какво каза на семейство Кордеро, но щом приключи, те кимнаха.

Лупе се обади:

— Идваш, виждаш, разкриваш. Ний тебе се доверяваме, падре рече, че можем тебе се доверим. По-добре той излезе прав.

— Прав е — заявих и приключих дотук. Ако пак се закълнях, семейство Кордеро щяха да решат, че не бива да вярват на първата клетва. Отец Фланаган кимна бавно — разбираше какво съм направил.

Сюзън Кузнецов се обади:

— Освен това Хесус е роден гражданин на Конфедерацията и има право на пълна закрила от закона. — Щом го преведе на испайнски, семейство Кордеро грейна. Идеята им хареса. Жената от Бюрото за физическо и духовно здраве тихо додаде: — Бих искала нашите закони да можеха да дадат и нещо повече на горкия мъник. — Нито тя, нито отец Фланаган преведоха това.

Взех си довиждане, прибрах визитката на госпожа Кузнецов и отлетях обратно в офиса. Елфите не бяха разтребили по вълшебен начин бюрото ми, докато ме нямаше. Не ми пукаше. Можеше да остане разхвърляно още малко. Вдигнах слушалката и се обадих на Чарли Кели.

Хленченето отсреща продължи толкова дълго, че се усъмних да не би още да не се е върнал от обяд. В РСвК вече минаваше два — от къде на къде, демон да ги вземе, тия проклети конфедерални бюрократи имаха наглостта да се тъпчат така лакомо в обществената кочина? Трябваше само да повися някаква си минутка на телефона, за да се надуя и изрева като разярен бик данъкоплатец. А в края на краищата нали и самият аз не съм нищо повече от проклет конфедерален бюрократ?

— Агенция по усъвършенстване на природата, Чарлз Кели на телефона. — Най-сетне!

— Чарли, обажда ти се Дейв Фишър от Града на ангелите. Току-що в близост до Девънширското сметище отново се роди апсихично дете. Това прави четири за малко повече от година. Чарли, това разследване вече не може да се води тихомълком. Ще разбере какво изтича и защо, без значение какъв шум ще се наложи да вдигна.

Той издаде нещо като пухтене.

— Прави каквото смяташ за необходимо.

— Мамка му, Чарли, ти ме накисна в това! — обикновено не използвам вулгарни думи по телефона, както и в офиса, но на-право

бях кипнал. — Започваш да ме затрудняваш много повече от необходимото.

— По какъв начин? — попита той, все едно си нямаше ни най-малка представа.

Почне ли Чарли Кели да ти се прави на невинен, провери откъде изгрява слънцето. Има твърде голям шанс да е от запад. Нямам понятие как така не му се разкрещях.

— Много добре знаеш! Каж ми за проклетата птица, дето все ти пее на ушенце!

— Съжалявам, Дейвид, но не мога — отрязва ме той. — Първо на първо, изобщо не биваше да ти го споменавам.

— Да, ама ми го спомена и сега няма как да ми се измъкнеш — троснах му се разярено. — Има нещо гнило около това сметище. Хора се раждат без души. Също и умират, ако си спомняш пожара при Братята Тома. Ти ме накара да се захвана с това, а сега не щеш да споделиш какво знаеш!? Това е... достойно за проклятие.

— Моля се да грешиш — отвърна Чарли. — Но независимо дали грешиш или не, не мога да ти дам онова, което искаш. Цялата тази работа е по-голяма, отколкото май схващаш — по-голяма е и отколкото си мислех. Де да можех, щях да закрия цялото ти разследване.

И това го казва високопоставен човек от АПУ?

— Мили Боже, Чарли! За какво си говорим тук, за Третата магическа война ли?

— Ако беше това, нямаше да мога да ти го кажа — отвърна Кели. — Сбогом, Дейвид. Боя се, че този път ще трябва да се бориш сам. — Моето духче престана да възпроизвежда дишането на неговото духче. Беше ми затворил.

Не зная колко време съм се взираше в собствения си телефон преди и аз да затворя. Хосе Франко мина покрай вратата ми. Мисля, че имаше намерение само да ми кимне както обикновено, но щом видя лицето ми, застина на място.

— Какво става, Дейв? — възкликна той. В гласа му се промъкваше истинска загриженост. Тоя Хосе е свестен човек. — Изглеждаш така, сякаш току-що си видял собствения си призрак.

— Може и да съм — отвърнах.

Той само поклати глава.

Защо, в името на Бога, Чарли Кели общо взето се държеше твърде сериозно, що се отнася до Третата магическа война? Първите две бяха бедствия, надхвърлящи всичко, което можете да си представите дори в кошмарите отпреди този век. Трета? Ако човечеството беше достатъчно тъпо, че да започне Трета магическа война, най-вероятно никога няма да се наложи да се тревожим за четвърта, защото няма да остане кой да се бие.

А Чарли не щеше да ми сподели дори кой е вероятният враг. Случва ли се понякога да се огледате назад в живота си и да забележите колко много грехове сте извършили, за да стигнете до сегашното си положение? Как всичко, което винаги ви е изглеждало солидно, изведнъж започва да се рони под краката ви и накрая се втрещавате право в Преизподнята? Тъкмо така се чувствах, след като привърших разговора с Кели. Космите по врата ми бяха настръхнали. Нищо чудно, че бях разтревожил Хосе.

След този разговор имах нужда от едно добро здраво разтърсване, преди да се захвана отново с работа. Когато поразмишляваш за Армагедон, сетне проблемите на околната среда вече не ти изглеждат толкова големи. Ако Третата магическа война се задава, накрая и без това вече няма да остане околна среда за защитаване.

Удавих мъките си в чаша кафе — искаше ми се да е нещо по-силно. После, повече или по-малко по принуда, се накарах да звънна на легат Кавагучи, за да разбере как е Еразъм. Такива са си хората — светът около тях може да отива по дяволите (а Трета магическа война е приблизително това, повярвайте ми), но те се опитват да крепят собственото си малко парченце от него чистичко и подредено.

— А, инспектор Фишър — възкликна Кавагучи, след като се добрах през лабиринта от полицейски телефонисти до апарата му. — Смятах тия дни да ви се обадя. Очакваме духът за достъп да стане годен за разпит в рамките на този период.

— Това е добре — казах. Както, защото се надявах да науча нещо, което би ми помогнало за моя случай (и, предполага се, и за този на Кавагучи), така и защото се радвах, че Еразъм ще издрала. — Какви други новини имате за пожара?

— Разследванията продължават — отвърна той, което означаваше, че няма новини.

Или пък, може би, че просто не му се искаше да ми казва нищо. Понякога жандармите са си такива. Реших да го посръчкам и да видя дали няма да успея да отбруля нещичко.

— Вашите юридически магьосници постигнаха ли някакъв напредък в анализа на онези странни следи, които тавматехничката улови на мястото — онези, които свещената земя изтри, преди тя да успее да ги регистрира в пълнота с магчекъра?

— Имате забележителна памет, инспекторе — от устата на Кавагучи това не прозвуча като комплимент. По-скоро се бе надявал да съм забравил. Поредната телефонна пауза, по време на която, предполагам, той се чудеше дали да не се пробва да ме преметне. Интересен избор за него. Без съмнение аз бях цивилен, но цивилен, който работи за конфедерална агенция. Ако наистина ме излъжеше и аз разберях, шефовете ми можеха да стъжнят живота на неговите шефове, а те на свой ред — неговия.

Най-сетне той рече:

— Следите остават много слаби и се стапят все повече, но техниките за усилване като че навеждат на магии от персийски произход.

— Така ли? — възкликнах. „Бавен Джин Физ“ се премести няколко чертички напред в списъка на заподозрените. Както и „Прецизните длета на Бахтияр“ — предприятие, което още не бях сколасал да посетя. Попитах го:

— Какви техники за усилване използва жандармерията на Града на ангелите?

Надявах се собствената ми служба да научи нещо ново и полезно.

Но той отговори:

— Нищо извън обичайното, боя се. Най-добрите резултати получихме с леща от албит, фокусираща лъчите на пълната луна върху камерата на магчекъра, в която се съдържат микродухчетата на паметта.

— Да, стандартна работа — съгласих се аз. Само един жандарм би го нарекъл албит — обичайното име е лунен камък. Тъй като е матова, лещата от лунен камък премахва сиянието от лунните лъчи и по този начин подобрява спомените.

— Има ли още нещо, инспектор Фишър? — попита Кавагучи.

Зачудих се дали трябва да му кажа, че един от началниците ми се бои да не би случаят да е свързан с Трета магическа война. Сигурно щеше да реши, че съм изперкал от луната — или лунатик, ако предпочитате латинския. Надявах се да излезе прав. По-добре щеше да е, отколкото Чарли да излезе прав. Освен това Кавагучи си имаше достатъчно свои дертове — работата на жандарма не е нито лека, нито приятна.

— Още нещо? — повтори легатът, този път по-остро.

— Не, всъщност не. Благодарая, че ми отделихте време. Моля ви, дръжте ме в течение за хода на разследването ви и ме уведомете кога Еразъм би могъл да бъде подложен на разпит.

— Непременно, инспекторе. Приятен ден.

Работата, която смятах да свърша сутринта, вместо това ми запълни следобеда. Трябваше някак си да наваксам, което означаваше, че не можех да стигна до „Шоколадовата невестулка“, както смятах. И утре нямаше да успея — щях да ходя с малкия си портативен магчекър в къщата на Кордеро, за да видя какво може да се намери там. А след това, мисля, че „Прецизните длета на Бахтияр“ се бяха придвижили по-напред в списъка ми, щом в пожара при Братята Тома беше замесена персийска магия.

Хората се оплакват, че бюрокрацията никога не успявала да свърши нищичко. Искам да кажа, аз се оплаквам, когато някоя бюрокрация, от която аз не съм част, се остави да я повлече инерцията. Но половината пъти проблемът е в това, че твърде малко хора се опитват да свършат твърде много неща за недостатъчно време. Чувствах се като Сизиф — само дето стигането до „Шоколадовата невестулка“ беше само един от камъните, които трябваше да се пробвам да изтикам до върха на хълма. Продължавах да търча напред-назад между тия камъни и да се мъча да ги задържа всичките да не се търколят пак на дъното, но никой не успявах да изтикам по-нагоре. И мине се не мине, независимо дали съм успял да изтикам някой от старите камънаци горе на върха, цъфваха нови.

Общо взето, единствено този образ бе достатъчен, за да откаже човек от древногръцката религия.

Бутах камъни, докато не стана време да си ходя. След вечеря звъннах на Джуди. Едно от нещата, което кара неприятностите да се смаляват, е тяхното обсъждане. Всъщност предполагам, че те си

остават със същите размери, но когато се разтеглят между двама души, изглеждат по-малки. Разказах ѝ за горкичкия малък Хесус Кордеро и за онова, което имаше да ми казва Чарли Кели.

— Може би в скоро време Рамзан Дурани ще е способен да синтезира душа за момченцето — каза тя. Джуди много помни имена и други подробности, които се изплъзват като песъчинки измежду моите пръсти. Продължи: — Но това другото... Божичко, Дейвид, той сериозно ли говореше?

— Кой, Чарли ли? Точно така ми прозвуча на мен. Онова, което наистина ме кара да настръхвам, е, че знам колко много знае и не иска да го казва.

— Разбирам — каза тя. — Но какво да правим ние като не казва? Да си живеем живота сякаш не знаем, че има нещо нередно? Това не е просто трудно — това е невъзможно.

— Знам, но какъв избор имаме? — отвърнах. — Хората го правят, откакто ги има на света: живуркат си в своите тесни кръгчета и си гледат работата с всички сили, без значение какво става около тях. Ако не беше така, имам чувството, че светът отдавна би се разпаднал.

— Може и да си прав — съгласи се тя, а после изведнъж ме помоли: — Дейвид, ще дойдеш ли при мен? Не искам да съм сама, не и тази вечер, не и след онова, което току-що ми разказа.

— След половин час съм там — обещах.

Успях, при това цели пет минути предсрочно. Джуди живее в апартамент в Лонг Бийч в квартал, една идея по-добър от моя. Стражът на външния вход на сградата ѝ вече ме познава и затова нямах проблеми с влизането. Редно си беше — аз ходех у тях кажи-речи също толкова често, колкото и тя у нас.

Домът ѝ ми харесваше. Това беше жилищен блок, по-стар от моя и затова от време на време се получаваха проблеми с водопровода, нямаше ледена елементална връзка за летните жеги, а през зимата го топлеше едно хъхрещо подобие на саламандър, което за нищо не ставаше. Но си ги имаше и компенсациите. Главната сред тях според мен бяха прилично дебелите стени: не разбираш какво точно правят съседите ти, все едно ги наблюдаваш в кристална топка.

Тя живееше там от пет години и апартаментът носеше отпечатъка на личността ѝ. Беше претъпкан с книги — може би повече и от моя. Украшенията (без менораха и пиринчените свещници за

Шабат) бяха музейни копия на гръцки и римски магьоснически уреди, всички от мека глина и патиниран бронз. Литографиите по стените бяха от Арчимболдо — нали се сещате, оня, дето рисува портрети от преплетени риби, плодове или таласъмчета. Човек може да ги съзерцава безкрайно и така и да не може да реши до каква степен е бил изкукал старият Арчимболдо.

Ако си мислите, че подготвям като кулминация описание на огнено любене, съжалявам, не беше така. Прегърнахме се, тя свари кафе, приказвахме си до по-късно, отколкото трябваше, а когато спяхме заедно, точно това правихме: спяхме. Ако сте под двайсет и пет години, сигурно няма да ми повярвате, но понякога това е по-добро — а и по-интимно — от гърченията и стоновете. Вярвайте ми, не че имам нещо против гърченията и стоновете, но всяко нещо с времето си.

Моето време за спане приключи твърде скоро на другата сутрин — хорологичният демон в будилника на Джуди ме изхвърли от леглото ѝ със смразяващ кръвта вой. Втурнах се обратно към моята квартира (която, за късмет, ми се падаше на път), взех си душ, преоблякох се, награх една датска курабийка и портативния си магчекър и се запътих към офиса.

Бях си намислил сутринта да мина задачите си на бегом, а следобед да отида у Кордеро, за да проверя къщата с магчекъра. Тъкмо така и стана, но не беше толкова просто, колкото си го мислех. Нещо голямо и гадно се стовари с грохот върху бюрото ми.

Не го казвам буквално, но докладът, който трябваше да напиша, щеше да е достатъчно дебел, че да се стовари някъде с грохот. Споменах вече, че в Града на ангелите в момента цари суша. Бележката, която ми изпрати Беа, обясняваше, че някакви магьосници от северния край на Баронството на ангелите се опитали да докарат дъжд с магически камъни на индианците чумаши — може би с надеждата, че туземните духове имат по-силно влияние върху местния климат от вносната магия на белия човек.

Нищо не се получило. Нямам предвид това, че не успели да извикат дъжд. През последните години никой не е успял да предизвика кой знае какви дъждове покрай Града на ангелите. Искам да кажа, те нищо не получили — никакъв знак, че Силите, свързани с тези магически камъни, все още съществуват, за да бъдат призовавани. Беа

искаше от мен да установя дали Чумашките сили всъщност не са изчезнали.

Подобни задачи винаги предизвикват меланхолия. Изчезването означава, че нещо прекрасно си е отишло от света завинаги — независимо дали от Тази страна или от Отвъдната. Горките чумаши обаче през последните двеста-триста години са били така прекрасно прочистени от зли духове и асимилирани, че вече никой не вярва в някогашните Сили. Не само че никой не вярва в тях, ами и надали някой знае за съществуването им. А Силите без вярващи умират. Дори и великият Пан вече от две хиляди години е мъртъв.

Небеса, още не съм започнал, а трябваше да ходя в справочната библиотека да издирвам чумашки магически камъни и мястото им в индианския култ. Открих, че ги използват не само за призоваване на дъжд, но и при война (правят те невидим за стрелите), в медицината и в общата магия. Свързвали се с други талисмани — чумашите ги наричали атиисуин — и със Силите, помагачи на чумашките шамани. А сега, според предаденото ми от Беа, те бяха просто малки резбовани парченца стеатит, толкова инертни, сякаш никога не са притежавали никакво магическо значение.

Отидох в офиса на Беа, подърдорихме си със секретарката ѝ (всъщност, Роуз управлява този офис — ако някога напусне, ние ще се разпаднем), докато тя се наприказва по телефона, а после бързо се шмугнах вътре, преди въпросния апарат пак да е вдигнал дандания.

— Какъв е моят приоритет в тая чумашка история? — попитах. — Точно в момента девънширският проект ми отнема много време.

— Знам — отвърна тя. — Той все още е на първо място — този проект е активен, докато ако Чумашките сили наистина са изчезнали, няма защо да бързаме да го обявяваме. Ще ти се наложи да проведеш по-официално разследване, с цел да се провери, по един или друг начин, дали чародеите са установили, че чумашките богове от Горния свят, Първите хора или нунашиш от Долния свят все още са достъпни за призоваване.

— Доста си попрочела — отбелязах. Само преди две минути не бях и чувал за тъмните и безформени нунашиш.

Тя ми се ухили.

— Разбира се. Ако разбирах изключително много от тия духове, те нямаше да са на ръба на изчезването, нали? В случай че се окаже, че

не са прекрачили границата, веднага ми докладвай, защото ще трябва да оформим план за опазването им — ако приемем, че ни е по джоба.

Анализът на разходи и ползи, с цел да се разбере дали си струва да спасиш някое застрашено от изчезване божество е толкова хладнокръвно нещо, че е едно от най-нелюбимите ми неща в професията. За нещастие твърде често е и необходим. Както отбелязах, когато видях херма на вратата на Мат Арнолд, поддържането на култ към свръхестествено същество, което иначе би изчезнало, е скъпа работа: това е Отвъдният еквивалент на програма за развъждане в плен на животни, изчезнали в диво състояние.

Ако Чумашките сили все още са живи, някой — най-вероятно аз — ще трябва да установи каква е ролята им в местната теосистема и дали тази роля си струва парите за осигуряване на вярващи и от каквото още има нужда. Никога досега не съм бил член на Божия отряд. Това е страхотна отговорност, като се замислиш.

Беа сигурно бе забелязала физиономията ми.

— Недей да се пениш, Дейвид. Шансовете са тези Сили просто да са се стопили също като толкова много други, почитани от индианците преди белите хора — и черните — да се настанят тук. Ако е така, остава ти само да напишеш доклада. Само ако нунашиш и останалите все още съществуват, тогава ще си имаш по-големи грижи.

— Знам — отвърнах. — Всъщност, надявам се да оцелеят. Но ако оцелеят, а са твърде изнемощели — а те ще са...

— Да, знам. Да държиш в ръцете си съдбата на Сила не е лесно. Навремето са се гордеели, че са отървали света от богове, в които никой не вярва — някои от раннохристиянските писания онези от времето на Големите измирания в Европа, ще те отвратят с тяхното злорадство. Но сега идеите ни са други — знаем, че всичко си има място в Сътворението и трябва по възможност да се запази. Но аз да бъда този, който решава дали е възможно, а после да продължа да живея със себе си... няма да ми е лесно, Беа.

— Ако си искал работа, в която през цялото време да ти е лесно, нямаше да си тук — отбеляза тя. — Нещо друго? Няма? Добре, благодаря ти, Дейвид.

Върнах се в офиса, обадих се тук-там и кълбото на случая с Чумашките магически камъни се търкулна. После изорах рутинните задачи, доколкото можах, докато не стана време за обяд. Ако знаех

колко гаден ще е обядът, направо щях да си продължа с работата. Закусвалнята сигурно беше стъкмила неапетитната помия в чинията ми с помощта на закона за заразата — някога, преди много, ама много време въпросната помия може и да е била в контакт с истинска храна. А пък струваше две крони и деветдесет и пет — е, схващате ми мисълта.

Плъзнах се върху килима с магчекъра в скута си. Стомахът ми издаваше тихи нещастни звуци. С надеждата те да не се превърнат в шумни нещастни звуци полетях към Долината на Свети Фердинанд. Кафявата пръст и жълтеникаво-кафеникавите изсъхнали шубраци в дефилето го правеха да изглежда много познато.

Семейство Кордеро живееше в квартал, обитаван преди трийсетина години от каймака на средната класа. Много от къщите все още изглеждаха доста хубави, но каймакът на средната класа вече не живееше тук. Твърде много стени бяха изподраскани със символи и лозунги на банди, най-вече на испайнски — на места се припокриваха. А в къщите, дори и хубавите, често живееха по три, четири, че и повече семейства, защото това беше единственият начин, по който новите емигранти успяваха да си плащат наема.

Къщата, в която живееше семейство Кордеро, беше от тия. Три жени и стадо дечица, недостатъчно порасли, че да ходят на училище, ме наблюдаваха, докато нагласях магчекъра. Всички мъже, включително и Рамон Кордеро, бяха излезли да работят. Лупе, гушнала горкичкия малък Хесус, го кърмеше, докато се опитваше да държи под око момиченце на годинка-две, абсолютно нейно копие.

Едната от жените — казваше се Магдалена — говореше приличен английски. Тя ми преведе, когато казах:

— Най-важното — най-напред. Нека проверя бутилката тоник, за която ми разказахте, госпожо Кордеро.

Лупе Кордеро избъбри нещо на испайнски. Другата жена — не Магдалена — хлътна в задната част на къщата. Върна се след минута с буркан, започнал своя живот със съдържание на сос тартар. Беше наполовина пълен с мътна кафява течност. Лупе направи физиономия.

— Не хубав вкус — каза тя.

Задвижих магчекъра с пасхално вино и юдейска благословия. Ритуалът ми беше доста близък до онзи, с който бяха свикнали жените — молитва на латински и вино за причастие — и те не направиха

никакви забележки по него. Не споменаха дори, че съм пропуснал кръстния знак. Бях едва ли не разочарован. „Soy judio“^[4] е една от испайнските фрази, които със сигурност знам.

Отвинтих капачката на екс буркана със сос тартар и сам подуших настоящето съдържание. Кафявата течност не миришеше на нищо конкретно. Напомних си, че Лупе я беше пила, без да ѝ навреди, и че отец Фланаган ми беше казал, че малцина курандеро внасят — и продават — опасни вещества. Което ме подсети да попитам Лупе:

— Искате ли да ми кажете името на лицето, от което сте взели това?

Тя поклати глава.

— Не помня — заяви непреклонно.

Свих рамене — не бях очаквал нищо по-различно.

Понечих да топна сондата на магчекъра право в течността, но микродухчетата вътре се разпищяха веднага щом крайчецът ѝ влезе в буркана. Жените завъзклицаваха на два езика. Реших, че ще е добре да не топвам сондата вътре, докато не разбере за какво магчекърът вдига такава врява.

Върху матовото стъкло започнаха да се изписват думи — микродухчетата се опитваха да ми обяснят какво не е наред. Бяха програмирани да пишат огледално, но бяха толкова възбудени, че постоянно забравяха за това. Нямаше значение — и двата стила ги разчитах доста добре.

Първо излезе списъкът със съставките: октли (за вас — бира от агаве), кръв от оцелот, месо от пор, драконска кръв — тук малко примигах, но и ацтеките имат дракони. После духчетата започнаха да изписват НЕУСТАНОВЕНО — ЗАБРАНЕНО — пак, и пак, и пак. Никога досега не бях виждал магчекърът да прави такова нещо и никога повече не ща да го видя.

— Gevalt — измърморих под носа си^[5]. Понякога в английския думите, които ти трябват, липсват. Направо ми се искаше юдаизмът да разполага с подходящ жест като прекръстването. Точно в момента щеше да ми е от полза. Да кажа, че бях озадачен, би било твърде меко казано.

Да опитаме пак — предложих, най-вече за да се стегна. Започнах от самото начало — затворих магчекъра и го реактивирах. Трябва да се внимава, ако го правите повече от един път за кратък период от време

— може духовете вътре да поемат твърде много спирт от виното и да си загубят паметта. Но и това не ги накара да престанат да пицят.

Този път обърнах нормалния ред и ги накарах да анализират магичния състав на тоника, а не материалните съставки, участващи в сътворяването на цялостната магия. Поне това се опитах да направя. Письците отново се надигнаха в мига, щом сондата се приближи до буркана.

Погледнах матовото стъкло, за да видя какво имат да кажат микродухчетата. Те изразиха мнението си с две думи: НЕУСТАНОВЕНО — ЗАБРАНЕНО. Изписваха тези две думи докато целият екран не се напълни, а после се захванаха да ги подчертават. Каквото и да имаше в този тоник, за анализа бях натоварил малко момченце да върши мъжка, да не кажа и великанска, работа.

Дори и когато отдръпнах сондата от буркана, духчетата пак не се успокоиха. Престанаха да подчертават чак когато го затворих възможно най-плътно. Дори и тогава никоя от обичайните команди или призовавания не можа да почисти матовото стъкло или да накара дребосъците да престанат да пицят. За да ги принудя да млъкнат, наложи се да изключа магчекъра.

— Госпожо Кордеро, каквото и да има в тази отвара, тя съдържа много силна и много черна магия — заявих. Магдалена преведе. — Моят магчекър дори не желае да се докосне до нея, виждате сама. Искам от вас две неща, моля. — Тя кимна. Продължих. — Първо, искам да отнеса този буркан в сериозна тавматургическа лаборатория за пълен анализ.

— Si, вземете го — съгласи се тя.

— Другото, което искам, е името на курандеро, който ви го е продал — настоях. — Госпожо Кордеро, това нещо е опасно. Искате ли и на друга майка да се роди бебе като Хесус?

— Madre de Dios, не!^[6] — възкликна тя.

— Чудесно — казах, по-нехайно от необходимото. Чудех се дали точно адската смес в буркана от сос тартар не бе причинила апсихичните раждания около Девънширското сметище. Ако беше така, то най-сериозното обвинение към сметището за изтичанията току-що беше рухнало. Но ако сметището и всички, които го използваша, бяха невинни, кой тогава бе запалил манастира на Братята Тома и защо? Изведнъж всичко загуби всякакъв смисъл.

Отново насочих вниманието си към мизерната малка всекидневна, в която се намирах (съжалявам, но образът на Девата от Гуадалупе, макар без съмнение да върши добра работа за предпазване от зли сили, според мен надали е произведение на изкуството, когато е изрисуван върху черно кадифе с ярки фосфоресциращи цветове). Лупе Кордеро още не ми беше казала кой е курандеро. Разбрах, че ѝ се иска да я придумват. Добре, щом е така, щях да я придумам.

— Моля ви, госпожо Кордеро, тази информация е много важна.

— Вие него няма кажете откъде знаете? — попита тя нервно.

Изшикалкавих:

— Ще се опитам да не казвам.

За мое облекчение, това ѝ беше достатъчно.

— Добре — каза тя. — Той казва себе Куаутемок Ернандес и него къща близо до булевард Ван Нюйс и О'Мелвени. — Отбелязах иронията: курандеро, който развива дейност на холандско-ирландски ъгъл. Градът на ангелите се променя, Лупе продължи: — Негова табела, пише курандеро с червени и зелени букви.

— Много благодаря, госпожо Кордеро — казах, и то съвсем сериозно, до последната дума. Записах съобщеното от нея, за да не го забравя, а после излязох от къщата и закръжих наоколо в търсене на обществен монетен телефон. Най-сетне намерих един до магазин за алкохол, на чиято витрина пишеше CERVEZA FRIA с букви, три пъти по-големи от онези, които рекламираха СТУДЕНА БИРА.

Обадих се в офиса и попаднах на Роуз. Когато поисках да говоря с Беа, тя ме уведоми:

— Съжалявам, но тя вече говори по телефона с някого.

— Може ли да я помолиш да излезе до твоето бюро, моля? — попитах. — Важно е.

Едно от многочислените прекрасни качества на Роуз е нейното почти окултно чувство да познава кога нечия молба за нещо такова е наистина сериозна (и дали прилага заклинание, което да упражни нужното подобно въздействие, докато толкова много секретарки не са и чували за подобно нещо). След половин минута Беа ме попита:

— Какво има, Дейвид? — „И по-добре да е интересно“ — промъкваше се в тона ѝ.

Щом ѝ обясних какво е направил магчекърът с отварата на Лупе Кордеро, тя въздъхна и рече:

— Е, прав излезе — това е важно. Веднага донеси буркана в лабораторията, Дейвид — ще видим какво има наистина вътре. После ние и жандармерията ще се отбием при господин... Ернандес, така ли каза, че се казва? Като цял тон тухли ще му се стоварим. Най-често тези курандерос се провиняват с дребни, простими грехове, но обездушаването на дете не е простимо, ни най-малко.

— Ако тъкмо това е причината — възразих предпазливо. — Но да, идвам. Радвам се, че лабораторията оцеля след миналогодишните орязвания на бюджета.

— И аз — подкрепи ме Беа.

Прехвърлянето на операции на частни алхимици и магьосници щеше да глътне също толкова бюджет, колкото и поддържането на собствен аналитичен отдел: специалистите, естествено, вземат големи такси за експертиза. Сега вече не се плаща само за онова, което знаят, а и за колкото ще им струва да го научат. А освен това така не ни се налага да висим по опашки, когато резултатът ни е необходим по най-бързия начин.

Веднага щом се върнах в Конфедералната сграда „Уестууд“, отнесох буркана в лабораторията. Тя е на същия етаж като останалите канцеларии на АПУ, но е сбутана в ъгъла и обградена от предпазни заклинания, не по-различни от онези по опасващата Девънширското сметище ограда.

Нашият главен тавматургичен аналитик (така наричат магьосниците на бюрократски език, ако се чудите) е оплешивяващ блондин на име Майкъл (не Майк) Манстайн. Много е добър в работата си — внася алеманското чувство за точност и ред в нещо, което твърде често представлява хаотично изкуство. Всеки път, когато вляза да разговарям с него, направо ми се иска да се изопна в стойка мирно и да щракна с токове — ала това си е дребна подробност в сравнение с останалото.

— Здравей, Дейвид — поздрави ме той, вдигайки поглед от масата, където изрязваше кръг с ножа си с черна дръжка. — С какво мога да ти бъда полезен този следобед?

Дадох му буркана от сос тартар и му обясних откъде го имам и как му е реагирал магчекърът ми. Докато слушаше, веждите му се заключиха и малка вертикална гънка се появи над носа му.

— И сега искам ти да откриеш какво съдържа в действителност този буркан и що за заклинания са направили веществото толкова силно, че да въздейства така на магчекъра ми — завърших. — Може да се наложи да го екзорцирам, преди да го използвам отново.

— Интересно. — Майкъл пое от мен буркана, увит в зелена копринена кърпа с няколко магически символа, изписани по нея с гълъбова кръв. — Кога трябва да получиш резултатите от анализа?

— Вчера би било добре — отвърнах. Той пусна краткия, учтив смях на човек, който не само не страда от излишък на чувство за хумор, но е бил обсаждан от клиенти натрапници по-често, отколкото си спомня. Продължих: — Сериозно, ако мога да ги получа утре по някое време, ще е прекрасно. Подозира се, че това тук е замесено в случай с апсихия и може би е свързано с още няколко такива в Долината.

— Аха, разбирам. Това ми подсказва, че трябва да определя приоритетите си за предстоящата работа. — Майкъл Манстайн е твърде натрапчиво прецизен, че да е немарлив към езика и да използва думи като „приоретизирам“.

— Хубаво — казах. Каквито и да бяха приоритетите му, отварата не беше начело в списъка им. Той отново се върна към описването на кръга. Обърнах се да си вървя — да се опитваш да припираш Манстайн е все едно да се мъчиш да накараш слънцето да изгрява по-бързо. После ми щукна нещо друго:

— Чии магьоснически инструменти използваш, Майкъл?

Преди да отговори, той довърши кръга — Майкъл върши всичко по реда си.

— Поръчвам си ги при Бахтияр — отговори ми той най-накрая. — Те винаги ми дават добри резултати.

Преди Индустриалната революция магьосникът сам си е бил ковач, дърводелец, щавач на кожи. Ако не си правел сам инструментите — понякога чак до пречистването на рудата, от която ще се извлече металът — те нямало как да са настроени точно на неговата вълна и давали слаби резултати, ако не и съвсем никакви.

Модерната технология промени всичко това. Правилното прилагане на закона за заразата позволява на тавматургичните инструменти да запазят мистичните връзки с оригиналния си производител, дори когато ги използва някой друг. Докато законът за

подобие то позволява настройването им към всеки магьосник поради сходствата с изработилия ги маг. Някои фирми използват първия подход, други — втория, а трети търсят начини да комбинират и двата.

— Защо ти е да знаеш? — попита ме Майкъл.

— Защото така и си мислех, че използваш инструментите на Бахтияр — отвърнах, — и защото Бахтияр може да има някаква връзка с буркана с отвара, който току-що ти дадох. Със сигурност знам, че той си изхвърля отпадъците в Девъншир и че е възможно да съществува някаква връзка между случая с Девънширското бунище и това нещо. Връзката е косвена, ако изобщо съществува такава, но сметнах, че трябва да знаеш.

— Прав си. Благодаря ти — рече Манстайн. — Имам и резервен комплект — баща ми го донесъл, когато се преселил тук от Алемания след Първата магическа война. Ще използвам и него, за да се уверя, че няма конфликт на магическите интереси.

— Умно — съгласих се. — И, Майкъл...

— Да?

— Внимавай със съдържанието на буркана. Имам лошото предчувствие, че е наистина злотворно.

— Винаги внимавам — увери ме Манстайн.

Телефонът ми изрева. Прииска ми се и аз да му ревна. Бях прекарал почти цялата сутрин в опити да сглобя консултантска група, за да разследвам теологичния статут на Чумашките индиански сили — но нямах кой знае какъв късмет. Половината хора, с които разговарях, като че предварително бяха убедени, че Силите са изчезнали, прав им път. Ако послушате другата половина, то би се наложило да изселите осем милиона души от Ангелското баронство, за да могат Силите да властват свободно — както по времето, когато тук са живяли чумашите.

— Дейвид Фишър, Агенция за природно усъвършенстване.

Не беше някой от теолозите, за което сърдечно благодаря Господу. Беше Майкъл Манстайн, който ми каза:

— Дейвид, би ли слязъл в лабораторията, моля те! Бих искал да обсъдим образеца, който ми донесе за анализ.

— Добре, щом искаш. — Веднага щом чух гласа му, грабнах оловна пръчка и бележник голям формат. — Но не може ли да ми го кажеш по телефона?

— Бих предпочел да не ти го казвам — отвърна той. Да преценяваш нечий тон по телефона винаги е рисковано, а Майкъл е вечно учтив и сериозен, дори светът около него да започне да се срутва. Но като че не долових жизнерадост.

Около лабораторията бяха поставени някои нови предпазни символи, но аз не им обърнах особено внимание. Като всеки магьосник, достоен за лабораторната си одежда, Манстайн вечно бързикаше предпазните си структури. Технологията непрекъснато се променя — ако не си в крак с нея, рискуваш собствената си душа. Майкъл Манстайн не беше от хората, склонни да поемат рискове, когато могат да ги избегнат.

— Какво имаш за мен? — попитах от вратата. Беше подредил още амулети и вътре в лабораторията — много от тях с изображения на пернатия змей. Направих връзката. — Толкова зле ли е?

Той се втренчи в мен. Погледът му беше леко разфокусиран — никога не го бях виждал да гледа така. Все едно беше ходил на риболов за кротушки, а пък уловил змея на Мидгард^[7]. На лабораторната му маса стоеше бившия буркан от сос тартар, който му дадох. Около буркана бе изписана седморна окръжност. Нека го кажа така: с осем окръжности — ни повече, ни по-малко — предпазват междуконтиненталните мегасаламандрови площадки. Не беше „толкова зле“ — по-зле беше.

Той рече:

— Дейвид, вече от двайсет и седем години работя като практически тавматург. — Точността е крайно характерна негова черта. Ако бях аз, щях да кажа нещо като „кажи ги трийсет“. Той продължи: — През целия този период не вярвам да съм видял мерзост от такава величина.

— Достатъчна, че да причини апсихия в един зародиш? — попитах.

— Изненадан съм, че не е обездушило и майката — отвърна той. Ако го беше казал всеки друг, това би било преувеличение, целящо изказването да прозвучи по-ефектно. Майкъл говори по-другояче. Той ми подаде пергаментов лист. — Ето предварителните резултати от анализа.

Погледът ми бързо обходи пергамента. В продължение на няколко секунди очите ми не вярваха на онова, което виждат — точно

както отначало вие отказвате да прозрете какъвто и да било смисъл в изображенията на оцелели от лагерите и жертви на лагерите от Втората магическа война. Някои ужаси са твърде големи, за да ги възприемеш от първия път.

Погледнах втори път. Думите, проклетни да са, не се промениха. Накарах устата си да ги произнесе:

— Човешка кръв, Майкъл? Одрана човешка кожа? Сигурен ли си, че техниката ти различава заместителя от истинското вещество? Може да са заместители, създадени чрез зараза, а не чрез подобие? — И това би било достатъчно лошо, но... вкопчвах се в сламки и го знаех.

Но Манстайн поклати глава.

— Вероятността е нулева, боя се. И аз се надявах на същото, но не използвах само магически тестове — приложих и механичен съдебен анализ. Не може да има никакво съмнение в конкретните човешки съставки на този еликсир.

Задавих се. Казаното от него току-що означаваше, че Лупе Кордеро, това така добро момиче, е също и несъзнаващ канибал. Зачудих се как ли би трябвало да ѝ се съобщи подобна новина. Горкото дете — тя бе искала само закуската ѝ да се задържа в стомаха. Все едно си нямаше други неприятности.

Погледнах тавматургичната колонка на пергаментата. Повечето съставки бяха безвредни и дори полезни — Манстайн бе открил призиви към Девата, Сина (спомних си името на сина на Лупе), неколцина светии от Ацтекския и един-два второстепенни демона, свързани с ражданията. Но там, сред тях, възправен като дракон в огнен кръг...

— Хуитцилопочтли — произнесох.

— Да. — Съдържаното потвърждение на Майкъл съдържаше вселена от смисли.

Защо, зачудих се, ацтекският бог на войната не тлееше на ръба на отмирането? Никой — дори и онзи сорт хора, участващи в демонстрации за спасяване на медвампитите — не би проронил ни сълза, ако го види да напуска Отвъдното на път за там, където отиват боговете след смъртта си. Влиянието му върху Тази страна винаги е било гибелно, силите му — охранявани от сърца, изтръгнати от хора, принесени в жертва. Що за болен мозък, зачудих се, си е въобразил, че

тъкмо този бог трябва да бъде призван в еликсир, укрепващ живота, а не кръвопролитията?

Но вече знаех отговора: Куаутемок Ернандес. Сигурно съм го произнесъл на глас, защото едната от веждите с цвят на масло на Майкъл Манстайн се повдигна на около три милиметра.

— Курандеро, забъркал това — поясних.

— Аха — кимна Майкъл. Веждата се смъкна.

— Обади ли се вече в жандармерията? — попитах.

— Не — реших, че е редно ти първи да научиш.

— Благодаря ти. Всъщност, двойно ти благодаря — додадох. — Май днес няма да обядвам, така че и талията ми ти благодари.

— Хе-хе — каза той. Точно това каза. Боя се, че наистина е такъв сухар, какъвто го изкарвам.

— Ще трябва да приклежим този курандеро заедно с жандармите — рекох. — Не помня откога нещо чак толкова гадно се е развихряло из природата, а само Господ знае колко буркана още седят по рафтовете на аптечките или до хорските мивки. Ако извадим голям късмет, Ернандес си е записвал имената на жените, на които го е продавал, за да може по-нататък пак да се пробва да ги отрови с нещо друго. Но по-вероятно е да се наложи да го разгласим чрез ежедневниците и църквите.

— Може дори Ернандес да не носи цялата отговорност — предположи Манстайн.

— Как така? — възнегодувах аз.

— Тестовете, които проведех, според мен свидетелстват, че меките благотворни влияния в еликсира са били наложени върху вече наличен призив към Хуитцилопотчли — обясни той. — Курандеро може и да не е знаел за съществуването на последния.

— Ако не е знаел за него, значи носи отговорност за това, че е проклет глупак — троснах се. Говорех съвсем буквално при това. — Несъмнено не бива да му се позволява да се развява насам-натам и да практикува чародейство, като натриса на хората такива гадости — посочих буркана от сос тартар, — на невинни и невежи емигрантки.

— Тук не мога да не се съглася с тебе — рече Майкъл. — Искаш ли да се обадиш в жандармерията, или аз да се обадя?

— Аз ще се обадя — заявих, след като поразмислих няколко секунди. — Ще поискам да излетя дотам заедно с тях и да присъствам

на ареста, за да проверя дали остатъкът от еликсира на Ернандес ще бъде запечатан и после надлежно ликвидиран.

Искаше ми се Соломон да бе чувал за Хуитцилопочтли — това много би облекчило проблема със запечатването на тази проклетия. Но колкото и ефективно да е изобретението на великия цар спрямо джиновете, баалите и останалите блискоизточни обитатели на Отвъдното, то е безполезно срещу Силите от Новия свят, освен срещу онези, силно вписани в християнска матрица. А Хуитцилопочтли, както твърде ясно показваше анализът на Манстайн, все още притежаваше огромен дял независимо могъщество.

После ми хрумна нещо друго: ужасния пенкилер на Ернандес можеше да свърши на Девънширското сметище за токсична магия. Вкусвайки иронията на това, се върнах в офиса си и наградих телефонната слушалка.

Първият жандарм, с когото разговарях, бе един тип на име Хоакин Гарсия.

— Madre de Dios! — избухна той, щом му съобщих на какво съм се натъкнал. Поради ацтекския си произход той притежаваше насадено от културата разбиране що за гадно божество е Хуитцилопочтли. Аз го знаех умозрително, но той го чувстваше и в червата си. Прехвърли ме на своя началник, подлежат на име Хигинс. Сигурно му беше надул главата с приказки, защото Хигинс душа даваше да ни съдейства.

— Ще получим заповед за обиск и ще я задействаме на мига, инспектор Фишър — обеща той. — Всеки път, когато ни изпадне възможност да извадим от бизнеса някой такъв, ние се вкопчваме здраво в нея.

Не възрази и когато споменах, че и аз искам да ги придружа. Понякога в такива случаи жандармите се инатят.

— Хубаво е да се погрижите хората ви да са добре предпазени, подлежат — посъветвах го. — Щом си имаме работа с подобни отвари, кой знае какво още държи там тоя Ернандес.

— Ще изпратим Специалния отряд от магьосници и тавматурзи — заяви Хигинс. — Ако те не могат да се справят, значи никой от тази страна на РСвК не може. Ще ви се обадя веднага щом получим заповедта. Благодаря ви за информацията.

— Удоволствието беше мое — отвърнах му. — И аз искам този тип да попадне зад решетките поне колкото и вие.

След като прекъснах връзката по ефира с Хигинс, отново прегледах папките си и намерих имената и адресите на другите три апсихични дечица, родени в близост до Девънширското сметище за последната година. После проверих в телефонния указател — две от семействата фигурираха в него. Обадох се и на двете места и за късмет и двата пъти ми вдигнаха. Исках да знам дали майките са купували отвари от Куаутемок Ернандес.

И двете жени, с които разговарях, отрекоха. Благодарих им и добавих тези данни към своите записки, а после прекарах известно време в чесане по главата. Пенкилерът на курандеро без съмнение беше достатъчно злотворен, за да е причинил раждането на Хесус Кордеро без душа, но не беше задължително това да е вярно само защото беше възможно. Наритах се, задето не съм действал по-внимателно в къщата на Кордеро, но с не твърде силни ритници. Когато микродухчетата в магчекъра ти почнат да ги хващат бесните, по-добре е да обърнеш внимание.

През останалата част от деня се занимавах с почти рутинни задачи. Когато в късния следобед Беа намина през офиса ми и ме завари там, тя вдигна вежда и възкликна:

— Очаквах вече да си навън.

Аз сам се бях надявал да се добера до „Прецизните длета на Бахтияр“, но просто нямаше да стане.

— Вероятно ще изляза утре или вдругиден — казах, и обясних какво е открил Манстайн в отварата, която донесох от къщата на Лупе Кордеро.

— Това е... възмутително — заяви тя. — Прав си, трябва да се хванем с това много здраво. С огромното ацтекско население на Града на ангелите последното, което ни трябва тук, е широкомащабна епидемия от хуитцилопочтлизъм.

— Това би превърнало грижите ни с медвампите буквално в нищо работа, нали? — попитах.

— Възхищавам се на таланта ти да омаловажаваш, Дейвид — заяви Беа и продължи по коридора.

Да го наречеш „омаловажаване“ вече си беше омаловажаване. Ако Хуитцилопочтли се утвърдеше в Града на ангелите, нямаше вече да изсъхват дървета, а хора. Сетих се за сърцата, изтръгнати върху

тайни олтари, за некромантия, за ритуален канибализъм, далеч не толкова изтънчен като благовъзпитаната християнска версия.

Освен това се сетих за всичките кръвожадни Сили, които щяха да бъдат привлечени тук. Актът на човешко жертвоприношение е толкова могъщ магически инструмент, че отеква в Отвъдното. Всевъзможни гладни Твари ще се устремят насам и ще поискат своя дял. „Щом боговете подушиха сладкия аромат, и се събраха като мухи над жертвата“. Онова, което Утнапищим е казал на Гилгамеш преди пет хиляди години и днес е вярно.

Казват, че така са започнали и ужасите в Алемания. Но Вождът не се опитал да прогони Силите. О, не. Той ги посрещнал с отворени обятия и ги нахранил. Осмелявам се да кажа, така, че надхвърляло и най-смелите им мечти.

Целият свят видя какво излезе от това. Не и тук — помислих си. — Никога вече.

Съдилищата в Града на ангелите отварят в девет и половина. Точно в 9.37 на другата сутрин (после питах часовника си) ми се обади подлегат Хигинс.

— Имаме разпореждането — осведоми ме той. Толкова бързо бе станало, че се зачудих дали не е ходил при Максимум Рухолла. Вероятно не — районът му на действие бе извън подучастъка на Долината Свети Фердинанд и без съмнение явно бе омаял някой местен съдия. Продължи: — В десет и трийсет тръгваме. Ако дотогава не сте тук, ще закъснеете.

— Ще дойда — заявих и затворих. Каубой нещастен — помислих си, — все на неговата трябва да е. Но хукнах презглава към килимчето — когато си имаш работа с такива хора, не бива да им даваш поводи да те баламосват.

Успях да сколасам — довтасах в участъка само три минутки предсрочно. Трафикът през прохода беше направо ужасяващ. Не ме питайте как — някакъв голям тежкотоварен килим се повредил, наложило се да се приземи и един еднорог взел, че изскочил от клетката си. Хората с килимчета и тези, яздеци пегаси, се опитваха да го вкарат обратно на мястото му, ала без особен успех.

Щом килимът ми допълзя до сюрията зяпачи, аз се зачудих дали не трябва да отидат в някой женски манастир и да намерят някой, който може да укроти прекрасното животно. Като знаем що за

репутация има Градът на ангелите, сигурно трудничко щяха да намерят девственица другаде. Залавянето на еднорога, слава Богу, не беше моя грижа.

Когато най-сетне се добрах до жандармерийския участък, Хигинс ме изгледа неодобрително с такъв свършено безмилостен поглед, като да се беше упражнявал пред огледало. Той ме представи на специалния отряд — приличаха повече на калени в боя войници, отколкото на опитни матове. Кимнах на тавматехничката.

— С вас се познаваме.

Така е. — Беше Борнхолм. — Вие дойдохте при пожара в манастира на Братята Тома.

— Точно така. Още ви завиждам за магчекъра.

— Стига сте бърбили — сръза ни Хигинс. — Да летим.

Никога досега не бях летял с черно-бял килим. Да ви кажа, страшна работа. Докато се носехме по летателните магистрали към дома на курандеро си мислех, че силфидите в жандармерийския килим също имат нужда от малко дисциплина. На един-два завоя без малко да се катурна по ухо, ако не бях с колан. Но пристигнахме там за нула време.

Къщата на Ернандес се намиреше на О'Мелвени, на две пресечки източно от Ван Нюйс. Не знаех дали неговата смъртопродавница има витрина. Не, беше просто малка стара къщичка с табела, написана на ръка в червено и зелено, както беше казала Лупе Кордеро. На нея пишеше „КУРАНДЕРО“ и бе закована над вратата.

Да наблюдаваш спецотряда в действие също си беше друго. Полицейските килими не са възпрепятствани от правителствените заклинания, ограничаващи обикновените превозни средства в рамките на летателните пътища. Матовете начертах въздушен стражеви кръг над дома на Ернандес и чак тогава се приземиха. Каквото и да имаше там вътре, те нямаше да дадат шанс на курандеро да го използва. Жандармите не доживяват да се радват на внуци чрез поемане на ненужни рискове.

Подлегат Хигинс използва изолиран чадър (на същия принцип като мостчето на Девънширското сметище, но приложен наопаки), за да проникне в кръга. С него дойдоха и четирима магьосници от отряда

— Борнхолм — тавматехничката с нейния тузарски магчекър, и най-отзад на опашката — вашият покорен слуга. От всичката тази огнева мощ, която ме предшестваше — жандармите бяха въоръжени за всякакви битки, и физически, и магически — ми се прииска да съм някой благовъзпитан бюрокраат, каквито обществото си въобразява, че са всички правителствени чиновници. Точно в този момент не бих имал нищо против да дремя на бюрото си.

Борнхолм се обади:

— Магчекърът вече надуши да се задава нещо гадно.

Хигинс почука на вратата. Момчетата от отряда вече бяха застанали от двете му страни, готови да я издънят с ритници. Но тя се отвори. Не знаех как очаквах да изглежда Куаутемок Ернандес, но не и като ацтекската версия на многообичния ви дядо. Беше с бяла коса, очила и — поне докато не огледа тайфата, застанала на входа му — много благо изражение.

То бързо-бързо изчезна и на негово място се изписа смущение.

— Какво искате? — попита той на английски с акцент.

— Вие сте Куаутемок Ернандес, курандеро! — попита официално Хигинс.

— Si, но... — старецът се усмихна. — Имате нужда от онова, което аз предлагам, сеньор! Може би имате проблеми с ощастливяването на госпожата?

От начина, по който вратът на Хигинс стана първо морав, а после бял, предположих, че наистина има проблеми с ощастливяването на госпожата. Но той беше професионалист — гласът му дори не трепна, когато продължи:

— Господин Ернандес, разполагам със заповед за обиск, която позволява Жандармерията на Града на ангелите да претърси тази сграда за вещества, притежаването на които е в разрез с различни членове на градските, провинциалните и конфедералните постановления относно контролираните магически материали, и с разпоредба за вашето арестуване по обвинение в разпространение на подобни материали. Арестуван сте, господине. Всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас.

Ернандес се пулеше, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Сеньор, вие сигурно бъркате — каза той, придавайки си достойнство. — Аз съм само един курандеро. Това, с което се

занимавам, надали заслужава да се нарече магия.

— Продали ли сте еликсир на бременна жена на име Лупе Кордеро преди няколко месеца? — попитах аз. — Жена, която се е опитвала да потисне сутрешното гадене, без да навреди на бебето?

— Продавам много такива еликсири — сви рамене той. — Сигурно.

— Бебето на Лупе Кордеро се роди без душа — съобщих му аз.

Той побледня под мургавия тен. Ако се беше родил светлокож, сега щеше да е с цвета на лъскавата си коса. Започна яростно да се кръсти.

— Не! — извика. — Не може да бъде!

— Боя се, че е точно така, господин Ернандес — възразих, спомняйки си предположенията на Майкъл Манстайн, че курандеро може дори да не знае какво точно влиза в пенкилерите му. Продължих: — Магическият анализ на вашата отвара показва, че част от нейната сила се дължи на съставки и заклинания, посветени на Хуитцилопочтли.

Също като мнозина ацтеки и той познаваше боговете, на които народът му се е кланял преди идването на испайниците в Новия свят. Пребледня още повече — напомняше ми на чаша кафе, в която непрекъснато се долива сметана.

— В името на Отца, Сина и Светаго духа, сеньор, не съм използвал това нещо, тази отрова за кръвта.

— Но я имаше — казах.

— И все още я има — додаде Борнхолм, тавматехничката. — Улавям го вътре в къщата. Гадория.

— Дръпнете се, господин Ернандес — заяви Хигинс с гибелен глас. Курандеро се дръпна встрани, сякаш в плен на кошмар, от който не може да се събуди. Един от членовете на отряда остана да го пази. Останалите влязохме вътре.

Не можеше да се каже, че къщата е подредена — предполагам, че живееше сам. Снимката върху камината в черна рамка на побеляла жена само подсили предположенията ми.

Ако се кланяше на Хуитцилопочтли, то със сигурност внимаваше да не си личи. Предната стая беше претърпана с яркоцветни католически икони — две църкви можеше да оборудваш с тях, ако даваш предимство на качеството пред количеството. Пред дървена

статуетка на Мадоната мъждукаха свеци. Погледнах Борнхолм. Тя кимна — малкото светилище си беше тъкмо това.

Едната от спалните беше разхвърляна и стана още по-разхвърляна, след като момчетата от отряда я претарашиха из основи. И кухнята беше доста мърлява — не бихте нарекли Ернандес спретнат вдовец. Отрядът се юрна в нея веднага щом привърши със спалнята.

Бившият кабинет — сега се беше превърнал в лабораторията на курандеро. Много от нещата вътре бяха тъкмо онова, което бихте очаквали да намерите в работилницата на ацтекски лечител — пейотл, гъби (още няколко ефикасни помагала за достъп до Отвъдното), кора от растението олоухду (която има подобен ефект, но не е толкова мощна: растението е роднина на татула), отвара от корените на ксиу-амоли и кучешка урина, която уж предпазвала от косопад. Лично аз бих предпочел да си остана плешив.

Ернандес имаше и своите триумфи: в стъклена купа бяха струпани, както се виждаше, десетки мънички обсидианови остриета от стрели. Или бяха фалшиви, предназначени да впечатляват пациентите, или доста го биваше да лекува от раняване с елфска стрела (от което ацтеките страдат също толкова силно, колкото и алеманите, макар алеманските елфи да дялат остриетата на стрелите си предимно от кремък.)

Освен това открихме настойка за призоваване на Тлацолтетео, демонът на желанието — очевидно не за да възбужда похот, а по-скоро за потискането ѝ. На настойката беше залепен етикет, написан на испайнски. Борнхолм тавматехничката ни го преведе: „Да се използва заедно с гореща парна баня“. Тя се разсмя.

И без това след парна баня хич няма да имам ищах, според мен!

Ако този курандеро се занимаваше само с това, посещението на специалния отряд щеше да е чисто пропиляване на спечелените с пот на чело данъкоплатски крони. Но не беше така. Борнхолм отиде до една маса в ъгъла на стаята. Гледаше магчекъра си с нарастваща тревога.

— Тук някъде е, сред тия гинекологични цярове — измърмори тя.

И пак, голяма част от нещата можеше да намерите у всеки курандеро, листа за търкане на гърба на родилката за облекчение на болките след раждане, билки за стимулиране на отделянето на мляко

при жените с пеленачета, душ от билката айо нелхуатл и орлова тор за бременни жени — всичките повече или по-малко безвредни. Но освен тях...

— Бинго! — възкликна Борнхолм, щом отвори един буркан с прозрачна течност. Вече знаех, че магчекърът ѝ е по-чувствителен и по-могъщ от моя. Сега пролича и това, че тъй като беше жандармерийски модел, уредът разполагаше и с по-добра защита срещу злотворни влияния. Лицето ѝ се изкриви, докато четеше на матовото стъкло:

Ето на, микродухчетата докладват за човешка кръв и одрана човешка кожа. Отвратително.

— Доведете тук Ернандес — нареди подлегат Хигинс. Двама от отрядниците го доведоха. Подлегатът му посочи буркана и попита:

— Хей ти, какво има тук вътре?

— В тоз буркан ли? — попита Ернандес. — Таквоз, кръв на пор и малце драконска кръв. Това най за жени, които ще има бебе. Те получава... — английският му свърши и той каза нещо на испайнски.

— Хемороиди — преведе Борнхолм. — Да, за това съм чувала. — Тя метна на курандеро поглед, чийто получател не бих искал да съм. — Сам си го сварил, така ли?

— Не, не — разпалено затръска глава Ернандес. — Драконова кръв тиу саго — много скъпа. Аз купува този смес от друг човек — той казва той също курандеро — на, как вие казвате, един от тукашни битпазари. Той дава мене добра цена, по-добра никой не ми давал.

— Вярвам ти — казах му. — Причината да получиш толкова добра цена е, че това нещо не е онова, което той ти е казал, че е. Разкажи ни за този човек. Млад ли е, стар ли е? Често ли идва на битпазара?

На битпазара можете да намерите кажи-речи всичко, и то евтино. Понякога дори то се оказва тъкмо каквото продавачът твърди, че е. Но повечето пъти пръстенът от злато на феите, с който сте се сдобили, след няколко дена се превръща в месинг или олово, хорологичният демон в часовника ви заспива летаргичен сън или избягва, а онова, което сте смятали за лекарство, излиза отрова. Жандармерията и АПУ правят всичко възможно за укрепване на почтеността на битпазарите, но пак опираме до твърде малко хора, разпределени на твърде голяма площ.

Ернандес заговори:

— Той казва себе Хосе. Нито млад, нито стар. Човек като човек. Виждал него няколко пъти. Той не редовно там.

Подлегат Хигинс и аз се спогледахме. Той изглеждаше отвратен. Не го обвинявах. Среден гражданин на име Хосе, който се появява на битпазара, когато му скимне... какви шансове имаха да го пипнат? Горедолу колкото шансовете Ерусалимският владика да приеме индуизма.

Поне така си мислех. Но Борнхолм се намеси:

— Ако можем да монтираме магчекър на входовете за продавачи на няколко такива места, бас ловя, че ще уловят това вещество — толкова е силно. Ще работя и в събота и неделя, без да ми се плаща допълнителен труд, само да се опитаме да го хванем. За мен ще бъде шок, ако и някои от другите тавматехници не кажат същото. Никой не иска този тип да върлува на свобода.

Не, няма любов по-голяма заслугата на обществото от доброволната допълнителна работа без допълнително заплащане.

Тия, дето се заяждат с жандармерията и въобще с бюрокрацията имат навика да забравят хората като Борнхолм — а не бива, защото те не са много.

— Ако ми заемете един от тия тузарски магчекъри, и аз самият бих поработил в неделя — предложих. — Знам, че много хора тогава биха предпочели да почитат Господа, а не да работят, но за мен не е проблем.

— Май ще ви взема — рече Хигинс след няколкосекунден размисъл. Така си и мислех — жандармерията не привлича кой знае колко евреи. Записах домашния си телефонен номер и му го дадох.

— Ще ви се обадя — обеща той.

— Надявам се. — Трябва да призная, че имах и скрит мотив, поне частичен. Продавачите на битпазара отиват там рано, за да могат да подредят сергиите си. Реших да взема и Джуди и след като приключим с проверката (ако приемем, че не намерим нищо), можехме да прекараме остатъка от деня в пазаруване. Както казах, на битпазара можете да намерите едва ли не всичко.

---

[1] Хесус е Исус на испайнски. — Б.пр. ↑

[2] Образът на Белия Христос е свързан с покръстването на викингите. За да насърчи скандинавските пратеници да приемат кръщение, франкският император Луи Благочестиви е дарявал всеки новопокръстен от тях с фина бяла риза и много други богати дарове. — Б.пр. ↑

[3] Утре /исп./ — Б.пр. ↑

[4] Аз съм евреин /исп./ — Б.пр. ↑

[5] Gevalt — възклицание на идиш, с приблизително значение „Силите свише да са ми на помощ!“. — Б.пр. ↑

[6] Майко Божия /исп./ — Б.пр. ↑

[7] Змеят на Мидгард — чудовище от скандинавската митология. Змеят на Мидгард, или Йормунганд, живее в океана и опасва земята, захапал опашката си. — Б.пр. ↑

V

Два дни след като изхвърлихме от занаята Куаутемок Ернандес подлежат Хигинс наистина ми се обади, за да организираме неделното наблюдение над един от битпазарите в Долината. Същата вечер се обадих на Джуди, за да разбере дали може да ме придружи. Можеше — както се и надявах. След като се уговорихме, продължихме да обсъждаме целия този все по-раздуващ се случай.

Ако Ернандес успее да докаже, че е дал онази зловредна отвара на Лупе Кордеро от невежество, а не със зла умисъл, ще получи по-лека присъда — разсъждавах аз.

— Не мисля, че в подобен случай невежеството е уместна защита — възрази Джуди. — Ако един курандеро не знае какви ги върши, то изобщо не бива да се занимава с тия работи. — Тъй като всеки ден си има работа с наръчници, възгледите на моята любима за магията и злоупотребата с нея са много прецизни.

— Не съм убеден, че съм съгласен с теб — рекох. — В магията намеренията имат голямо значение. Те... — чух някакъв шум откъм предната част на апартамента и прекъснах: — Чуй, нека ти звънна по-късно. Май има някой на вратата.

Отидох да проверя кой е. Най-вероятно някой от съседите, за да поиска назаем пословичната чаша захар, реших аз. Но на прага не чакаше никой — той вече беше вътре, вече настанил се на стол във всекидневната. Обаче аз виждах стола през него — тъй че този някой беше безпльтен.

— Как влезе тук? — попитах настоятелно. Както може би вече споменах, подсигурен съм с повече от обичайните баяния за домашна охрана. Предупредих го честно: — Възпрещавам ти, дух, в името Господне — Адонаи, Елоим, Йехова — да влизаш в таз къща. Тръгни си незабавно, инак ще те поразя със свещения избухващ жезъл на силата. — Когато се заплашва с жезъл, не се блъфира (по-добре недей). Моят беше в коридорния шкаф зад мен.

Но духът дори не помръдна, а заяви с биволско спокойствие:

— Според мен ще трябва да размислиш — и начерта във въздуха светец символ.

Ако някога сте ходили на светлинно магическо представление, сигурно ще решите, че този символ ви е познат. Всъщност онзи, който си мислите, че познавате, не е истинският — „топло“, но не съвсем. Само специално упълномощените същества могат да чертаят истинския символ и да го накарат да пламне. Аз случайно знам разликата. Очите ми се опулиха. Може ли прост човечец като мен изобщо да очаква да срещне истински призрак от Централното разузнаване.

— Какво искате от мен? — попитах пресипнало.

Агентът призрак на ЦР ме изглежда.

— Интересуваме се от Хуитцилопочтли — заяви той. — Може би вие ще ми кажете какво знаете за неотдавнашната му проява, която открихте.

Е, разказах му. А докато му разказвах, се зачудих в какво, по дяволите, се забърквам пък сега. Всяка следваща крачка в случая с буницето за токсична магия като че ме въвличаше все по-дълбоко в отровната кал, от която се боях, че няма да имам късмета да се измъкна с непокътната душа.

След като свърших, призракът дълго време седя, без да пророни и думица. Гледах го, гледах и стола през него и се опитвах да подредя мозайката. Очевидно посетителят ми от Централното разузнаване се занимаваше със същото, защото най-сетне рече:

— По ваше мнение каква — ако изобщо съществува — е връзката между току-що очертаните от вас разнообразни елементи: сметицето за токсична магия с течовете, палежът в манастира, възможностите, свързани с проекта „Птицата Гаруда“, упадъкът на местните Сили и тази неприятност с курандеро и неговите еликсири?

— Според мен няма връзка с чумашите и останалата бъркотия — възкликнах. Това дори не ми беше минавало през ум. — Що се отнася до останалото, все още се ровя, също както и жандармерията на Града на ангелите. Ако ме питате за предчувствието ми — струва ми се, че някои от нещата ще се окажат свързани, но точно сега не виждам как. А и не разполагам с никакви доказателства, за да подкрепя твърденията си.

— Никога не подценявайте стойността на предчувствията — заяви сериозно призракът. — Пренебрегвате ги на свой риск. Заключение на Централното разузнаване е в основни линии същото като вашето. Иначе нямаше да изпратят агент привидение (така е „призрак“ на призрашки) да представи своя общ поглед пред столицата.

Разбира се, етеричният транспорт е много по-бърз и от най-бързия килим. Призракът просто директно прескача през Отвъдното от района на Света Колумба и обратното — привилегия, от която са лишени всички простосмъртни, освен шепа светци, дервиши и бодхисатви. А никой от тях, по най-различни основателни причини, не би се хванал на работа в Централното разузнаване.

Казах:

— Тъй като сте прекосили цялата страна, за да ме интервюирате — това като че беше по-учтиво от „да ме разпитате“ — може би и вие ще ми кажете нещо. — Призракът не ми отказа и аз продължих: — Този случай свързан ли е по някакъв начин с опасността от Трета магическа война?

Призракът се надигна от стола и пристъпи към мен.

— Как направихте тази връзка?

Гласът му беше тих и студен като отровно биле, устремено към сърцето. Той отново пристъпи към мен. Предната ми стая не е голяма — вече я беше преполовил. Още три крачки, и можеше да... Не знам какво, но съм прочел достатъчно шпионски трилъри, че да направя някои догадки: да ми бръкне в главата и да скъса артерия, например. Освен ако при аутопсията ми не помага добър съдебен магьосник, ще вляза в демографския архив на Братята Тома като поредния случай на апоплексия, по-млад от преобладаващото мнозинство.

Отскочих назад, отворих вратата на шкафа, измъкнах жезъла и го насочих към корема на призрака.

— Назад! — заповядах. — Този жезъл е зареден и готов — само да произнеса Словото, и ще се опечеш. — Разбира се, и апартаментът ми щеше да се опече — жезлите оперират както от Отсамната, така и от Отвъдната страна. Но реших, че шансовете да се измъкна от горящ апартамент са по-големи, отколкото да се изплъзна на призрак на ЦР.

Той дори не помръдна. Не пристъпи напред, но и не се дръпна назад, дори след като насочих жезъла към него. Както и предния път,

той рече:

— Смятам, че е нужно да размислите. Освен ако оръжието ви не е крайно необикновено, вашите книги и мебели ще пострадат много повече от мен.

Знаех, че военните са разработили високостепенна защита за своите агенти привидения. Беше близо до ума, че и кадрите на Централното разузнаване се радват на същата закрила. Като стана дума, някои гоетически технологии са се процедили на Долната земя, което никак не радва жандармите. От друга страна...

— Този е със Специалната Давидова звезда на Маг Абрамелин — обясних. — Не ме интересува колко надеждно сте защитен срещу християнска и мюсюлманска магия — това е огънят, изпепелил Содом и Гомора!

Призракът се дръпна. Тъй като бе прозрачен, трудно беше да се различи изражението му, но като че се беше замислил.

— Може да блъфирате — рече той.

— Както и вие — отвърнах му.

— Импас.^[1] — Той се върна на стола и седна.

Свалих жезъла, но не го оставих. Призракът заговори:

— Тъй като всеки от нас не е сигурен какви сили владее другият, да продължим ли, сякаш неотдавнашният неприятен инцидент не се е случвал? Нека пак ви попитам, без всякакви намерения и намеци за заплахата: защо според вас този случай може да е свързан с въпросите на националната сигурност?

— Ами, да започнем с това — ако не беше, щяхте ли да влезете в дома ми? — отвърнах на въпроса с въпрос.

Призракът направи смътна гримаса.

— Тавматургичният принцип на Хайзенберг: самият акт на наблюдение въздейства по магически начин на наблюдаемото. Утешавам се с мисълта, че нито съм първата негова жертва, нито ще съм последната.

Не исках никакви призраци, па били те и философи, да ми се мотаят из предната стая. Продължих:

— Ако от това ще се почувствате по-добре, вече се тревожех за Третата магическа далеч преди да ви зърна. Твърде много велики Сили са намесени: Велзевул, цялата тая персийска каша, до дъното на която още не съм стигнал, а сега и Хуитцилопочтли. — Не споменах Чарли

Кели. Не бях убеден дали заслужава лоялността ми — вече не. Но все още му я оказвах.

— Длъжен съм да ви посъветвам да пазите своите подозрения за себе си — рече призракът след доста дългичка пауза. („Тоя все едно говори по телефона“ — отекна в съзнанието ми. Един от онзи влудяващи изблици на неуместност, които ти щукват, без значение какво вършиш.) — Ако стигне до погрешните уши, вашето пророчество може да стане самоизпълняващо се.

— Може би ще ми бъде от помощ, ако ми кажете и кои уши са погрешните. — И да съм прозвучал жаловито, можете ли да ме обвинявате?

Той поклати мрачната си глава.

— Не мога — по две причини. Първо, информацията е секретна и поради това не може да бъде инцидентно разпространявана при никакви обстоятелства. И второ — колкото повече знаете, толкова по-склонен сте да се предадете на онези, които може би имат основания да се интересуват от вашите знания. Основното ви предположение трябва да е: никой да не бъде посветен в догадките ви. Ако някое от лицата, с които се случи да сте в контакт, прояви прекомерен интерес към тази област, веднага ме потърсете в щаба на Централното разузнаване в Района на Света Колумба.

— Как да се свържа именно с вас? — попитах. Така де, в разплащателните ведомости на Централното разузнаване фигурират много призраци.

— Името ми е Легион — отвърна той. — Хенри Легион. — После се въртна, мина през стола и стената ми и изчезна.

Следващият ден, слава Богу, беше петък. Движението не беше много натоварено, както често се случва в петъчните сутрини. Не че се излъгах — знаех си, че обратният път към къщи ще си е жив ад. Опитах се да не мисля за това. Може би, рекох си, докато се издигах по асансьорната шахта, ще прекарам един лек и приятен ден, ще се чупя рано и ще изпреваря петъчната навалица по магистралата „Свети Яков“.

Влязох в офиса, погледнах в кошницата за новопостъпили документи и изпищях. Там се мъдреше един от най-грозните

конфедерални формуляри, измислени някога. С тлъсти главни букви отгоре пишеше: МОЛБА ЗА ДОКЛАД ЗА ВЛИЯНИЕТО ВЪРХУ ОКОЛНАТА СРЕДА. А долу, с мъъничко по-дребни букви: ВНАСЯНЕ НА НОВ ВИД В БАРОНСТВОТО НА АНГЕЛИТЕ.

След като изкарах писъка от себе си, просто изхленчих и потънах в своето кресло. Кой ли, зачудих се, искаше да внася в Града на ангелите какво, и защо? Искаше ми се и на Хуитцило-почтли да му се налагаше да попълва всички нужни му формуляри, за да се установи тук законно — щяхме да се отървем от него чак в деня на Страшния съд, че и двайсет минути отгоре.

На Хуитцилопочтли и неговите слуги за беда не им досаждаха с никакви формуляри. С треперещи пръсти поех молбата за доклад и я отворих. Както излизаше, някой предлагаше да домъкне лепрекони в хибернация от Старата родина, да ги съживи, като пристигнат тук, и да създаде колония в Града на ангелите.

На пръв поглед това изглеждаше разумно. Тук живеят доста ирландци и още повече такива, дето като се зададе денят на Свети Падрайг^[2], се преструват на ирландци. В Града на ангелите лепреконите не биха имали проблеми да се чувстват като у дома си. Проследяването на дребосъците до гърнетата им със злато щеше да помогне на някой и друг бедняк да си плати ипотеката. Шансовете бяха като да спечелиш от лотарията, но пък кой ли не чопва чат-пат по някоя корона от лотарията?

Въпросите, свързани с околната среда, обаче имат навика да стават все по-заплетени, колкото повече се взираш в тях. Установяването на ефекта на лепреконите върху местната текология^[3] нямаше да е лесно — проследяването на взаимодействията между същества от Отсамната страна и без това си е достатъчно сложно, но като се намесят и Сили...

Пак изхленчих — средно силно. Едно от нещата, които трябваше да изследвам, беше влиянието, което вносът на лепрекони би оказал на Чумашките сили (ако приемем, че не са отмрели.) Ако Чумашките сили все още съществуваха и висяха на метафоричен косъм, дали внасянето на лепрекони нямаше да им отнеме и мъничката доза преданост, нужна им, за да оцелеят?

Беа мина покрай отворената врата тъкмо навреме, че да чуе хленча ми, и пъкна глава в офиса.

Ама, Дейвид, какво става? — попита ме тя, като да не знаеше.

Това — посочих аз оранжевата корица на молбата за изследване на влиянието върху околната среда. — Случайно да разполагаш със заклинание за превръщането на дните в четиридесет и осем часови, та да мога да свърша всичко дето трябва?

Ако разполагах с такова, самата аз щях да го използвам — заяви тя, — но според мен Господ няма навика да задържа слънцето от случая с Иисус Навиев насам^[4].

— Това ще ми дойде много нанাগорно — заявих. — Особено отгоре на случая с Девънширското бунище и с проучването за чумашкото отмиране... — Огънят на Свети Елм засия над главата ми, точно както ще го видите по карикатурите. — Затова си го пробутала на мен — за да го вода паралелно с чумашкия проект.

— Точно така, Дейвид — мило се усмихна тя. Беа не е точно хубавица, но понякога заприличва на същински ангел. Сигурно така става, когато си убеден, че си на прав път. Тя продължи: — Реших, че ще е по-добре да се занимаваш и с двата случая, отколкото да хвана двама души да търчат назад-напред и непрекъснато да си сверяват данните. А има вероятност и целите им да си противоречат.

— Добре — съгласих се. Изложено по този начин, имаше смисъл. Беа не беше станала шеф на отдела ми заради едната си ангелска усмивка — тя имаше и глава на раменете си.

— Най-лесният начин да се справим с въпроса ще е да изработим два сценария — заяви тя. — Единият за влиянието върху околната среда на лепрекониите, без да се тревожим за Чумашките сили, а другият като приемем, че тези Сили все още се проявяват тук.

— Да, разумно е. — Драснах си бележка на едно листче. — Благодаря ти, Беа.

— На твоє разположение съм — отвърна тя, все тъй сладко, и продължи нататък, за да затрупа с невъзможни количества работа някой друг. Да бъде честен — трябва да призная, че и самата тя бачкаше като табун тежкотоварни коне.

А и ми беше посочила най-ефикасния начин да провеждам успоредно и двете проучвания. Те пак нямаше да станат нито бързо, нито лесно. Трябваше да разработя симулации, доближаващи се до непосредствения ефект на лепрекониите върху текологията на Града на ангелите — със и без вземане предвид на Чумашките сили. После

магьосник от АПУ щеше да анимира симулациите и да ги проследи под кристалната топка възможно най-далече в бъдещето, като отбелязва какви промени се случват на година-две, докато образите не се стопят в несигурността.

Трябваше и да оправдая всяко допускане, използвано от мен в първоначалните симулации. Хората, които искаха да внесат лепрекони на кубници, както и онези, убедени, че вкарването дори и на един мъник би разрушило местната текосистема, сами щяха да подготвят свои модели и да ги прекарат под кристалната топка. Трябваше да демонстрирам, че моят представя най-добре вероятното бъдеще.

А всичко това означаваше, че този следобед нямаше да се добера до „Прецизните длета на Бахтияр“ — да не говорим пък за „Шоколадовата невестулка“. И нито аз, нито някой друг щеше да души с тузарски магчекър около Девънширското бунище, за да разбере какво точно изтича оттам, ако изобщо изтичаше.

Хората копнеят за времената (или поне така разправят), когато кралят е управлявал, а не е царувал, когато властта на бароните е била така отслабена, когато премиерът си е траял и е изпълнявал, каквото му наредят. Разправят, че държавното управление се е разраснало и усложнило твърде много.

Може би понякога са прави. Не мога да ви кажа със сигурност — политиката е сорт теология, която никога не ме е вълнувала. Но ето какво ще ви споделя: по важна задача на АПУ не се вършеше никаква работа, защото моят отдел не разполагаше с достатъчно кадри, че да се справят с проектите още щом възникнат. Редно ли е да предположа, че ние сме единственото правителствено учреждение, сблъскващо се с този проблем?

Знам, че тази вечер работих допълнително. Добрах се до синагогата някакви си минутки преди равинът да приветства Шабата. Джуди изобщо не ме видя, че влизам. Не успях дори да ѝ кимна, да не говорим да я поздравя, чак до края на службата.

— Боях се, че няма да дойдеш — каза ми тя, след като се прегърнахме.

— Работа. — В устата ми това прозвуча като мръсна дума, каквато си и беше. — Слушай, яла ли си? — Намръщих се, когато тя кимна. — Добре, искаш ли все пак да дойдеш с мен? Ще ти взема пай и кафе или нещо такова. Долетях тук направо от службата.

— Разбира се — отвърна тя. — Къде искаш да отидем?

Най-накрая отидохме в „При Лени“, недалеч от синагогата — едно стъпало по-нагоре от „Златните дъги“ и едно по-надолу от истински ресторант. Просто исках да набутам нещичко в стомаха си, а и паят им наистина доста си го бива.

А освен това, помислих си щом се сетих за Хенри Легион, не беше от местата, където вероятно има вграден Слушател.

Не се бях обадил на Джуди, за да ѝ разкажа за призрака — след като той излезе от апартамента ми, постоянно си въобразявах, че разни хора (и Неца) ми подслушват разговорите. Щом приключих, тя се втренчи в мен за няколко секунди. После каза:

— Не си измисляш — с тон, който означаваше, че се е съмнявала до самия край.

— Ни най-малко. — Беше ми малко криво, че трудно ми повярва, но само мъничко, защото и на мен щеше да ми е трудно да повярвам в подобна история, ако ми я разкажеше някой друг. Така де, не може току-тъй да ти се изтърси призрак със заплашително държание... само дето на мен ми се беше изтърсил.

— Съдейки по думите му — додадох, — може би изобщо не биваше да ти казвам нищо.

— Дейвид Фишър, ако някога изобщо ти е минавало през ум да ме държиш в неведение, ще покажа снимката ти на огледало и после ще го строша! — заяви възмутено тя.

— Кажй-речи го очаквах — рекох. — Работата е там, че по думите на Хенри Легион май ще става опасно.

— Това не те притесняваше, когато ме заведе на пожара в манастира на Братята Тома...

Опитах се да я прекъсна:

— Не съм те завел аз. Ти се самопокани.

Тя ме прегази като демоничните коне на Страшния лов^[5].

— ... а и ме покани на битпазара вдругиден.

— Поканих те, преди призракт да се появи — смънках.

— Искаш ли да не дойда? — попита тя. — Искаш ли тази вечер да не идвам с теб у вас? Искаш ли да не си правя труда да уреждам сватбата? Мислиш, че ме е страх ли? Не виждаш ли, че искам да стигна до дъното на тази история също толкова силно, колкото и ти?

Направих единственото възможно нещо в този конкретен момент: предадох се. Съвсем буквално — извадих бяла кърпичка от джоба си и я размахвах във въздуха между нас. Джуди, да е жива и здрава, мина от бяс на кикот само за секунда и половина. Келнерката, която се готвеше да ми долее кафе, реши, че съм откачил, но това беше нищожната цена, че успях да разведря годеницата си.

Единственият проблем беше, че самият мен ме беше малко нещо шубе.

В събота след залез отлетях в Долината на Свети Фердинанд, за да взема свръхмощния жандармерийски магчекър. Предимството да работиш с жандармите е, че те никога не затварят (като знаем каква е човешката природа, така е най-добре). Недостатък е, че пергаментацията им е даже още по-тромава и от тази на АПУ (ако не сте вярвали, че е възможно, не сте единствените). Ако се съди по езика, използван във формулярите им, те смятаха, че ще отмъкна уреда на секундата, щом ми обърнат гръб, освен ако предварително не съм обещал в писмена форма, че няма така да правя.

— Защо просто не ми лепнете опашка? — попитах саркастично.

— О, не, господине — отвърна чиновникът, който продължаваше да ми бута пергаменти. — Това ще е нарушение на правата ви. — Очевидно да продължа да се разписвам до края на живота си не беше.

Тъй като прекарах ужасно много време в подписване на формуляри, се върнах вкъщи чак към десет часа. Замъкнах магчекъра горе (принципно той е преносим, но ако искаш да го пренесеш на повече от метър-два, няма да е зле да си падаш и малко трол), пуснах го, за да си отворя вратата, вдигнах го пак с пъшкане и го тропосах наред предната стая.

— Време беше да се върнеш най-после — обади се Джуди. — Тъкмо почвах да се тревожа за тебе.

— Формуляри — въздъгнах, като се опитвах да прозвучи също толкова богохулно, колкото и по-обичайните сквернословия. Сигурно съм успял, защото Джуди се разсмя. Протегнах се. Нещо в гърба ми каза „пук“. Стана ми добре. Подозирам, че бях изгубил горе-долу сантиметър от ръста си, докато мъкнех магчекъра като хамалин към апартамента. Може би това „пук“ означаваше, че съм си възвърнал този сантиметър. Изгледах кръвнишки машинарията.

Преди двайсет години нямаше портативни апарати — напомни ми Джуди. — Преди десет години чекър с капацитета на онзи в шкафа ти щеше да е по-голям и по-тежък от този звяр тук. След десет години сигурно ще напъхнат още повече микродухчета в калъф, който би могъл да носиш в задния си джоб.

— Лошо, че още не са го постигнали — измърморих и пак се протегнах.

Джуди ме погледна изкосо.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че искаш тази нощ аз да съм отгоре?

— Ако ти така искаш — отвърнах. Що се отнася до мен, и по двата начина е прекрасно, както и по всички други, които може да роди вашето въображение.

Тя попита часовника си за часа. Между очите ѝ се появи тънка вертикална чертица.

— Каквото и да правим, да го правим по-бързо. Утре трябва да станем рано, за да стигнем в Долината преди търговците да почнат да идват.

И така, бързо се заехме със задачката и беше много хубаво. Джуди е една от най-съвършено прагматичните личности, които някога съм срещал — но това не ѝ пречи да може да се забавлява. Просто означава, че набелязва времето, в което да се забавлява.

Моят будилник ни събуди твърде рано в една иначе прекрасна неделна утрин, а после ни се присмиваше, докато залитахме насамнатам като двама недотам живи мъртъвци. Заклех се, че съвсем скоро някой ден ще си купя нов часовник. Май съм го казвал и преди, но този път го мислех съвсем сериозно.

Взех си душ, а после се обръснах. Джуди влезе след мен. Когато тя излезе, вече бях облечен и приготвих закуската, докато тя подсуши тая нейна гъста чуплива коса. Бъркани яйца, препечени филийки, кафе — само най-основното. Метнах чиниите в мивката за по-късно, направих се на юнак тежкоатлет, докато нарамвах магчекъра и потеглихме.

Битпазарът в неделя сутрин се провежда в „Мейсън“. Вечер това е най-големият открит килимосалон за светлинно магични представления. Денем е просто огромен паркинг, затова го използват и за друго, като припечелват и някоя کرونا допълнително.

Тъй като бяхме съвсем подранили, успяхме да паркираме близо до входа за продавачи, за което превитият ми от работа гръб бе сърдечно благодарен. Единствените хора на мястото бяха двама пазачи, които лочеха кафе от голяма кана. Приличаха (каквито и излязоха) на свободни от дежурство жандарми, които подработват дневна смяна.

Казвах се Люк и Пийт — не успях да запомня кой кой беше. И двамата бяха с еднакви къси тъмни коси, с еднакви бдителни очи, еднакво широкоплещести. Бяха ги уведомили, че ще идваме — някой там действаше експедитивно. Те ни помогнаха да нагласим магчекъра до входа, а после ни наляха кафе. Кафето беше вкусно и горещо — сигурно на дъното на каната имаше саламандърче.

Някои от новите термоси от едната страна имат саламандър, а от другата — леден елементал и могат да запазват горещото горещо, а студеното — студено. Единственият проблем е, че не бива да ги изтърват. Ако преградата между двата духа се счупи, те почват да се дращят като куче и котка.

Обясних какво търся и защо. И двамата пазачи добиха мрачно изражение. Пийт — или може би Люк — рече:

— Надявам се да пипнете тоя негодник. Вкъщи имам три дечица — не ми харесва мисълта, че и на някое от тях може да се случи подобно нещо.

Люк — или пък Пийт? — посочи магчекъра и додаде:

— Иска ми се туй чудо да можеше да ги надушва и тях заедно с магията. Това със сигурност би облекчило много живота на участъка.

Пийт (?) — както и да е, другият — продължи:

— Преди две седмици ходих на брифинг за детекторите на кражбата. От онова, което чух, излиза, че те действат чрез забелязване на вината в душата на извършителя. Проблемът е, че повечето извършители не чувстват достатъчно вина, че да задействат уредите.

Джуди се намеси:

— Доколкото разбрах, неотдавна са идентифицирали магическия компонент на умисъла. Това прави възможни някои нови видове магия против кражба, стига заклинанията за различаване да са достатъчно чувствителни, че да отличат истинския грабеж от законния апетит на търговеца за печалба.

Пазачите отначало я бяха изгледали по обичайния начин, по който мъжете гледат привлекателните жени. Но много учтиво — не

притесниха с нищо нито нея, нито мен. Сега я погледнаха по друг начин. Много пъти досега бях го виждал, щом хората разберат колко ѝ сече акълът. Само се усмихнах — аз това го знам от години.

— Силно се надявам да накарат нещо толкова да заработи — рече Пийт. — Ужасно много от стоката, които виждате тук, е крадена. Това всеки го знае, но как да го докажеш? Де да можеше...

— Ще стане — увери го Джуди. — Няма да е утре, сигурно няма да е и вдругиден, но ще стане. Принципите съществуват. Гремлините са в проектирането на задвижващата магия и в поддържащите системи.

— Бога ми, приветствам всичко, което по изключение би улеснило работата ми! — възкликна Пийт.

Аз бих го приветствала още по-шумно, ако смятах, че техниките ще се използват единствено за проследяването на крадци, но имам лошото предчувствие, че няма да е така — рече Джуди. — Колкото по-ефективна става магията, толкова повече съществуващите власти ще я използват, за да се ровичкат в живота на обикновените хора. Или поне така май е устроен светът.

Пийт и Люк представляваха съществуващите власти. Сега те се спогледаха, но никой от двамата не каза нищо — нали ви казах, държаха се любезно. В тази връзка, и аз съм част от съществуващите власти, но по този въпрос бях на страната на Джуди. Хората често не разбират колко ценно е просто да не те закачат.

Дори и пазачите да бяха решили да влязат в спор, щяхме да сме твърде заети, че да навлезем твърде дълбоко в него — продавачите вече бяха започнали да се появяват. Пийт и Люк проверяваха разрешителните им и се грижеха да си плащат таксата за сергиите. Ние с Джуди следяхме магчекъра, докато влизаха през входа. Някои караха стоките и сглобяемите си щандове на колички, които бутаха или дърпаха, други ги бяха струпали на малки килимчета. Да караш с таква килимче по въздушните пътища не е законно, но пък те са ужасно удобни за превоз на разни неща.

Малцина от търговците нямаха нищо против да минат пред магчекър.

— Това тук да не ви е летището? — изсумтя един.

Толкова много от продавачите задаваха въпроси, че много бързо си отработих речта за случая. След като минаха първите трима-

четирима, вече бях извадил сиглата си от АПУ и я бях нагласил върху магчекъра. Посочвах я и обявявах:

— Търсим един много специфичен замърсител, за който имаме основание да вярваме, че се продава по битпазарите, може би неволно. Нищо друго, което забележим, няма да бъде докладвано.

Това вероятно не беше самата истина — ако някой се бе появил с нещо толкова очебийно незаконно като например щайга черни лотоси, по-известни като цветята на Кали^[6], нямаше да го оставим да ги внесе. Но за мое облекчение не се случи нищо подобно, а благодарение на обяснението ми търговците не се пищисваха много.

Небеса, тук имаше какво ли не! Дрехи, храна, украшения, пенкилери (микродухчетата в магчекъра на няколко пъти като че се засъмняваха, но недостатъчно, че да ме накарат да спра някого), дух модули за етероприемници (зачудих се колко ли от тях са крадени), играчки — и механични, и магични, китари, наръчници (Джуди се отнесе към качеството им с върховно презрение) — мога да продължавам до безкрайност.

Продавачите бяха също толкова разнообразни, колкото и продаваните от тях стоки: мъже, жени, руси, черни, ацтеки, персийци, ханци, самоанци, индийци, облечени в дхоти и сари^[7] и индианци с пера. Наблюдавах как един мъж с бронзов тен измъкна от работната си риза калпак от пера и го нахлупи. Той забеляза, че го гледам, и се усмихна някак стеснително.

— Трябва да изглеждаш автентичен, ако искаш хората да ти купуват цяра, човече — подметна ми той, докато буташе количката си покрай мен.

— Защо не? — отвърнах стоворчиво. Погледнах магчекъра. Според онова, което микродухчетата имаха да кажат за цяровете му, те не бяха достатъчно силни, че да си струва да ги купуваш. Зачудих се дали набеденият индианец някога е бил толкова автентичен, колкото и продаваните от него отвари.

След него през вратата влязоха двойка ацтеки. Бяха натоварили стоката си на една черга и си бърбореха на испайнски.

Джуди ме сръчка здраво с лакет в ребрата.

— Ъ? — възкликнах. После погледнах матовото стъкло на магчекъра. Ако не бяха обучени да казват какво усещат, духчетата

досега да са търтили да бягат и да са се изпокрили. Излизаше, че... щом видях какво ми докладват, стомахът ми се сви.

— Хей, вие двамата, я почакайте — изкомандвах.

Не бяха забелязали нито мен, нито магчекъра.

— Какво има? — попита единият, тъкмо когато другият произнесе: „Ти кой си?“.

Вдигнах сиглата си.

— Агенция за усъвършенстване на природата — представих се. — Какво имате в тези кашони?

— Пенкилери — отвърна единият. — Имам един приятел, та зет му ловува дракони в Ацтекия. Точи им кръвта, продава на нас, ние я разреждаме и я продаваме тука. Всички изкарват пари.

Не ми прозвуча като мошеник — просто като човек, който си вършеше работата. Тъкмо такъв и изглеждаше — и той, и неговият приятел: най-обикновени хорица по работни обувки и джинси, памучни куртки и кепета. Първото нещо, което човек научава, е, че по външния вид не бива да се съди. Пийт и Люк застанаха нащрек. Не се приближиха до нас — още не — но трепереха като ликантропи току преди изгрева на пълната луна.

— Кой от вас двамата е Хосе? — попита изведнъж Джуди.

Този с червеното кепе подскочи от изненада.

— Вий отде знаете, госпожа?

Размотах дългата сонда от магчекъра (искаше ми се да имам от онези, румънските, дето са по три метра и отгоре).

— Ще ви помоля да ми отворите един от бурканите с драконова кръв — заявих.

Хосе вдигна рамене.

— Разбира се. Защо не? — той махна капака на една от кутиите. Бурканите вътре приличаха на онези в работната стая на Куаутемок Ернандес. Някога, далеч в миналото, те бяха съдържали майонеза. Сега... Още щом Хосе отвинти капачката на един, вече знаех какво има вътре: Джуди, която следеше магчекъра, издаде тих, сподавен звук. Бях й казал какво има вътре, но да го чуеш не е същото, като да го видиш на матово стъкло.

Махнах на Пийт и Люк. Те доприпкаха при нас. Мъжът със синьото кепе, който досега си беше траял, ги забеляза и попита:

— Какво става, по дяволите?

— Тъкмо това искам да знам и аз — троснах се. Като се има предвид какво имаше в бурканите, говорех съвсем буквално. Обърнах се отново към Хосе. — Някога да сте продавали от тази, хм, „драконова кръв“ на курандеро на име Куаутеок Ернандес?

— На много хора продавам, човече — отвърна той. — Те ми плащат в брой. Не ги питам кои са. Нали знаеш как е. — Той разпери ръце и ме погледна като човечец — човечеца.

Знаех как е, много добре знаех. Това означаваше, че той не плаща данъци върху парите, които печели по битпазарите. Теоретично е възможно Короната да следи движението на всички крони в Конфедерацията, финансовите магьосници в сиви фланелени костюми в РСвК също много биха искали да се занимават тъкмо с това. Проблемът, разбира се, е там, че нужната за това магия е толкова сложна, че на нейния фон отлепянето на птицата Гаруда от земята изглежда като подхвърляне на камъче. И затова хората като Хосе ще продължават да мамят за дължимите суми, а хора като вас и мен ще им плащат сметките.

Само дето на Хосе му предстоеше да прекара известно време на обществена издръжка от съвсем друг вид.

— Според показанията на магчекъра, господине — казах, — тук вътре няма драконова кръв. Има човешка кръв, човешка кожа и... — погледнах Джуди, която ми кимна, — ужасно силно вони на Хуитцилопочтли.

Хосе и синьото кепе (по-късно разбрах, че името му било Карлос, затова оттук нататък ще го наричам така) се спогледаха. Ако не бяха втрещени от ужас, то тогава би трябвало да си изкарват парите по светлинно магичните представления, а не по битпазарите. Нямаше да ги получават в брой, но щяха да припечелват достатъчно, че да не мрънкат.

Веднага щом чу „Хуитцилопочтли“, Пийт (или може би Люк) рече:

— Вие, господа, сте арестувани. Всичко, което кажете, може да се използва срещу вас.

Жандармът, свободен от дежурство, който не арестува продавачите на пенкилери — който и да беше той — се запъти към канцеларията.

— Ще се обадя в участъка да пратят тук килим с отряд.

Минал-неизминал той десетина метра, Хосе и Карлос се опитаха да избягат. Тъй като не беше дежурен, Пийт носеше само бухалка. Той я извади и хукна подир Хосе. За мен остана Карлос.

— Внимавай, Дейв! — изкрещя Джуди зад гърба ми. Добър съвет. Щеше да е още по-добър, ако бях в подходящо положение да го последвам.

Карлос беше дребничък и жилав и пъргав като заек. Но всяка моя крачка лапваше две негови. Той погледна през рамо, видя, че го настигам и не погледна къде стъпва. Пльосна се по очи и аз скочих върху него.

Ръката му се стрелна към един джоб на джинсите му. Не знаех какво държи там — може би нещо съвсем просто, като например нож, а може би талисман като онези в „Локи“, но с демон, на когото е заповядано да напада всеки, който тормози Карлос. Каквото и да беше то, не ми се искаше да разбера по трудния начин — затова сграбчих китката му и натиснах така, сякаш животът ми зависеше от това.

— Не ставай глупав — изпухтах. — Няма да се измъкнеш, а така се забъркваш в още по-големи неприятности.

— Chinga tu madre^[8] — изпсува той, без съмнение искрено, но крайно неуместно. После се опита да ме срита с коляно по едно място така, че би ми попречило да изпълня инструкциите му.

Успях да се извърна и поех удара с хълбока си. Пак ме заболя, но не чак толкова. Сякаш много отдалеч чувах някакви хора да крещат, както крещат хора, когато нямат представа какво става и се объркват още повече, докато се опитват да разберат. Карлос отново се пробва да преобрази семейните ми скъпоценности.

После, горе отдясно, някой кресна:

— Не мърдай, гъз такъв!

Нейде в миналото си Карлос вероятно болезнено бе открил какво се случва, ако не се подчиниш точно на тази команда. Тялото му омекна.

Много предпазливо погледнах през рамо. Там стоеше (според мен) Люк с бухалката, вдигната във въздуха в готовност да префасонира сериозно физиономията на всеки, който пожелае да поспори с него.

— Цял е твой — изхърих и се изправих на крака.

Дотогава не бях забелязал, че съм си скъсал панталоните, обелил съм си едното коляно и съм си одрал и лакета, не чак толкова зле. Всичко започна да ме боли отведнъж. Краката ми омекнаха, също както през първите няколко секунди след пътна катастрофа.

Пийт държеше Хосе. Люк претърсваше Карлос — излезе, че онова в джоба му е било нож, дълъг около пет сантиметра. Не точно оръжие, всяващо ужас, но не беше и нещо, което бих искало да се плъзне по — или може би между — ребрата ми.

Джуди притича до мен.

— Добре ли си, Дейв?

— Да, така мисля — казах, след като инвентаризирах всичко едно по едно. Не се бях бил от гимназията. Бях забравил как усещаш вкуса на страха и яростта в устата си, начина, по който дори потта ти изведнъж замирисва по-различно.

Общо взето, надявах се тя да се хвърли на врата ми и да възкликне: „О, какъв прекрасен мъж си ти!“ Или поне нещо такова. Както отбелязах обаче, Джуди е много практична личност. Тя каза:

— Късмет извади, че не те раниха лошо, знаеш ли?

Толкова за големите тъпи мъжки надежди.

Един дребен мъж с голям мустак изскочи от канцеларията, към която се беше запътил Люк, когато почнаха игрите и закачките. Люк вече беше сложил белезниците на Карлос. Той ме посочи и каза:

Хей, Йозеф, я го оправи тоя! Освен ако не бъркам нещо, той поработи тук по-здраво, отколкото е свикнал в АПУ.

Йозеф огледа лакета, коляното и панталоните ми.

Прав си — съгласи се той. Говореше с акцент (като че в днешно време всеки в Града на ангелите говори с акцент), който не можех да определя. Пресегна се и ме потупа по рамото. — Ела с мен, приятел. Ще те оправим.

Отидох с него. Оправи ме и още как. Настани ме да седна в канцеларията (поразителна колекция от снимки на момичета и сукуби запълваше едната стена. Радвах се, че Джуди не дойде с нас, макар че тя щеше да се задоволи само с изсумтяване), изскочи навън и се върна след две минути с някакъв тип, който мъкнеше черна чанта.

Лекарят — казваше се Мхинвари — говореше със същия странен акцент като Йозеф. Прегледа ми лакътя, нареди ми да си запретна крачола, огледа коляното ми.

Не е много зле — заключи той. Тъкмо каквото си мислех и аз.

Почисти ожулените места (макар че, нали е лекар, ги нарече „абразии“) със спирт, от което ме заболя повече, отколкото докато получавах ожулванията. После докосна всяко едно с халцедон, за да спрат да кървят, метна им един-два бинта и си отиде по живо — по здраво.

— А сега ще оправим панталоните — обади се Йозеф. — Чакай тук.

Послушно зачаках там. Този път той се върна с побеляла жена.

— Това е Карлота. Няма по-добра от нея в занаята.

Карлота ми кимна, но повече се интересуваше от панталоните ми. Тя събра двата края на дупката и измънка нещо под носа си. Да, знам какво ще кажете — че във всяка шивачница има специалист по кърпене на дупки. Лесно е да се приложи закона на подобие, защото разкъсаният плат по същество е като здравия около него. Както и да се използва закона на заразата за налагането на този плат върху мястото, с което преди е бил в контакт.

Но при повечето кърпки, ако се вгледате по-внимателно, ще различите шева между истинския плат и кърпката. Но не и когато е кърпила Карлота. Ако вярвах на очите си, тия панталони никога не се бяха късали. Дори и ръба ми оправи.

Остана едно доста голямо кърваво петно. Карлота се обърна към Йозеф и рече:

— Затвори вратата, моля.

След като той затвори, тя бръкна в шивашката си чанта и извади малка нощна кутийка от онези, изработени толкова внимателно, че никаква светлина да не прониква вътре. Отвори я и навън изпълзя мъничко, бледичко, рунтаво същество.

— Вампир хамстер — обясни Йозеф. — Платът ги привлича и... Е, ще видиш.

На вампстера не му харесваха дори и оскъдните дневни лъчи, промъкващи се през прага. Той жално изсумтя. Преди още Карлота да му нареди, Йозеф отиде и затули пролуката с една завивка. Вампстерът си отдъхна. Внимателно — към всеки немъртвец, дори и към гризача, трябва да се отнасяш с уважение — жената го вдигна за врата и го настани върху крачола на панталона ми.

Не помръдвах — не исках тази твар да нападне онази ми кръв, която още не бях пролял. Но той беше добре обучен. Души, души, докато не надуши петното на панталоните ми, изплезе бледен-пребледен език и започна да лочи кръвта направо от плата. Когато свърши, от петното не беше останала ни следа, а езикът на вампира хамстер забележимо порозовя, откакто моята кръв навлезе в неговото кръвообращение.

Когато Карлота го махна от мен, той се загърчи и засъска — вече му се играеше. Тя го набута обратно в нощната кутийка, затвори капачето и допря до ключалката разпятие, за да не може вампстерът да се измъкне сам.

Панталоните ми не бяха дори влажни. Сигурно вампирите хамстери нямат слюнка. А петното го нямаше никакво.

— Най-любезно ви благодаря. Прекрасна работа — похвалих аз Карлота.

— За приятел на Йозеф, това е удоволствие. Разбира се — тя махна към стената със сукуби и мадами, — той има много приятелки.

След подобно подмятане аз бих потънал в земята и умрял, или поне щях да си потърся нощна кутийка, в която да се завра, но на Йозеф сигурно по магически начин му бяха отстранили чувството за неудобство.

— О, де да бяха мои приятелки — разсмя се той гръмогласно. — Щях да умра млад, но поне щях да умра щастлив. — После се обърна към мен. — Добре ли сте?

— Добре съм — отвърнах. — Благодаря за грижите.

Излязох пак навън и запримигнах срещу светлината, като и аз да бях немъртвец. Черно-белият жандармерийски килим току-що беше долетял. Един от жандармите (изглеждаше досущ като Пийт и Люк, само дето беше рус) взе показанията ми.

— Ще ви се обадим, инспектор Фишър — обеща той.

— Става. — Погледнах партньора му, който прехвърляше зловредната отвара от черджето на Хосе и Карлос върху жандармерийския килим. — Отнасяйте се към това вещество с изключителна почит. Хич не ви трябва да се разлива.

— Точно така ни предупредиха. — Той кимна към Люк и Пийт, а после докосна козирката си. — Бог да ви даде хубав ден.

Той се върна при килима да наглежда Карлос и Хосе. Джуди дойде при мен и огледа превръзката на лакета, после коляното на панталона ми. Опипа плата. Намръщих се — очаквах да закачи ожуленото отдолу, но тя не го докосна.

— Великолепна кърпка — установи тя.

— Йозеф има връзки — отвърнах. — Иска ми се да можеше и хората да ги кърпят толкова лесно като дрехите. — Лакета и коляното ми пак пулсираха.

Люк се приближи бавно и каза:

— Сега, след като пипнахме онези, които търсехте, да пускаме ли останалите търговци без да минат през магчекъра? — той посочи портата. Никой не беше минал през нея, откакто започна кавгата с Хосе и Карлос. Сега всички се бяха подредили като килимчетата по магистрала „Свети Яков“ в петък вечер. Придвижваха се горе-долу със същата скорост като тях.

— Разбира се, давайте — казах му. — Както сами казахте, заловихме търсените от нас хора.

Откъм търговците се чува радостни викове, щом Люк започна да им маха да минават. Надникнах в канцеларията на Йозеф и попитах дали не мога да оставя магчекъра там, за да можем двамата с Джуди да понапазаруваме. Щом той се съгласи, аз се врязах в прииждащия поток от търговци и довлякох машинарията. Зачудих се за миг дали ще реагира на снимките на сукубите, но тя не реагира. Но Йозеф май със сигурност им реагираше.

— Радвам се, че ги хванахме — рече Джуди. — Сега можем да се наслаждаваме на нашата неделя със знанието, че няма да пробутват отровите си на други хора.

— Поне тия двамата не — съгласих се аз, но се зачудих колко ли още друга контрабанда ще се продаде тук, на този битпазар и на всички останали около Града на ангелите. Много, освен ако не бърках нещо. Опитах се да не мисля за това.

Забавените продавачи нареждаха сергиите си с бясна скорост. Когато се опитваш да припираш нещата, най-често съвсем ги оплескваш. Някои от търговците все едно играеха номера от мюзикхола: вдигаха се пръти, тенти и табели, а секунда по-късно рухваха. На един табелата му падна три пъти подред. След третия път

той я изрита здравата. Може би с това изтръска гремлините, защото на четвъртия път тя се закрепил на място.

Две минути по-късно — точно в десет — разбрах защо продавачите са в такава треска. Тогава се отвориха вратите за купувачи — тъкмо навреме, а това, че търговците са били забавени, карай да върви. Йозеф нямаше да си пропилее възможностите — ако беше задържал купувачите, някои от тях можеха да се нацупят и да си отидат.

А купувачи той имаше в изобилие — евреи, персийци, ханци и японци, както и индийци. Тях обредите в Шабат не ги възпрепятстваха в неделя да отидат там и да харчат пари. Заедно с тях имаше и доста голям, но не и богоугоден брой хора, които предполагах, че са християни — както от ацтекско потекло, така и от всички други разновидности. Има хора от всяка вяра, по-привързани към парите, отколкото към който и да е бог.

Може да ви се стори налудничаво, но от време на време ми се иска Конфедерацията да не беше чак толкова просперираща, да беше мъничко по-несигурна. По време на разцвет хората мислят единствено за себе си, а всички и всичко да вървят по дяволите. Понякога имат нужда да им се напомня, че онова, което се случва сега, не е Завинаги.

Кое то вероятно ви звучи като баснята за киселото грозде, тъй като и аз бях там и пазарувах редом с всички. Но мен не бихте ме засекали там в събота. Или поне така си мисля.

Двамата с Джуди обикаляхме асфалтовите алеи, спирахме на сергийка тук, на друга там... Джуди си хареса един зелен копринен шал, който много отиваше на червеникавата ѝ коса. Аз си купих нов часовник — вече ми се повръщаше от вряскащия ужас, който си имах въщи, а още повече ми се драйфаше от това, че ми се присмива. Този беше произведен в Сиам с туземен хорологичен демон. Струваше по-малко от пет крони. Ако не ми харесаше, щях и него да изхвърля и да опитам пак.

И двамата си взехме наденички в хлебче от количката на един персиец. Като се има предвид собствената му вяра, надали би продавал свинско.

Май ви споменах, че един от търговците беше донесъл цял товар наръчници. Да си купиш шал или часовник на подобно място е едно,

но така и не престава да ме удивлява фактът, че хората си въобразяват, че можеш да се сдобиеш евтино с магически власт и умения. Също както и при всички останали важни неща, трябва да се учиш от най-добрите, не от тези с най-добра цена.

Естествено, Джуди се спря на сергията. Тя прелисти няколко тома и се извърна, клатейки глава. Типът, който ги пробутваше, се намръщи разочаровано — беше си помислил, че е хванал поредния балък.

— Толкова зле ли е? — попитах.

— Още по-зле — отвърна тя. — Дебелата книга там е от ония сборници със заклинания, достъпни за обществеността. Нека започнем с това, че те са достъпни за обществеността, защото не ги бива особено. Другата, със синята подвързия, е от ония книги „Как да станем магове за три седмици“. Към края мярнах няколко грешки. При други обстоятелства те биха могли да са опасни.

— Но сега защо не са?

— Защото деветдесет и девет души от сто няма да напреднат чак толкова с курса, че да се натъкнат на тях, а изключенията, които случайно издържат докрай, ще са научили достатъчно и ще ги забележат, преди да са извършили някоя тъпотия.

— Добре, разбрах какво ми казваш. Разумно е.

Но Джуди, след като веднъж загрееше, не беше от ония, които спират лесно:

— Хората, които си купуват подобни книги, са същите онези жени, които прахосват по петдесет крони за „вълшебен“ крем, който щял да уголеми гърдите им, или мъже, които се изръсват по две стотачки за „магия“ за уголемяване на нещо друго. Единственото свръхестествено нещо тук е способността на хората, които продават подобни боклуци, да забелязват глупаците.

Тя изобщо не си направи труда да говори тихо. Две дами на средна възраст, които се канеха да попрелистят наръчниците, се отправиха към друга сергия, сякаш ги бяха изловили да разглеждат нещо богохулно.

— Госпожо, моля ви — изхленчи типът, който пробутваше боклука. — Опитвам се да си вадя хляба!

— Защо тогава не се опитате да си го вадите по честен начин? — засече го тя, но после вдигна ръце във въздуха. — Какъв е смисълът?

Бях я виждал и преди в подобно настроение. Единственото, което можеше да се направи, е да я заинтересуваш с нещо ново.

— Виж какви украшения продава онази жена там — подканих я. — Такива не се виждат всеки ден.

Исках единствено да разсея Джуди, но от чист късмет се оказах прав. Някои от украшенията (на табелата на жената пишеше „Накитите на Тамариск“) бяха от модерните дрънкулки с кристалите, но дори и те бяха с по-фина изработка, отколкото тези, дето се продаваха по луксозните магазини, да не говорим за онези по битпазарите. А останалите...

Джуди е влюбена в гръко-римските неща. Голяма част от колиетата, гривните, пръстените и другите бижута бяха копия, толкова умело изработени, че можеше да ги сбъркаш с музейни експонати, ако не бяха очевидно нови и в изобилие. А Тамариск, брюнетка с остри черти и със забрадка над косата си — също си разбираше от работата.

Щом Джуди посочи нещо, което на мен ми приличаше на златна безопасна игла, и го нарече фибула, очите ѝ светнаха. А после буквално засия, когато моята любима идентифицира една главица колие, висяща на огърлица, като була. А по-нататък вече заговориха на съвсем непонятен език — когато започнаха да подхвърлят термини като „релефна щампа“ и „степен восьък“, на мен това ми звучеше като заклинания.

Забелязах, че погледът на Джуди постоянно се връща на един пръстен в римски стил с барелеф на орел върху плоска широка златна плочка. Орелът беше изобразен в профил. Малък смарагд блещукаше във видимото му око. Иначе бих казал, че пръстенът е мъжки... но фамилното име на Джуди е Адлър, а „адлер“ означава „орел“.

С най-несигурния глас, на който бях способен, отбелязах:

— Знаеш ли, миличка, още не съм ти намерил годежен пръстен.

Случва се понякога да кажеш и точно това, което трябва. Джуди, както сигурно сте схванали, е стабилен и сериозен човек — още повече от мен, а аз самият клоня натам. Да накараш лицето ѝ да светне, сякаш слънцето току-що е изгряло в очите ѝ, не е лесна работа. Докато наблюдавах това, и аз грейнах.

После получих прегръдка, а след нея и целувка... През цялото това време Тамариск стоеше там, търпелива като Сфинкса, а аз схващах, че всяко получено от мен мляскане качваше първоначалната

цена на тоя пръстен с горе-долу по петнайсет крони. Но карай да върви — има неща, по-важни от парите. Поне аз това си казах.

Малко се попазарихме — като имаме предвид, че Тамариск разбираше, че ме е притиснала натясно, тя беше по-милостива, отколкото очаквах, но не много. Когато най-сетне се договорихме за цената, тя рече:

— А как ще платите? В брой?

— Не, не обичам да нося в себе си толкова много пари. Приемате ли „Мастер Дух“?

— Разбира се, господине. Ако не ги приемах, щях да си изгубя половината клиенти.

Бръкнах в джоба на панталона си, извадих портфейла си, а от него — картата. Тамариск измъкна изпод сергията си приемател. Когато бях малък, кредитът беше много заплетена работа, пълен с тържествени клетви и заплахи за отмъщение от Отвъдното, отправени към нередовните длъжници. И пак мнозина просрочваха, защото твърде много хора лесно бъркат думите „Бог“ и „богатство“.

Вече не е така. Голяма част от мистиката вече липсва, но много от рисковете — също. Пак съвременната технология — също както при процъфтяващата телефонна система, ектоплазменото клониране промени всичко. Наложих палеца си върху картата, за да покажа, че съм пълноправният собственик. Тамариск направи същото с приемателя. Двамата заедно решихме колко крони сме се договорили да прехвърля от моята сметка в нейната.

Съединените микродухчета в картата и приемателя затвориха веригата, като се свързаха по етера със счетоводните духове в моята банка. Банката потвърди, че разполагам с кроните за прехвърляне. Веднага щом трансакцията бе осъществена, картата се плъзна по приемателя като по дъска за викане на духове. Прибрах я обратно в портфейла си.

После, докато Тамариск се усмихваше с усмивката на бизнес дама, току-що преживяла хубав ден, аз взех пръстена и го сложих на пръста на Джуди. Тъй като моделът ми се струваше леко мъжки, боях се, че може да ѝ е голям.

— Ако има нужда, ще ви го направя по мярка — обади се Тамариск.

Но Джуди протегна длан и показа и на двама ни, че ѝ е по мярка. Двамата се ухилихме — поличбата ни хареса.

— Чудесен е — каза тя. — Благодаря ти, Дейвид. — Пак получих целувка, което, може ли иначе, оправи още повече нещата.

— Винаги се радвам да видя клиентите си щастливи — рече Тамариск, лъчезарно усмихната. — Надявам се, че няма да ме разберете погрешно, ако ви кажа, че правя и венчални пръстени.

— Можем да си го запишем, според мен — изрекох аз с най-важния си тон и поех подадената ми визитна картичка. Джуди кимна. С последен поглед назад към останалите изложени красоти се отдалечихме, за да разгледаме останалата част от битпазара.

Джуди постоянно си шепнеше „Прекрасен е!“ — отново и отново. Вдигаше ръка, за да проблесне пръстенът на слънцето, а малкият смарагд пламваше, сякаш бе око на жива птица.

— Още при първа възможност — може би утре вечерта — трябва да го занесеш на някой доверен бижутер. Знам, че е хубав, знам, че и Тамариск изглежда сваятна, но искам да съм сигурен, че си получила само най-доброто.

— Ще го отнеса — съгласи се Джуди, а миг по-късно додаде: — Или може би няма да ми се наложи. Тук разполагаме с магчекър с жандармерийско качество — седи в канцеларията и ни чака. Ако той не ни каже дали току-що не сме си купили феево злато, то за какво ли го бива?

— Така си е — признах. — И ако има нещо нередно... Не че смятам, че ще има... госпожа Тамариск ще бъде посетена от Пийт и Люк, когато се появи тук следващата седмица.

— Кой от тях двамата кой е? — попита Джуди.

— О, чудесно! — възкликнах. — Значи, не съм единственият, който не го знае. — А когато човек като Джуди среща трудности при различаването на двама души, разбирате, че между тях няма кой знае каква разлика.

Не след дълго се върнахме на входа за търговци — след сергията на Тамариск всичко останало просто издишаше. Извлякох магчекъра от канцеларията на Йозеф, налях малко вино, за да одухотворя микродухчетата и докоснах пръстена на Джуди със сондата.

Физически той беше от злато и мед в съотношение три към едно — имаше печат за 18 карата и го оправдаваше. Малкият смарагд си

беше истински малък смарагд. Това беше напълно достатъчно да ме задоволи, но тъй като микродухчетата се заглеждаха по пръстена, оставих ги да изследват и магическите компоненти.

Нямаше да се учудя, ако бяха излезли с нулев резултат — бижутерията е занаят, в който, ако така решиш, можеш да се справиш почти без магическа помощ. Но не — Тамариск му беше наложила мъничка магия за вярност по аналогия с предаността на легионера към своя Орел като символ на Рим. Това ме направи още по-щастлив — какво по-добро заклинание за един годежен пръстен?

Джуди четеше по матовото стъкло наопаки. Щом забележа магията, тя стисна ръката ми — силно. Изключих магчекъра, натоварих го на килима и го откарах обратно в полицейския участък. Щом го внесох, ме посрещнаха с аплодисменти.

— Вземете го на щат! — изцепи се някой и възгласът му ме накара да се ухилия като идиот.

После отлетяхме към моя блок. Щом влязохме в апартамента ми... е, няма да кажа, че съм бил малтретиран, защото ни най-малко не го почувствах като малтретиране, ама беше нещо от сорта. Двамата с Джуди обичахме да си доставяме удоволствие по много и различни начини, което също бе добро предзнаменование за дните, които щяха да дойдат след като двамата застанем под сватбения балдахин.

След неделя, за беля, идва понеделник. А с понеделника, за беля, идва и седмичното събрание на личния състав. Като че това не ми стигаше денят ми да тръгне напред с левия крак, „замръзнало“ е единствената дума, подхождаща да опише движението по магистрала „Свети Яков“. След съботно-неделните ми странствания започвах да си мисля, че живея на тая окаяна магистрала. Това е проклятието на живота в Града на ангелите.

Когато най-сетне се добрах до бюрото си открих, че някой е сложил жандармерийска значка играчка върху документите за обработка в кошницата.

— Това пък какво е? — казах на висок глас, след като отнесох сувенира в коридора.

Неколцина ме чуха да грача и подадоха глави през вратите, за да разберат какво става.

— До вчера не знаехме, че тук, в службата, сме си имали истински жив герой — обяви Филис Камински, а после припърха с мигли насреща ми по начин, очевидно зает от сукубите, които се опитваше да контролира. При нея излезе по-скоро сардонично, отколкото изкусително.

— Точно така — напевно я подкрепи Хосе франко. — Ще ми се моята програма за разпръскване на чесън да беше толкова широко рекламирана по ефирната мрежа, колкото Дейв снощи.

— О, Господи — пророних аз, с пълно съзнание какво казвам. — И какво разправяха за мен? — Не ми трябваше да знам. Още един аргумент против притежаването на ефирномрежов приемник — по този начин не ти се налага да слушаш как постъпват репортерите със събитията, в които си участвал.

— Чухме те какъв си храбрец — да разкъсаш тази верига за контрабанда и да заловиш лидера с голи ръце! — рече Мартин Сандовал. Художникът помълча, а после ми заби харпуна: — И затова всичките събрахме пари и ти купихме този символ на нашата признателност.

Погледнах малката тенекиена значка. Ако струваше и половин کرونا, значи оня, който я е купил, се е охарчил.

— Надявам се, че това няма да ви разори, щедри хора.

Тъкмо в този миг Беа нахлу в офиса.

— Кое кого няма да разори? — попита тя, което означаваше, че всички трябва да разкажат историята от самото начало. Примирих се, че ще ме бъркат и ръчат в ребрата по-зле и от Адам, докато накрая шегата не им омръзне.

— Знам един по-добър начин да отпразнуваме случая — рече Беа. — Тази сутрин Дейвид да води събранието.

— Благодаря ти, Беа — издекламирах. Ако ми беше казала, че мога да си тръгна, след като представя доклада си, ей това щеше да е нещо. А сега, както излизаше, бях излязъл рано-рано начело в надбягването за съмнителната чест да те удостоят с наградата на седмицата.

Върнах се в офиса си и направих каквото можах до девет и половина, когато трябваше да започне събранието. За да е сигурна, че няма да се престорим на забравили и така ще свършим нещо свястно преди обяд, Роуз се обади на всички, за да ни напомни да отидем в

офиса на Беа. Дори и Майкъл Манстайн беше там — изглеждаше съвсем не на място с бялата си лабораторна престилка сред всичките делови костюми и небрежните дрешки на Мартин (тъй като той не излиза на терен, може да се облича както си иска — късметлия е, таквосто недно.)

— Добро утро на всички — поздрави Беа, след като се събрахме, бодри и не особено вдъхновени, пред нея. — Мисля тази сутрин да започнем с Дейвид. Както се твърди, от всички нас той е прекарал най-вълнуващата седмица.

Показах малката тенекиена значка и изръмжах:

— А сега ме слушайте всички, че ще обърна другия край.

Всъщност докладът ми мина доста добре. Майкъл ме подкрепи за магическите детайли в отварата, която бях намерил в къщата на Лупе Кордеро и докато ги изслушвах, всички изглеждаха уместно мрачни. Разказах за арестуването на курандеро, който бе продал пенкилера на Лупе и за това как в неделя извадих късмет да попадна на Хосе и Карлос.

— Твоето усърдие прави чест и на теб, и на АПУ, Дейвид — рече Беа толкова сладко, сякаш мед й капеше от устата. Направо ми се прииска да си подложя чая отдолу.

Другото хубаво нещо на това да си така зает с всичкото това беше, че не си навлякох неприятности заради твърде многобройните задачи, които не бях успял да изпълня през седмицата. Разследването на сметището за токсична магия само по себе си бе блокирано — не бях успял да стигна до „Прецизните длета на Бахтияр“, да не говорим за „Шоколадовата невестулка“ или пък компаниите за светлинно магични представления. Все още не знаех дали Чумашките сили идват или си отиват. А що се отнася до лепреконите, ами, проучването на влиянието им върху околната среда още наникъде не беше тръгнало.

Всичкото това означаваше, разбира се, че през следващите няколко дни ще търча насам-натам като пиле без глава в опити да наваксам по тези проекти и каквото още там ми дойде междуременно до главата. Не особено приятна перспектива за размисъл в понеделник сутрин.

Беа се обади:

— Хосе, вие с Мартин ще докладвате заедно, права ли съм?

Точно така беше. Мартин представи модел на плакат с малко грозно зелено човече, забило кучешки зъби в един портокал. Надписът гласеше: „ТОЙ НЕ Е ВАШ ПРИЯТЕЛ — ОЧИСТЕТЕ ГО!“ на английски и испайнски.

— Много добре — похвали го Беа. — Наистина много добре. Това трябва да накара много от хората, дето вдигат патардия заради пръскането с чесън, да видят медвамките в изцяло нова светлина. Можете веднага да започнете да го отпечатвате, що се отнася до моето мнение. Някакви коментари? Нещо да пропускам?

С много шефове най-добре е, ако не харесвате нещо, да си промените мнението, след като те са казали, че са влюбени във въпросното нещо. Беа, да е жива и здрава, не е от тия. Майкъл Манстайн вдигна ръка и рече:

— Плакатът не отразява точно външния вид на средиземноморския плод-вампир.

Беше прав, разбира се. Медвамките (не че Майкъл би използвал такова просторечно слово) са също толкова бледи, колкото и всички останали немъртви същества, а и мъзгата, която изсмукват от плодовете и зеленчуците, обикновено е прозрачна. Но Беа търпеливо рече:

— В този случай няма нужда от абсолютна точност, Майкъл. Трябва да внушим идеята, че медвампът е опасен вредител, а не твар, която трябва да оцелее и процъфти в Града на ангелите. Плакатът служи ли на тази цел?

Манстайн сви рамене.

— Това при всички случаи би трябвало да е очевидно.

Както би било очевидно също и всички да бяха рационални като Майкъл. Но тъй като повечето хора са си такива, каквито са, рационалността има нужда от всичката възможна помощ.

Плакатът мина с овации и преминахме към Филис. Вече приближаваше единайсет и стомахът ми започваше да къркори. Но на Филис се беше паднал проект, по-гаден и от моите взаимно преплетени изследвания върху Чумашките сили и това доколко е мъдро да се натурализират лепрекони — беше се захванала с проучване на плюсовете и минусите на промяната на начина, по който Градът на ангелите управлява канализацията си.

Да си го кажем направо, Градът на ангелите произвежда камари лайна. През последните доста години — Филис, която е перфекционистка, каза и колко точно са, но забравих — използваме демона Вепар, за да обработва всички тези отпадъци. Сферата на Вепар е морето и разложението, така че споразумението винаги е изглеждало съвсем логично.

Бедата е в това, че членовете на Низходящата йерархия просто не са надеждни. Напоследък населението на Града на ангелите се разрасна, както и броят на разливанията на канализационни води и на дните, когато водата в залива Света Моника е твърде мръсна и не става нито за плуване, нито за риболов, нито за нищо.

И така, доста сериозно се обсъждаше дали това задължение да не бъде прехвърлено на Посейдон. Ако някой от Отвъдното има законен интерес от поддържането на океана чист, тъкмо той е Избраният. И не само това — той има власт също и над земетресенията. В Града на ангелите това е много важно. Една-единствена Сила да отговаря и за двата аспекта на местния живот можеше да спести на данъкоплатеца някоя и друга کرونا.

А можеше и да не спести. Култът към Посейдон, също като този към Хермес, в днешно време се поддържа изкуствено. Щеше да се наложи Градът на ангелите да внася такси във фонда, създаден от общините и организациите, използващи услугите на бога на моретата, за подкрепа на почитането му. Нямаше да излезе евтино. Вепар, както всеки юдео-християнски демон, си има достатъчно истински вярващи, които да го поддържат активен без всякакви разходи от страна на града.

Беа попита:

— Кои общности използват понастоящем Посейдон за канализациите си и какви резултати са постигнали?

— Те са няколко — отвърна Филис. — Първата, за която се сещам, е Атинаи/Пирейев в Елада...

— Сравнението не е справедливо — намеси се Майкъл Манстайн. — В Елада богът е много по-близо до поддържането на непрекъснатата традиция, отколкото в Града на ангелите и съответно вероятно постига много по-добри резултати. Бих бил щастлив да предоставя документация, с която да подкрепя това мое твърдение.

Филис го изглежда ядно. Без съмнение той току-що бе подбил цената на примера, който тя смяташе да даде. Но когато Майкъл каже, че едно сравнение не е уместно, значи разполага с доказателства в подкрепа на твърдението си. Филис малко неумело захвана вместо това да говори за Картаген (забелязах как Майкъл се размърда на стола си, но си замълча.)

Истинският номер, доколкото схванах от думите ѝ, беше непрекъснато да угаждаме на Посейдон с възможности да си изцапа ръцете, така да се каже. Някои от Силите с изкуствено поддържани култове са жалки в стремежа си да направят всичко, стига да си запазят последната шепа вярващи. Други имат повече достойнство. Посейдон като че е от втората група.

— Но дали той се справя задоволително с работата, когато му се осигури необходимото поощрение? — настоя Беа. Щом чу това, Майкъл видимо трепна, но отново си сдържа езика. Беа беше бюрократ, в края на краищата. От време на време се случваше и да говори като такъв.

— С такова впечатление съм — отвърна Филис. — Нека ви напомня: ако Вепар беше напълно надежден, нямаше да имаме причини да обсъждаме евентуална промяна. Съществува и допълнителната полза от засиленото предпазване от земетресения.

— Или засилен риск от земетресения, ако божеството се разгневи — вметна Майкъл, Филис пак го изглежда на кръв, но според мен беше прав да изтъкне проблема. Въпросите на опазването на околната среда са най-сложните от тази страна на теологията, а разчитането на светски текст по-често е предразположено към двусмислици от тълкуването на свещено писание.

— Благодаря за презентацията, Филис — рече Беа. — Смяташ ли, че ще можеш да дадеш предварителни препоръки по въпроса дали да настояваме за осъществяването на тази промяна до, хммм, две седмици?

— Може ли три? — помоли Филис.

Беа драсна нещо върху календара си.

— Добре, три да бъдат. — Тя огледа останалите. — Някой има ли да каже още нещо?

Седях, без да помръдна и се мъчех да внуша на всички наоколо да мълчат. Понякога става, понякога — не. Днес за мое най-огромно

облекчение стана — никой нищичко не каза. Беа отново се огледа за всеки случай — да не би да е пропуснала някого при първата проверка. После вдигна рамене.

— Благодаря на всички.

Това бе сигналът да станем и да се отправим към вратата по възможно най-бързия начин, без да се проявим като отявлени грубияни.

— О, и, Дейвид... — подвикна Беа подире ми.

Тепиха ме! Обърнах се.

— Да? — попитах възможно най-невинно.

— Силно се надявам да напреднеш по другите си проекти и да има какво да ни докладваш другата седмица — рече Беа.

— Ще се постарая — обещах, мислейки се, че ако се занимавах с по-малко проекти, щях да свърша повече работа по всеки един от тях. Освен това си отбелязах наум, не за пръв път, че Беа почти нищо не пропуска. И, помислих си, но не се осмелих да го кажа, бих могъл да свърша повече работа, ако не си прекарвах кажи-речи половин ден на събрание всяка седмица.

Документите на бюрото ми започваха да приличат на крепостен вал, сякаш се готвех за окопна война а ла Първата магическа. Тъкмо се подготвих да ги напада сериозно, когато телефонът неочаквано атакува по фланга.

— Агенция за природно усъвършенстване, Дейвид Фишър на телефона — представих се с надеждата превключващите духчета да са се объркали и да са ме свързали с грешен номер.

Но не бяха.

— Инспектор Фишър? Обажда се легат Кавагучи от Жандармерийската служба на Града на ангелите.

Изопнах гръб.

— С какво мога да ви бъда полезен, легат? — престанах да чувствам вина, задето са ме прекъснали. В края на краищата, обаждането беше свързано с един от проектите, по които работех. Беа щеше да е доволна.

— Инспекторе, можете ли да дойдете в подучастъка в Долината, моля ви? — попита Кавагучи. — Еразъм, духът от скрипториума, вече е способен на комуникация.

Искаше ми се да изкрещя от радост право в ухото му. Не знам как успях да се сдържа.

— Идвам, легат — изкисках се. Крепостните валове върху бюрото ми без съмнение щяха да станат още по-високи, докато съм извън службата. Е, и какво! Казах си: това е по-важно.

Което си беше вярно, ала рано или късно щеше да ми се наложи да наваксам и с останалото — нямаше друг начин. Опитах се да не мисля за това и се спуснах към улея.

---

[1] Безизходно положение /фр./ — Бел.пр. ↑

[2] Падрайг е ирландското съответствие на Патрик. Денят на Свети Патрик, считан за покровител на Ирландия, се празнува на 17.03. — Б.пр. ↑

[3] „Текология“ е термин, измислен от Търтълдав — съчетание на „теология“ и „екология“. — Б.пр. ↑

[4] „И слънцето застана, и луната се спре, додето мъздовъздадоха хората на неприятелите си... Слънцето застана всред небето и не побърза да дойде почти цял ден. Такъв ден не е имало ни по-напред, ни после, щото така да послуша Господ човешки глас; защото Господ воюваше за Израиля“ — книга Иисус Навиев, гл. 10, стр. 12–14. Така Господ откликва на молбата на Иисус Навиев за помощ в битката с аморейците. — Бел, пр. ↑

[5] Страшният лов — образ от северноевропейския фолклор, призрачна ловна дружина, летяща в небесата. Появата ѝ предвещава беди. — Б.пр. ↑

[6] Кали — една от главните индуистки богини, велика богиня, почитана както като съзидателка, така и като разрушителка. Лотосът е част от нейния магически знак. Има и непреводима игра на думи, на английски фонетична близост с думата за „карфиол“. — Б.пр. ↑

[7] Мъжко и женско индийско национално облекло. — Б.пр. ↑

[8] Еби си майката /исп./ — Б.пр. ↑

VI

Когато стигнах в Долината на Свети Фердинанд, стомахът ми мрънкаше тихичко и жаловито. Макар и дневният ред да не се състоеше от кой знае колко точки, събранието на Беа се проточи, а Кавагучи се обади, преди да ми се удаде и да помисля за обяд. След като слязох от магистралата, си взех дълга наденица от първата закусвалня на пътя ми и трябва да призная, че когато влязох в жандармерийския участък, вонях на горчица.

Някои от хората, които ме бяха видели в неделя, се учудиха, че идвам пак.

— Какво става, Фишър? Да не искаш да се нанесеш тук? — подвижна ми Борнхолм, тавматехничката. За момента не можах да се сетя за по-малко привлекателна за мен идея.

Канцеларията на легат Кавагучи беше една плесенясала килийка, по-малка от килията на монах и по-разхвърляна, отколкото би понесъл един абат. Не преувеличавам: когато влязох, брат Ваан вече беше вътре и по лицето му си личеше, че би наложил на легата много гадно покаяние, стига да можеше после да се измъкне безнаказано.

— Как я карате? — попитах го, след като се ръкувахме. — Кардиналът даде ли онова разрешение за козметична магия на обгорените ви монаси?

— Не — отвърна той. С тази една-едничка дума лицето му съвсем се вкамени и той заприлича досущ на някой от онези обезпокоително реалистични бюстове портрети от републиканския Рим. Огньовете на Свети Елм от тавана се отразяваха в плешивото му теме като да беше от полиран мрамор.

Кавагучи заговори:

— Духът от скрипториума, Еразъм, беше пострадал по-тежко от пожара, отколкото си мислехме. Дори и сега, две седмици след палежа, ни беше необходим екип от специалисти, за да установим контакт с него. Току-що обяснявах това на абата, когато влязохте, инспектор Фишър.

— Моля, продължавайте — отвърнах. — Ако нещо не ми е ясно, надявам се, че нямате нищо против да ви прекъсвам с въпроси.

— Разбира се — рече Кавагучи. — Както обяснявах на брат Ваан, мадам Рут и господин Чолмондели — произнесе го правилно, като да се пишеше Чъжли — са се обединили, за да улеснят комуникацията между Отсамната и Отвъдната страна. Тя е медиум, а той — канализатор. Чрез обединяването на талантите си и въвеждането на нови технологии в работата си те са постигнали забележителни резултати. Имаме много причини да се надяваме, че днес ще постигнем още един успех.

— Да се надяваме, че сте прав, легат — кимна брат Ваан, и аз също кимнах.

— Очакват ни в Стаята за разпити номер две — рече Кавагучи. — Принципно, тъй като духът на скрипториума се намира в Отвъдното, той би могъл да се появи навсякъде. Ала се надяваме призоваването му в стая за разпити да придаде допълнителна тежест на задаваните въпроси. Освен това — легатът се прокашля — въпросната стая предоставя по-голямо пространство от тази канцелария, която иначе би била подходяща.

— Водете ни тогава в Стая за разпит номер две — съгласих се аз. Брат Ваан стана от стола си. Пожарът и неговите последици го бяха изцедили много. Крачката му преди бе уверена и жизнена, но сега ходеше като старец и всеки път обмисляше къде да си сложи крака, преди той да докосне земята.

Стаята за разпити номер две се намиреше по средата на дълъг, мрачен коридор, сякаш специално проектиран да вдъхва страх Божи в доведените тук мерзавци. Кавагучи отвори вратата и махна на брат Ваан и мен да влезем преди него. Следващите няколко минути прекарахме в запознанство.

Мадам Рут бе висока мургава жена със златен зъб. Освен това беше невъобразимо дебела. Роклята ѝ в ярък десен на всяка друга би стояла като палатка, но се изпъваше, за да покрие цялото ѝ туловище.

— Мноу мий приятну — рече тя и ми стисна ръката. Имаше хватка на докер.

Партньорът ѝ, Найджъл Чолмондели, не би могъл да бъде толкова по-различен от нея дори и да бе прекарал целия си живот в умишлени напъни за това. Беше точно толкова британски, колкото и

името му: елегантен акцент; продълговато, слабо, червенобузесто лице заедно с малката четчица русоляви мустаци; вратовръзка от старата школа... Нека го кажа така: ако се беше родил с риза, тя би била в стил „денди“.

Легат Кавагучи предложи:

— Преди да започнем, бихте ли обяснили на светия абат и на инспектора техниките, използвани от вас, ако обичате?

Едрата жена медиум и англичанинът канализатор се спогледаха, а после Чолмондели каза:

— Позволете на мен.

Мадам Рут сви мощно рамене. Опитах се да не ми проличи как си отдъхнах — бих изслушал с по-голяма готовност него, отколкото нея.

— Макар комуникацията с Отвъдното да е стара като човечеството — рече той, — в последно време техниката направи няколко крачки напред. Както ще забележите, голяма част от уредите, които използваме, биха били непознати за практикуващите само преди няколко десетилетия.

Той посочи очуканата масичка, сбутана в ъгъла на стаята за разпити. На нея се мъдреха пет от най-странните на вид шлемове, които бях виждал някога. Изглеждаха така, все едно бяха правени да покриват цялата горна част на главата, от средата на носа нагоре. Не виждах дупки за очите, а освен това имаха дълги, тъпи издатини там, където би трябвало да бъдат ушите ви. С такъв шлем бихте заприличал на насекомо или пък на човек, на който току-що са му забили дървен труп в едното ухо и той се е подал през другото.

След като на нас с брат Ваан ни отпуснаха няколко секунди, за да огледаме тези любопитни артефакти, Чолмондели обобщи:

Съдейки по израза на лицата ви, джентълмени, бих се осмелил да кажа, че това е първият ви опит с виртуозната реалност.

Той отново изчака, може би за да ни даде възможност да го опровергаем. Ако бе продължил да го очаква, доста имаше да си почака.

Той също го разбра и се усмихна, като изложи на показ забележителна захапка с жълтеникави зъби.

— Виртуозната реалност, приятели мои, ни позволява да симулираме най-добрия свят. Тя създава равнина, която не се намира

напълно нито в Отсамното, нито в Отвъдното и където, например, един ранен дух може да се срещне и да комуникира с нас, без да се налага да се връща напълно на местонахождението на неговото нещастие.

— И как ще достигнем тази, хм, виртуозна реалност? — попитах.

— Мадам Рут и аз ще бъдем ваши водачи — Чолмондели отново се усмихна, още по-зъбато отпреди. — Ако благоволите да се приближите до онази масичка, да седнете и да поставите шлем на главата си...

Перспективата не ме изпълваше с ентузиазъм, но все пак отидох до масата. Щом седнах на един от твърдите участъкови столове, мадам Рут нареди:

След като си сложите шлема, хванете за ръце хората, които седят от двете ви страни. За достъп до виртуозната реалност ни е нужен пълен кръг.

Посегнах към най-близкия шлем. Беше по-тежък, отколкото очаквах — може би тежестта беше съсредоточена в тия идиотски наушници. Сложих си го. Той като че се нагоди към лицето ми. Очаквах да ослепея, но не и да оглушея заедно с това. Но шлемът като че изсмука всичките ми сетива и ми остави на тяхно място бездна в очакване да бъде запълнена.

Смътно си спомних какво ни беше казала да направим мадам Рут. Седях между брат Ваан и Найджъл Чолмондели. Накарах се да се пресегна и да ги уловя за ръце, макар почти да не усещах дали ръцете ми се движат.

Първо напипах дланта на брат Ваан. Хватката му беше топла и силна — тя ми помогна да си напомня, че трябва да хвана и Чолмондели. Борех се с апатията, която ми натрапваше шлемът. Найсетне, след, както ми се стори, много, много време, пръстите ми докоснаха неговите. Костите му бяха тънки и крехки, почти като на пиле. Боях се да не пострада, ако ги подложех на натиск.

После отново изчаках, както ми се стори, много, много дълго. Очаквах всичко да започне още щом се хванах за ръце със съседите ми, но не ставаше така. Продължавах да се рея с блокирани от шлема сетива. След време започнах да се чудя дали все още докосвам абата и канализатора. Така си мислех, но можеш ли да бъдеш сигурен?

И изведнъж цветовете, звуците, осезанието и всичките ми останали сетива нахлуха обратно. По-късно разбрах, че тъкмо в този миг последните двама от нас най-сетне са се уловили за ръце и са затворили кръга, както ни беше казала мадам Рут. Отдъхнах си в мига, когато се завърнах в... ама, къде се бях завърнал?

Където и да беше това, не беше в мръсната стара Стая за разпити номер две. Намирах се в градина — най-прекрасната градина, която някога бях виждал. Цветовете бяха по-ярки от ярки, звуците — ясни и сладкозвучни, миризмите — толкова отчетливи и информативни, сякаш минаваха през носа на котка, а не през моя.

— Добре дошли, приятели, в света на виртуозната реалност — рече Найджъл Чолмондели. Изведнъж го виждах, макар само преди миг той да не беше там. Пак си изглеждаше същият, но кой знае как, сега лицето му бе красиво, а не конско.

— Това ще е ново преживяване за вас, затова се огледайте — изчурулика мадам Рут и също се появи, щом заговори. Диалектът бе изчезнал от акцента ѝ, както и златото от зъба ѝ. Виждах, че освен това са се изпарили и около шейсет процента от нея. Пак си беше мадам Рут, както и Чолмондели си беше Чолмондели, но сега изглеждаше добре.

— Невероятно! — прошепна тихо легат Кавагучи и това го накара да възникне. Макар и да си беше същият, сега приличаше на рекламен плакат за набиране на кадри за Жандармерийската служба на Града на ангелите. По лицето му вече нямаше никакъв цинизъм. Нямаше и умора.

— Това е... забележително — казах. Предполагам, че с това съм станал видим за околните, но не и за себе си. Що се отнася до мен, аз си оставах безпътна гледна точка. Лоша работа — би ми харесало да разбера как изглежда моята идеализирана версия.

— Да пристъпим към дело — предложи брат Ваан и видях и него.

— Той си е съвсем същият! — възкликнах. Вярно си беше — абатът си остана угрижен мъж в тъмни одежди.

Найджъл Чолмондели обясни с огромна почит:

— Във виртуозната реалност единствено онези, които са били истински добродетелни преди влизането, остават с непроменено подобие тук. — Изведнъж се зачудих доколко ли съм се променил за

спътниците си на това странно място. Може би, в края на краищата, не ми се искаше да ме идеализират.

После всички тези дребни грижици се стопиха в нищото. Разбирате ли, видях змия в градината и... не знам как точно да ви го обясня, но е вярно — тази змия не пълзеше по корем.

— Това не е просто градина — възкликнах с изпълнен с благоговение глас, поразен от прозрението. — Това е Райската градина.

— Точно така... много добре. — Мадам Рут явно беше доволна, че така бързо схващам. — Виртуозната реалност ви е пренесла в подобие на мястото, на което човечеството се е наслаждавало преди Първородния грях, където ние самите сме били истински добродетелни.

— Не съм убеден, че го одобрявам — рече тежко брат Ваан. — Теологичните последици са... обезпокоителни.

— Това е само тавматургична симулация, символ, ако желаете — увери го Чолмондели. — Нямаме претенции да е нещо друго. Мерилото за един символ е неговата полезност и установихме, че този притежава огромна стойност. На тази основа, бихте ли ни изтърпели?

— На тази основа, да — съгласи се абатът, но и да се радваше на това, много добре прикриваше този факт.

— Добре. Без доброволното съгласие на участниците има голяма вероятност симулацията да се разпадне, което отново би ни запратило в земния свят, където, тъжно е, но добродетелта се проявява по-слабо — рече Чолмондели. — А както казах, виртуозната реалност може да бъде ценна, както виждате — и посочи.

Сред дърветата се задаваше Еразъм. В странното пространство на виртуозната реалност духът на скрипториума изглеждаше реален и плътен също като всички нас — по-реален и плътен, отколкото усещах самия себе си. Брат Ваан издаде сподавен звук и се втурна към духа. Еразъм също се затича към абата. Прегърнаха се.

— Мога да го пипна! — възкликна брат Ваан. Това, че тук старият му приятел бе осезаем като че помете с един удар цялата му резервираност към виртуозната реалност.

Докато брат Ваан приветстваше Еразъм, аз огледах по-подробно дърветата, из които бе излязъл духът от скрипториума. Разпознах някои — портокал, лимон, нар, финикова палма. Но другите ми бяха

непознати както по външен вид, така и по ароматите, лъхаци носа ми от плодовете и цветовете им.

Зачудих се дали Дървото на познанието расте в тази версия на Райската градина и какво ли ще се случи, ако опитам плода му. Трябва да питам онази змия, помислих си, но когато се огледах за нея, я нямаше. Толкова по-добре, помислих си аз.

— Скърбя, че пострада — казваше брат Ваан. Всички се скупчихме около него и Еразъм. Абатът продължи: — Дори и в най-големия си кошмар не съм си представял, че злото може да дръзне да нападне нашия мирен манастир.

— Нито пък аз — отвърна печално Еразъм. До този момент никога не го бях чувал да говори — в Отсамната страна той се изразяваше само с писмена реч по матовото стъкло. Истинският му глас идеално подходеше на прилежния му вид и очилата му — беше сух, сериозен, с намек за педантичност. Ако си представите Майкъл Манстайн като дух от скрипториум, горе-долу това е.

— Сега боли ли те? — попита загрижено брат Ваан.

— Не. Болката, мисля, е недопустима на това забележително място. — Еразъм ни огледа един по един. — Разпознавам тук инспектор Фишър от Агенцията за природно усъвършенстване. Подобиеето на другия господин също ми е познато отнякъде, макар и да не се сецам за името му.

— Аз съм легат Широ Кавагучи от Жандармерийската служба на Града на ангелите — представи се Кавагучи, щом Еразъм отправи поглед към него. — Може би сте доловили аурата ми по време на пожара. Командваните от мен полицаи помогнаха да ви спасят.

— Сигурно това го обяснява — съгласи се Еразъм. — Боя се, че все още не съм се запознал с другите две присъстващи лица.

— Мадам Рут и господин Чолмондели направиха възможно за нас използването на, както я наричат те, виртуозната реалност като място, където да се срещнем с теб — обясни брат Ваан.

— Да, срещал съм тази концепция напоследък в някои статии в списанията. — Гласът на Еразъм изведнъж отново зазвуча тъжно. — Без съмнение пламъците са ги погълнали. Интригуващо е да наблюдавам как се използва.

— Като говорим за пламъци — намеси се легат Кавагучи, — бих ви бил благодарен, ако ни разкажете какво се случи през онази вечер,

когато бе опожарен манастирът на Братята Тома.

— Трябва ли да го разкажа? — дори и във виртуозната реалност Еразъм изглеждаше уплашен. — Насмалко не бях унищожен завинаги!

— Ако искате извършителите да бъдат задържани, трябва да вземем показанията ви — отвърна Кавагучи. — Вашите показания според мен са единственото надеждно свидетелство за случилото се в Отвъдното по време на извършване на престъплението.

Брат Ваан додаде:

— Трябва също да знаеш, стари приятелю, и че единайсет от братята загубиха живота си в пожара, а мнозина други получиха тежки изгаряния. — Лицето му се изкриви. Сетих се за твърдоглавия Кардинал на Града на ангелите и неговите съмнения в козметичната магия.

— Не знаех — прошепна Еразъм. Бледният му, изпит лик също се изкриви. Спомняше си за болката? За страха? Не можех да кажа. — Предупредиха ме, че би било най-чистопробна глупост да говоря за онова, което ми причиниха, дори и при предположение, че по-нататък отново съм способен да се появя, което според тях бе слабо вероятно. Но единайсет свети братя... Много добре, абат, легат — ще говоря във възхвала на глупостта.

В ръцете на легат Кавагучи се появиха калем и плоча. Не зная откъде дойдоха — само преди миг ги нямаше. Може би самата природа на виртуозната реалност беше такава, че да се нагажда към волята и желанието на обитателите ѝ. Тъй като беше жандарм, Кавагучи смяташе, че при разпит на свидетел му е необходима писмена документация. И тъй като тя му трябваше, той я получи. А може би разсъждавам съвършено погрешно — нямам претенции да съм тавматург.

Във всеки случай, готов за писане, легатът попита:

— Кои са тези „те“, Еразъм?

— Лицата, които ме измъчваха в нощта на пожара — отвърна духът на скрипториума.

Кавагучи си отбеляза нещо. После заговори:

— Да си припомним тази нощ в хронологичен ред, ако е възможно. Това може би е най-ясният метод за установяване на фактите, отнасящи се до случая. Разумна ли е молбата ми?

— За много обитатели на Отвъдното, същества, не толкова обвързани с Времето като вас, човеците, отговорът би бил „не“ — рече Еразъм. — Но като дух на скрипториума, загрижен не само за реда в архива ми, но и за редовния достъп до този архив за светите братя и други изследователи — той ме погледна, — аз имам ясно чувство за продължителност и последователност, да.

— Почвайте тогава — Кавагучи стисна калема.

Еразъм го разбра буквално. Той започна с вечерната молитва на монасите и продължи с описание минута по минута на всичко, случило се в обсега на сетивата му. Отначало всичко това беше отегчително и, общо взето, нямаше връзка с въпроса. Ако продължаваше в същия дух, започнах да се боя, че ще останем за вечни времена във виртуозната реалност. Или поне щеше да ни се стори цяла вечност.

Найджъл Чолмондели вдигна ръка.

— Простете, Еразъм — намеси се той, — но бихте ли преминали по възможност към онази част от вечерта, когато за пръв път забелязахте нещо нередно?

— А... — Еразъм отпрати към Кавагучи поглед, в който се четеше „Защо не ми казахте какво искате?“, а после подхвана наново разказа си: — В 12.04 часът сутринта две неупълномощени лица влязоха в скрипториума. Опитах се да дам сигнал за тревога, но бях възпрепятстван.

Преди Еразъм да успее да довърши, брат Ваан се намеси:

— Ние не забелязахме нищо необикновено, легат, както ви казах и в нощта на пожара. Злодеи да нахлуят на свещена земя без да привлекат вниманието на никого вътре и да преодолеят алармените заклинания, положени с пълномощията на Светата Католическа църква... не е била малка силата зад гърба им. До онзи ден не смятах, че това е възможно.

Също като останалите основни религии, Католическата църква твърди, че връзките ѝ с Отвъдното са най-силните възможни (аз бих казал най-всесилните, но пуристи като Майкъл Манстайн и Еразъм не биха го одобрили). С мощта, с която Църквата разполага Там, не е лесно дори и за евреи като мен да изказва несъгласие на висок глас. Провалът на светата защита за брат Ваан е било ужасно сътресение.

— Не мога да отговоря стопроцентово на този въпрос — рече Еразъм. — Знам само, че бях принуден да мълча, както предположи

светият абат, чрез магия с огромна мощ.

— Магия от какъв вид? — попитах. — Някакъв могъщ древен ритуал, съживен специално за тази цел? Или притежаваше прецизността на модерната магия?

— Отново не можа да кажа — отвърна духът на скрипториума. — Ако мога да използвам аналогия от вашата Страна, все едно да попитате мишка, смачкана от свлачищен камък, дали е бил гранит или варовик.

— Много добре — разбираме, че принудително сте бил накаран да мълчите и са ви попречили да предупредите братята — рече Кавагучи в опит да подтикне Еразъм в правилната посока. — Какво се случи впоследствие?

— Бях разпитан — отвърна Еразъм. — Разпитващите ме искаха да узнаят какво е успял да научи инспектор Фишър от нашите архиви. Опитах се да се съпротивлявам — светият абат ми бе наредил да се отнасям към инспектора по всякакъв начин като към един от братята, а аз никога не бива да издавам тайните им на онези, които се промъкват в скрипториума подобно на... или по-скоро в качеството си на... нощни крадци. А после започнаха да ме измъчват.

Това е то виртуозната реалност. Не се чувствах виртуозно добродетелен — никак даже, след като чух това. Чувствах се виновен. Нямахше нужда да питам оная изчезваща змия къде расте Дървото на познанието — вече бях вкусил плода му в манастира на Братята Тома. И заради това Еразъм бе пострадал.

От брат Ваан се изтръгна звук, който издаваше, че и той страда. Той прегърна духа на скрипториума. Двамата се притиснаха плътно един в друг.

Каквото и да чувстваше легат Кавагучи, той не ни позволи да се месим в разпита му.

— Бихте ли описали, ако обичате, на какви мъчения ви подложиха?

Брат Ваан се обърна гневно към него.

— Защо се опитвате да принудите Еразъм отново да преживее изтезанията, на които е бил подложен от тези убийци?

— Защото тяхната природа може да ни осигури важна информация за извършителите — обясни Кавагучи. — Конкретната използвана магия ще ни даде ключ към произхода на онези, които са я

приложили. Уверявам ви, това е стандартна жандармерийска процедура при случаи, свързани с Отвъдното, брат Ваан.

— Моля за извинение — рече абатът. Той бе един от малкото срещани от мен хора, който не смяташе, че една отстъпка е заплаха за мъжеството му. — Вие не ми обяснявате как да си върша работата. Аз ви дължа същата любезност.

— Еразъм? — подкани го Кавагучи.

Духът на скрипториума не изглеждаше особено щастлив, че се налага да разкаже какво се е случило с него, но след малко кимна.

— Да бъде както кажете, легат, и нека истината оправдае надеждите ви. Първо стана пожарът — това ще да е било в 12.32, когато разпитващите ме решиха, че аз съм и ще остана неотстъпчив.

— От манастира ни докладваха за пожар едва след един — обади се Кавагучи.

— Не пожарът от Отсамната страна, а от Отвъдната, където изгаря по-скоро духът, а не материята — отвърна Еразъм. — Ненапразно, уверявам ви, толкова много смъртни се боят от изтезанията с адов огън, защото да понасяш вечно подобен, действително е мъчение.

Кавагучи дращеше. Зачудих се доколко ли щяха да му свършат работа тези бележки. Да преброиш магиите, в които никъде не участва огън, е много по-лесно от това да изчислиш броя на онези, в които участва. А и начинът, по който Еразъм описваше станалото с него, предполагаше, че огънят е възникнал от християнски или мюсюлмански източници. Особено първият никак не се поддаваше на съкращаване на списъка на заподозрените.

Духът на скрипториума продължи:

— В 12.41 нашествениците заключиха, че огънят не е достатъчен, за да ме убедят. Вместо това прибегнаха до отровата на магически змии, която премина през кръвта ми и това ми донесе страдания, различни, но не по-слаби от онези, причинени ми от пламъците.

— Змии, казвате? — повтори Кавагучи с нотка на „ето, стигнахме донякъде“. — А каква беше природата им?

— С цялото ми уважение, легат, трябва да ви напомня, че аз съм дух на скрипториум в манастир, а не помощник на херпетолог — отвърна с достойнство Еразъм. — Мога да потвърдя с авторитет, че не

бяха подобни на тази, която обитава градината тук, за което твърдение ме подкрепя авторитетът на Библията. Освен това, глупците могат да вършат неща, пред които и ангелите се колебаят, но макар и да не съм ангел, аз мисля за последствията.

Сетих се за един въпрос, който според мен Кавагучи бе пропуснал.

— Можеш ли да опишеш своите мъчители, Еразъм?

— Не бих се побоял — отвърна духът. — Бяха маскирани за пред Вашата страна, а и така обвити в магия, че нямам представа за истинския им духовен облик, освен това, че ако беше благ, нямаше да ме използват по този начин.

Въздъгнах. И Кавагучи въздъгна. Дори и брат Ваан доби малко по-несвят вид. Найджъл Чолмондели и мадам Рут пристъпяха от крак на крак. Бяха ни довели всички във виртуозната реалност, но за информацията, получена от Еразъм, можеше и да не си правят труда.

— Много добре — въздъгна отново Кавагучи. — А какво се случи после?

— Отново отказах да издам природата на проведеното от инспектор Фишър проучване — рече Еразъм. — В 12.48 нарушителите отново останаха недоволни от начина на измъчване и промениха стратегемата. Започнаха да ме тъпчат с остриите копита на огромна крава.

Това ме накара да подскоча и да заста нащрек — метафорично, както разбирате. Легат Кавагучи се наведе към Еразъм така, че ми се стори, че ще се плъсне по очи. Може би във виртуозната реалност това е невъзможно — не знам.

— Крава, казвате? — настоя той. — Не бик? Сигурен ли сте?

— Сигурен съм — заяви Еразъм.

— Интересно — рече Кавагучи. Усетих накъде бие. Култът към биковете се среща доста често. Праволинейният митраизъм така и никога не е умирал, а съществуват и модерни възрожденски секти, които се опитват да набират привърженици сред хората, неспособни да получат нужния им духовен заряд от християнството и исляма. Лично аз нямам нужда да се наквасвам в кръвта на заклан бик, за да почувствам единение с Върховното божество, но очевидно някои хора имат.

Но виж, кравите... две от местата, където кравата е във фокуса на магията, са Индия — домът на Птицата Гаруда — и Персия, откъдето идваха, наред с другите, свързани със случая, „Бавен Джин Физ“ и „Прецизните длета на Бахтияр“ (място, до което се надявах да се добера, преди да умра от старост).

Еразъм продължи:

— Усещах копитата на кравата остри като наточена стомана. Те ме режеха и аз чувствах болка, каквато не си бях представял дотогава. И за мой доживотен срам, инспектор Фишър, в 12.58 аз отстъпих пред мъченията на моите инквизитори и подробно описах документите, които бях копиал за вас. Съдете ме по своя воля — стореното е сторено.

Когато един дух ви говори за доживотен срам, това означава срам веќе веќе, освен ако не е силфида или някой от вятърничава порода.

— Направил си, каквото си можал, Еразъм — рекох. — Аз не бих издържал онова, което си издържал ти, убеден съм. Няма нужда да се срамуваш заради мен.

— Колко сте благороден — рече духът на скрипториума. Брат Ваан също наведе глава към мен. От това ми стана добре — не е лесно да спечелиш доброто мнение на брат Ваан, но си струва.

— Свърших с предаването на инспектор Фишър в 1.03 — продължи мрачно Еразъм. — Надявах се с това да се приключи, злодеите да получат исканото и да си тръгнат. Вместо това, както знаете, те незабавно подпалиха пожара, довел, както разбирам, до унищожението на манастира на Братята Тома. Що се отнася до това, не мога да говоря със сигурност, защото когато матовите стъкла в скрипториума се стопиха и се пръснаха от горещината на пламъците, изгубих допирната си точка с Вашата страна и, все още в агония, зачаках собственото си разпадане.

— Пожарната команда и жандармерията те спасиха — обясних.

— Точно така. По онова време и оттогава насам се съмнявам дали ми направиха голяма услуга, но също както аз ви предадох, стореното — сторено, и сега ни предстои да работим по последиците. — Духът на скрипториума се обърна към легат Кавагучи: — О, има и още едно нещо. Известно време след като бях измъчван ми липсваше голяма част от съзнанието ми за самия себе си и за околната обстановка. Ако бях от плът и кръв, мисля, че бихте ме определили

като полусъзнателен. Едва съвсем скоро сетивата ми се възстановиха напълно. В този момент аз установих, че част от непосредствено обкръжаващата ме обстановка е... това.

Не бих заподозрял у Еразъм чувство към драматичното. Но иззад гърба си той измъкна късо зелено перо. Кавагучи протегна ръка:

— Мога ли да го видя?

Еразъм му го подаде. Той го опипа, приближи го до лицето си с жест, който издаваше късогледство. Сви рамене.

— И за окото, и за ръката изглежда перо като перо. — Той се обърна към Мадам Рут и Найджъл Чолмондели и попита: — Възможно ли е да се провеждат магически съдебни тестове във виртуозната реалност?

И двамата поклатиха глави. Мадам Рут се обади:

— Спомнете си, че онова, което държите, не е истинско перо, легат, а негов аналог в това магическо пространство. И като всичко останало във виртуозната реалност, то е наситено с особени свойства, възникващи от това пространство, поради което не е подходящ обект за тестване.

— Трябваше да се сетя — Кавагучи изцъка с език, не толкова от разочарование, колкото от яд на себе си. После се обърна към брат Ваан: — Други въпроси?

— Аз имам един въпрос — обадих се, — как реагираха двамата мъже, когато най-сетне се предадохте пред кравешките копита и им казахте какво съм проучвал?

— Единият каза на другия: „И той ще си получи своето, смятам“ — отвърна Еразъм. Това не ме изненада. Не че ме зарадва... Ако някой беше склонен да гори манастири, допълнителното бремене на греха, произтичащо от преследването на инспектор от АПУ, надали беше толкова тежко, че да го разтревожи.

Брат Ваан попита:

— Стари приятелю, колко скоро ще можеш отново да се появяваш нормално от Нашата страна?

— Няма да е много дълго, свети абате — отвърна Еразъм. — Метафизичните лекари ми казват, че и сега мога, ако възстановят обичайните ми убежища. Както стоят нещата, разбирам, че е въпрос на дни, а не на седмици.

— Хубаво — рече абатът. — Ще се моля да е по-скоро по чисто егоистични причини: чувствам, че много ми липсваш.

В немъртвец, който хиляда години не се е хранил, има безкрайно повече кръв, отколкото в Еразъм — така че когато видях духа на скрипториума да се изчервява, просто го приписах на виртуозната реалност. И щом ни бяха свършили въпросите, вече нямаше нужда да оставаме в нея.

— Как ще се върнем в Стая за разпити номер две? — попитах.

— Трябва отново да почувствате тялото, което сте оставили там — отвърна Найджъл Чолмондели. — Веднага щом се прекъсне контактът между ръцете ви и тези на лицата от двете ви страни, веригата ще се прекъсне и вие — всички ние — ще се върнем в земния свят.

Ръцете ми? Погледнах надолу и, разбира се, не ги видях. Според онова, което виждаха очите ми, аз можеше изобщо да нямам ръце или каквото и да било друго — просто съществувах. Виртуозната реалност е коварно място — така напълно поглъща всичките ти сетива и изглежда така съвършено реална, че напускането ѝ съвсем не беше толкова лесно, колкото прозвуча от устата на Чолмондели. Зачудих се дали първите изследователи не са заседнали завинаги в нея. Ако беше така, чудех се дали го осъзнават.

На лицето на брат Ваан се изписа напрегната съсредоточеност. Вероятно и той не можеше да вижда ръцете си. Но само миг по-късно аз седях на твърд стол със задушаваш шлем, нахлупен на очите и ушите ми. Отскубнах го. Мръсната реалност на Стаята за разпити бе далече, далече от Градината, в която само преди миг се намирах.

Всички останали също си сваляха маските. Сега, когато отново се намирахме в жандармерийския участък, Найджъл Чолмондели отново имаше конска физиономия, мадам Рут беше дебела колкото всеки двама души, за които се сетите, а легат Кавагучи пак си беше нисък, кльощав и с уморен вид. Предполагам, че и аз си изглеждах както винаги.

На масата пред Кавагучи, наред с изгореното от цигари и кръгчетата от кафени чашки, лежеше плоча, цялата изподраскана. Не си спомнях тя да беше там, когато седнахме. Не мислех, че е възможно да я е донесъл тук от виртуозната реалност... но тогава видях точно в средата на масата яркозелено перо. Кавагучи го забеляза в същия миг, в

който и аз. Той го грабна и го напъха в малка прозрачна кесийка от клейдух, за да го запази от магически влияния.

— Забележително — възкликна Найджъл Чолмондели. — Човек рядко вижда артефакти да се връщат заедно с участниците в посещение на виртуозната реалност.

— Официално това не е и не може да бъде улика — рече Кавагучи. — Следата на произхода му е тежко замърсена. Всеки съдия, на който го представите, би го изхвърлил от съда, и най-вероятно би изхвърлил и случая заедно с него. Неофициално ще го отнеса в лабораторията и ще видя какво могат да направят с него нашите изследователи.

— Моля, известете ме — помолих. Ако аз го бях докопал първи, щях да го отнеса право на Майкъл Манстайн — ако приемем, разбира се, че Кавагучи и половин дузина едри жандарми с бухалки не са ме подпочнали, за да ме накарат да го върна обратно. И понеже нищо можеха да го направят, май беше по-добре, че Кавагучи го взе вместо мен.

Брат Ваан кимна на Мадам Рут, а после и на Чолмондели.

— Позволете да се извиня и на двама ви за предишните ми съмнения относно природата на виртуозната реалност — рече той. Както обикновено беше самата любезност. — Виждам, че тя ще се превърне в ценно средство при тавматургичните изследвания.

— И ний ви мерсим задет мислите бързу и прекъснахте кръга — Мадам Рут отново си говореше, както си говори. Лошо. — Туй понякогаж й сложну, да са върним на нащу мясту.

Найджъл Чолмондели го изказа по-набожно:

— Човечеството винаги с неохота е напускало Райската градина.

— Това си мислех и аз — съгласи се абатът. — Но после си спомних, че нямам право да бъда там, защото нося бремето на Първородния грях. След това беше по-лесно да си припомня как да действам с тялото си в действителния свят.

Канализаторът и медиумът се спогледаха.

— Да поговорим още за това, брат Ваан, ако не възразявате — предложи Чолмондели. — Техниката за извличане, която описахте, може да бъде вградена в една от ритуалните подпрограми на шлема, ако успеем да изолираме символичната същност на вашата мисловна последователност.

— А от тва мой да спечелите хубави мангизи, и ний същю — додаде мадам Рут. — Как казахти, виртуозната реалност е бъдищиту и ако искъти да спечелити някуй грош...

— Богатството не значи нищо за мен — рече брат Ваан. Чувал съм много хора да го казват — той бе един от шепата, на които можех да повярвам.

— Може и така да е — рече Найджъл Чолмондели, което значеше, че и той си имаше съмнения. После подхвърли въдичка: — Но без значение колко сте скромни вие лично, нямате ли манастир за възстановяване?

Брат Ваан се облеци насреща му.

Наблюдавах как рибата се закачи на куката. Абатът рече:

— Тогава нека го обсъдим, за слава на Бога.

— И да апнем, дукът приказваме — додаде мадам Рут, което ме поразя като по-честно, отколкото „Каним ви на обяд“ и повечето от останалите начини, по които хората се опитват да съчетаят бизнеса и храненето.

Въпреки наденицата и аз бях гладен, но не толкова, колкото си мислех. Когато попитах часовника ми за часа, за мое смайване разбрах, че съм прекарал в света на виртуозната реалност не повече от пет минути. А на мен ми се струваха два часа. Ониромантите твърдят, че така е със сънищата — случват се много неща, но сбити в много стегната времева рамка. Джуди следи модите в теоретичната тавматургия по-внимателно от мен. Отбелязах си да я попитам как виртуозната реалност симулира ефекта на сън.

Не обядвах с брат Ваан, медиума и канализатора — в службата се случваха достатъчно неща и исках да прекарам там колкото се може повече време в опити да издрапам през купищата боклуци на бюрото ми. Нямах да умра от глад до вечерята. Така че потеглих на юг през Уестууд малко по-бързо, отколкото би одобрил жандарм, въоръжен с демон следач. Не забелязах черно-бели килими чак докато стигнах магистрала „Свети Яков“.

След приятното пътуване по магистралата заседнах в редовното въздушно движение по обратния път към Конфедералната сграда. Огледах килимите напред в опит да разбере какво пък се е случило този път.

Човекът на съседната черга се наведе към мен и се провикна:

На горния ъгъл се провежда демонстрация.

Горният ъгъл, разбира се, беше тъкмо мястото, където се опитвах да стигна.

— Е, като има демонстрация, какво? — изръмжах. — На тоя ъгъл правят демонстрации по три пъти седмично! — И чак тогава проумях какво точно беше казал.

— Демонстрация?! — не ми се искаше да вярвам, че съм чул точно това.

Но той кимна. Зачудих се дали да не завия обратно и да се чупя оттук със скорост колкото ми силфиди държат. Нищо чудно, че имаше задръстване, щом демоните бяха излезли да протестираат срещу конфедералната политика. Надявах се, че сградата ще оцелее. Щяха да дойдат специални отряди и Господ знае какво още, и щяха да се опитват да попречат на разгневените Сили да превърнат мястото в същински пъкъл.

Чувството за дълг надделя над инстинкта ми за самосъхранение. Продължавах да напредвам към Конфедералната сграда. Доста време ми отне да се добера достатъчно близо, че да разбера какво става. Първоначалната ми догадка беше погрешна — Силите, излезли на демонстрация, не бяха склонни към насилие и нямаше нужда жандармерийски магьосници да ги държат на безопасно разстояние. Но още щом ги видях, разбрах защо са спрели движението. Ами, разбирате ли, всичките бяха сукуби.

Всъщност това не е съвсем вярно. Някои бяха инкуби, а някои... ами, не съм много сигурен чиито точно фантазии подхранваха, но чиито и да бяха, убеден съм, че са били на висота.

Що се отнася до мен, аз почти не забелязах онези, другите. Бях зает да зяпам сукубите. Не можах да се сдържа. Някои от снимките на стената на Йозеф доста си ги биваше, но снимките ни най-малко не препредават същността на това какво точно представляват сукубите. Когато ги видите в псевдоплът, не е възможно да не си помислите, че тъкмо те всъщност са съществата, с които мъжете са предопределени да се чифтосват. В сравнение с тях жените изглеждат като тромави заместители.

Филис Камински, да е благословено сърцето ѝ, беше слязла долу и спореше с някои от тях, като се мъчеше да ги убеди да се откажат и да си отидат, Филис е хубавичко маце, с няколко години по-млада от

мен, а и в по-добра форма. Компанията около нея я караше да изглежда като зле стъкмена дървена марионетка, стругована от някой, който не се оправя много добре със струга.

Едно малко дяволче със синя рокля случайно улови погледа ми. Обещанието, изписано на лицето ѝ, начинът, по който прокара невъзможно влажния си език по невероятно сладките, невероятно червени устни, кръшната линия на създадените ѝ за кръшкане бедра (не знам как ви се стори тази игрословица, но така ми излезе) — съединете ги всичките, и цяло чудо е, че не се нахах в предното килимче.

Една от причините да не се нахакам беше, че мадамата, която летеше с килимчето, също се беше отплеснала. Вместо да наглежда килима пред себе си, тя зяпаше някакъв инкуб, който беше по-висок, по-тъмнокос и по-красив, отколкото му влизаше в работата.

Като се замислите, не бива да се изненадвате, че нашите сексуални демони са толкова силни. Те са еволюирали редом с нас, откакто сме хора, доказателство за което е колко силно се проявяват те от Отсамната страна. Свикнали са да Преминават — правят го от милиони години.

(Вие имате мръсно подсъзнание, знаете ли го? Филтрирането на всички двусмислени намеци, които възникват естествено [ето на, пак до това си дойдохме], докато обсъждаме сукубите, е по-голямо усилие, отколкото си струва.)

За разлика от протестиращите по повод медвамките, сукубите и инкубите не носеха плакати и не скандираха лозунги. Те просто се показваха — самите те бяха най-силното послание, което можеха да отправят.

Дотогава вече се бях приближил достатъчно не само да виждам Филис, но и да я чувам. Тя казваше:

— ... но съществуването, което водите, унижава и вас, и човечеството. Не виждате ли, че сексуалната експлоатация е несправедлива и погубва душата?

— Ако тази страна беше мюсюлманска, нас щяха да ни почитат, а не да ни оскърбяват — сопна ѝ се една сукуба. Макар и да бе вбесена, в сравнение с нейния гласът на Филис бе писклив и скърцащ. Нейният глас имаше за ухото вкуса на ликьор „Ирландски крем“. Тя продължи: — Ние нямаме души, за които да се тревожим. Ние съществуваме за

удоволствие. И тъй като вие, хората, непрекъснато дрънкате за свободна воля, без съмнение признавате, че можете да ни изберете или да ни избягвате, както ви е угодно.

Филис и преди бе различвала темата и отговори:

— Част от вашата привлекателност идва от Отвъдното, и затова изкривява свободната воля. Освен това най-долните хора продължават да вършат своите гадости по местата, където често се навъртате, защото знаят, че там ще намерят много клиенти. Вие не просто обитавате кварталите — вие ги поразявате.

Сукубата сви величествено рамене.

— Това си е ваш проблем, не наш. От човеците ние получаваме онова, което искаме, и те получават от нас онова, което искат. Според нас така е справедливо.

Когато най-сетне влетях на паркинга, Филис загуби самообладание и се разкреця на сукубата. Винаги е грешка да позволяваш на Силите, дори и второстепенни, да те нервират. Те и без това имат повече търпение от хората — с тези техни далеч по-дълги жизнени срокове могат да си го позволят.

Освен това се боях, че Филис води предварително изгубена битка. Познанията на сукубата по биология бяха емпирични и изключително специализирани, но беше права — нейният род и човечеството по същество бяха симбиоти и нямаше вероятност никой от двамата да се нахвърли върху другия. Щом това не се беше случило през цялата писана история, надали беше вероятно да започне в съвременния Град на ангелите.

Но и Филис също беше права. Тъй като хората в нашето общество, които ходят при сукуби и инкуби, общо взето си падат по евтинките тръпки, най-често те са и хора, които си падат и по други видове тръпки. Намерете квартал със сукуби по уличните ъгли, и почти винаги ще установите, че не е място, където бихте искали децата ви да отраснат, ако имахте избор. Да не се допускат сексуални демони — от какъвто и да било чешит, на улиците на мен ми се вижда доста разумно.

Паркирах килимчето си, слязох и се приближих да видя дали Филис не би искала да ѝ ударя едно рамо. Докато вървах към нея, сукубата в синьо пак ми метна един поглед. Дъхът ми секна. Не можах да се сдържа — сукубите усъвършенстваха изкуството на

съблазняването вероятно още от времето на маймуночовеците. Естественият подбор е в сила в Отвъдното, също както и в Отсамното — Силите, които не ги обожават, загиват и други заемат местата им. Ако моята реакция означаваше нещо, тъкмо тази сукуба щеше да я има, дордето свят светува.

Филис забеляза, че аха-аха ще ми потекат лигите, и издаде вбесен звук. Май не мога да я обвинявам — сигурно съм изглеждал повече като част от проблема, отколкото от решението.

— Какво смяташ да правиш, Дейв? — попита ме тя. — Да извадиш малката си тенекиена значка и да ги натръшкаш по гръб?

Не ви трябва да влизате в саркастична битка с Филис — или поне на мен не ми трябва. Достатъчно често ме бяха попарвали, че по всяко време да го помня. Така че — моля ви, повярвайте ми — се готвех да кажа в отговор нещо меко и утешително.

Но преди да успея, сукубата в синьо се обади:

— Сигурна съм, че по-скоро би извадил нещо друго, милинка.

Само да я слушам бе достатъчно да накара сърцето ми да препусне като бясно. Но когато тя отново облиза устните си, започнах така да се потя, че направих единственото, което ми оставаше (освен да извадя нещо друго, искам да кажа) — избягах.

Филис се обърка. И пак не мога да кажа, че я обвинявам — ето я, наблюдава как един от собствените ѝ колеги бива превърнат в купичка тресящо се желе (определено се тресях, но поне една част от мен бе много по-твърда от желето) от малко секси демонче от онези, които тя се опитваше да овладее. Тя се разпищя на сукубата. Сукубата също ѝ кресна и я обсипа с ругатни на почти всички езици от първичния индоевропейски нататък. Бе имала мнозина доволни клиенти, няма начин.

Тъй като от мен очевидно нямаше никаква полза на демонстрацията, качих се горе да поработя по други неща. Роуз беше оставила на бюрото ми бележка — професор Бланк от Университета на Града на ангелите се беше обадил, докато бях навън.

Като се чешех по главата, отнесох ѝ обратно съобщението.

Професор Бланк^[1] ли? — попитах и посочих. — Че не си ли е оставил името?

Сега Роуз ме изглежда озадачено.

— Май каза, че малкото му име е Харви.

И ето ме на, изглеждам и се чувствам като идиот за втори път в интервал от десет минути. Харви Бланк беше председател на Катедрата по гоегически науки в Университета. Беше един от първите хора, на които се бях обадил във връзка с проучването дали Чумашките сили все още съществуват. Промъкнах се обратно на бюрото си и му позвъних.

Телефонните духчета възпроизведеха гласа му дори още по-замазано, отколкото по навика си — сигурно, когато вдигна слушалката, ядеше нещо. След едно-две изречения той заговори по-ясно:

— Здравейте, инспектор Фишър. Търсих ви във връзка с някои предварителни резултати от проучването за изчезването.

— Казвайте — нагребих молив и парче пергамент. — Какво сте научили?

— Не е толкова много, колкото бих искал — отвърна той. Да, той беше професор. — Експериментите, които проведох, обаче, наистина сочат, че Силите, почитани преди от индианците чумаши, понастоящем не се проявяват в Баронството на ангелите.

— Искате да кажете, измрели са? — чувствата ми бяха странно смесени. По-голямата част от мен съжаляваше, както винаги съжалявам (е, почти винаги — за Хуитцилопочтли бих направил изключение), когато виждам как Отвъдното се смалява. Но онова гадно, мързеливо нещичко, което се спотайва във всеки един от нас, онова, което християните отъждествяват с Първородния грях, нададе радостен вик, защото нямаше да ми се наложи да поработя над лепрекониите чак толкова здраво, щом Чумашките сили си бяха отишли завинаги.

— Не съм казал точно това — каза професор Бланк.

— На мен така ми прозвуча — отвърнах му.

— Това беше първият извод, който извлякох от тавматургичния регресивен анализ — призна той. — Една по-съвършена оценка на данните обаче води до различна интерпретация: сякаш е по-вероятно въпросните Сили да не са толкова изчезнали, колкото прекъснали всякакви контакти с Отсамната страна. Оттеглянето явно е доброволно.

— Сигурен ли сте? — попитах. — Никога не съм чувал нищо подобно. — Общото правило е, че Силите се крепят от Отсамната

страна, стига да могат. Колкото по-активни са, толкова повече се показват в света и толкова по-голям шанс имат да привличат и задържат вярващи, които да им оказват нужната почит.

— Не, не съм сигурен — рече професор Бланк. — Празнината в теологичните контури на Баронството със сигурност съществува. Ала тя, обаче, ако позволите да прибегна до метафоричен език, изглежда така, сякаш Силите са направили дупката и са я закърпили подире си, отколкото ако просто са изчезнали от духовно гладуване.

— Но ги няма?

— Няма ги — съгласи се той. — Това поне не подлежи на спор. Не успях да се свържа с тях, нито да установя присъствието им по никой начин — и чрез възстановяване на старите чумашки ритуали, и чрез модерно научно магьосничество.

— Но могат да се върнат?

— Ако ситуацията е такава, каквато си я представям в сценария с най-висока вероятност, тази възможност остава отворена, да. Ако от друга страна това е просто и необичайно внезапно измиране, както остава възможно, те наистина са си отишли завинаги.

— Можете ли да откриете кое е по-точно? — мързеливата ми част все още се надяваше да мине само с един набор от преценки за текологичното влияние на лепрекните върху Баронството на ангелите. Ако се наложеше да разработя два, както и да е. Но ако се наложеше да разработя два и да не знам кой да използвам — от такива неща възникват кошмарите. Както и опетнените кариери.

— Работя в момента по въпроса — отвърна професор Бланк. Съдейки по начина, по който го каза, той нямаше ни най-малка представа дали работи или би порботил, ако ме разбирате какво искам да кажа.

— Нека ви попитам още нещо — продължих. — Да предположим, че Чумашките сили наистина са се оттеглили доброволно — според техните понятия великият орел, чиито криле поддържат Горния свят, е отлетял. Възможно ли е изобщо гоетически за тях да задействат обратно процеса?

— Не зная, както не зная и защо са се оттеглили — отвърна Бланк. — Моят изследователски екип все още работи и по това. Изследваме най-различни възможности.

— Като например? — подсказах му.

— Предположенията (на този етап са само това) варират от оттегляне, за да поддържат някакво ниво на оцеляване — Отвъдния еквивалент на гъбите, оформящи спори, когато околната среда стане твърде враждебна за нормален растеж — до активен протест срещу текологичните обвинения, отправяни им през последните два века.

Щом чух това, ми се прииска да фрасна главата си в бюрото. Протестите, свързани с въпроси, засягащи околната среда, са достатъчно мъчни за справяне, когато идват от Отсамната страна. Онова, което ставаше долу на тротоара показваше колко по-сложно може да стане, когато Силите започнат да играят тази първоначално човешка игра. По абсурден начин се зачудих дали Чумашките първи хора и Небесния койот не са взели идеята от шестващите сукуби. След миг разбрах, че е невъзможно — Чумашките сили бяха изчезнали, преди сексуалните демони да тръгнат на поход.

— Гладна стачка — промърморих колкото на себе си, толкова и на професор Бланк.

— Моля? — отзова се той.

— Може би Силите са се подложили на гладна диета по отношение на признанието, за да ни принудят да ги забележим и да им отдадем дължимата почит.

— Благодаря, инспектор Фишър — ще го включим в списъка. Освен това, нека ви благодаря, задето ангажирахте мен и моите специализанти — предполагам, че тъкмо тях имаше предвид, когато спомена изследователски екип, — в този проект. Уверен съм, че в края на краищата ще научим много от него.

Не ми хареса как прозвуча това „е края на краищата“.

— Кога се надявате да разполагате с някакви резултати, които да мога да използвам, за да подкрепя тази политика, професоре? Мисля, че трябва да ви напомня, че това не е изследователски проект, а такъв, при който отговорите ще имат практическо приложение.

— Разбирам това, естествено — каза той малко кисело. Можеше и да го е разбрал, но ни най-малко не му харесваше. Ей това е то професор — помислих си. Той продължи: — Ще се постараете да бъдем възможно най-експедитивни, стига да действате в съгласие с нужните експериментални протоколи.

— Чудесно, господине, но според мен съм длъжен да ви предупредя, че ако не разполагам с по-сигурни данни от

предоставените ми до, хммм, три седмици, считано от днес, не мога да ви гарантирам, че вашият доклад ще бъде част от процеса по вземане на решения.

Честно ли играех? Разбира се, че не, ни най-малко. Професорите вечно твърдят, че ходят в университета, или приемат свещени заповеди, или каквото и да е там, за да отдадат пълното си внимание на онова, което ги интересува: римска епиграфика, пчеларство или тавматургичните изкуства на изчезнало индианско племе. Понякога дори говорят сериозно. Но открих, че много по-често професорите, които виждат шанс да повлияят на събитията извън академията, му се нахвърлят, въпреки предполагаемата им липса на интерес. Да си кажа правичката, не знам дали на някой познавач на римската епиграфика някога му е изпадал подобен шанс (поне от времето, когато Империята е била актуална грижа), но предполагам, че и той би се вкопчил в такъв шанс.

И така, сега професор Бланк ми каза:

— Три седмици, така ли?

Дори и с две телефонни духчета между неговата уста и моето ухо той определено прозвуча нещастен. Последва нова телефонна пауза. Разбрах причината за нея: даваше ми шанс да кажа, че съм се объркал и действителният краен срок е до три месеца — или три години. Не казах нищо подобно. Бланк въздъхна.

— Много добре, инспектор Фишър. Ще се опитам да се вместя в предизвикателството на определения от вас срок. Господ да ви подкрепя днес, уважаеми.

— И вас, професоре. Благодарен съм ви за помощта. Ще чакам с нетърпение подробния ви доклад — той ще бъде много ценен както за мен, така и за цялата Агенция по усъвършенстване на природата. — Стига да направеше каквото исках, нямах проблем да смекча удара. Свърши работа — когато затвори телефона, той като че беше много пощастлив.

Прекарах следващите няколко минути във водене на бележки по разговора — едновременно паметка за мен и нещо, което да покажа на Беа, за да разбере, че аз истински и предано работя по всички случаи, затрупали бюрото ми. В един идеален свят нямаше да се налага да си губя времето с подобни грижи, но никой никога не е твърдял, че Платон би признал конфедералната бюрокрация за идеален свят.

Попитах часовника си за часа и открих, че е почти четири и половина. Натоварен ден. Вече ми писваше, че все не успях да стигна до „Прецизните длета на Бахтияр“, но бях ходил до Долината на Свети Фердинанд. Може би утре, рекох си. Написах си и паметна бележка утре да се обадя на Тони Судакис — разследването напоследък бе поело по толкова много различни пътища, че почти нищо не бях направил във връзка със самото Девънширско бунище от доста време насам. Судакис сигурно си мислеше, че съм паднал от ръба на света — не че щях да му липсвам, ако беше така.

Вместо да си намеря някаква конструктивна работа за последния час от работния ми ден, погледнах през прозореца да проверя дали сукубите още протестираат долу. Протестираха, и движението в напредващия час пик по булевард „Уилшър“, винаги натоварено, се превръщаше направо в слонско. Може би можех да се шмугна южно по страничните летателни пътища до булевард „Света Моника“ и да изляза там на магистралата.

Планът беше добър. А и трябваше да стане — „Ветеран“ в северна посока беше претъпкан, защото хората не можеха да завият от него по „Уилшър“, но движението на юг не изглеждаше твърде зле. Чувствах се доста самодоволен, докато се плъзгах към паркинга — този път, смятах, имах реален шанс да победя системата.

Тавматургията още не ги е открила, но трябва да съществуват гремлини, които кибичат наоколо и подслушват подобни мисли. Тъкмо си закопчавах предпазния колан, когато по „Ветеран“ се зададе свещеник. Само за миг всички сукуби, излезли на „Уилшър“ се втурнаха подир килима му, друсайки каквото имат (а, повярвайте ми, имаха го в изобилие) и подвиквайки придумвания, от които ушите ми пламнаха — а те дори не бяха отправени към мен.

За сукубите, разбира се, тормозенето на свещеници е наслада — явно е така още от зората на Християнството. А свещениците, нали са смъртни, се знае, че се поддават на изкушението. Някои от тукашните изкушения също си бяха доста изкусителни.

Обичайното правило в Уестууд е, че не можеш да намериш място за паркиране, за да си спасиш душата. Свещеникът обаче сигурно е бил закрилян от силата Господня, защото успя да смуши килима на едно такова. Сукубите запищяха от радост и се раздрусаха подире му, убедени, че са намерили поредния грешник със свещеническа якичка.

Очакваше ги грозна изненада. Свещеникът не беше спрял, за да се закача с тях, а да изстреля върху им залп от огън и жупел на мястото на упойващите им благовония: самки вълчици беше най-приятната дума, с която ги нарече, а после продължи с определения като високомерни, тщеславни, развратни предателки, готови на всичко порочно и непостоянни в любовта (което, приложено спрямо сукуба, е като да наречеш океана мокър). Изпържи ги и от двете страни. Междувременно обаче половината от мъжете по „Уилшър“ се мъчеха да завият по „Ветеран“, за да продължат да зяпат влюбено сукубите, което означаваше, че задръстването се разрасна заедно с тях.

Отначало сукубите не вярваха, че свещеникът говори сериозно. Те разбираха идеално как са устроени хората и знаеха, че твърде много люде обичат да клеймят публично онова, което вършат насаме. Затова продължаваха да се притискат в свещеника, отъркваха длани в него, целуваха го по бузата, по ухото и по плешивия кръг на тонзурата и не обръщаха никакво внимание на гневните му резове.

После той извади ампула със светена вода. Врещенето на сукубите премина в писъци. Те се впуснаха, ще ме прощавате за израза, в пъклен бяг. А свещеникът, чиято добродетел бе непокътната, макар и дрехите му да бяха раздърпани, се качи обратно на килимчето си и отлетя.

Отлетя бавно. В момента това беше единственият начин, по който беше възможно да се лети по „Ветеран“. Всички останали също летяха бавно, включително и аз. Не биваше да ми минават такива недоброжелателни мисли за мъжа в расо, особено за такъв, който токущо бе доказал вярата си срещу предизвикателство, на което малцина биха устояли... но така беше. Ако бе прелетял пет минути по-късно, щях да си пътувам по магистралата спокойно. Вместо това бях впримчен в движението, а това би подложило на изпитание и търпението на светец.

Пристигнах къщи много по-късно, отколкото възнамерявах, и в много по-гадно настроение. Случва се. След бутилка бира и пържола настроението ми доста се пооправи. Знаех какво ще го оправи още повече: обадих се на Джуди.

Толкова ревнувам, че като те видя пак, ще те фрасна — заяви ми тя, когато ѝ съобщих, че съм използвал виртуозна реалност, за да вляза в контакт с Еразъм. — Тъкмо днес говорихме за това в службата. В

занаята съществува консенсус по въпроса, че това е най-големият напредък в магическата технология от ектоплазменото клониране насам.

Не знаех, че било толкова важно — рекох. Погледнете начина, по който наличието на голям брой идентични микродухчета промени живота ни: магчекъри, телефони, ефирномрежови приемници, всякакви неща, които нашите деди не са могли и да си представят. От мисълта, че толкова много промени могат отново да се случат — и то вероятно много по-бързо, защото ще им помогнат вече съществуващите постижения — ми се зави свят.

Но Джуди рече:

— О, така е, Дейвид. След двацет години светът ще е съвсем различен, защото ще сме разбрали какво можем да вършим във виртуозната реалност. Замисли се: кой е най-големият проблем на прилагането на магия понастоящем?

Я ме питай нещо по-мъчно — отвърнах. — За да постигнат всичко, което хората искат да направят в днешно време, заклинанията стават все по-сложни и по-сложни и в тях се промъкват грешки. — А някои от тези грешки са твърде гадни, като например онази в заводите на „Юниън Коболд“ в Индия преди няколко години, където на един ракша по погрешка бяха наредили да произвежда дървесен спирт вместо по-благоприятния вид. Стотици починаха, след като го пиха, а още няколко хиляди ослепяха напълно — и всичко това само заради един малък гаф при превода от латински на санскрит, за да го разбере индуисткият демон.

— Прав си, разбира се — съгласи се Джуди, което отвлече ума ми от размислите за бедствия. И много добре. Тя продължи: — Но помисли си какво ще се случи, когато всеки стар маг ще може да влезе във виртуозната реалност, за да упражнява магическите си подпрограми. Поради самата природа на това пространство броят на грешките ще намалее чувствително. В идеалния случай той би трябвало да спадне до нула, но според мен принципите на възможностите за грешка ще попречат на това. И все пак...

— Не бях го обмислял в този аспект — признах си. — Струваше ми се просто удобен начин да се свържеш с дух, твърде тежко пострадал, че да се появи в този груб и суров свят. — Сетих се какво

бяха сторили магьосниците на горкичкия Еразъм. Нямахше нужда и Джуди да го знае.

Тя каза:

— Радвам се, че съвсем скоро ще си взема магистратурата и вече няма да се занимавам със стилово редакторство и коректури. Помни ми думата, пробивът в точността, който ще дойде заедно с виртуозната реалност, ще изхвърли много способни хора на улицата.

— Промените го имат този навик. Колкото по-ефикасно става едно заклинание, толкова повече работа им върши и толкова по-малко има нужда от истински хора — изтъкнах. Една от причините за упадъка на завода на „Дженерал Превоз“ във Ван Нюйс е, че японците измислиха начин да задвижват станове, с които тъкат летящите си килимчета, с камикадзе — божествени ветрове.

— Май натам вървят нещата — потвърди тя, — но какво ще правим с всички онези хора, които ще си изгубят работата? Най-накрая на никого няма да са му нужни хора за нищо и тогава какви ще ги вършим?

— Двата отговора, които ми хрумват, са „ще скучаем“ и „ще сме без пукнат грош“ — отвърнах. — Но те важат за хората изобщо. Хората в частност — тоест ние — ще са женени. Може и да се докараме до просешка тояга, но не мисля, че ще ни е скучно.

— Не, няма да ни е скучно — съгласи се тя, — особено с децата вкъщи.

— Ъхъ — изломтих аз. Знам, че децата обикновено са едно от нещата, които осмислят брака. Дори чаках с нетърпение, в един абстрактен смисъл, да стана баща. Но не ми изглеждаше реално — доста мъчно ми беше да си се представя как къпя бебе или помагам на малко момиченце да си реши задачите с изваждане.

После се сетих за семейство Кордеро. Те бяха симпатични хлапета, които имаха всички основания да очакват хубаво, нормално бебе. Вместо това им се падна Хесус, роден без душа. Как ли се справяха? Как аз бих се справил с нещо подобно, ако ми се случи? Самата идея едва не ме отказа завинаги от родителството.

— Там ли си още? — попита Джуди, след като доста време не казах нищо. — Спокойно — няма още утре да почнеш да сменяш пеленки. — Тази жена ме четеше все едно съм някой от наръчниците й

за коригиране. Подозирам, че по същия начин след нейната редакция и аз ще съм по-добър.

Само за да ѝ покажа, че си мисля и за други неща, освен за незабавното ми превръщане в татко, казах:

— Днес се случи и друго интересно нещо — или поне според мен беше интересно — и ѝ разказах за демонстрацията пред Конфедералната сграда.

— Бас лоя, че ти е било интересно — рече мрачно тя. Жените възприемат специфичен тон, когато говорят за тревожщата ги привлекателна конкуренция. Различен — но не много различен — тон възприемат, когато говорят за привлекателната конкуренция, която ги забавлява. По телефона беше доста мъчно да определя кой точно от двата използва Джуди. Тя продължи: — Видя ли нещо, дето да ти хареса особено много?

— Ами... — образът на сукубата в синьо изскочи в ума ми, тъй пълен и триизмерен, каквато беше и самата демоница. — Всъщност да. — Положих всички усилия да прозвуча смутено, но не знаех доколко съм успял.

Джуди ме остави да повися две секунди и чак тогава се разсмя.

— Хубаво — подхвърли тя между кисканията. — Ако ми беше казал нещо друго, щях да те изловя в лъжа — сукубите в края на краищата са създадени, за да бъдат сочни. Щеше ми се и аз да бях там — можех да си оплакна окото с някой и друг инкуб. Гледането е забавно, макар според мен на мъжете да им е по-забавно, отколкото на жените.

— Може би — отвърнах. — Това обаче май не важеше много за движението. Всички зяпаха — и мъже, и жени.

— О, Боже, за това дори не бях се сетила. Сигурно е било ужасно. — Джуди пътува всеки ден от Лонг Бийч до източната част на Града на ангелите и знае всичко за задръстванията. И ги обича също толкова, колкото и всеки, на когото му се налага да минава магистралата, за да отиде на работа.

— По-зле беше. — Тя отново се разсмя, като ѝ разказах как неотстъпчивият свещеник бе провалил усилието ми да избягам по „Ветеран“. Сега като си помислих, и на мен ми се стори смешно. Но никак не ми беше смешно, докато кибицех на килима и си въртях палците цели двацет минути. — Как мина твоят ден? — попитах.

— Несъмнено беше по-безинтересен от твоя — отвърна тя. — Обичайното — преглеждах листове пергамент и драсках дребни бележки по тях с червено. Това ме крепи извън Просяшкия приют на барона, но освен това нямам кой знае какви причини да го препоръчвам. Нямам търпение да си взема магистратурата и някой да ме наеме да работя в теоретичната област на магьосничеството.

— Тогава през цялото време ще работиш във виртуозната реалност, ако се окаже толкова важна, колкото смяташ — рекох.

— Ще се окаже и ще работя. После ще се прибирам и двамата ще пробваме да постигнем една друга виртуозност в прегрешаването. — Джуди се поколеба, само миг. — Но ние ще сме женени, така че в крайна сметка ще си е съвсем добродетелно. Хммм. Не съм убедена, че това ми харесва.

— Според мен по всякакъв начин ще си е чудесно — заявих. — А като говорим — косвено — за такива неща, искаш ли утре да вечеряш с мен?

— Да бе, косвено — рече тя. — Разбира се, с удоволствие. Да отидем пак в онзи хански ресторант до вас?

— Звучи ми добре. Искаш ли да се срещнем там след работа?

— Добре — съгласи се Джуди. — Ще се радвам да те видя. Обичам те.

— И аз те обичам, миличко. До утре. Чао.

Мисълта, че ще видя Джуди, ме крепеше в отвратителния вторник в службата. Наистина, успях да свърша някои дреболии. Господи, какви неща цъфват понякога на бюрото на служителя на АПУ! Получих писмо от някаква жена в дебрите на пустинята, която питаше дали пепелта от койотска плът притежава същия противоастматичен ефект като тази от лисича плът, когато се пие с вино, и ако е така, дали може да сложи капани за койотите, които постоянно й гонели котките. Отговорът само на това ми струваше два часа проучвания и телефонно обаждане до Главния ловец на Баронството на ангелите (в случай че ви интересува, отговорите са „да“, но тя, съответно, трябваше първо да си набави разрешително за двайсет крони).

Проучването на околната среда във връзка с вноса на лепрекони обаче направи голяма крачка назад. Получих много префърцунено официално писмо от някакво дружество, нарекло се „Спасете нашия

басейн“, което беше против Мъничкия народ да се засели тук. СНБ изтъкваше страха, че след като лепрекониите се настанят тук, оттам нататък всичките ши^[2] до един ще си стегнат багажа и ще се преместят в Града на ангелите. Предавам ви го сбито, но това му беше същината.

Още от пръв поглед то ме порази като една от най-идиотските тревоги за околната среда, попадала ми напоследък. Климатът тук, както буквално, така и теологически, не е по сърце на Силите от хладно, влажно Ейре. Но тия от „Спасете нашия басейн“ така бяха наблъскали писмото си с цитати — от призоваването на Юнона от Вей в Рим, та до установяването на Девата от Гуадалупе в дотогава чисто ацтекската теология — че не можех просто така да го зарежа. Трябваше да се контрира, което означаваше още проучвания и още преценки — и още повече забавяне. Зачудих се колко ли изтрайват лепрекониите в зимен сън. Надявах се да е дълго.

Погледнах имената в заглавната част на пергаментата на „Спасете нашия басейн“. Никое от тях не ми беше познато, но някой в тази организация си имаше хитър адвокат. Доколкото забелязах, никой от цитатите в писмото не бе точен аналог на онова, което щеше да се случи, ако внесем лепрекони в Града на ангелите, но всички бяха достатъчно близки до аналога и аз (и, пак по аналогия, юридическият ни персонал) не можех да си позволя да ги пренебрегна. Трябваше да прегледаме всеки от тези примери, да покажем, че той е неудачен и да устоим на предизвикателствата от страна на „Спасете нашия басейн“, докато се мъчат да докажат, че примерите изобщо не са неудачни.

С една дума, каша. Реших, че най-добрият начин е да се разправа с цитатите в хронологичен ред и затова се залових да проучвам оплячкосването на Вей от римляните. Набързо открих, че всички разкази за това оплячкосване са легенди, някои по-легендарни от другите. Легендите са по-мъчни за разработване от митовете. Митичният материал определено притежава теологични обертонове — тавматургичното съдържание ви е известно. Но при легендите не можете да кажете кое е от Отсамното и кое — от Отвъдното. С други думи, адвокатски рай.

Сигурен съм и че „Спасете нашия басейн“ го бяха направили нарочно. Не за първи път напоследък имах чувството, че пътувам все по-дълбоко в подвижни пясъци.

Когато най-сетне се дотъркала края на работния ден, въздъхнах прочувствено: „Слава Богу!“ Духът ми значително се приповдигна, след като зарязах духовете, с които се борех на работа и се плъзнах към килима. Очаквах с нетърпение вечерята с Джуди, а останалата част от вечерта щеше да е още по-приятна.

На път за вкъщи някой се опита да ме убие.

---

[1] blank /англ./ — празно място, празно поле. — Б.пр. ↑

[2] Ши — свръхестествени същества от ирландския фолклор, прекрасни на вид. Могат да бъдат както добри, така и зли. — Б.пр. ↑

VII

Всичко вървеше нормално, докато не слязох от Второ шосе. Иначе трафикът беше по-малко натоварен от обичайния, макар че по магистрала „Свети Яков“ в часа пик по-малко натоварен от обичайния не е същото като „рехав“ — приблизително дори. И все пак бях доста добре настроен към света, докато пътувах на изток по Второ шосе към апартамента си.

На кръстовището на Второ и булевард „Енгълууд“ се наложи да изчакам — по „Енгълууд“ возеха малка църква с два тежкотоварни килима. Когато най-сетне движението се разчисти, се опитах бързо да прекося булеварда, но не можах, защото дребната бабичка с килимчето пред мен нямаше такива намерения. Кое то вероятно спаси живота ми, макар и през цялото време да изпращах по нея нечисти помисли.

Някакъв килим киби Cheshe на паркинга пред закусвалнята за пържени пилета от отсрещната страна на „Енгълууд“. Бях го забелязал и се зачудих за какво ли си мислят тия двамата върху него. Най-вероятно за нищо — заключих пренебрежително: ако имаха мозък, щяха да се възползват от дупката в трафика вследствие на пътуващата църква и сами да потеглят по Второ.

Щом ги подминах обаче, се размърдаха бързо-бързо. Всъщност твърде бързо — ако някъде наблизко се навърташе черно-бял килим, щяха да си отнесат глобата като нищо. Забелязах в огледалото за задно виждане, че май начинът, по който летя, също не им допада — издигнаха се над мен, за да ме изпреварят. С това щяха да отнесат и втора глоба от всеки жандарм, който ги види.

Помислих си дали да не изразя мнението си за летенето им с дъвен жест, символ на плодородието, но се отказах. Както вече споменах, в Хоторн не се шегуват — тук по пътищата на Града на ангелите са застрелвали хора, или пък на хората са им се случвали други неприятности. И затова сега, когато тия нахали полетяха над мен, се постарях да се престоря, че не съществуват.

Но в мига, в който застанаха над мен, единият се наведе над ръба на килима и пусна нещо върху моя. После офейкаха... а моят килим вече не искаше да лети.

Имах време колкото да ахна стреснато и да изговоря първите две думи от стиха „Слушай, Израиле...“^[1] преди килимът, превърнал се изведнъж в най-обикновено чердже, да се приземи с такъв трясък, че си прехапах езика, а синините по гърба ми минаха чак след две седмици. Ако не бях с предпазния колан и при удара килимът се беше навил около мен, или пък ако се движех с по-висока скорост, хич не ща и да си помисля какво щеше да ми се случи.

Но при сегашното положение не бях пострадал тежко, само дето ме беше обзело онова шантаво чувство след катастрофа: треперех, но възприемах и си спомнях почти съвсем ясно ставащото около мен. Горещ над мен продължаваха да прелитат килими. Хората върху тях, погълнати от своите си работи, хич не ги беше грижа за някакъв си там, чийто килим току-що го е предал.

Но защо ли килимът се беше повредил? Не го проумявах. Имаше ли случката нещо общо с нещото, което онази гад пусна върху него? Огледах се, мъчейки се да разбере какво е това нещо. Не виждах нищо по самия килим, в обраслата с буренак пръст току до ръба нещо мърдаше.

Наведох се по-ниско. Сякаш самата земя се гърчеше. За секунда-две не проумявах какво е това пред очите ми. После ме осени и във вените ми потече лед: мъничък земен елементал, който усърдно се закопаваше там, където му е мястото.

Огънят и водата са противоположните стихии, които най-често забелязваме, но земята и въздухът също са противоположности. Мат Арнолд приказваше за силфическо достойнство и силфическа дисциплина, но това, дето ония двамата бяха пуснали земен елементал върху килима ми си беше жив силфически тормоз.

Елементалът обаче вече се беше прибрал в истинския си дом. Пробвах заклинанието за потегляне. Килимът ми се издигна над земята съвсем плавно, сякаш никога нищо не му се беше случвало. Много внимателно, като постоянно се оглеждах и ми се искаше да имам очи и на тила, продължих към къщи.

Докато пътувах, през цялото време се опитвах да проумея някакси случилото се — също както теолозите се борят с волята

Господна. Дали бяха просто двама хулигани, излезли да си поиграят с който там изтегли късата клечка? Тъкмо заради тия случайни нападения улиците на Града на ангелите са си спечелили лоша слава, но този път много ми се искаше да вярвам, че е било точно това. Само дето не можах да повярвам.

Ония двамата с килима причакваха точно мен. Забелязах ги, че се реят на около метър от земята над паркинга, докато църквата бавно се влачеше по „Енгълууд“. Ако искаха да завият по Второ, имаха достатъчно време. Но те изчакваха.

Ала защо? Отново отговорът не изискваше кой знае какви усилия от моя страна: беше нещо, свързано със случая с бунището за токсична магия. Напрегнах се да си спомня как изглеждаха двамата хулигани. Успях да се сетя само, че са мургави и тъмнокоси. Можеше да са персийци или ацтеки. Също можеше и да са наемници — израилтяни, друзи, индианци от Конфедерацията или индийци, дори ханци или японци. Не бях ги разгледал добре, а ужасно много хора в Града на ангелите отговарят на описанието „мургави и тъмнокоси“.

Стигнах до това унило заключение горе-долу когато паркирах килимчето пред блока. Докато слизах от него, някакъв човек слезе от своето. Изглежда ме странно, когато се заизкачвахме по стълбите, но не си помислих нищо, освен дето се зачудих какво ли го е прихванало въпросния следобед.

После влязох в апартамента си. Джуди се беше свила на кравайче на канапето в предната стая и четеше книга за птицата Гаруда, която бях взел преди няколко дни и още не бях сколасал да прибера в библиотеката. Онова, което започна като усмивка по лицето ѝ, бързо се превърна в нещо друго, щом устата ѝ зяпна от изненада:

— Мили Боже, Дейвид, какво ти се е случило?

Много случки ми се бяха случили, но аз попитах глупаво:

— Какво да ми се е случило?

Тя скочи на крака, сграбчи ме за лакета и ме замъкна пред огледалото в банята, сякаш не заслужавах доверие, че сам бих могъл да извърша каквото и да било действие, изискващо рационална мисъл.

— Я се погледни! — изкомандва тя.

Извиних се наум на типа, който се облеци насреща ми на стълбите. Приличах на човек, страстно целунат от вампир: струйки кръв се стичаха от ъгълчетата на устата ми и капеха по ризата. Преди

отново да я облека, трябваше да посетя Карлота или някой друг собственик на вампстер. Дрехите ми бяха раздърпани, сякаш бяха преживели на гърба ми килимокатастрофа. Смешна работа — помислих си неясно.

— Какво е станало? — попита ме отново Джуди.

И аз ѝ разказах в подробности, доколкото си ги спомнях — някои неща сякаш се бяха изтрили от ума ми, докато други, случили се мигове по-късно, си спомнях невероятно отчетливо. Можех да опиша съвсем точно как е шавала и трепкала всяка бучица пръст, докато земният елементал си пробиваше път през тях след като се търкулна от килима ми. Започнах да ѝ го обяснявам, но изразът на лицето ѝ ми подсказа, че няма нужда да слуша това.

— Можело е да те убият — промълви тя, щом млъкнах.

— Това беше принципната идея — съгласих се аз. — Ако не бях сложил колана или дори ако скоростта ми беше по-висока, когато пуснаха върху мен елементала... — Не ми се мислеше за това, за приказки да не говорим. Пуснах студената вода и си наплисках лицето. После зарових глава в една хавлиена кърпа. Всичко това беше извинение няколко минути да не казвам и думица.

После се опитах да разкопчая ризата. И тогава открих колко силно ми треперят ръцете — направо се измъчих, докато накарам пръстите си да захващат малките гладки копченца. Джуди ме наблюдаваше, докато се преборих с първите две, а после сама се зае със задачата. Както с всичко друго, справи се бързо, сръчно и изкусно.

Пърхането на пръстите ѝ по гърдите ми ме възпламени така, сякаш тя се беше превърнала в сукуба. Чувал съм, че след като оцелееш в тежка битка, те удрял хормонът. Не знаех, не и от първа ръка — не се бях тупал с никого откакто завърших начално училище, за военни битки пък да не говорим. Но когато Джуди стигна до последното копче, повече не можех да чакам. Награбих я и я целунах... Не толкова всепоглъщащо, колкото имах намерение — още ме болеше езикът.

— Е... — каза тя, щом успя да си поеме дъх. Но преди да сколаса да каже още нещо, аз пак я целунах. — Е... — повтори тя след минута-две и този път успя да продължи: — Добре, че изпих чашата корени, когато дойдох тук, вместо да чакам до след вечеря.

Ама то това било много хубаво нещо: за около половин час забравих напълно случката на Второ шосе. Единственият проблем при любенето, с цел да забравиш грижите си е, че когато приключиш, те все още съществуват. По-късно, седнал на леглото, я предупредих:

— По-добре и ти внимавай, мила. И ти се замеси в този случай. Ако ме преследват — които и да са те — най-вероятно ще погнат и теб.

— Това са глу... — Но не бяха глупости и Джуди най-вероятно го разбра, защото млъкна и седна до мен. Когато кимна, цялата се полюшна много приятно, но гласът ѝ прозвуча изключително сериозно. — В какво сме се забъркали ние с тебе?

Сетих се за Чарли Кели и Хенри Легион.

— Не знам — отвърнах мрачно, — но възнамерявам да разбера.

Вечерята в китайското ресторантче беше хубава. Всъщност вероятно беше дори чудесна, но и двамата бяхме твърде разсеяни, за да ѝ се насладим подобаващо. Пък и, не че искам да бъда груб, но задните части ме боляха. А докато летяхме към ресторанта и обратно, постоянно се оглеждах през рамо и се чудех кой ли е зад гърба ми... и защо. Едва не изскочих от кожата си, когато някакъв килим профуча на една нишка разстояние от нас, но бяха просто двама тийнейджъри с повече тестостерон, отколкото мозък.

Когато се върнахме у нас — здрави, прави и преяли — Джуди сподели:

— Искам да те помоля за нещо.

Вероятно познавате и други хора като Джуди, които си имат Сериозен глас. В момента използваше него.

— Какво е то? — попитах.

— Преди да излезем, ти ме предупреди, че оттук нататък трябвало да внимавам — рече тя. — Е, ти също трябва да внимаваш. Искам да започнеш да действаш като в трилърите: тръгвай си от работа единия ден малко по-рано, следващия — малко по-късно. Не минавай всяка сутрин по Второ шосе, нито пък всяка вечер. Същото важи и за Уилшър на другия край на маршрута ти. Искам да кажа, не се дръж като лесна мишена.

Разсмях се и понечих да ѝ кажа, че всичко това е глупаво. Алане ми изглеждаше глупаво — не и след като онези двамата се опитаха да

ме пречукат.

— Добре — отвърнах аз и кимнах. — Ти също.

— Обещавам.

Зачудих се дали би било добре да не се виждаме известно време. Ако го беше предложила тя, гък нямаше да кажа. Но си го преглътнах. Вероятно бе егоистично от моя страна. Всъщност несъмнено беше — мъничко. Но ето я и главната причина да не го предложа: бях почти уверен, че е загазила твърде много, та така лесно да стане невидима.

— Ще останеш ли, или смяташ, че ще е по-безопасно да се прибереш? — попитах я.

— Имах намерение да остана — отвърна тя. — Бутнах в шкафа ти една смяна дрехи. — Тя съвсем видимо се замисли. — Ако се интересуват от мен, които и да са те, сигурно знаят къде живея. Могат да ме причакват и там, и тук. Ще остана. — Намръщи се. — Ох, как не ми харесва всичко това! Да ти се налага за всичко да мислиш: безопасно ли е? Рисковано ли е? Никак не ми харесва.

— Нито пък на мен — споделих. — Но се радвам, че ще останеш. Идеята да бъда тук самичък не ме въодушевява много. Сигурно всеки път, когато измечи котка или се разлае куче, щях да се будя. — Егоистично ли беше това? Ами най-вероятно да. Освен това си беше самата истина.

После направих и още нещо: отидох до коридорния шкаф, извадих поразяващия жезъл и го сложих под леглото, та да ми е подръка. Джуди ме наблюдаваше безмълвно, но кимна трезво, щом приключих.

Посред нощ се събудихме и много се стреснахме, когато силфидите в нечий килим се развряскаха, защото някой се бе опитал да проникне отвъд заклинанието против кражба — или пък те така си мислеха, или пък ей тъй за нищо. С въздушните духове никога не се знае. Нощните им писъци са звук, който честичко се чува из Града на ангелите и във всеки друг по-голям град — общо взето, точно когато най-не ти се иска. Най-сетне собственикът на килима слезе и ги накара да млъкнат, или пък крадецът отлетя с килима. Както и да е, отново настана тишина.

— Бога ми — възкликна Джуди.

— Или Онзи другият — съгласих се аз. И двамата се успокоихме и се опитахме да заспим наново. Отне ми доста време, а съдейки по

дишането на Джуди, и на нея ѝ беше проблем. Случилото се с мен беше изнервило и двама ни.

Хорологичният демон в будилника, който купих от битпазара, измяука да ни събуди малко след шест часа. Издаваше такъв отвратителен шум, че реших, че сиамците изнасят такива като него, за да не им се налага да ги слушат самите те. Но поне бе така любезен да не се хили, докато двамата с Джуди се събудим и разплетем. Първо се бяхме раздалечили, после се бяхме сбутали един в друг и накрая съвсем се бяхме уплели.

Душ, бръснене (за мен), обличане, закуска, кафе. Достатъчно често спяхме ту у нас, ту у тях и вече си имахме ритуал. Онова, което не влизаше в ритуала, беше, че докато придружавах Джуди до нейния килим, постоянно се оглеждах да не би някой да се спотайва наблизко и я сподирях с поглед, докато не се скри. После се върнах в гаража и огледах критично собствения си килим, преди да се кача на него и най-сетне да потегля за работа.

Стигнах там непокътнат, затворих вратата на кабинета ми и грабнах телефона. Първият човек, на когото се обадох, беше легат Кавагучи. Той ме изслуша, а после попита:

— Къде се случи това? На Второ шосе след „Енгълуд“ ли казахте?

— Точно така.

— Това място за съжаление е извън юрисдикцията на Жандармерийската служба на Града на ангелите, инспектор Фишър. Предлагам ви да се свържете с жандармите в Хоторн и да им докладвате.

Така и направих. Чувствах се като глупак. Хората все казват Градът на ангелите или ГА, но в състава на метрополията влизат и много други общини — някои големи като Лонг Бийч, други — микроскопични, ала до една вкопчили се в своята автономия. Жандармите в Хоторн приеха съобщението ми и обещаха, че щели били да се погрижат. Ала не вярвах особено на обещанието им. За разлика от Кавагучи те нямаха представа в какво съм се забъркал. Декурионът насреща ме попита дали с управлението си не съм ядосал двамата мъже, които са пуснали елементала върху килима ми. Искаше да запази нещата по-простички.

Когато най-сетне приключих разговора с тях, се обадох на Чарли Кели в РСвК. Чух как духчето на другия край изкряска. Звучеше много отдалеч. Знам, ще ми кажете, че това са глупости — благодарение на етера няма две точки, които да са по-далече една от друга от други две точки. Не ми пука — аз ви казвам какво чух.

— Чарлз Кели, Агенция за природно усъвършенстване.

Колко време се разтакава, докато вдигне проклетия си телефон, помислих си.

— Добро утро, Чарли. — В столицата все още беше утро, до пладне оставаше цял половин час. — Дейвид Фишър ти се обажда от Града на ангелите, Чарли, снощи двама мъже се опитаха да ме убият. Доколкото схващам, единствената причина някой да иска това е случаят с бунището за токсична магия, по който работя — твоят случай. Не смяташ ли, че е време да ми кажеш божията истина, Чарли?

— Дейвид, аз... — Отсреща последва дълго, дълго мълчание, а после пак мълчание. Макар и възпроизведен от две телефонни духчета подред, познах звука: слушалка, която внимателно поставят обратно върху вилката. Чарли ми беше затворил.

Не можах да повярвам — не, не исках да повярвам — какво означава това. Може би, рекох си, някой големец е влязъл при Чарли и той ще ми се обади по-късно. В столицата гъмжеше от големци и още повече — от хора, мислещи се за такива. Поиграх си с пергамента на бюрото ми петнайсетина минути и пак набрах номера.

Телефонът вряска още по-дълго отпреди. Най-сетне ми вдигнаха:

— Агенция за природно усъвършенстване, тук Мелъди Трюдо. — Да, гласът си беше женски, не хрипкавите тонове, по които можеше да познаеш Чарли въпреки телефонните духчета.

— Уважаема госпожо Трюдо, обажда се Дейвид Фишър от канцеларията на АПУ в Града на ангелите. Търся Чарли Кели. Разговарях по телефона с него преди малко, но връзката прекъсна. — Това беше повече, отколкото да го удостоя със съмнение, но реших все пак да пробвам.

Онова, което ми се искаше да му предам в момента, не беше за телефон.

— Не, няма нищо — казах. — Благодаря ви, че попитахте. — И затворих.

После просто съзерцавах телефона около пет минути. Толкова време ми трябваше да осъзная станалото. Доколкото схващах, Чарли току-що ми даде да разбере, че не му пука дали ще живея или ще умра. Знаех, че Конфедерацията е само приблизително феодална, откакто сме се отделили от Англия, но все си мислех, че началниците дължат на подчинените си нещичко по линия на лоялността, особено когато, първо на първо, тъкмо те са накиснали въпросните подчинени в кашата. Е хайде де, наречете ме наивник.

Тръгнах да си изплача мъките на Беа, но на две крачки от вратата се спрях. Какво щях да й кажа? „Съжалявам, шефе, но може ли утре да не дойда, защото някой може и да ме е убил междувременно?“ Не вършеше работа — а какъв смисъл имаше да й се оплаквам от Чарли Кели? Тя не можеше да направи нищо — Чарли се падаше началство и на нея. Естествено, ще реши, че той е долен подлец, но и аз вече бях стигнал до същото заключение.

Стоях така между бюрото и вратата и с всяка секунда се вбесявах още повече. После се фръцнах и се затътрих обратно до стола. Щом Чарли не ще да ме слуша, Хенри Легион ще ме изслуша.

Изглежда логично, нали? Да се свържа с призрака от ЦР се оказа не толкова лесно, колкото си мислех. Централното разузнаване не фигурираше в столичния телефонен указател очевидно по предложение, че щом знаеш как да се свържеш, изобщо няма нужда да разговаряш с тях.

След като се чесах по главата минута-две, се обадох на Сол Клайн. Той работи в Конфедералното бюро за разследване — службата им е два етажа по-нагоре. Бяхме се засичали в асансьора и в кафенето. Човекът си е свестен. Щом вдигна телефона, попитах:

— Сол, как си? Дейв Фишър ти се обажда, долу от АПУ. Може ли да ти отнема минутка?

— Разбира се, Дейв — отвърна той. — Какво има?

— Нали ги знаеш онези малки музикални елфчета, дето ги внасят от Алемания?

— Минизингерите ли? Естествено. Та, какво за тях?

— Чух дето някои хора били загрижени, че докато са тук, те не учат нови песни, но можело да се занимават със събиране на друга информация, която би могла да е от полза на алеманското разузнаване. — Доколкото знаех, това изобщо не беше вярно. Минизингерите не са

привидения — просто ги слагаш на минисцената и ги пускаш да се вихрят. Много кръчми ги използват за музика за фон и тям подобни. Но в лудостта ми си имаше метод. Върхът на находчивостта, додадох: — Дали КБР не се занимава с това, Сол?

— Разузнаване чрез чужди Сили? Не, ние там не пипаме, Дейв. Трябва да се обадиш на Централното разузнаване в столицата — отвърна той.

— Благодаря ти. Случайно да им имаш номера?

— Естествено, ето ти го — отвърна той и ми го даде. Записах го, благодарих му пак и позвъних. Понякога индиректният подход е най-добър.

След като най-сетне попаднах на истинско живо човешко същество (или поне така предполагах — с ЦР никога не се знае) ме свързаха с Хенри Легион по-бързо от всякога преди.

— Добър ви ден, инспектор Фишър — поздравя призракът агент. Телефонният му глас приличаше повече на истинския му такъв, отколкото на който и да било човек от плът и кръв. Зачудих се дали не е защото и той, също като телефонните духчета, е създаване от Отвъдното и затова те могат да долавят по-добре същността на гласа му. Докато се чудех, агентът продължи: — Мислех си, че може пак да се обадите, но не чак толкова скоро. Какъв е поводът?

— Снощи някой се опита да ме убие — избълвах аз. — Единствената причина, за която се сещам, някой да иска да ме убие, е случаят с буницето за токсична магия. Искам да се добера до дъното на проблема, и вие сте единственият ми канал сега.

Няма да отричаме, че на Хенри Легион умът му сечеше. При последната дума той скочи като ликантроп на пържола.

— Сега? — възкликна той. — Значи преди сте имали друг източник на недостъпна за вас информация?

— „Недостъпна“ е точната дума. — Знам, че говорех огорчено. Мислех Чарли Кели за приятел... О, не близък приятел, но човек, който не би ме разочаровал, когато стане напечено. Ала той ми беше показал колко чини тази ми мисъл. Е, моята лоялност към него приключваше дотам, додето имаше вероятност тъкмо тя да ме убие. — Питайте ме как така съм надушил опасността от Трета магическа война?

— Да? — отвъд пет хиляди мили виждах как ектоплазмените му уши се наострят.

— Почакайте минутка — отвърнах. — Преди да ви кажа, искам да ми обещаете, че ще ми обясните какво става. Всеки разправя, че колкото повече знам, толкова по-опасно ще е за мен. За по-опасно нещо от убийство не мога да се сетя.

— Аз мога — рече Хенри Легион. Сигурно наистина можеше, но нищо чудно и просто да се опитваше да ме сплаши. Но мен фантоми вече не можеха да ме уплашат — затова не отговорих. След няколко безмълвни мига призракът смени курса:

— Защо да вярвате на обещанията ми? Аз съм в Отвъдното и нямам душа, в която да се закълна.

— Закълнете се в гордостта си от своя ум, и аз ще ви повярвам — рекох.

Нова телефонна пауза. Щом тя приключи, Легион рече:

— Не сте най-тъпоумният смъртен, с когото съм си имал работа. Е, нека да е вашата. Кълна се в гордостта си от своя ум, инспектор Фишър, ще ви кажа каквото знам в замяна на вашата информация — при условие че тайната няма да излиза от вас.

— Уф — изпъшках. Не можех да се сетя за по-добре разчетено условие, което да накара Джуди да поиска да ми извие врата. — Моята годеница също е замесена в случая още от самото начало. Тя знае за заплахата от Трета магическа война. Не мога да ви обещаая, че няма да кажа на нея. Но тя не е от бърборковците.

Продължителна въздишка се откъсна от Хенри Легион.

— Сексуалност! — тросна се той, сякаш произнасяше ругатня. — Много добре, инспектор Фишър, съгласен съм с предложената от вас поправка при условие че тя е съгласна да не казва на никого. А сега говорете и нищо не премълчавайте.

И аз заговорих. Разказах му за Чарли Кели и за птицата, която той все се стесняваше да каже коя е. Казах му и за това, какво каза Чарли за риска от война, както и как ми затвори и се чупи от службата.

— Аха, господин Кели — рече призракът. — Ситуацията започва да се прояснява.

— Макар и с нисък ранг (Чарли беше няколко нива над мен, но карай да върви), вашият господин Кели има силни политически връзки — обясни Хенри Легион. — Той е близък приятел и... как да кажа,

нещо като „чирак“... на един заместник-министър от Кабинета, чието име предпочитам да премълча, но който според мен е източникът на неговата, хм, щекотлива информация. Това трябва да се поправи, и ще бъде поправено, уверявам ви.

Не ми пукаше от начина, по който беше произнесъл „поправено“. Зачудих се дали на анонимния заместник-министър от Кабинета няма да вдъхнат страх от гнева на Бога... или ще се наложи да пострада при, както му викат, нещастен случай. Но за мен въпросът бе страничен.

— Казах ви каквото знам — рекох. — А сега е ваш ред да изпълните уговорката.

И в този миг, вече твърде късно, се зачудих как ли щях да го накарам да я спази, ако не иска. Но той рече:

— Може би е по-добре да продължим този разговор на четири очи, а не по етера. Вие сте на седмия етаж на Конфедералната сграда „Уестууд“, нали?

— Точно така — потвърдих.

— Тогава затворете. След малко съм при вас.

Послушно затворих. И разбира се, след няколко секунди Хенри Легион се материализира в кабинета ми — или по-скоро горната му половина се материализира. Подът го прерязваше там, където би бил пътят му, ако призраците имаха пъпове. Звукоизолацията в Конфедералната сграда си я бива, но чух как жената в кабинета под моя изпищя стреснато и предположих, че краката на Хенри са щръкнали изведнъж от тавана ѝ.

Призракът се огледа надолу. Доби смътно недоволен вид, а после рече:

— Близо метър грешка при пътуване през цялата страна не е лошо. Не е като да бях материален. — Звучеше като някой, който се опитва да убеди себе си и не успява особено. Той се измъкна от пода и ектоплазмените му крила се отпуснаха върху килима.

Добре, че не е материален, помислих си. Два различни къса материя не могат да заемат едновременно едно и също място. Най-вероятният резултат би бил голям взрив.

След като най-сетне се намери целият в стаята, достойнството му скоростно се завърна. Той се настани в едно кресло, кимна ми и рече:

— Кълна се в гордостта си от собствения си ум, Дейвид Фишър, че ще ви кажа, каквото знам. Питайте.

Умът му продължаваше да сече, забелязах — ако не зададох правилните въпроси, нямаше да разбера онова, което исках да знам. Е, първо най-важното:

— Кой се опитва да ме убие?

Неопределените черти на Хенри Легион съвсем определено се намръщиха.

— Без да получа още информация не мога да ви дам отговор с повече сигурност от вашата собствена. Разбирам, че за вас това е от съществено значение, но вярвам, че и вие ще разберете — за мен то не е първостепенна грижа.

— Да — признах неохотно. Разбрах го, но това не значеше, че ми харесва. Пробвах нещо друго:

— Ако избухне, да не дава Господ, Трета магическа война, кой ще участва в нея? А ние на чия страна ще бъдем?

— Наистина, да не дава Господ — рече призракт. — Що се отнася до това кой ще нанесе първия удар в евентуална война, отново не мога да кажа със сигурност. Мястото на Конфедерацията ще зависи от действията на другите воюващи. Както може би знаете, някои от нашите съюзни системи се припокриват с други.

— Точно така, знам го. — Започвах да се ядосвам. — Знам също и че аз ви дадох конкретни отговори, а вие ми увъртате. Според мен така не е справедливо. — За съжаление не знаех какво мога да предприема. Ако на Хенри Легион не му се отговаряше на въпроси, той можеше просто да изчезне и оттам нататък да игнорира телефонните ми обаждания.

Но той не изчезна. Вдигна във въздуха прозрачна, ала успокоителна длан. Ала преди да е казал каквото и да било, Роуз почука на вратата, отвори я и пъкна нос в кабинета ми.

— Съжалявам, Дейв — рече тя припряно. — Не знаех, че не си сам. — После огледа хубавичко Хенри Легион. Щом разбра какъв е, очите ѝ се облециха. Но затвори вратата и си отиде. Роуз е чудесна секретарка.

— Та казвахте, че... — подсказах на призрака.

— Казвах — съгласи се Хенри Легион. — Извинявам се, че отговарям уклончиво, но проблемът е толкова сложен, че малцина смъртни, дори и най-високопоставените, биха го разбрали напълно. Смутът, белязал този век — който може би предшества Третата

магическа война — има корени, датиращи отпреди стотици години. Той е резултат от фундаментална промяна в съотношението на Силите, получила се заедно със и вследствие на европейската експанзия, започнала преди половин хилядолетие.

— Схващам мисълта ви — рекох. — Спомнете си къде се намирате — това тук е АПУ. Едната от задачите, по които работя и която няма нищо общо със случая с буницето за токсична магия, е дали през последните няколко години Чумашките индиански сили не са отмрели.

— Това е банален пример за феномена, за който говоря — рече призракът. — Едни Сили са намалели и изместени, а други — раздули се до мащаб, невиждан от намаляването и почти пълното отмиране на гръко-римските езически божества и възхода на християнството насам. Това е повлияло не само на Европа, Северна Африка и Западна Азия — процесът тече в световен мащаб. За да ви дам някаква представа за какво говоря, замислете се върху това, че Саргатанас и Небирос — единият генерал-майор, а другият — фелдмаршал и генерален инспектор на юдео-християнската Низходяща йерархия, от няколко века насам са се заселили тук, в двете Америки.^[2]

— Съгласен съм, че те са по-проклетни от Хуитцилопочтли, но по-гадни ли са? — попитах. Ацтекският бог на войната не е зъл сам по себе си като принцовете демони, но неговата храна е кръвта. Стомахът ми се сви, щом се сетих за одраната човешка кожа в отварата, която Куаутемок Ернандес беше продал на Лупе Кордеро.

Но Хенри Легион рече:

— Не е там въпросът. Работата е в това, че Хуитцилопочтли е бил изместен и естествено, се чувства засегнат. Същото важи и за туземните Сили на двете Америки, Полинезия, Австралия. Мюсюлманската експанзия към Южните острови е орязала територията на Индуистките сили, все още разполагащи със своята огромната индийска база, от която да се захранват. От друга страна, териториите, завладени от Украйна и Испайния, са се врязали в сферата, където свободна бродят джинове, зухове трупоядци и други Мюсюлмански сили. А ужасът, в който се бе превърнала Алемания преди две поколения, показва, че християнският свят също не е имунизиран срещу теологично бедствие.

— Тоест, вие ми казвате, че целият свят върви към пъкъла — казах бавно. Чудех се дали преувеличавам заради ефектния изказ или говоря съвършено буквално.

— Според прогнозите на Централното разузнаване вероятността за подобен изход през следващото десетилетие е по-малко от десет процента — обясни Хенри Легион с нечовешки спокоен глас. — Преди година обаче същата тази вероятност се оценяваше на по-малко от три процента. Независимо дали е изцяло юдео-християнска или не, инспектор Фишър, под подредената повърхност на нашето съществуване се мъти беда.

Вратата ми бе стояла затворена цял предобед и затова в кабинета ми беше топло и доста задушно. Но въпреки това потръпнах.

— Добре — рекох. — В беда сме. Какво общо има тя с Девънширското бунище за токсична магия?

— Що се отнася до точността на отговора, мога само да предполагам — отвърна ми Хенри Легион. — Но замислете се върху следното: магичните остатъци, съхранявани на това място, са най-злотворните и най-мощните, изнамерени до днес. Ако изтичат в околната среда, те привличат внимание към сметището. Най-вероятно това внимание би било изключително нежелано, ако на Девънширското сметище се изхвърля нещо недокументирано, ала смъртоносно.

Изведнъж си спомних Нищото, което видях, докато вървях по пътеката от входа към офиса на Тони Судакис. Така и не успях да попитам Тони какво е то. Във вторник също не му се бях обадил — прекалено много неща се случваха едновременно.

— Имате ли още въпроси? — попита Хенри Легион.

— Да, имам — отвърнах. — Добре, не знаете със сигурност кои Сили или човеци могат да подпалят Третата магическа война. Но няма как да не подозирате някого. Нали затова служи Централното разузнаване — за да подозира?

— Всъщност да. Заподозрени, казвате? По реда на вероятността те са Персия, Ацтекия, Украйна и Индия.

Това не ми помогна особено. Някакъв вид персийска връзка ми се струваше най-вероятната причина и за неприятностите около Девънширското сметище, поне съдейки по случилото се с Еразъм. Но не можех да изключа и ацтеките — не и с развихрилия се напоследък

хуитцилопочтлизъм и нишката, отвела ме до горкичкия Хесус Кордеро, дете си нямаше душа.

Ако става въпрос, не можех да изключа и Силите на Индия — което означаваше, че „Локи“ и останалите аеропространствени фирми продължават да са сред заподозрените. Освен с онази крава, бяха измъчвали Еразъм и с магически змии, на които Птицата Гаруда е голям враг.

Усложнения, усложнения... Спомних си другата видяна от мен змия, онази в Райската градина във виртуозната реалност, на която не ѝ се налагаше да пълзи по корем. Ако първообразът на тази змия се беше държал по-възпитано, днес светът щеше да е много по-спокойно място.

— Значи всъщност ми казвате, че не знаете кой се опитва да ме убие или кой иска да започне войната, но искате да ви помогна да го научите? — заключих.

— По същество, да — потвърди Хенри Легион. — Да ви запазим жив по време на разследването също би било желателно.

— За мен дори още повече, отколкото за вас — уверих го. Ситуацията ми напомни за една стара гатанка: как ще познаеш дали наоколо има самодиви? Отговорът е — само като подивееш. Тази гатанка никога не ми се е струвала особено смешна. Сега ми звучеше даже още по-малко смешно, когато трябваше да разбере кой се опитва да ме убие по това какво ще стане, ако успее.

Някой почука на вратата, после я отвори. Пак Роуз. Тя каза тихо:

— Когато видях, че имаш важен гост, Дейвид, накарах моето телефонно духче да следи и твоя телефон. Имаш съобщение. — Тя кимна на Хенри Легион така учтиво, сякаш не виждаше през него, и пак излезе навън.

— Ние в Централното разузнаване — рече призрактът, — както и много други чужди еквивалентни служби, уверявам ви, общо взето никак не се радваме, когато аматьор като вас се набути между шамарите, така да се каже. Не само поради опасността, на която сте изложен, но и заради вашата непредвидимост, която може да стане причина за други неочаквани постъпки при такова стечение на обстоятелствата, когато непредвидените действия притежават потенциала да предизвикат нещо, което от практическа гледна точка би представлявало Армагедон.

Ако Хенри Легион бе човешко същество, надали би могъл да изговори всичкото това на един дъх. Всъщност Чарли Кели по същество ми беше казал същото. Само дето Чарли Кели ме издъни, а призракът от ЦР все още беше на моя страна... надявам се.

— Какво предлагате да правим сега? — попитах.

— Живейте си живота и си работете нормално — отвърна той. — Ако съдбата е благосклонна — един винаги интересен въпрос — сигурно ще можете да се измъкнете от центъра на вниманието, в който се намирате сега.

— Ами ако не е? — попитах.

Човешко същество, дори такова, което работи в Централното разузнаване, вероятно би ми дало някакъв утешителен отговор. Но не и Хенри Легион.

— Ако съдбата не е благосклонна, инспектор Фишър, вас ще ви убият. Ако е крайно неблагосклонна, и светът ще си отиде заедно с вас. Както вече казах, балансът на Силите отдавна е нарушен. Мегасаламандрите може да излязат най-малката ни грижа.

Чак толкова голям песимизъм направо ме потресе.

— Но един мегасаламандър може да изпепели цял град... — почувствах се абсурдно на секундата, щом думите изскочиха от устата ми. Аз какво, хвалех се с унищожителната сила на най-мощните ни оръжия или се оплаквах, че не са достатъчно унищожителни?

— Да, инспекторе, но макар и мегасаламандрите да са творения на Отвъдното, тяхната разрушителна мощ се ограничава до материята — неумолимо заяви Хенри Легион. — И още нещо, те не се изстрелват сами, а отиват, когато и където им заповядат контролиращите ги магове. Ако Силите искат сами да възстановят съотношението...

И в този миг той се дематериализира и ме остави сам в празния кабинет, изпълнен вътрешно с леден ужас. Това е проблемът, като спориш с призрак — стига да поиска, последната дума е негова. Този път обаче според мен и да бе останал, пак щеше да е негова.

Замислих се върху казаното от него. Да предположим, че всички Сили, наблюдавали как техните царства се свиват през последните петстотин години, се обединят и нападнат Силите, които са ги прогонили. Човек, полудял за отмъщение, би отмъстил, без значение какво ще струва то на него и на обичните му. Ако и Силите се държаха

по същия начин, небесата да са на помощ на хората по голяма част от земното кълбо... само дете по-скоро на земята щеше да настане ад.

Нищо чудно, че Хенри Легион не го беше чак толкоз грижа дали лично аз ще оживея или ще умра. В известен смисъл това вече и на мен не ми се виждаше чак толкова важно. Но само в известен смисъл.

Вторачих се в бюрото в опит да се откъсна от размислите за Армагедон и да почна да си върша работата. Погледът ми попадна върху бележката, донесена ми от Роуз. Видях, че съобщението е от легат Кавагучи. Ето ви текста от край до край: „Перото е от екземпляр на PHAROMACHRUS MOSINNO“. Просто така. Роуз бе написала официалното име с главни букви, та да не го прочета погрешно. Без съмнение бе накарала Кавагучи да й го продиктува буква по буква, за да не го обърка и тя. Роуз е кралицата на секретарките.

Имаше само един проблем: няхах ни най-малко понятие какво е това нещо Pharomachus Mosinno. Потърсих Кавагучи, но него го нямаше. Беше излязъл на терен — току-що се беше случило нещо ужасно и отвратително. Центурионът, който прие обаждането ми, звучеше толкова измъчено, че не посмях да го питам дали знае що за птица има предвид Кавагучи.

Отидох и проверих в нашата справочна библиотека — не всички неща, свързани с околната среда, засягат и Отвъдното. Имахме книги за птиците, обитаващи Баронството на ангелите. Pharomachus Mosinno не бе сред тях. И това беше все някаква информация, но твърде недостатъчна. Отбелязах си наум да попитам Кавагучи следващия път, като говоря с него, и пак се залових за работа.

Добро правило, което съм си създал и което не спазвам достатъчно, е: „Когато се съмняваш, направи си списък“. Записването те принуждава да се замислиш кое е важно за теб. Върши такава страхотна работа, че е направо магия. Подозирам, че и първото записване си е било магия — магия против забравянето. То все още изпълнява същата роля, стига да му дадете и най-малък шанс.

И така, записах. След като приключих, началото на списъка изглеждаше така:

Да проверя около Девънширското бунище.

„Прецизните длета на Бахтияр“.

Чумашките сили.

Вносът на лепрекони.

„Шоколадовата невестулка“.

Всичко останало след точка пета можеше и да почака, според мен. Долната част на списъка съдържаще задачи от ден за ден, при които всъщност нямаше значение дали денят е днес, утре или следващия вторник. Някои от останалите точки, като например причината Хесус Кордеро да се роди апсихичен, бяха важни сами по себе си, но освен това бяха свързани и с най-важните приоритети.

Освен това забелязах, че всъщност началото не се състои от пет точки, а от две. Заплануваните посещения на „Прецизните длета на Бахтияр“ и „Шоколадовата невестулка“ произтичаха от опитите да стигна до дъното на историята с Девънширското бунище. А, разбира се, проучването на Чумашките сили и онова за лепреконите бяха почти кръвосмесително преплетени.

Въоръжен със списъка, отидох при Беа. Искях тя да го одобри, та да продължа нататък с чиста съвест и без да ми се налага да се тревожа, че неочаквано ще почне да мята по мен гръм и мълнии. Роуз ми махна да вляза в светилището ѝ. Чудно как, но Беа нито говореше по телефона, нито при нея имаше някой.

— Добро утро, Дейвид — рече тя. Едната ѝ вежда се вдигна. — Чувам, че си си прекарал известно време във височайша компания. Много съм впечатлена.

Не се изненадах, че Роуз ѝ е казала. От една секретарка се изисква да информира началник-отдела какво правят хората. А освен това дори и кралицата на секретарките има право да поклоукарства.

Но щом Беа знаеше за Хенри, то аз можех да се възползвам от това, макар и да ми се искаше никога да не бях срещал агента призрак.

— Случаят с Девънширското бунище май че се превръща във въпрос на националната сигурност — обясних. — Ето защо съм го сложил на първо място в списъка със задачите си. — Подадох ѝ пергамента.

Тя го погледна, после мен и бавно въртна глава насам-натам няколко пъти. После заяви с онзи неин църковно хоров глас:

— Дейвид, защо ли имам усещането, че основната причина да ми показваш този списък е да получиш предварителното ми одобрение за онова, което и без това смяташ да правиш?

При някои шефове най-върви подхода „опулена невинност“: Кой, аз? Понятие си нямам за какво говориш! Пробвайте го при Беа, и тя ще

ви фрасне с линията по кокалчетата — може би метафорично, а може би не.

— Права си — признах. — Но според мен тези неща наистина трябва да се свършат. Ще се оправя, доколкото мога, с останалото, но няма да се впрягам дали ще изостана, докато разнищвам големите неща. — Ако се беше наложило, щях да ѝ кажа и за Чарли Кели. Това би ѝ доказало, че не се вживявам прекалено в случая с буницето.

Но тя ме погледна пак и кимна също толкова бавно, колкото беше поклатила глава преди.

— Дейвид, за да си добър директор, трябва да позволяваш на хората си да мислят със собствените си глави и да работят по своите проекти. Смятам сега така да постъпя с теб. Но освен това, да си добър директор означава и да дадеш на хората да разберат, че няма да позволиш да ти се качват на главата.

— Разбирам — казах. И наистина го разбирах: ако тези случаи се окажеха без значение или пък ако бяха важни и ги оплесках, тя щеше да ме накълца на парченца. Строго, но справедливо. Беа е добър директор, макар и да мразя събранията на колектива.

— Добре, Дейвид — въздъхна тя едва-едва. — Благодаря ти.

На излизане от кабинета на Беа Роуз ме погледна любопитно. Вдигнах палец, после го поразклатих, за да покажа, че не съм убеден, че всичко ще литне с ангелски крила. Тя тихичко изръкопляска, за да ми честити.

— О, Дейвид, каква е тази птица, за която те търсеше жандармерийският легат? — попита тя.

— Всъщност и аз самият още не знам — отвърнах. — Ходих до справочния център да проверя, но там не я намерих. Което означава, че не е местна, каквото и да представлява. Днес следобед ще звънна на Кавагучи и ще разбере. Щом науча, веднага ще ти кажа. — Един от начините да накарате една секретарка да се почувства щастлива е да не криете нищо от нея.

Върнах се в своя кабинет, прерових бележките си, намерих телефонния номер на „Прецизните длета на Бахтияр“ и се обадох. Както ми беше тръгнало напоследък, струваше ми се, че в момента, в който се свързах, най-вероятно гръм ще поразии Конфедералната сграда.

И без малко да позная. Телефонът отсреща едва бе започнал да врещи, когато малко земетресение разтреса сградата. Седях, чаках и се чудех, както винаги човек се чуди дали малкият трус ще премине в голям. Не премина — след няколко секунди боботенето спря. Заедно с още (сигурен бях) няколко милиона души прошепнах кратка благодарствена молитва.

Със секретарката на „Прецизните длета на Бахтияр“ си поприказвахме на тема „Усетихте ли го?“ — „Но разбира се!“, а после потвърдих срещата и затворих. И веднага пак вдигнах телефона — тази сутрин го използвах, както обикновено го използва Беа — за да чуя Тони Судакис.

— Здравсти, Дейв — рече той. — Чудех се кога ли пак ще се обадиш. Помислих си дали моята папка те е затиснала ли, що ли. —

Той се засмя, за да ми покаже, че не бива да вземам думите му насериозно.

И аз се разсмях, за да му покажа, че не съм ги взел.

— Де ти такъв късмет — отвърнах. — Обаждам ти се само да ти кажа, че ще правим проверка за магическо обеззаразяване на територията около вашата служба веднага щом сглобим апарата.

— Оценявам любезността ви, че ми се обадохте, инспекторе — рече той бавно. Вече не бях Дейв. — Но трябва да ви уведомя, че ние продължаваме да отричаме наличието на заразяване. Ще имате нужда от съдебна заповед, за да проведете подобна акция, а ние ще я оспорваме.

— Знам — отвърнах. — Когато вашите юриконсулти ви попитат, кажете им, че случаят е под юрисдикцията на съдия Рухолла (продиктувах му го буква по буква), тъй като той издаде първоначалната заповед за обиск. — Ако АПУ не получише и сега заповед от Максимум Рухолла, май беше време да скатаем палатките и да потеглим навътре в пустинята.

— Съдия Рухолла — повтори Судакис. — Ще предам. Довиждане. — Според мен той не знаеше кой е Рухолла. Но адвокатите на консорциума щяха да знаят.

Местих пергаменти от една на друга купчина върху бюрото ми, потърсих пак легат Кавагучи, но той все още беше на местопрестъплението, а после изядох в закусвалнята един гумиран

хамбургер. Прокарах го с чаша гореща черна кал, слязох на паркинга и отново потеглих към Долината на Свети Фердинанд.

Обикновено не ходя там по десет пъти в годината. Напоследък го правех толкова често, че започвах да запомням отбивките. Слязох на Уайт Оук и полетях на север към „Прецизните длета на Бахтияр“. По пътя минах покрай една църква, посветена на Свети Андрей. Всъщност, на Сан Андреас, защото кварталът беше ацтекски. Отпред се точеше опашка от богомолци. Зачудих се защо — празникът на Свети Андрей е чак през ноември.

После се сетих за сутрешното земетресение. Без съмнение те молеха светеца да ги закриля от по-тежки злини. Молитвите им ехтяха — толкова силни и искрени, че ме убедиха, че ако наистина последва и второ земетресение, виновен ще е Сан Андреас и никой друг.

Влетях на паркинга зад „Прецизните длета на Бахтияр“ малко по-раничко. Сградата, в която се помещаваше фирмата, беше четири пъти по-голяма от префърцунената постройка на „Бавен Джин Физ“ на булевард „Венчър“, ала наемът ѝ сигурно беше четворно по-нисък. Притежаваше достойнството на абсолютната простота — поредната индустриална сграда в индустриален квартал.

И служителката на рецепцията, която ме посрещна, беше горедолу четворно по-малко декоративна от тази в „Бавен Джин Физ“. Но се държа достатъчно дружелюбно, та даже и повече от дружелюбно.

— О, значи вие сте инспектор Фишър — възкликна тя, щом ѝ показах сиглата си на АПУ. — И за вас ли земята се разтресе? — и се изкикоти.

Не знаех как да го приема. Ако не бях ангажиран, можеше и да се заинтересувам. Но в сегашното положение според мен най-доброто беше да се правя, че не забелязвам. Така и направих.

— Господин Бахтияр свободен ли е да ме приеме? — попитах.

— Изчакайте само минутка да проверя. — Тя вдигна телефонната слушалка. „Прецизните длета на Бахтияр“ не се намираще в района с високите наеми, но и тук използваша всички най-нови магологични постижения. Заглушаващото заклинание на телефона беше толкова добро, че и думица не чух от онова, което каза, докато не затвори.

— Казва, че може да ви отдели най-много четирийсет и пет минути. Достатъчни ли са ви?

— Благодаря. Предостатъчни, госпожо Мендоса — отговорих. Бях прочел табелката с името на бюрото ѝ — Синтия Мендоса.

— Наричайте ме Синди — предложи тя. — Всички така ми викат. Хайде, елате с мен. Трябва аз да ви заведа в задната част на сградата заради охранителната система.

Последвах я по коридора. Входът на Бахтияр не беше херметически запечатан — както казах, само действително големите фирми и правителствата могат да си позволят подобна охрана. Но вратата наистина беше с алармена система — ако някой неоторизиран докоснеше дръжката, тя щеше да се развреци, все едно я колят.

Синди Мендоса хвана дръжката и задекламира тихо от Книга „Притчи Соломонови“: „Възгласява в портите, при входа на града, при входа на вратите“^[3], а после от „Песен на песните“: „Аз станах да отворя на възлюбения си... Отворих на възлюбения си“^[4]. Дръжката се завъртя в ръката ѝ. Тя ми махна да мина пред нея, после измърмори нещо на вратата, за да я умилостиви, че ме е пуснала.

— Знаете ли — подхвърли тя, докато ме водеше през цеховете за длета към кабинета на Бахтияр, — че същото това заклинание, което убеждава охраняваната врата да се отвори мирно, понякога се използва и като заклинание за съблазняване?

— Така ли? — попитах, макар и да не се изненадах. Нищо друго в юдео-християнската традиция не смесва чувствеността и мистичната сила така, както „Песен на песните“.

Тя кимна.

— Но вече не го пробват много често — действа само на девственици. — Последва нов кикот.

И знаме да беше развяла, пак нямаше да показва толкова очевидно, че се интересува от мен. За един мъж това винаги е ласкателно, но аз не изпитвах ответен интерес. Затова попитах пак:

— Така ли?

Тази фраза е една от малкото, които можеш спокойно използваш при всяка ситуация, защото нищичко не означава.

— Е, пристигнахме — рече Синди и спря пред една врата, на която с черни, позлатени по ръба букви беше изписано: ИСХАК БАХТИЯР, МАРКГРАФ. Тя почука на вратата — която сигурно нямаше аларма, защото не изпищя — и се запъти обратно към собственото си бюро. Боя се, че на тръгване ме изгледа мръсно.

Исхак Бахтияр отвори и ме покани с жест да вляза. Не приличаше на корпоративен маркграф — изглеждаше и се обличаше като пътуващ магьосник-бачкатор. Според стереотипа персийците биват два вида: дребни и закръглени, и дългнести и хърбави. Рамзан Дурани от „Бавен Джин Физ“ спадаше към първия вид. Бахтияр бе образец на втория. Всичко у него беше вертикални линии: кльоцави ръце и крака, големият му, не съвсем прав нос и бръчките от двете му страни, брадата, която носеше къса на бузите и дълга по средата, така че лицето му изглеждаше дори още по-дългнесто, отколкото беше.

Също като Рамзан Дурани и той беше облечен с бяла лабораторна престилка. Но за разлика от него тя не му стоеше като дрехата, която слага, за да впечатлява посетителите. Не че беше точно дрипава, но явно препирана доста пъти, по нея все още имаше бледи петна, напомнящи на стара кръв и билкови сокове.

Щом си стиснахме ръцете, неговата погълна моята — а пък аз нито съм дребосък, нито съм късопръст. Но ако не се беше заловил с магия, от този човек би излязъл великолепен клавесинист — тези негови паешки пръсти като че стигаха чак до лакета ми.

— Радвам се да се запознаем, инспектор Фишър — каза той с едва доловим персийски акцент, който по-скоро прибавяше достойнство на английския му, отколкото гърленост. — Седнете, моля.

— Благодаря. — Седнах на посочения ми стол. Не беше от най-удобните, но пък и столът зад бюрото му беше същият, така че нямаше какво да мрънкам.

— Ще пиете ли ментов чай? — попита той и посочи самовара, който изглеждаше като излязъл от вехтошарница. — Или може би, понеже е топло, бихте предпочели леден шербет? Моля, почерпете се и със сладки.

Тъй като той си наля чай, и аз пих чай. Оказа се отличен — на Бахтияр явно не му пукаше кое как изглежда, а каква работа му върши. Сладките издаваха упойващия дъх на бадемова паста. И техният вкус не ме разочарова.

Той не си губи времето с любезности, нито пък аз го очаквах — не и когато е успял да ми задели едва четирийсет и пет минути. Веднага щом избърсахме трохите от пръстите си, той се наведе напред, с което ми показа, че е готов да караме по същество. Разбрах намека и заговорих:

— Господин Бахтияр, дошъл съм при вас, защото сте един от основните доставчици на токсични магически отпадъци в Девънширското сметище и, както казах по телефона, в сметището вероятно има теч.

Тъмните му вежди се свъсиха като буреносни облаци.

— И затова смятате, че тъкмо моите отпадъци се измъкват навън. Мислите, че аз съм замърсителят. Аллах, Мохамед и Хюсеин да са ми свидетели, отричам това, инспектор Фишър.

— Не знам дали вие сте замърсителят — казах. — От вашите ведомости научих, че от този бизнес идват достатъчно магически отпадъчни продукти, за да ме подтикнат да проверя тази възможност.

— Хванете майстора на длета, той винаги е замърсителят — Бахтияр ми се навъси още по-мрачно отпреди. — В суеверна Персия бих могъл да разбера подобно отношение, макар и да знам колко е глупаво. Тук, в Конфедерацията, където се предполага, че властва разумът, сърцето ми се къса, като чуя такова нещо. Първо на първо, инспекторе, „Прецизните длета на Бахтияр“ намалява замърсяването в Града на ангелите, а не го увеличава. Мога да ви го докажа.

— Продължавайте, господине. — Мислех си, че знам какъв аргумент ще ми изтъкне, но можеше и да греша.

Не грешах. Ето какво каза:

— Замислете се, инспекторе, какво щеше да бъде, ако всеки магьосник трябваше сам да си изработва инструментите, както е било едно време: не само длетата, но и мечове, дъги, вълшебни пръчки, скапели, куки, игли, кинжали, мечове и ножове с бели и черни дръжки. Тъй като магьосниците от баронството няма да работят толкова добре, колкото работим ние, а ще са разпространени на много по-голяма територия от нас, дейността им ще произвежда далеч повече магическо замърсяване. Но това не става, защото повечето тавматурзи купуват инструментите си от мен и не причиняват замърсяване, защото не те вършат черната работа. Върша я аз и поради това „Прецизните длета на Бахтияр“ привлича вниманието на властите като вас.

— Много пъти съм чувал аргументите в полза на единствения източник. В тях, общо взето, се съдържа някаква истина — производството на всичко на едно място често е по-ефикасно и по-природосъобразно от разпръсването му навред из пейзажа. И Бахтияр беше прав за това, че въпросните доставчици бият на очи, защото те

все пак замърсяват, а хората, които използват услугите им, не замърсяват. Но всичко това не означава, че монополните доставчици не замърсяват повече от необходимото.

Казах му го. Бахтияр се надигна от стола.

— Елате с мен, инспекторе. Сам ще видите.

Заведе ме на етаж с цеховете. Работеха здраво, също като в повечето други фирми от леката промишленост. Един работник с асаламандрични ръкавици извади от огъня рамка с окачени по нея нажежени до червено стоманени пръти, обърна ги и ги топна във вана, над която се извиваше воняща пара.

— Това трябва да е третото нагриване на заготовките за длетата — обясни ми Бахтияр. — Сега ще ги топнат в сврача кръв и сок от билката форойл.

— Ефикасно от ергономична гледна точка — изтъкнах. Работникът успя да прехвърли заготовките от пламъците във ваната, без да направи нито крачка. Щом те попиха добродетелите на кръвта и билето, той се помоли над тях и изрецитира заклинанието. Сред Имената долових тези на духовете Лумех, Гадал и Митатрон — те всичките наистина са могъщи.^[5] Попитах:

— Как обеззаразявате ваната, след като топнете в нея Силите?

— По обичайния начин — с молитва и светена вода — отвърна Бахтияр. — Инспекторе, не твърдя, че са сто процента ефикасни — зная, че остават следи от Сила. Тъкмо затова, в края на краищата, изхвърляме токсичните си отпадъчни магически продукти в Девъншир, както постановяват законите на баронството, провинцията и Конфедерацията. Ако са се получили течове, без съмнение за тях е отговорно сметището, а не „Прецизните длета на Бахтияр“. Ние се подчиняваме най-стриктно на закона.

— Щом е така, нямате проблем — отвърнах. — Тревогата ми е, че някой изхвърля там отпадъци, които не се посочват във ведомостта — неща, достатъчно злотворни, че да се промъкнат през защитните заклинания, макар и в съвсем микроскопични количества, и да замърсят магически околната среда.

— Това го разбирам — кимна той. — Като производители на длета и други тавматургични сечива обаче ние оперираме с ограничен набор от генериращи магия материали, както сигурно знаете. Хайде,

елате с мен. Да видим дали ще намерите тук поне нещичко извън обичайното за предприятия, подобни на нашето.

Отидох. Той беше прав — не намерих нищо необичайно. Ножовете с черните дръжки ги закаляваха в котешка кръв и бучиниш, а дръжките изработваха от овнешки рог. Интересно, че Бахтияр — мюсюлманинът, прилагаше тук обичайната юдео-християнска практика. Знам, че връзката идва от шофар — тръбата от овнешки рог, възпоменание за тръбите, срутили стените на Йерихон.

Друг техник дълбаеше магически знаци върху лескови пръчки и тръстикови жезли. За дълбаене използваше длето, вероятно от прецизните длета на Бахтияр. Освен това издълбаваше и печатите на демоните Клипот и Фримост съответно върху пръчки и жезли. Чувствах силата във въздуха около него.

Магическото и земното се преплитаха в производството на копринените кърпи за увиване на длетата и другите инструменти на Бахтияр. Фирмата си имаше собствена тъкачница — три персийки с черни фереджета и воали тракаха със станове и превръщаха копринените нишки във фина, блестяща тъкан. Зачудих се колко ли време ще мине, докато автоматизираните станове на японците направят това икономически непрактично. Японците бяха отнели на Детройт голям дял на бизнеса с летящи килимчета, а и бяха сръчни с коприната. Доколкото разбирах, комбинацията беше само въпрос на време.

Бахтияр се обади:

— Червената коприна е за длетата. Черната съответно е за ножовете с черни дръжки, а зелената — за останалите магически инструменти. За тях подходящият цвят не е толкова важен, стига да не е черен или кафяв.

Калиграф с гъше перо, топнато в гълъбова кръв, изписваше мистични знаци върху готовите копринени кърпи. Около него още дузина гъши пера, съживени от закона за подобие, изписваха идентични знаци върху други кърпи. Попитах Бахтияр:

— Защо използвате автоматично писане при този процес, но не и при изрязването на надписи по пръчките и жезлите?

— Когато имаме възможност, ще го използваме, иншаллах — отвърна той. — Но копринените кърпи са просто предпазни обвивки за инструментите, докато самите инструменти са изпълнени с

тавматургична сила, която засега надделява над автоматизиращите заклинания. Но работим по въпроса, както казвам. Всъщност неотдавна четох, че някакъв дизайнер на магуер от Кристалната долина е постигнал пробив по тази линия.

— Виртуозна реалност ли е използвал, случайно? — попитах.

— Всъщност да. — Бахтияр като че се изненада. Дотогава изражението му казваше, че съм отявлена досада. Сега досадната ми стойност поне понамаля. — По-добре сте информиран по магическите въпроси, отколкото бих очаквал от бюрократ.

— Не си прекарваме цялото време в местене на пергаменти от една купчина на друга — обясних. — Да, това отнема прекалено много от нашето време, но не цялото.

Той се втренчи в мен с черните си, хлътнали очи.

— Може би на мен дори ми се иска да прекарвахте повече време на бюрото си, инспекторе, стига това да е времето, отделено за тормоз на законните предприятия като моето.

— Разследването не е тормоз — възразих и вперих очи в неговите. Персийците от хърбавия вид имат склонността да приличат на пророци, готвещи се да призват божия гняв върху грешниците. Това според мен даваше на Бахтияр нечестно предимство в подобни състезания, но издържах. — А и не можем да си позволим да приемаме леко течове от това сметище. В помощ на което, мога ли да видя помещението за обеззаразяване, което споменахте?

— Ще ви заведе — каза той. — Очаквах това да е следващата ви молба.

Бахтияр много разумно държеше обеззаразители си извън главния производствен етаж, в отделно помещение. Това хем намаляваше до минимум всякаква зараза, която би могла проникне в работата им, хем така нямаше опасност тяхното въздействие да отслаби магията, влагана в инструментите.

— Инспектор Фишър, позволете ми да ви представя Дагоберто Веларде и Кърк Маккъла, екипът по обеззаразяване на „Прецизните длета на Бахтияр“ — представи ми ги той. — Бърт, Кърк, това е Дейвид Фишър от АПУ. Според тях ние носим отговорността за теч на Девънширското сметище.

Вече не си правех труда да отричам — видях, че надали ще успея да убедя Бахтияр и екипа му. Обеззаразители ме изгледаха сърдито.

Веларде беше дребничък и с меден цвят на кожата; Маккъла — висок, мършав и червенос, а в строгите му сиви очи сияеше светлината на религиозната убеденост.

— Продължавайте, господа — подканих ги. — Преструвайте се, че не съм тук.

По израженията им личеше, че им се искаше наистина да не бях. Представляваха доста странна двойка — такава не се намира под път и над път. Но бяха много сработени, като че работеха заедно от години. И сигурно беше така. Един тип от работния етаж — не, вземам си думите назад, беше жена с шлем, комбинезон и ботуши — вкара вътре вана на количка. Изсипа я, кимна на обеззаразителите и излезе.

Бърт Веларде отвори ампула със светена вода и напръска ваната, за да неутрализира доколкото е възможно гоетическата мощ в нея. Светената вода е ефикасна, когато се прилага от вярващ — и макар и това невинаги да си личи по външността, бих се обзаложил на заплатата си за две седмици, че този е католик.

Но молбите на католиците миряни не притежават толкова мощ като тези на свещениците. Веларде не се молеше. Това беше работа на Кърк Маккъла. Той имаше плътен, впечатляващ глас и гърлен каледонски изговор. Почти не поглеждаше Общия молитвеник в ръцете си — знаеше думите наизуст. Това не означаваше, че рецитира механично — влагаше сърцето си във всяка думичка.

— Кърк е старейшина в Църквата на Обетованата земя — пошепна ми Бахтияр. — Разнообразието в Града на ангелите си има своите предимства.

— Така е — съгласих се. Исхак Бахтияр действаше умно. Разликата между духовенство и миряни е много по-размита в протестантските църкви, отколкото при католиците. Вероятността молитвите на един старейшина, който най-вероятно беше сред богоизбраните, да бъдат чути, е същата като при тези на свещеник. А Бахтияр можеше да наеме двама миряни за много по-малко пари, отколкото би плащал на един ръкоположен духовник. Както казах, умник си беше той.

Освен това беше достатъчно умен, че да ми каже:

— И ако таите изобщо някакви съмнения, инспектор Фишър, относно това дали обеззаразителите са редовни служители, елате

отново в кабинета ми и аз ще ви покажа цялата документация за тяхната дейност, откакто се нанесохме в тази сграда.

Нямах съмнения, ала все пак го придружих. Той се разрови из папките и плъсна един наръч пред мен. Те ми показаха тъкмо онова, което според него щяха да ми покажат. Не се изненадах — колко често началникът на едно предприятие доброволно ще предяви документи, които не го представят във възможно най-добрата светлина?

Но ако имаше нещо нередно в „Прецизните длета на Бахтияр“, не бихте го доказали чрез мен. Всичките му процедури бяха в пълен ред. Обеззаразителният му екип можеше и да е неортодоксален (не в теологичния смисъл на думата), но пък действаше ефективно.

— Нещо друго, инспекторе? — попита той, когато най-сетне успях да преодоля и последната папка. После доста подчертано запита часовника си колко е часът.

Отговорът на хорологичното демонче показваше, че вече съм отнел петдесет и пет от неговите безценни и незаменими минути, а бях обещал да се задоволя с някакви си четирийсет и пет. Сигурно от мен се очакваше да се разридая, да си посипя главата с пепел и да се закълна никога повече да не прегрешавам точно по този начин. Животът в големия град обаче те прави по-груб. Когато казах „Съжалявам, че ви отнех толкова време“, вложих в думите си достатъчно бюрократично безразличие, та да му дам да разбере, че не съжалявам ни най-малко.

Той пак ме изгледа на кръв. Този път не си направих труда да отвърна на погледа му — само щеше да се издразни още повече. Станах.

— Мисля, че сам мога да се ориентирам за изхода.

— Не, няма да мо... — усети се. Наистина ли проявяваше грубост — кой ли знаеше какви неприятности мога да му причиня? Персийците разбират от отмъщение. Пак се пробва: — Забравихте вратата, инспекторе. Тя е активна и в двете посоки.

И така, макар и да не го беше еня за мен, наложи му се да ме придружи до изхода, за да не задействам алармата на вратата му (а в случай че се чудите — не бях забравил за нея.) На изпроводяк ми пробута няколко неискрени любезности и ме пусна да си ходя сам по коридора.

Щом стигнах до бюрото на Синди Мендоса, тя ми пусна ослепителна усмивка (за нея бях забравил — Бахтияр можеше да спечели двубоя, ако я бе повикал в кабинета си да ме изведе навън. Но това щеше да му струва още две-три минути в мое присъствие, а както предполагам, той беше твърде експедитивен и се беше сетил).

— Спомняте ли си заклинанието за отваряне? — попита ме тя.

Без съмнение въпросът ми бе зададен с намерението да ме накара да попитам дали то би подействало върху нея. Но аз го предугадах:

— Не, съжалявам — старая се никога да не запомням нищо.

С тези думи излязох и я оставих да се блещи подире ми.

Когато се върнах в Конфедералната сграда и се качих в кабинета ми, намерих на бюрото си бележка от Роуз, написана с големи червени букви: Дейвид, ела веднага в кабинета на Беа. Като се чудех в какви ли неприятности съм успял да се забъркам, докато ме нямаше, се отправих нататък.

В антрето седяха Роуз — истинската владетелка на царството, и някакъв дребен нервак с голям нос и крещяща вратовръзка. Той разглеждаше един от каталозите на Роуз за канцеларски материали, което означаваше или че е педант до безумие, или е отегчен до смърт. Последното, ако няколко избледнели петънца по ризата му важат за доказателство.

— Здравей, Дейв — поздрави ме Роуз. — Ето го, господин Епстайн.

Ситният скочи на крака.

— Вие сте Дейвид Фишър, инспектор от Агенцията за усъвършенстване на природата? — попита той, като сля името и длъжността ми.

— Да — потвърдих. — А вие кой сте?

— Самюъл Епстайн, съдебен подписар, Градът на ангелите, Баронство на ангелите. — Той измъкна изпод канцеларския каталог изписан пергаментов лист с великолепна калиграфия (в днешно време това се прави най-вече чрез автоматично писане, както с перата, чертаещи символи върху копринените обвивки за инструменти при Бахтияр. Но все пак си е страшно впечатляващо.) — Възложено ми е да ви връча персонално призовка да се явите в съда в долупосочените ден и час във връзка с казуса Жандармерията на Града на ангелите

срещу Куаутемок Ернандес. — Подаде ми я с такъв величествен размах, че не бих се учудил, ако се бе разнесъл барабанен бой.

Прочетох пергамента. Беше тъкмо това, което Епстайн твърдеше, че е.

— Ще дойда — информирах го. — Извинявайте, че ви накарах да чакате тук толкова дълго. Не можеше ли просто да го оставите на бюрото ми?

— Не и при случаи, в които е замесена тавматургия при извършването на углавно престъпление — отвърна той. — В такива случаи веригата за връчването на призовки трябва да бъде под такъв силен контрол, както и тази на пренасянето на уликите.

— Добре — свих рамене аз. Без съмнение той бе посветен в тайнствата на професията си. — Но вие сигурно прекарвате ужасно много време във висене и чакане. Защо не си носите нещо по-интересно за четене от това? — посочих каталога.

Но той направо подскочи във въздуха от ужас, сякаш му бях предложил чизбургер с бекон.

— Да очаквам безделие, това би означавало морална низост от моя страна. Приятен ви ден, господине. — Той се промъкна покрай мен и избяга.

Спогледахме се с Роуз.

— Ако аз прекарвах такава голяма част от работното си време в чакане — рече тя, — и аз бих си носила нещо интересно. — Отдъхнах си. Щом Роуз не смята, че нещо е проява на морална низост, можете да бъдете сигурни, че е така.

По пътя за къщи си мислех за случилото се при Бахтияр. То беше от един дол дренки с всичко останало, свързано със случая с Девънширското бунище, доколкото можех да преценя от краткото си посещение. Предприятието процъфтяваше, а шефът шумно отричаше да върши нещо, което вероятно би накарало магическите токсични отпадъци да изтекат извън сметицето в околната среда. Някой лъжеше, но кой? Незнанието беше дяволски потискащо.

Смятах, след като вечерям, да се обадя на Джуди, но тя ме изпревари.

— Искаш ли да направим нещо перверзно? — попита ме тя.

Познавам, когато ми се говори без заобикалки.

— Естествено — съгласих се с готовност. — Ти ли ще долетиш тук, или аз да дойда у вас? — Освен това, изпухтя мъжкарят в мен, винаги съществува далечната вероятност тя да говори буквално.

Сумтенето ѝ ми подсказа, че не е така — както и че ми е пробутала предложението нарочно. Може би искаше да провери как ще реагирам, или пък вече се беше досетила как и искаше да провери дали е права.

— Имах предвид по-скоро вечерна среща в понеделник — поясни тя.

— Това си е перверзия — съгласих се. — Но защо в понеделник вечер?

— Защото прочетох в „Независим гадател“, че в понеделник вечер се открива нов нумидийски ресторант през шест пресечки от нас. Искаш ли да наминеш да го пробваме?

— Нумидийски, а? — евреите често ходят в мюсюлмански ресторанти и обратно — там няма защо да се тревожиш, че в менюто или в кухнята присъства свинско. А освен това обичам северноафриканска храна. Кускус; салата мешвия — от риба тон с люти чушки, яйца, домати и пиперки със сос от зехтин, лимон и сол; пиле със сини сливи и мед; агнешката супа харира сурия с лук, пипер и шафран... стомахът ми закъркори само при мисълта за всичко това. — Звучи прекрасно. Единственото, което ме безпокои, е, да не би да не намерим места?

— Можем да проверим. Разбира се, ако не искаш да...

— Казах ти, че ми звучи чудесно. — Така си и беше, така че спечелих точки. — Кога да мина да те взема?

— Ти кога искаш да минеш?

— Чуйте, госпожо Адлър, това си е вашата среща, така че вие ми нареждайте какво да правя.

— Хммм — рече тя. — Така ли било? Добре де, включвам се в играта — в осем без петнайсет става ли?

— Става — докато стигнем, ще съм достатъчно огладнял, че да нанесе подобаваци щети на менюто. А после — ако приемем, че няма да заспя на канапето, защото съм се натъпкал до гуша — можем пък и да направим нещо перверзно.

Тя пак изсумтя.

[1] „Слушай, Израиле — Йехова нашият Бог е един Господ“ — Второзаконие, гл. 6 ст. 4. — Б.пр. ↑

[2] Саргатанас и Небирос — демони с не особено висок ранг. Титлата на Саргатанас е Крал на Закона на злото, а на Небирос — Крал на Злата неутралност. — Б.пр. ↑

[3] Притчи Соломонови, глава 8, стих 3. — Б.пр. ↑

[4] Песен на песните, гл. 5, ст. 5–6. — Б.пр. ↑

[5] Имена на пресвети ангели от Кабала. Изреждането им е елемент на обредната магия при изработката на магически кинжал. — Б.пр. ↑

VIII

Понеделникът се оформяше много хубав. Не само имах среща с Джуди, но и Максимум Рухолла бе издал нареждането, което ми позволяваше — всъщност, на мен и на Майкъл Манстайн да изследваме околността на Девънширското сметище, за да проверим какво изтича и, ако даде Господ, да разберем и защо. Това се случи в четвъртък. Петъкът съдията бе прекарал в отхвърляне на молби от Девънширският консорциум за управление на земята.

Документът все още бе валиден, когато в понеделник сутринта се добрах до Конфедералната сграда. Ако дори и една от молбите беше приета, думите щяха веднага да изчезнат от листа. Разправят как чиновници, излезли по работа, си отварят куфарчетата и хоп — изваждат празен пергамент. Никой не е умрял от неудобство, но понякога ти се иска това да бе възможно. Напомних си да си проверя документа, преди да го връча на Тони Судакис. Ако имаше човек, който никак не ми се щеше да ме скъса от присмех, то това беше тъкмо той.

Срещнах се с Майкъл Манстайн на седмия етаж. Той пъхаше в малката си черна чанта шишенца с това, бурканчета с онова и копринени торбички с трето, завързани с алени върви със сложна плетка. Почесах се по главата.

— Защо просто не вземем един свестен магчекър? — попитах го. Той вдигна поглед от чантата.

— Изхождам от предпоставката, че ще претърсваме около стените за течове, Дейвид — заобяснява ми той така търпеливо, като да бях дете от детската градина. — Заклинанията за задържане ще понижат способностите на микродухчетата в магчекъра.

Без съмнение, тъкмо това се беше случило, когато използвах собствения си портативен уред за неофициално сканиране на сметището. Не беше уловил нещо друго, освен възпрепятстващите заклинания. Мислех, че един по-чувствителен модел би могъл да

преодолее намесата, но причината да взема Майкъл в края на краищата беше, че разбира повече от мен от тези неща.

— Ти си магьосникът — съгласих се. — Ще вървим ли? С твоя килим или с моя?

В крайна сметка използвахме неговия — той имаше инсталиран специален пакет за изолиране на силфидите от мощните магии, които често превозваше. Не ми се щеше да рискувам собствения ми килим да се повреди и да ме зареже на майната си (на която, както биха ви казали хулителите на Града на ангелите, Долината на Свети Фердинанд е отличен заместител). Щом слязохме на паркинга, се ухилих — днес щях да пропусна събранието на личния състав.

Майкъл Манстайн летеше точно както бихте очаквали: спазваше строго ограниченията в скоростта, не излизаше от определените маршрути и за всяка промяна във височината и посоката сигнализираше точно навреме. „Точен“ е точната дума за Майкъл Манстайн, както вероятно сте се досетили.

Той паркира на същия паркинг, на който и аз, когато дойдох за първи път на Девънширското сметище. Слязохме и се упътихме към мястото. Бях направил може би три крачки, когато се сетих да попитам:

— Не забрави ли да активираш заклинанията против кражба? Върни се и ги задействай — в този квартал не живеят светци.

Мършавото му, бледо лице прие израз, който никога досега не бях виждал. Можете ли да повярвате — Майкъл изглеждаше самодоволен.

— Клетвите са за клетниците — рече той.

Понякога магьосниците са непоносими. Добре де, значи килимът на Майкъл разполагаше с по-добра защита от крадци от обичайните заклинания, втъкани в нишките още на стана. Добре де, значи дори и някой да успееше да надхитри защитата, той пак можеше да разбере къде се е дянал килимът му. Но беше ли това извинение да си прави игрословици? Според мен — не, особено рано сутрин.

Служителят от охраната в стъклената кабинка този път беше друг. Не му бях известен. Когато обаче му развяхме двете сигли от АПУ и нареждането, това веднага привлече вниманието му. Той вдигна телефона, обади се на Тони Судакис, после се върна и докладва:

— Ще е тук след минутка.

Судакис се забави повече, но не много. Служителят от охраната му нагласи изолираното мостче над бариерата, за да може да излезе и да разговаря с нас. Тони ми стисна ръката така, че насмалко не ми потроши костите, приложи същото и на Майкъл и рече:

— Добре, да видим нареждането.

Подадох му го. Той го прочете внимателно и ми го върна.

— Тук пише, че сте упълномощени да претърсите „околностите на гореспоменатия имот“. — Той направи физиономия. — Адвокатски жаргон. Както и да е — нищо не пише за влизане вътре.

— Точно така — кимнах аз. — В края на краищата, опитваме се да разберем какво изтича навън.

— Добре — съгласи се Судакис. — От нашите юристи ми е наредено да не ви оказвам никакво съдействие, извън изискваното в заповедта. Това означава, че ако искате да пуснете една вода, трябва да отидете от другата страна на улицата. Не можете да влизате на наша територия по никакъв повод. — Той сви извинително рамене. — Съжалявам, Дейв, но така ми е наредено.

— Тъй като ще душим около зида ти, може би просто ще го преписка — отвърнах. Той ме изгледа странно — от бюрократите не се очаква да говорят така.

Майкъл Манстайн се обади:

— Смятам да се залавям за работа.

Той отвори черната си чантичка и започна да вади оттам разни неща.

Судакис наблюдаваше как Манстайн се подготвя. Аз наблюдавах Судакис. След около минута го помолих:

— Ела с мен зад ъгъла, Тони.

— Защо? Ще ми препискаеш обувките ли? — но дойде с мен.

Веднага щом се скрихме от погледа на Майкъл — и, което е по-важно, на охраната — направих движение, все едно изваждам амулет. Тони Судакис можеше и да е як като бичме, но изобщо не си въобразявайте, че беше тъп. Той извърши малкия си езически ритуал с къса кехлибар, който носеше вместо разпятие.

Щом ми кимна, му рекох:

— Добре, не можем да влизаме в сметището. Влизам ти в положението. Но все пак искам да те питам за нещо, което видях,

когато идвах предния път — или поне така си мисля. Щях да те попитам по-рано, но все забравях.

— Какво е то? — Тонът му беше абсолютно неутрален. Не можех да кажа дали иска да помогне, дали ми е ядосан, любопитен или каквото и да било. Той просто постави думите пред себе си, все едно бяха отпечатани на пергамент. Описах, доколкото можах, Нищото, което бях видял на сметището — как само за миг стената сякаш се беше отдалечила безкрайно от погледа ми.

— Забелязвал ли си някога нещо подобно? — попитах го. — Беше доста... стъписващо.

— И на мен така ми звучи — съгласи се той и отново позволи на живеца да се промъкне в думите му. Поклати голямата си руса глава. — Не, не мога да кажа, че съм виждал нещо подобно. — Побърза да вдигне ръка. — Не ме разбирай погрешно, Дейв — вярвам ти. И ти ако прекараш толкова време, колкото аз тука, ще видиш какви ли не шантави работи. Както казах и преди, събереш ли всичките тия не съвсем изхабени токсични магии на едно място, те почват да реагират една с друга и ще видиш какви ли не чудесии. Повярвай, ще видиш. Но точно това — не. Съжалявам.

— Добре, благодаря все пак. — Не знаех дали да му вярвам или не. Както обикновено, беше трудно да го омае човек. Зачудих се дали не е, защото се кланя на Перкунас. В една преимуществено юдео-християнска страна (същото важи и за мюсюлманските земи) често трудно разбират последователите на други Сили. Но Тони сигурно щеше да е мъчен случай дори и ако беше католик.

— Нещо друго? Нещо друго, накратко, за което да искаш да говорим, докато заклинанието действа? — попита той.

Поклатих глава. Върнахме се на портала. Стражът изглеждаше умерено омаян, докато наблюдаваше как Майкъл се подготвя. Тони Судакус не удостои Манстайн дори с поглед — нагласи мостчето, махна на служителя от охраната да го прибере и се отправи към офиса си.

Може би това, че Тони от толкова време работеше на сметище за токсична магия, бе притъпило чувството му за удивление. Без съмнение тук ставаха много странни неща — повечето от онези, които не бихте искали да видите извън яката магична бариера. Но за мен — а очевидно и за охраната — няма нищо по-интересно от това да

наблюдаваш как работи сръчен майстор тавматург. А Майкъл Манстайн е сред най-добрите.

Ако искате само да установите присъствието на повечето вещества и Сили, завързани магии не ви трябва. Да предположим, че желаете например да разберете дали някой не е разсипал захар под чергата. Вземете захар и приложете закона за подобие. Ако получите реакция в контролната купичка, значи под чергата има захар (мравките навсякъде също са добър показател).

Но ако се опитате да разберете дали влиянието на Велзевул, например, не изтича извън сметище за токсична магия, не ви трябва да призовавате Велзевул, за да видите дали важи закона за подобие — не и ако сте с всичкия си, за всеки случай. Страничните продукти на магиите, призоваващи Велзевул, неслучайно се изхвърлят на охраняеми сметища — те не бива да попадат в околната среда. А ако призовете Повелителя на мухите пред сметището, то тъкмо това ще се случи.

И затова Майкъл Манстайн атакува проблема индиректно. Споменавам Велзевул, защото проверяваше тъкмо за Неговото влияние, когато двамата с Тони Судакис се върнахме след нашия поверителен разговор. И през ум не би му минало да призовава демона — вместо това той извади буркан, пълен с най-добрите приятелки на всеки тавматург: добрите стари обикновени плодови мушици.

Тъй като плодовите мушици са много просто устроени — и много тъпи — същества, те са изключително чувствителни към магията. Чираците се упражняват върху тях — ако не можеш да накараш заклинанието си да заработи върху плодови мушици, по-добре се хвани с друг занаят.

А когато въпросната магия има нещо общо с Велзевул, чувствителността им, естествено, се увеличава още повече. Само като ги гледаше как излитат от буркана, Майкъл познаваше дали влиянието на Велзевул изтича там, където не му е мястото. По-елегантен и по-малко рискован тест не можете да си представите.

Тъй като аз самият не съм маг, на мен това ми изглеждаше просто като малки кафеникави мушици, които излизат от буркан. Щом Майкъл отново завинти капака, реших, че вече мога да го прекъсна без притеснение и попитах:

— Някакви признаци за Велзевул?

Аз поне не забелязвам никакви — отвърна той. — Повелителят на мухите е прочут с хитростта си, но не ми се вярва да е способен да се изплъзне от теста с плодовите мушици — той ги привлича по-силно и от скапани сливи.

— Радвам се да го чуя — рекох, — защото знам, че вътре в сметището има магични странични продукти, съдържащи неговото влияние.

— Да, това до известна степен е успокоително — съгласи се Майкъл. — Щом такава разрушителна сила като Велзевул не може да се изтръгне извън оградата, това е добро предзнаменование за шансовете на тази ограда да задържа вътре други, по-малко агресивни токсични магии.

— Кой ще е следващият след Велзевул? — попитах.

— Мислех си за Хуитцилопочтли — сподели той. — Той е поне толкова опасен, колкото и Велзевул, а от случая с отварата на онзи окаян курандеро разбрахме, че е активен, и се стреми да стане още по-активен на територията на Града на ангелите.

И отново не се опита да призове ацтекския бог на войната — в края на краищата, правехме всичко възможно да попречим на Хуитцилопочтли да се навърта в Града на ангелите. Вместо това проведе друг косвен тест, при който се използваше заместител на одрана човешка кожа. Последният приличаше на пергамент, но въпреки всичко от него ме побиха тръпки.

Майкъл задекламира на някакъв кудкудякащ, крякащ език. Не беше кокоши, а нахуатл. Днес доминиращият език в Ацтекия е испайнският, но мнозина все още използват нахуатл в ежедневието си. Освен това той е езикът на туземните Сили, също като арабският за джиновете. Не подозирах, че Майкъл го знае, но никога не бих се обзаложил, че Майкъл не знае това или онова.

Заклинанието свърши. Майкъл погледна квадратното парче заместител на човешка кожа. Изглеждаше точно по същия начин. Той тихо изсумтя.

— Какво има? — попитах.

— Очаквах да установя някаква реакция — отвърна той. — Не мога да се сетя за по-вероятен причинител на апсихия от заразата на Хуитцилопочтли. Но излиза, че няма външно просмукване — поне не такава, което този тест би могъл да улови.

— Какво очакваше да видиш?

— Влиянието на Хуитцилопочтли е било привнесено на територията на Девънширското сметище чрез заместител на одрана човешка кожа. Ако се бе разпространило извън границите на сметището, този лист заместител щеше да го покаже, като започне да кърви.

Задавих се. Съжалявах, че го попитах.

— Кръвта... истинска ли щеше да бъде?

— В тавматургията думата „истински“ не притежава почти никакъв смисъл — отвърна ми той презрително. — На вид, на пипане, на мирис и на вкус тя щеше да изглежда истинска. Дали може да бъде успешно извлечена от заместител на човешка кожа и прелята във вените на някой, пострадал от злополука или вампиризм... Да си кажа правичката, не знам. Може би си струва да се установи. Интересен въпрос. Да.

Той извади молив от джоба на лабораторната си престилка и се огледа за нещо, на което би могъл да драсне бележка. За един ужасяващ миг ме обхвана страх, да не би да използва за това заместителя на човешка кожа. Не мисля, че стомахът ми щеше да го понесе. Но в последната минута той извади пергаментов бележник и задраска там.

Останалата част от сутринта и целия следобед той прекара в подобни тестове. За мое смайване и нещастие всеки път резултатът беше нулев. Не, вземам си думите назад — намери един теч. Вече минаваше четири следобед, и на двамата ни беше писнало и се чувствахме достатъчно потиснати, че да пробваме някоя глупост. Тогавя той провери за звезден прах и хоп — върхът на жезъла, който използваше, засия за минута.

— Без съмнение депозиран тук, наред с други, много по-неприятни неща, от някоя холивудска светлинно магическа фирма в преследване на нов хит — заключи той.

— Но макар и да изтича, звездният прах не е токсичен — отбелязах. — Най-много да направи популярен някой, който не го заслужава.

Майкъл Манстайн ме изгледа, като да бях ученик, който като събере две и две, получава три. Не пет, а точно три — не бях оправдал очакванията му. Като добър учител, той веднага ме просвети:

— Проблемът не е в звездния прах извън сметището, Дейвид. Както казваш, той сам по себе си е безвреден. Проблемът е, че звездният прах не би могъл да изтече от сметището, ако нямаше теч. Ето защо установихме, че течът съществува. Онова, което не сме установили, е кои сериозни замърсители изтичат през него.

— О — възкликнах аз. Чувствах се като глупак. Имаше ужасно голям шанс да излезе прав. И все пак... — Ти провери за всички опасни Сили, чието влияние има вероятност да се съдържа в сметището, и излезе на нула. Звездният прах е доста неуловим — дори и хората от „светлина и магия“ не знаят със сигурност къде ще се лепне. Може пък самичък да си е изтекъл.

— Няма що — сръза ме Майкъл. — А може би ти си в състояние да откриеш минерал, способен да създава взрив, достоен за мегасаламандър. Но аз няма да изгубя съня си да се торозя за вероятността и на двете събития. Бих се закълел върху която си щеш свещена книга, че нещо — нещо злобно при това — е създадо пролуката, през която е изтекъл звездният прах. Такава е професионалната ми преценка.

С експерти се работи, за да получиш тяхната професионална преценка. Ако след като я получиш, решиш да я пренебрегнеш, по-добре е наистина да имаш сериозно основание за това. Според мен Майкъл беше прав. Но щом беше прав, какво ли се бе объркало?

Онова, което най-много ме безпокои, задето намерихме само звезден прах и нищо по-сериозно — рекох, — е, че тукашните служители ще могат да претендират, че прахът не идва отвътре, макар и ние да знаем, че е бил изхвърлен там.

— Кварталът доста ще ги затрудни да го докажат. — Майкъл махна с ръка, за да изясни мисълта си. Нямахме как да не кимна. Ако някога е имало квартал, съвсем очебийно недокоснат от звезден прах, той беше тъкмо този около Девънширското сметище.

— Защо тогава не установихме никакви по-гадни влияния? — попитах.

— Най-очевидната причина е повреда в нашите техники за тестване — отвърна Майкъл. — Трябва да призная обаче, че в този момент не мога да ти кажа къде е тя. Всички мои процедури в миналото са се доказали като повече от задоволителни.

Попитах часовника си за часа. Щом разбрах, че е пет без двацет, заявих:

— Хайде да приключваме за днес и да видим дали утре сутринта няма да се справим по-бляскаво. — Искаше ми се да се добера до собствения си килим, да си отида вкъщи, да си взема нещата и да запраша към Джуди.

Друг път впечатляващата добросъвестност на Майкъл не би му позволила дори да си помисли да си тръгне по-рано, да не говорим пък — да го направи. И когато той произнесе „Защо не?“ признавам, че примигах.

— Несъмнено в момента нищо няма да постигнем тук, вероятно с изключение на това да осигуряваме забавление на охраната. — Може би се опитваше да оправдае тръгването пред себе си, а може би пред мен. В този миг нямах нужда от никакви оправдания — исках единствено да се юрна на юг.

Майкъл май бе успял да убеди себе си, защото се захвана да набутва инструментите и веществата обратно в черната си чантичка. Стоях там и чаках с надеждата да не получи пристъп на съвест. Не получи. Веднага щом приключи, прекосихме улицата, метнахме се на килима му и се отправихме към Уестууд.

Движението беше гнусно, както винаги. Толкова много килими по толкова много летателни пътища означаваха толкова много мъх и пърхут във въздуха, че прочутата слънчева светлина на Града на ангелите беше бледа и измита. Много хора търкаха очите си по време на летене. Това замърсяване обикновено в Долината на Свети Фердинанд се усеща по-остро, отколкото в другите квартали — морският бриз, който го отвява, не влиза в нея.

Най-нужната разработка в днешно време е проектирането на летящо килимче, което да не е вълнено. От години се опитват да го осъществят. Досега не са успели да намерят материал, който силфидите да харесват. Но ако скоро не постигнат успех, Градът на ангелите ще се превърне в място, където никой, който е с всичкия си, не би искал да живее.

Започнах да дишам по-леко — и буквално, и преносно — когато се измъкнахме от долината и навлязохме в Уестууд. Майкъл спря на паркинга до моя килим.

— Ще се качваш ли до офиса да провериш какво те чака? — попита той.

— Не — отвърнах. — Как беше онова изречение от Новия завет? „Доста е на деня злото, което му се намери“^[1]? Нещо такова беше. Утрешните тревоги са си за утре. Никак не съм заинтересован да ги научавам предварително.

— Както желаш — рече Майкъл. Тъй като вече приближаваше шест, той нямаше проблеми с намирането на място за паркиране — повечето хора, работещи в Конфедералната сграда, си бяха тръгнали. Въпреки всичко той влезе вътре. Може би се чувстваше зле, защото бе се отклонил от добросъвестността.

Аз пък не се чувствах никак зле. Гладен да, но зле — никак. Скочих на килима си и потеглих към къщи. Завих по „Имperiал“, вместо по Второ шосе, за в случай че пак ме причакваха някакви земни елементи.

И да ме причакваха, измъкнах им се — прибрах се у дома цял и невредим. Останах там колкото да употребя водопровода и да си опаковам дрехите за утре. После изскочих през вратата, втурнах се по стълбите, метнах се отново на килима и полетях към Джуди.

Пътуването по магистрала „Свети Яков“ към Лонг Бийч вечер си е жив хазарт. Когато е зле, килимите все едно са се паркирали у вас във всекидневната. Можех да стигна там, както в осем без нещо, така и в девет. Но извадих късмет и паркирах пред блока на Джуди тъкмо навреме.

Използвах талисмана, за да дам на входния Страж да разбере, че съм вътрешен, а после препуснах нагоре по стълбите, като ги вземах по две наведнъж. Почуках на вратата. Тя не отвори веднага и аз реших, че самата тя употребява водопровода в момента или нещо такова. Затова сам влязох.

Щом пристъпих вътре, спрях и се облеших. За миг ми се стори, че съм объркал апартамента. Потрябва ми време, докато се сетя, че ключът от апартамента на Джуди не би ме пуснал другаде.

Но Джуди, както и подобава на един коректор, е педантично подреден човек. Апартаментът беше на вили и могили. По целия под се въргаляха книги, навсякъде бяха разпръснати дреболии. Някои бяха счупени. „Земетресение“ — помислих си, а после, по-разумно — „крадци“.

Изтичах в спалнята, като виках Джуди по име. Никой не ми отговори. На леглото, подредени успоредно, точно както Джуди би ги подредила, лежаха зелена копринена блуза и чифт ленени панталони — тъкмо облекло за откриването на хубав нов ресторант.

Чаршафите бяха бели. Аз, както сигурно сте схванали, съм запознат с леглото на Джуди и нейните чаршафи. Червеното петно до блузата беше ново. Не беше голямо, но дори и най-малкото петънце кръв е достатъчно собствената ви кръв да замръзне в жилите.

— Джуди? — гласът ми приличаше на уплашено грачене. Пак никакъв отговор. Не бях и очаквал.

Вратата на банята зееше. Въздухът вътре беше влажен, сякаш Джуди току-що си беше взела душ. Но в момента не беше вътре — нито там, нито никъде. Дръпнах завесата за всеки случай.

Думата „крадци“ се изпари от ума ми. Искаше ми се да беше останала там — вещите все пак са си само вещи. Но мястото ѝ зае една по-грозна, по-страшна дума — „похитители“.

Не исках дори да ми хрумва, камо ли да ѝ повярвам. След случилото се с мен на Второ шосе обаче какъв ли избор имах? Изтичах обратно в стаята при телефона и грабнах слушалката.

Нищо не се случи. Телефонът мълчеше. От малките кафезчета на духчетата при устата и при ухото капеше сукървица. Мрежите и на двете клетки бяха огънати навътре. Който и да беше похитителят на Джуди, беше се забавил, за да обездуши телефона, преди да я отвлече.

Изтичах навън до съседния апартамент и задумках по вратата.

— Трябва да използвам телефона ви, за да се обадя в жандармерията! — провикнах се. Имаше някой вкъщи — през пердетата се процеждаше огънят на Свети Елм и чувах лек шум отвътре. Но никой не дойде да отвори.

Като проклинах страхопъзлото и го пращах на едно място с климат, доста по-топличък от този на Града на ангелите, се втурнах надолу по стълбите и заблъсках по вратата на портиера. Той отвори — отварянето на вратата му влизаше в служебните задължения. Беше ме виждал да влизам и излизам достатъчно често, че да ме разпознае. Огледа хубавичко лицето ми и попита:

— Какво има, синко?

Не му се обидих — той така си говори. Освен това е достатъчно стар, за да се е бил във Втората магическа война (куца много зле, така

че сигурно се е бил.). Значи е достатъчно възрастен, че да ми бъде баща, та и малко отгоре.

— Може ли да използвам телефона ви? — примолих се. — Мисля, че Джуди е отвлечена.

— Джуди? Джуди Адлър от 272-ри? — Той зяпна насреща ми, а после — срещу вратата, която бях оставил отворена, вероятно за да се увери, че тъкмо за този апартамент говоря. После се отдръпна встрани. — По-добре влез.

Апартаментът му беше мебелиран от битпазара в Долината на Свети Фердинанд — най-точното му описание би било „квинтесенция на лошия вкус“. Жена му ме изгледа подозрително от канапето. Това да ми беше проблемът. Но той ме отведе до телефона и ми позволи да го използвам, така че шаранооката му жена можеше да си се звери колкото си иска.

Дори и през две телефонни духчета декурионът на жандармерията в Лонг Бийч прозвуча отегчено, когато вдигна слушалката. „Отвлечане“ обаче е дума, с която можеш да направиш чудеса при разговори с жандарми.

— Не се връщайте в апартамента — нареди ми той. — Застанете пред сградата и чакайте нашите отряди. Няма да се забавим, господин, въ, Фишър.

Заставах пред сградата. Не се забавиха. Два черно-бели килима с мигащи червени и сини фенери спряха отпред. Следваха ги два простотъкани килима с цивилни жандарми.

Всички изфучаха към апартамента на Джуди и се захванаха с жандармерийски дейности: физическо претърсване, магии, каквото ви дойде наум. Щом видях обездушения телефон, един от цивилните изсумтя.

— Май някой тук е пипал професионално — заключи той. — Надали ще намерим още кой знае какво.

Все още не си бяха направили труда да ми вземат показанията. Обадох се:

— Това не е изолиран случай. Гарантирам ви го.

— О, и как така? — цивилният прозвуча... „скептично“ е най-учтивата дума, с която мога да го опиша.

Също както за отегчения декурион на телефона, и за него си имах думички, с които да го разтреса. Изговорих ги подред: опит за

убийство, пожарът при Братята Тома, Централното разузнаване.

— По-добре се свържете с легат Широ Кавагучи в Долината на Свети Фердинанд — добавих. — Той може да ви информира за подробностите.

— Добре, господине, ще се свържем — отвърна цивилният — висок черен мъж на име Джонсън. — Божичко, в каква каша се набъркахме?

— В гадна — обясних му. — Но вие не сте се набъркали в нея, а едвам сте я забърсали. Аз съм набъркан — и годеницата ми също.

Един мъж с кристални топки на съдебен изследовател на петлиците се приближи до Джонсън и докладва:

— Направих проверка за подобие между кръвта по чаршафа и бръснача, който намерих в едно чекмедже в банята, съвпада — значи вероятно кръвта е на Адлър.

Изстенах. Тази дума я чувате доста често, но надали я използвате, а за извършване на самото действие да не говорим. Но този път беше точно това. Все едно ме изритаха в корема. Джуди да кърви? Джуди, може би мъртва?

Сигурно съм го казал на глас (макар и да не помня), защото специалистът положи длан на рамото ми и каза:

— Не мисля, че е мъртва, господине. В апартамента има следи от някакво странно бързоразпадащо се заклинение за сън. Най-вероятната ми догадка е, че тя се е съпротивлявала, те са я ударили, тя е продължила да се съпротивлява и те са я приспали, за да могат да я изнесат оттук.

Той ми харесваше и му повярвах. Не ми се направи на някакъв всезнайко и половина. Никакви псевдоучени анализи и реконструкции. Разполагаше само с най-вероятна догадка и тъкмо нея ми каза. И на мен ми се виждаше вероятна.

Униформените жандарми чукаха по вратите из целия блок. На тях им отваряха — дори и оня плъх, съседът на Джуди, дето се беше престорил, че не съществува. Но има разлика между това да накараш да ти отворят вратата и научаването на нещо впоследствие. Жандармите се върнаха в апартамента на Джуди с празни ръце — никой нищо не бе видял, никой нищо не бе чул.

— Това е лудост! — избухнах. — Смъкват жена в безсъзнание долу, изнасят я от блока в най-оживеното вечерно време и никой не

забелязва?!)

— Сигурно са приложили магия — отвърна Джонсън. — Ако са използвали магия, за да приспят госпожа Адлър, сигурно са я използвали и при измъкването.

— Ще проверя — отзова се съдебният изследовател и изскочи навън.

— А сега какво да правя? — попитах се сам. Едната половина от мен жадуваше като наемниците от светлинно магичните представления да хукна и да изпотрепя всички лоши. Другата половина за беда ми напомни, че не само не знам как да докопам лошите, но и че ако тръгна да ги преследвам (които и да бяха те) сам, те ще ме пречукат вместо обратното.

Отговорът на Джонсън показва, че както подобава на жандарм, той притежава много практичен ум.

— Сега, господин Фишър, ще дойдете с нас в участъка, за да ви вземем показания под клетва.

Не знаех къде се намира жандармерийският участък в Лонг Бийч. Наложих се да следвам един от простотъканите килими. Оказа се почти на брега на океана, в една лъскава нова сграда. Легат Кавагучи човек би убил за големия, ярко осветен, компетентно подреден кабинет. То и аз не бих възразил да е мой.

Също като жандармите навсякъде в Баронството на ангелите, екипът в Лонг Бийч разполагаше с редовния набор от свещени книги, върху които хората, даващи показания, можеха да се закълнат в истината — всичко от „Аналекти“ до „Зенд-Авеста“. За мен извадиха Тора. Положих длан върху сатенената подвързия и повторих клетвата, продиктувана ми от Джонсън.

После той призова техния дух писар, за да запише показанията ми. Повторих всичко, което бях казал в апартамента на Джуди и добавих някои детайли. След малко се умълчах и попитах:

— Всъщност колко е часът?

Джонсън попита часовника си.

— Девет и четирийсет и една — отговори духчето.

— Може ли да ми донесете сандвич или нещо такова? — помолих. — С Джуди щяхме да ходим на вечеря и не съм хапнал нищичко от обяд. Смятахме да пробваме онзи, новия нумидийски ресторант...

— О, „Бокхус и Бакхус“? — възкликна Джонсън. — Да, гледах му рекламните. И аз не бих възразил да го пробвам. Почакайте, господин Фишър — ще видя какво мога да ви стъкмя.

Вместо кускус и агнешко ядох мазен бургер, още по-мазни пържени картофи и кафе, което изпих само защото бих подложил природата на риск, ако го излея в умивалника. После довърших показанията си и накрая попитах:

— А сега какво да правя?

Този път се обърнах към цивилния.

— Опитайте се да живеете възможно най-нормално — посъветва ме той. И преди бях го чувал този съвет — писнало ми беше от него. Как да живееш нормално, когато се опитват да те убият и са отвлекли човека, който има най-голямо значение за теб на този свят? Джонсън сигурно го разбра. Той вдигна дългопръстата си длан и продължи:

— Зная, че тази задача е трудно изпълнима. Сега трябва да чакаме контакт — или годеницата ви, или нейните похитители да се свържат с вас. Каквито и да са исканията им, кажете, че ще ги изпълните, а после незабавно ни се обадете.

— Ами ако те... — не можех да го произнеса, зла поличба и тъй нататък, но той разбра за какво говоря.

— Господин Фишър, единствената утеха, която мога да ви дам, е, че ако те са имали намерение да извършат убийство, щяха да го извършат. Трябва да имат някаква причина да искат госпожа Адлър жива.

— Благодаря — казах го от все сърце. В думите му имаше смисъл. Сега ми оставаше само да се моля похитителите да са разумни хора. Но пък ако бяха разумни хора, щяха ли да са похитители?

Джонсън заобиколи бюрото си и положи едра длан на рамото ми.

— Сега си идете вкъщи, господин Фишър. Опитайте се да си поотдъхнете. Искате ли един от нашите килими да ви придружи, за да сте сигурен, че и вие няма да попаднете в капан?

След две секунди размисъл поклатих глава. Той като че си отдъхна — сякаш бе съжалил за предложението си в мига, в който го даде. Подозирах, че и жандармерията в Лонг Бийч се разкъсва по всички фронтове като всички останали жандармерии. Живеем в грозен свят. Току-що ми бяха заврели носа в най-голямата грозотия.

Той ме придружи до килима ми.

— Ще поддържаме връзка с вас, господине. Ще се свържем и с вашия легат Кавагучи и с Централното разузнаване, също и с КБР, защото става дума за отвлечане... Какво е толкова смешно?

— Аз мога да се свържа с КБР — отвърнах. — Работя два етажа под техния офис в Града на ангелите. — Зачудих се дали щяха да ангажират Сол Клайн със случая. Хубаво е да имаш сънародник подръка. Без съмнение с него щях да работя по-спокойно, отколкото с призрака от ЦР. Хенри Легион ме нервираше.

Джонсън ме потупа пак по рамото и ме прати да си ходя. Почти нищо не си спомням за обратния път към Хоторн — мислите ми бяха заети с прекалено много неща, твърде малко от които хубави. Умилостивих Стража на блока, вмъкнах се в гаража, слязох от килима и се упътих към стълбището. Щом влязох в блока, вече не ме тревожеше нито късният час, нито тъмнината. Тъпо, знам, особено след случилото се с Джуди. Ама сигурно вие никога не сте вършили нищо тъпо, а?

В подножието на стълбището ми се хилеше вампир.

Модерната медицина е способна да направи много за вампирите: периодични вливания на кръв за потушаване на ловния им нагон, вани с хелиотроп, за да могат да излизат на открито между зори и здрач (никога в неделя — тогава връзката между истинското и символичното слънце е твърде силна), слънчеви очила, които ги предпазват от ослепяване при дневните им бродения. Избралите (и, признавам, тези, които могат да си го позволят) да се възползват от подобни техники водят сравнително нормален живот.

Но не всички го избират. Някои предпочитат да следват инстинкта си и да бродят в търсене на плячка. Не бях чувал за вампири в Хоторн, но не се шокирах от срещата. Първо на първо, вече нищо не можеше да ме шокира — както казах, животът в това градче не е лесен.

Само за миг се зачудих дали е свързан с гадовете, отвлекли Джуди. Имах съмнения. Вампирите, ако позволите да използвам метафора, обикновено са вълци единаци. По-вероятно беше този просто да си търси прехрана. Случайните улични престъпления обаче са също толкова опасни за жертвата, колкото и целенасочените.

Очите на вампира заблещукаха. Знаех, че ако го гледам в очите твърде дълго, ще ме омагьоса и после кръвопиецът му с кръвопиец

можеше да прави с мен каквото си поиска. Бръкнах под ризата си и извадих едно нещо, което носех на верижка на шията.

Вампирът сигурно си помисли, че ще е разпятие. Зъбатата му уста зина в презрителна насмешка. Много вампири, особено оцелелите от време оно в християнски страни, са от балканско мюсюлманско потекло и затова имат имунитет към кръстния знак.

Само че аз не извадих кръст. Вместо него носех мистичен еврейски амулет — магически квадрат акростих, изготвен в същата фабрика на Маг Абрамелин, която беше произвела и избухващия ми жезъл. Вдигнах го над главата си и изстрелях кабалистичния снаряд по вампира.

Имаше бързи рефлексии — успя да го улови, преди да го е улучил в лицето. Но това не му помогна кой знае колко. Болезненият му вик премина в мъчителен вой. Юдейската дума за вампири е „кепилот“ — „празните“ — и тя ги описва много добре. Тъй като са загубили огромна част от човешката си същност, те са изключително податливи на магически контрамерки. Когато акростихът, основаващ се на юдейската дума за „куче“, го уцели, не му остана друг избор, освен да се преобрази.

— Разкарай се оттук, кучи сине! — изревах и засилих крак да го изритам яко. Той побягна със скимтене, подвил опашка между краката си.

Прибрах амулета, окачих го обратно на врата си и се повлякох нагоре към апартамента ми. Едва по-късно, докато лежах и се мъчех да заспя, ми хрумна, че ако не бях емоционално изтощен от случилото се с Джуди, вампирът сигурно щеше да ме паникьоса и да ми изпие кръвчицата в най-буквалния смисъл още преди да съм се сетил за амулета. Но стана така, че го хванах в крачка и направих каквото трябваше без изобщо да се замисля.

И докато лежах, току питах часовника си за часа. Последният отговор, който си спомням, е 2.48.

Ходенето на работа след три часа сън е един от кошмарите, които сегиз-тогиз се случват на всекиго. Често причината е новородено бебе вкъщи. Не и за мен. Мисълта за бебета ме подсети за Джуди. Толкова планове градяхме — не исках дори да мисля да ги зарежа.

Кафе със закуската. Още една чаша от кафенейската тиня на минутата, в която влязох и трета веднага след втората. Още една половин час по-късно. Чувствах се все повече и повече напрегнат. С Божията помощ щях да избутам деня. Ако вечерта изобщо дойде, сигурно щях да съм твърде изпушил за сън. Но всичко по реда си. Първо да избутам деня.

Това означаваше пак телефонни разговори. Не чувствах ни най-малка вина за това, че се обаждам от служебния телефон — личният ми живот и случаят с буницето за токсична магия се бяха уплели неразривно. Първо се обадох горе на Сол Клайн.

— Сол, пак ти се обажда Дейвид Фишър от АПУ долу — представих се. — Искам... Не, не искам, но ми се налага да ти докладвам за отвлечане.

— Докладът, който получихме от жандармерията в Лонг Бийч снощи? — реагира той. Щом потвърдих, продължи: — Свързано ли е това със случая с минизингерите, за който ми разправяше неотдавна?

Бях забравил минизингерите. Открих, че освен уморен и разтревожен мога да бъда и засрамен едновременно с това.

— Не, няма нищо общо. Щом си получил доклада от Лонг Бийч, Сол, означава ли това, че ще си ангажиран със случая?

— Да, означава — потвърди той. — Удобно ли ти е да слеза сега да го обсъдим? Ти беше на седмия етаж, нали така?

— Да. Разбира се, слизай. Може ли да минеш през кафето и да ми донесеш две кафета? Ще ти ги платя.

Той слезе, пихме кафе, той ми зададе съвсем същите въпроси като Джонсън снощи. Аз вцепенено отговарях по същия начин. Той си драскаше бележки. Когато свърших, той рече:

— Ще направим всичко, което можем за теб, Дейвид, както и за госпожа Адлър. Обещавам ти. — Забелязах, че не ми обеща да ми я върнат жива и здрава. Сигурно се пазеше от обещания, които не може да изпълни.

Щом той си тръгна, се обадох на Хенри Легион. Призракът каза „Идвам веднага“ и цъфна на минутата — прекоси страната по-бързо, отколкото Сол Клайн слезе два етажа по-надолу. Разбира се, Хенри Легион не се беше отбивал за кафе.

Разказах историята за трети път. От повторенията започна да ми се струва едва ли не, че се е случила на някой друг — едва ли не, но не

съвсем. Призракът от ЦР заяви:

— Това е обезпокоително. Събитията се развиват по-бързо, отколкото в проекцията в кристалната топка. По мое мнение вашето сканиране около токсичното сметище би могло да е ускоряващият фактор.

— Но ние не намерихме нищо, освен малко звезден прах — почти се разридах аз, все едно че бях дете, заловено и изяло пердаха, задето е надничало през прозореца в нечия спалня, без дори да е видяло нищо интересно.

— Вие може и да го знаете — рече призракът, — но се съмнявам, че и извършителите го знаят. — И изчезна. Мразя това. Винаги той има последната дума.

Двама готови. Следващото ми обаждане беше до легат Кавагучи. Зачудих се дали все още не е зает с другия случай, но не, успях да го хвана.

— Това във връзка с отвличането на госпожа Адлър, с която се запознах около пожара в манастира на Братята Тома ли е? — попита той още щом разбра, че съм аз. Значи жандармите от Лонг Бийч вече бяха говорили с него.

— Точно така, във връзка с него — изрекох тежко. — Не мога да си представя друга причина да отвлекат Джуди, особено когато извършителят, който и да е той, се опита да убие мен няколко дни преди това.

— Сещам се и за други причини — изтъкна Кавагучи, но преди да съм му се разкрещял, продължи: — Признавам обаче, че вашият сценарий като че е с най-висока степен на вероятност. Както сигурно сте предположили (точно както бях предположил), аз обсъдих случая с жандармерията в Лонг Бийч. Но ще съм ви благодарен и за вашите показания от първа ръка.

Дадох му ги. Още едно повторение — помислих си, — още едно преместване от реалността в посока към дискурса. В известен смисъл това беше един вид антимагия. Магията използва думи, за да направи въображаемата реалност. Аз ги използвах, за да превърна ужаса и трагедията в спомен, който е по-лесен за понасяне.

Щом приключих, Кавагучи ме запита:

— Разбрахте ли от съдебния изследовател що за магия е уловил в апартамента на годеницата ви?

— Ами, не — отвърнах. — Цивилният — Джонсън, и аз отидохме в участъка в Лонг Бийч, за да дам показания под клетва, а докато ги давах, изследователят не се е мяркал в кабинета на Джонсън.

— Ще разпитам — обеща Кавагучи. Правеше между думите малко по-дълги паузи от необходимото, сякаш пишеше и говореше едновременно.

— И аз исках да ви попитам, легат, получихте ли някакви нови отговори, които биха ни помогнали да открием кой е сторил това на Джуди? — който и да беше той, без съмнение беше същият, дето бе нагласил пускането на земния елементал върху килима ми. В момента последното ми се струваше напълно несъществуващо.

— Нови отговори, не — отвърна той. — Имам някои нови въпроси обаче. Имаме случай на вандализъм във връзка с проекта „Птицата Гаруда“ в заводите „Локи“ в Бърбанк. Вандализъм зад херметически печат.

— Нали уж е невъзможно! — и аз заговорих бавно: записвах си да се обадя на Мат Арнолд.

— Много неща, смятани за невъзможни, вече са действителност — отвърна ми Кавагучи. — Вземете например виртуозната реалност.

— Благодаря — възкликнах. — Това ми припомни още нещо, което исках да ви питам: какво е популярното име на Pharoa-chrus mosinno?

Кавагучи взе, че се разсмя — дотогава не бях много сигурен, че може.

— Приемете извиненията ми, инспекторе — не биваше да диктувам на секретарката ви името направо от лабораторния доклад. Популярното име на въпросната птица е кетцал.

— Кетцал? — нахаках се челно в това, все едно се бях блъснал с килима в някоя сграда. — Сигурен ли сте?

— Потвърдено е от орнитолог и от етруски орнитомант — увери ме Кавагучи.

— Значи сте сигурен — признах. — Но това е лудост. Майкъл Манстайн — тукашният началник на магическата лаборатория — и аз вчера обиколихме Девънширското сметище и не намерихме никакви следи от изтичане на ацтекска магия. Той дори провери със заместител на одрана човешка кожа за хуитцилопочтлизъм.

— Казах ви каквото знам аз — рече Кавагучи. — Остава възможността перото по някакъв начин да се е променило при пренасянето от виртуозната реалност в нашето съвсем земно време-пространство. Както отбелязах навремето, съдът не би го приел за доказателство. Другата алтернатива е перото наистина да е от кетцал, но да е умишлено поставено в обсега на сетивата на духа писар Еразъм, с цел да бъдем заблудени.

— Да — съгласих се аз. — Или пък може да е истинско — каквото и да означава тази дума, използвана във връзка с нещо, идващо от виртуозната реалност.

— Точно така — потвърди Кавагучи. — Бръснарят на Окам подкрепя тази интерпретация, макар и другите да не могат да бъдат пренебрегнати.

И аз си бръсна данните с бръснача на Окам^[2] — това е най-практичното сечиво при подготвянето на базови данни за проекции и тям подобни. Но като всеки друг бръснач, и той ще те пореже, ако не внимаваш.

— Благодаря за информацията, легат Кавагучи — казах. — Мога ли да ви помоля за още една услуга? Бихте ли се обадили на един призрак на име Хенри Легион в Централното разузнаване в РСвК — дадох му номера — за да му кажете всичко, което току-що казахте на мен? Той трябва да го знае, повярвайте ми. Използвайте моето име — то ще ви помогне да ви свържат с него.

— Ще се възползвам — отвърна бавно Кавагучи. — Последниците обаче са... обезпокоителни.

— Знам. — Когато за първи път чух Чарли Кели неохотно да признава, че е възможна Трета магическа война, дни наред ме побиваха тръпки. Сега, що се отнася до мен, това беше стара информация. Джуди заемаше далеч по-голяма част от мислите ми. Не можех да се тревожа за това дали целият свят ще изгори — то е непостижимо за ума на обикновения смъртен. Но когато някакво проклето — надявах се някой да го е проклел — копеле отвлече жената, която обичаш, го проумяваш и още как.

Сбогувахме се с Кавагучи. Той отново обеща да се обади на Хенри Легион. Аз пък се обадох в „Локи“ и успях да се свържа с Мат Арнолд.

— Току-що разговарях по телефона с легат Кавагучи от ЖСГА — съобщих. — Той каза, че при вас е имало проникване на външни лица и вандализъм във връзка с проекта „Птицата Гаруда“.

— Точно така — потвърди той. — Един от служителите ни е в критично състояние.

— Кавагучи не спомена нищо за това — рекох. — Какво е станало?

— Бил е ухапан от змия — Дори и по телефона усетих как гласът на Арнолд помрачня. — Някакъв хитър магьосник е намерил начин да надхитри херметическия печат. Каза ли ви за това легатът?

— Спомена, че е осъществено, но не обясни как — отвърнах. — Звучите така, сякаш вие знаете.

— Да, знам — потвърди той. — В Кристалната долина ще прекарат няколко безсънни нощи, докато осъвременят магичните си програми.

— Няма нужда от кристална топка, за да го предскажеш — съгласих се аз. — Как е било осъществено? Винаги се е твърдяло, че херметическият печат е устойчив кажи-речи на всичко. — Чух мълчание, което означаваше, че не иска да ми казва. Бързо додадох: — Помнете, че аз се интересувам професионално от това. Всяка магия, която може да надделее над толкова мощен печат, би оказала сериозни последици върху околната среда.

— Добре — съгласи се неохотно той. — Май разбирам. Но не го разправяйте под път и над път, нали ме разбирате.

— Аз не съм нито репортер, нито новинар от ефирната мрежа — отвърнах с достойнство.

— Добре — съгласи се той. — Ето как е станало: гадовете са използвали един от собствените атрибути на Хермес, за да счупят печатите, които той трябва да варди. Много хитро приложение на закона за подобие, бих казал. Искане ми се този, който го е измислил, да беше вложил същата енергия в нещо законно.

— Продължавайте — подканих го.

— Ухапването е свързано с това.

Той отново се умълча. Усетих се, че от мен се очаква да се досетя защо. Някоя друга сутрин сигурно би ми харесало да си поиграем на интелектуални игрички. Точно него ден тия просто не ми минаваха.

— Съжалявам, сигурно съм тъп — казах. Моите неприятности не му влизаха в работата. — Може ли да ми обясните?

Изсумтяването, препредадено през етера от две телефонни духчета, носи впечатляващ товар от презрение. Мат Арнолд обясни:

— Сетете се за керикейона, който Хермес носи.

— За кое?

Той отново издаде нетърпелив звук. Що се отнася до мен, за негов късмет Арнолд се намираше на далечния край на телефонна връзка. АПУ няма парите — нито пък тайните — за херметически печати, така че нямаше причина да съм запознат в подробности с култа на Хермес. Може би той го разбра, или пък просто искаше да се отърве от мен и да продължи с онова, с което се е занимавал, като му се обадох.

— Латинският термин за керикейон — не съвсем уместен, нали разбирате, когато говорим за Гръцка сила — е кадуцей.

Това го разбрах.

— Жезълът със... — Гласът ми стихна. — Змии. — Последното произнесох със съвсем различен тон. — Нищо чудно, че споменахте, че ухапването е свързано с него.

— Точно така — каза го така, сякаш в края на краищата не бях чак пък толкоз безнадежден случай. — Използвали са влечението на всички змии към тези на кадуцея, за да отслабят печата и да им позволят да се промъкнат в защитените ни зони.

— Подличко — съгласих се. — Надявам се, че сте казали за това на легат Кавагучи. Щом една дружина лоши хора измисли някой номер, след две седмици вече всички го прилагат. — После ми хрумна и нещо друго. — Но как вашите вандали са се промъкнали в херметически запечатаните площи? Когато аз идвах при вас, ви пазеха едни доста ячки охранители.

— Били са приспани — Арнолд прозвуча сякаш не му беше приятно да го признава. — Някакъв вид заклинание — експертите на Кавагучи още не са ме информирали за получените данни.

Усетих тръпка на вълнение — това ми звучеше много сходно на начина на действие на похитителите на Джуди. Записах си, за да не го забравя, и си обещах да се обадя на цивилния Джонсън веднага щом приключи разговора с Арнолд. Но докато той все още беше на линия, го попитах:

— Каква змия е ухапала вашия човек?

— Фер-де-ланс^[3] — отвърна той. — Гадна работа — отровата причинява вътрешно кървене, все едно вампир те ръфа отвътре. За щастие е роднина на тукашните гърмящи змии — противоотровните заклинания за тях свършиха работа, надяваме се, и в този случай. Както вече ви казах, Джери все още е в критично състояние, но смятат, че ще прескочи трапа.

— Радвам се да го чуя — казах. — Но, първо на първо, защо фер-де-ланс? Защо не са използвали нашенските гърмящи змии?

— Първо на първо, по-отровна е, ако това е била целта на тия мръсници. И второ — ако магьосниците са ацтеки, те са били по-запознати с тамошните змии, отколкото с нашите.

— А ако не са, могат да хвърлят подозренията върху ацтеките като използват змии, въдещи се по онези земи. — Мислех си за перото от кетцал. Досега бях подозирал най-силно персийците. Зачудих се дали няма да се наложи да премисля. Сетих се и за персийската нечестност — ако можеха да прикрият плана си, като натопят някой друг, те непременно щяха да го направят. Сетих се и че още не бях посетил „Шоколадовата невестулка“.

Мат Арнолд каза:

— Изследователите скоро ще се обадят.

— Надявам се — отвърнах. — Благодаря, че ми отделихте време.

— Вече пропиляхме толкова време покрай тази жалка история, че още няколко минути нямат никакво значение. — И с тези насърчителни слова Арнолд ми затвори.

Обадих се на Джонсън. Когато ми вдигна, ушното ми духче кресна в ухото ми, затова предположих, че той крещи на устното си духче:

— Обадиха ли ви се похитителите? Или вашата годеница?

— Съжалявам, не. — Колко съжалявах! Обясних, че съм се чул с Мат Арнолд, а после попитах:

— Вашият изследовател успя ли да идентифицира магията за сън, приложена в апартамента на Джуди?

— Почакайте така — каза ми той. — Имам го в бележките си — видях го. Чакайте да погледна. — Духчетата завъзпроизвеждаха прелистване на пергаменти. После чух Джонсън да казва „Да, ето го“ на себе си. След още няколко секунди сигурно поднесе пак слушалката

към устата си, защото гласът му се чу силно и отчетливо: — Намерих го, господин Фишър. Според изследователите е ацтекско заклинание, призоваващо Сила, назовавана Нареченият Нощ, онзи от Деветте Отвъдни Свята, да прати сън на жертвата. Тук има бележка, че общо взето не се използва с добри намерения. Съжалявам, че ми се налага да ви го кажа, господине.

— Не толкова, колкото аз съжалявам да го чуя — отвърнах. Но не се изненадах, поне не особено. Или ацтеките наистина стояха зад всичко това, или някой градеше адски блъф — говоря буквално. Колкото повече улики се трупаха, толкова повече ме съмняваше, че е блъф.

В края на краищата, от своя собствена гледна точка Ацтекия отдавна имаше много да си връща на Конфедерацията. Градът на ангелите навремето е бил на ацтекска територия, така де. Както и Свети Франсис на север. А също и Безводните земи и Нова Ацтекия по-нататък на изток, и Снежната земя, и Денвър, и останалата част от юга на Конфедерацията. Ако все още ги притежаваше, Ацтекия щеше да е велика нация. Без тях велика нация беше Конфедерацията.

А това е само в сферата на смъртната политика. Сетих се за казаното от Хенри Легион по повод промените в баланса на Силите. Вече беше ясно, че Хуитцилопочтли си иска своето. А ако онова зелено перо означаваше, каквото означаваше, значи Кет-цалкоатл — също^[4]. Двете Сили бяха съперници отпреди идването на испайнците. Ако бяха изгладили споровете помежду си... ако беше така, то Небесата да са на помощ на Конфедерацията. Небесата бяха по-добрите помощници.

Обадих се пак на легат Кавагучи. Щом се свързах, го попитах:

— Каква магия за сън е успала охраната на завода на „Локи“ в Бърбанк?

— Има го в бележките ми — отвърна той също като Джонсън. Беше по-бърз с намирането на отговора от жандарма от Лонг Бийч. — Ето го. Докладът посочва, че е ацтекско заклинание, призоваващо Силата, известна под имената Слугата и Пращяция, изпращаш духовете на жертвите в Деветте Отвъдни Свята.

— Деветте Отвъдни Свята! — възкликнах. — Известна ли е тази сила също и под името Нареченият Нощ?

— Тук не виждам такова име. Ще попитам изследователите и ще ви се обадя пак.

Обади се след има-няма пет минути.

— Инспектор Фишър? Отговорът на въпроса ви е да. Специалистите питат откъде сте знаели — тази Сила не е призовавана често в Града на ангелите.

— Току-що говорих по телефона с Лонг Бийч. Нареченият Нощ е Силата, приспала Джуди.

Кавагучи не беше балама.

— Незабавно ще се консултирам с цивилния жандарм Джонсън — заяви той. — Тази връзка трябва да бъде изследвана до най-пълна възможна степен.

Пак сбогувания. След като приключих с тях, се вторачих в телефона и се зачудих дали пак да се обадя на Хенри Легион или да кажа някои работи на Тони Судакис. Но преди да успея да направя каквото и да било, Роуз подаде глава през вратата и каза:

— Беа иска да се види с теб и Майкъл на четири очи, ако обичаш. Вчера не присъствахте на събранието и затова иска да я информирате как върви работата.

— Не — отговорих. Излезе от устата ми абсолютно безизразно, сякаш — ама че нелепа идея! — някой бе построил говорещ механизъм.

Роуз се облеци насреща ми. Тя знае, че не си падам по събранията на колектива, но когато шефката казва на някого ела, той идва, а когато му казва върви си, той си върви, поне ако е наясно кое е добро за него.

— Но, Дейвид... — започна Роуз в опит да ме накара да се освестя.

— Не — повторих. — Не мога. Много съм зает. Тъкмо излизах на терен, когато влезе. — Не беше вярно, но можеше да стане. Станах от бюрото и се отправих към вратата. Ако Роуз припряно не се беше отстранила от пътя ми, щях да мина направо през нея.

— Дейвид, добре ли си? — подвикна тя подире ми, щом се повлякох по коридора.

— Не — отговорих. Когато си много уморен, все едно си пиян — изтърсваш първото нещо, дошло ти наум. Често после съжаляваш. Докато слизах към паркинга, се чудех дали все още имам работа, на която да се явя утре.

Хубаво, че през последните седмици опознах добре Долината на Свети Фердинанд — можех да стигна до Девънширското сметище, без да ми се налага да мисля накъде отивам. Не ме биваше много за мислене, не и в този момент. Когато казах на Роуз, че ще излизам да върша работа на терен, няхах ни най-малка представа къде ще ходя да я върша. Да помъча Тони Судакис с въпроси на четири очи беше най-близкото нещо до добра идея, което ми хрумна.

Този път нямаше нужда да показвам на охраната сиглата си на АПУ, преди тя да се свърже по телефона със Судакис. Минута по-късно стражът сложи мостчето и влязох в сметището. Докато вървах по охраняемата пътека към офиса крепост на Судакис, се оглеждах за петното Нищо, което бях видял един-два пъти преди това. За свое успокоение не го мярнах никъде — сега не.

Судакис ми отвори сам. Вероятно тъкмо смяташе да каже нещо любезно и безсмислено — но само един поглед към лицето ми го накара да промени решението си.

— Добре ли си, Дейв? — попита ме той.

Дадох му същия отговор като на Роуз — „Не“. За него обаче го подсилих:

— Снощи, след като се върнах от огледа на това място, трябваше да вечерям с годеницата си. Но не стана. Когато отидох у тях, открих, че са я отвлекли.

— Ужасно! — възкликна той — коментар, с който надали не бих се съгласил. Той ме задърпа навътре, но изведнъж застина на място. Каквото щете говорете за Тони Судакис, но му сече пипето. Погледна ме.

— Чакай малко — изрече бавно той. — Ти смяташ, че има някаква връзка между нас и това, нали? Чуй, Дейв, тук съм, за да ти кажа, че...

Изпреварих го.

— Можеш да си заложиш скъпоценния задник, че според мен има връзка, Тони. Мислех си, че има връзка откакто изгоря манастирът на Братята Тома. Реших, че наистина има връзка, когато двама бандюги се опитаха да ме убият един следобед, когато слязох от магистралата...

— Когато какво? — този път той ме прекъсна.

Сетих се, че това не бях му го казал и му разказах. После продължих:

— А сега в деня, когато правим оглед на това място с магьосник от АПУ, отвличат Джуди! Какво да мисля, Тони? Ти какво би си помислил?

— Не знам — отвърна той почти шепнешком.

Беше потресен — виждах го. Лявата му ръка се пресегна за кехлибарения амулет, който носеше под ризата. Свали го с явно усилие на волята. Реших да го поразтърся още малко: — И да знаеш, Тони, имаш пробив в защитата. С Майкъл Манстайн намерихме холивудски звезден прах навсякъде покрай зида.

— Звездният прах е безвреден — опъна се той.

— Да, но щом изтича звезден прах, какво ли друго изтича заедно с него? — на Майкъл му се наложи да ми го навре в очите. Сега изпитах злобно удовлетворение, като го стоварих върху главата на Судакис.

Но и той не се даваше. Вече го знаех.

— Но не сте намерили нищо друго, нали?

— Не, но ще намерим. Въпрос само на време и тавматургия, и ти го знаеш също толкова добре, колкото и аз. — Поех дълбоко въздух и се опитах да се успокоя. — Както и да е, не съм дошъл тук за това. Исках да разбера на кого се обади, когато двамата с Майкъл се заловихме тук за работа. Който и да е похитителят, или сам е извършил отвличането, или се е обадил на някого и го е поръчал.

— Обадих се единствено в офиса на Девънширския консорциум за управление на земята — осведоми ме той. — Трябваше да ги информирам, за да... могат... те... — Докато постепенно осъзнаваше какво казва, той забавяше ход като механичен часовник. Най-сетне изрита цимента под краката си. — Ох, мамка му.

— Или са те, или е някой, свързан с тях — заключих. — Няма друг начин.

Мислех, че ще почне да ми изтъква нови аргументи, ще отрича пак, но не стана така.

— Да — промълви той с изпепелен глас.

— Е, какво ще правиш сега? — натиснах го аз. — Ще бъдеш доброто войниче на консорциума и ще се преструваш, че нищо подобно не се е случвало? Можеш. Ще е законно. Може дори да те повишат. Но как ще се гледаш в огледалото всеки път, като влезеш в тоалетната?

— Майната ти, Дейв — отрони той безизразно. И тогава замагнах да го фрасна. Той улови юмрука ми, преди да го е докоснал. Знаех, че е по-силен от мен, но нямах представа колко. Ако ми беше върнал удара, сега някой друг щеше да ви разказва тази история. Но не ме удари. Просто ме държа така повече от минута и накрая каза:

— Свърши ли с тъпотииите?

Кимнах. Той ме пусна.

— Хубаво. И не се опитвай пак да ми проповядваш. Няма да успееш да ме подтикнеш, накъдето искаш ти. Ясно? — Изчака, докато кимна, а после продължи: — Добре. А сега, след като ме разбра, готов съм да направя всичко по силите си да върнем мадамата ти. По мои си причини, да ти е ясно, не по твои. Губим си времето.

— Мисля, че изобщо не те разбирам — заявих.

— И аз мисля същото. — Не го каза в отрицателен смисъл — по-скоро сякаш се позоваваше на природен закон. Може би така си и беше. Както казах, никога не съм си имал работа с човек от европейски произход, все още почитащ старите богове на своя народ — не в изкуствен култ като този на Хермес, а в духа на традиция, стара и сериозна като моята собствена. Балансът на Силите, помислих си, а после се зачудих на Чия ли страна беше Перкунас. Оцеляла след не знам си колко столетия християнство, може би Литовската сила също като Хуитцилопочтли гореше от желание да си върне своето.

Но без значение на чия страна беше неговият бог, мислех, че Тони е на моя страна. Той почти ме повлече след себе си, когато се засили по пътеката към изхода. Случайно погледнах назад към офиса му тъкмо навреме.

— Почакай! — възкликнах и го стиснах за лакета.

Все едно да се вкопчиш в колесницата на Джагърнот. След като се задвижеше, той нямаше спиране за нищо на света.

— Погледни назад, там — казах аз с тон, препускащ към отчаянието. — Ето за какво ти говорих по-рано.

Неохотно, той се обърна.

— Нищичко не виждам.

— И аз нищичко не виждам — отвърнах. — По-точно, виждам Нищо. Ето тук, застани на моето място. — Дръпнах се от мястото и той застана на него. Тръсна глава и понечи да тръгне. Съвсем се отчаях.

— Застани на пръсти — предложих му. Аз съм една педя по-висок от него.

Той ми метна поглед, който би ме попарил при всякакви други обстоятелства. Останах си свеж. Той сви рамене и се повдигна на пръсти. Секунда по-късно избърбори нещо на литовски, което не разбрах. После отново мина на английски.

— В края на краищата излезе прав, Дейв. Не знам какво е това.

Нито пък аз знаех. В момента не виждах Нищото — сметището изглеждаше просто като буренясал празен парцел. Но щом застанах на мястото на Тони, стената отвъд тази точка сякаш се отдръпна в безкрайността. И все пак, в същото време, съвсем явно си беше на мястото. Но знам как да го обясня по-добре — имам чувството, че не го възприемах изцяло чрез нормалното зрение.

Тони Судакис отпусна пети. Както обикновено, беше бърз на решения.

— Когато видиш нещо непонятно на сметище за токсична магия, по-добре започвай да се мъчиш да откриеш какво е възможно най-бързо — заяви той. — Защо не се обадиш на вашия магьосник — Манстайн му беше името, нали? — и не го привикаш тук? Колкото по-скоро открие какво става там, толкова по-скоро можем да започнем да се разправяме с нещото.

— Ти не си ли същият, дете вчера го чух да разправя, че ако двамата с Майкъл престъпим и с една стъпка границите на сметището, вашите хора ще ни съдят, докато орелът не остави дроба на Прометей на мира?

— Давай, натяквай ми — отвърна той. — Да, същият съм. Но освен това съм и оня, когото ти най-сетне убеди. Така че хайде да се върнем в офиса ми.

Никога не съм бил по-щастлив да обърна гръб на нещо през живота си. Докато вървахме към тумбестата грозна крепост, попитах:

— Знаеш ли какво е изхвърлено на това място? Колкото повече кажа на Майкъл, толкова по-бързо той ще може да установи какво става.

— Умно — отбеляза Судакис. Погледна нататък, където бяхме видели Нищото. Вече го нямаше там, разбира се, защото не се намирахме на нужното място. — Това ще да е, хmmm, парцел 37. Ще проверя и ще ти кажа.

Той се разрови в папките, като през цялото време мърмореше: „Не, не може да е този — този го екзорцирахме преди две години... Може би този? Не, зарежи — знам всичко, което могат да причинят яйцата на птицата Рух... Ха!“

— Ха? — откликнах.

— Трябва да е този, Дейв. Преди три-четири месеца един от Бреговите наблюдатели на Барона намери на Малибу бийч останките от нещо, което приличаше на тържествено заклинание. Провериха боклука за тавматургична дейност, но резултатът бе отрицателен — имам предвид наистина отрицателен, сякаш покрай него от зората на времето не беше и припарвала магия. Никой не повярва — не и съдейки по начина, по който бе наредено всичко. Затова го донесоха и го изхвърлиха тук, въпреки тестовете.

— Спомням си случая — отвърнах. — В „Таймс“ публикувах писма с оплаквания дето пропилявали кроните на данъкоплатците.

— Точно това е — съгласи се Тони. — Ако ме питаш мен, единственото нещо, по-лошо от това правителството да харчи пари, когато няма нужда, е да не харчи пари, когато има нужда.

Понечих да вдигна слушалката, после спрях.

— Ти каза, че там било наредено „нещо“. Какво нещо?

Той погледна пергаментите си.

— Смешни работи — преди не съм виждал нищо подобно. Жезли с каменни дискове на върха... други, увенчани с ония раковини, дето им викат пясъчни корони... Ако аз трябваше да изказвам предположения, бих казал, че камъните бяха издялани плоски, за да приличат на пясъчните корони. Имаше и други жезли, дълги и къси, с пера на върха. Приличаше на индиански ритуал може би, но неизвестен за мен.

— Добре. — Набрах номера на Майкъл. Докато го чаках да отговори, продължих да се тревожа: Балансът на Силите, Индианската магия нямаше да е много добре настроена към онова, което смятах за мир и ред, не и в момента.

— Агенция за природно усъвършенстване. Тук Майкъл Манстайн.

— Майкъл? Здравсти, Дейвид Фишър е. Слушай, имам нова работа за...

Майкъл ме прекъсна — нещо, което никога не прави.

— Дейвид, къде си? Какво, за Бога, си намислил? Беа е много наскърбена... — дума, която само на него би хрумнала, — от теб, а Роуз буквално е в сълзи.

От това се почувствах зле, но щях да се почувствам и още по-зле, ако вече не се чувствах доста зле. С едносрични думи обясних къде се намирам и какво съм намислил. Освен това му разказах за Джуди, което обясняваше защо съм го намислил.

— Боже мили, Дейвид — възкликна той в необичаен за него изблик на чувства. — Нищо чудно, че поведението ти е толкова аномално.

— Да, нищо чудно — изсумтях. Аномално не беше точната дума. Точната дума беше лайняно. Можех да го отдам на безкрайните тревоги, на безсънието и прекалено многото кафе, но в крайна сметка пак опираше до мен.

Ако ти не си отговорен за постъпките си на този свят, то тогава кой е?

— Откри ли нещо важно при връщането си в района на Девънширското сметище за токсична магия? — попита Майкъл, като великодушно не спомена нищо повече за това като какъв звяр се бях проявил.

— Всъщност да. — Разказах му за Нищото, а после връчих телефона на Тони Судакис, за да потвърди.

Тони ми върна слушалката. Майкъл тъкмо казваше:

— Веднага долитам да го проуча. Описанието ти ме порази — явно е изключително спешно. — Той затвори.

— Идва — казах на Судакис.

— Хубаво — отвърна той. — Тогава аз по-добре да остана тук да се погрижа той да влезе вътре и да направи каквото трябва. Ами ти? Ще чакаш ли тук с мен?

Позамислих се и поклатих глава.

— Трябва да се върна и да си оправя бакиите. Чуй, имаш ли домашен телефон? Може да ми се наложи по всяко време да те потърся. Независимо дали ти харесва или не — и не казвам, че ти си отговорен, моля те, разбери — ти също си в центъра на всичко това. А те отвлякоха Джуди, които и да са те.

Той надраска номера на парченце пергамент.

— Ето ти го. Обади се, когато има нужда.

— Благодаря. — Излязох, тръгнах по охраняемата пътека (този път дори не се огледах за Нищото), минах по мостчето и се отправих към килимчето си. На връщане към магистрала „Свети Яков“ минах покрай цветарница. Спрях и купих на Роуз рози. Понякога думите не изразяват достатъчно разкаянието.

Щом поставих вазата на бюрото ѝ, очите на Роуз се опулиха. Тя посочи затворената врата на офиса на Беа.

В момента е на събрание, но ще иска да те види, когато се измъкне. И... благодаря ти, Дейвид. Нямахше нужда. Майкъл ми разказа за бедите ти. Ще се моля за теб.

Роуз е добра жена. Ако Бог бе в настроение да слуша когото и да било, би изслушал тъкмо нея.

— Имаше нужда — казах. — Нямахше нужда да правя онова преди това.

Тя махна с ръка и понечи да каже още нещо, но аз вече се бях запътил към кабинета си. Без значение какъв голям и космат звяр съм, тя вярно беше записвала съобщенията за мен, докато бях навън. Едното беше от Хенри Легион. Ще трябва пак да му се обадя, помислих си.

После погледнах следващото. Беше от Джуди.

---

[1] Евангелие от Матей, гл. 6, стр. 34. — Б.пр. ↑

[2] Бръсначът на Окам — принцип, формулиран от английския философ Уилям Окам/1300-1349 г./: „При изграждане на хипотези не бива да се въвеждат повече същности от необходимото“. — Б.пр. ↑

[3] фер-де-ланс — голяма силно отровна тропическа змия. — Б.пр. ↑

[4] Кетцалкоатл — главен бог на ацтеките, бог на Утринната звезда. Името му означава „Пернатия змей“ и е изобразяван като такъв на рисунки и статуи. — Б.пр. ↑

IX

Не знам колко време съм стоял така, втрещен в пергаментовото листче в ръката ми. През главата ми минаха всички възможни чувства, които можете да си представите — радост, че Джуди е жива, страх, че е в техните лапи, надежда, тревога, гняв, всичкото това накуп смесено и разбъркано така, че щеше свят да ми се завие дори и ако не бях зверски недоспал и прекалил с кафето.

Постепенно, освен да чувствам започнах и да мисля. Не бяха оставили номер, на който да се обадя, което никак не ме изненада. Изтичах обратно по коридора (и пътьом едва не прегазих Филип Камински) при Роуз и хвърлих листчето на бюрото ѝ.

— Щях да ти кажа, Дейвид — възкликна тя, — ама с тия цветя... Направо ми изскочи от ума. Съжалявам.

Значи дори и Роуз понякога грешеше. Не бях сигурен, че е възможно. Но това нямаше значение — не и в момента.

— Карай — рекох. — Как ти прозвуча тя? Какво каза?

— Просто пита за тебе и затвори, когато ѝ казах, че те няма в службата — отвърна Роуз. — Тогава не знаех, че нещо не е наред. — Погледна ме укорно. Ако ѝ бях казал по-рано, можеше да направи нещо повече. — Нали се сещаш, говорила съм с нея само два-три пъти, когато е идвала тук и чат-пат съм записвала съобщения за теб. А и по телефона никой не прилича на себе си.

Противните телефонни духчета! Но на мига, в който това ми мина през ума, изтичах в коридора (и насмалко пак да прегазя Филип — тя вресна възмутено) обратно в кабинета си.

Искаше ми се Майкъл да беше все още тук, а не чак на Девънширското сметище. Бях чел, че добрият магьосник понякога може да проследи едно телефонно обаждане дори и след като етерната връзка между духчетата на двата края се прекъсне.

Телефонните духчета са почти идентични едно на друго — точно това е целта на ектоплазменото клониране. Почти, но не съвсем. Както пише в „Прощуто“ на Бекон — има висше същество, което

доизработва замислите хорски, надве-натри издялвани от нас^[1]. В процеса на клониране се промъкват мънички несъвършенства — макроидентични, но микроразлични. Ето защо системата на телефонните връзки работи толкова добре: понеже духчетата толкова много си приличат и произхождат от един и същи източник, законите на подобие и заразата улесняват създаването на контакт между всеки две от тях. А тъй като не са съвсем еднакви, всяко от тях може да заеме точно определено място в телефонната мрежа.

— Господи, какъв съм идиот! — възкликнах миг по-късно. Предполагам, че това Господ вече го знаеше. Майкъл Манстайн, иска ли питане, беше добър магьосник, но не беше единственият такъв, ангажиран със случая — КБР разполагаше с много на брой изкусни магове само два етажа по-нагоре. Обадих се на Сол Клайн и му съобщих какво е станало.

— Веднага ти изпращам човек — отсече той веднага щом свърших. Хенри Легион сигурно щеше да стигне до моя кабинет по-бързо от изпратената ми магьосница, но не мисля, че това би било по силите на простосмъртен. Тя беше ханка и на ръст едвам ми стигаше до лакета, но изглеждаше страшно умна и делова. Представи се като Силия Чанг.

— Откога е телефонното обаждане? — попита.

Погледнах пергамента. Роуз, благословена да е компетентната ѝ душа, го беше отбелязала.

— От 10.27 — отвърнах.

— А сега е... — тя попита часовника си. — Дванайсет и пет. Малко повече от час и половина. Етеричната следа вероятно все още не е невъзможно изстинала. Нека видя какво мога да направя, господин Фишър.

От експедитивния ѝ подход към нещата схванах, че не за първи път проследява телефонни обаждания — вероятно не ѝ беше дори и петдесет и първият. Ако някому се налагаше често да използва тъкмо този вид тавматургия, то това беше точно КБР. Поолекна ми — преди ми се искаше на нейно място да е Майкъл, но сега реших, че няма нужда да се притеснявам.

Тя отвори черната си чантичка и извади оттам нещо, което приличаше на телефонна слушалка, но не беше (поне аз никога не бях виждал телефон от син порцелан.)

— Телефонният консорциум знае ли, че разполагате с подобни уреди? — попитах.

— Официално не — отвърна тя. Когато се усмихваше, изглеждаше много по-млада и хубава, отколкото иначе. — Неофициално — не ми задавай въпроси и няма да те лъжа.

Както всеки човек, когото поне малко го е грижа за бъдещето, тя внимаваше да не нарушава клетвите си.

— Няма значение — отвърнах.

Тя извади от джоба на лабораторната си престилка меден кабел и свърза с него синята кутия за истинския телефон. Докато ги съединяваше, се намуси.

— По принцип трябва да е сребърен — обясни. — Среброто е по-добър проводник на магическите влияния от медта. Но е също така и по-скъпо и затова не влиза в тавмагургичния ни бюджет. Ако имах частна практика... — Тя поклати глава. — Ако имах частна практика, нямаше да съм толкова полезна. Сигурна съм, че и на вас ви се налага да се справяте с по-малко ресурси от идеалните възможни.

— Ако знаете колко сте права — съгласих се.

Тя всъщност водеше неангажиращ разговор просто за да ме накара да се поотпусна. Когато дойде моментът за сериозна магия, напълно ме игнорира. Не се обидих — не бях и очаквал нещо различно. Магьосниците, които си имат работа с Отвъдното, нямат нужда да им бутат лактите, дори и метафорично.

Госпожа Чанг можеше и да е ханка по кръв, но използваше стандартни западни магически техники, датиращи още от „Видове“ от Произход, а някои дори от по-отдавна. Не че не биваше — нейните предци като нищо можеше да са се заселили в Конфедерацията две-три поколения преди моите. След като прекади медния кабел (и ми овоня кабинета), тя извади две метални пластини, всяка с издълбан на нея демонски печат, и ги прикрепи към кабела.

— Няма нужда нито Елигор, нито Ботис да ми се явяват в пълнота — обясни тя, — но се изисква да приложи някои от атрибутите им. Елигор открива скрити неща, а Ботис разграничава миналото, настоящето и бъдещето. А сега, ако ме извините...^[2]

Първият жест, който направи с ръката си с елегантен маникюр бе махване, за да ме накара да се дръпна няколко стъпки. Следващият — магически жест, придружаващ призоваването. Призоваването на

демоничен атрибут, без да ти се изгърси заедно с това и самият демон, цял-целеничък, така да се каже, е много завързана работа. Докато тя изпълняваше ритуалите, аз я наблюдавах мълчаливо и почитателно.

Приличаше повече на придумване, отколкото на заповядване — никакви впечатляващи кръгове и пентаграми, никакви такива „Яви се!“ или „Мъчение навеки ще те сполети“. В кулминацията на заклинанието тя каза просто: „Моля ви, две Велики сили, помогнете ми!“ На модерното магьосничество му липсва драматизмът от доброто старо време, казвам ви.

Но сега можем да правим неща, които нашите предци не са и сънували. Щом Силия Чанг посочи пластините, прикрепени към кабела, печатите, обвързващи Елигор и Ботис — малки черни заврънкулки върху сребрист метал — засияха със светлина, която засенчи дори огъня на Свети Елм на тавана.

Светлината започна да отслабва, после отново се усили.

— Претърсват времето за етеричната връзка — осведоми ме магьосницата. Тъкмо в този миг печатът на Ботис блесна за секунда. Примигах и извърнах глава. Магьосницата от КБР тихо плесна с ръце.

— Намерихме точния момент. А сега да видим дали алегоричният алгоритъм на Елигор може да открие липсващия телефонен номер.

Не знаех какво чакахме — сигурно печатът на Елигор да засияе като този на Ботис. Но не стана така — заврънкулките продължаваха да си блещукат. Не знам дали сте запознати какво представлява печатът на Елигор: прилича на отворена уста с гумена стрела, пронизала горната устна.

Със стрела, без стрела, това устоподобно нещо се отвори и заговори като същински Ай Локуций^[3], римското богче: цифра след цифра, докато се нанизаха десет подред. Докато демонът диктуваше, двамата със Силия Чанг ги записахме. Щом записахме и последната, линиите по двата печата престанаха да светят.

— Да ги сравним — предложи магьосницата. Подадох ѝ пергаментовото листче, на което бях записал цифрите. Тя ми подаде своето. И двамата бяхме чули телефонния номер по един и същи начин.

— Познат ли ви е този номер? — попита тя.

— Не — поклатих глава аз. — Не е номерът на Джуди. Никога досега не съм го виждал.

— Точно както очаквах, но знае ли човек — рече тя. — Значи, ще трябва да отидем до телефонния консорциум и да разберем на кого принадлежи този номер, ако изобщо принадлежи на някого, разбира се. Може да е обществен телефон.

— Не бях се сетил за това — признах с глух глас. Трудно ми беше да си представя похитители, помъкнали жертвата си, да се обаждат от уличен телефон посред бял ден. Но беше възможно, особено ако знаеха някой апарат, който не се вижда лесно от улицата.

— Ще се свържем с вас веднага щом научим нещо, господин Фишър — обеща госпожа Чанг. После прибра магическия си багаж, кимна ми — все така делово, но, както ми се стори, с нотка на съчувствие — и излезе от кабинета.

Стомахът ми, за късмет, изкъркори две секунди след това. С всичкото кафе, дето му го бях излял вътре, той вече от доста време мрънкаше, но този път възприе друг тон. Искаше храна. Без значение какво се опитва да ви причини вашият разум, тялото ви знае как да ви припомни най-основните неща в живота.

Отидох до кафенето и си взех вулканизиран хамбургер. Всъщност сандвичът беше толкова жилав, че Вулкан, стига да решише, можеше да издяла бойните сцени, с които бе украсил щитовете на Ахил и Еней, направо върху мръвката. Но все пак го изядох — в момента не ми пукаше особено с какво си поддържам огъня, стига да ме засища. Прокарах го с още кафе.

Ободрителната напитка започваше да губи способността си да събужда моите демони. Докато довършвах картофките, вече бях започнал да се прозявам. Но няма почивка за уморения — помъкнах се обратно към офиса да видя какво още мога да свърша.

Отговорът, накратко, беше „не много“, Отчасти защото подскачах до тавана всеки път, когато телефонът вреснеше с надеждата, че пак е Джуди. И все не беше тя. Никое от обажданията не беше съществено, но всичките до едно ме разсейваха. Като цяло ми разбиха нервите.

Наред с надеждата, че Джуди все някога ще се обади, се надявах Беа да не се обади. В момента просто не ми бе по силите да си играя

на събрание, а и перспективата да ми се налага да понасям съчувствието на колегите не ме въодушевяваше особено.

Атлас крепеше целия свят, но точно сега повече тежест лично аз не бих издържал.

Но Беа, за мое облекчение, не се обади. Освен дето си отдъгнах, тогава изобщо не се замислих над това. Сега обаче, като си припомням, смятам, че тя не се обади точно защото знаеше, че не бих могъл да се справя. Свястна шефка е Беа. Това може и да съм го споменаваля веднъж-дваж.

Телефонът отново извряска. Вдигнах — беше Силия Чанг.

— Господин Фишър? Установихме местонахождението на телефонния апарат, чийто номер проследих преди малко. За съжаление е обществен телефон на ъгъла на „Сото“ и „Плъмър“ в Долината на Свети Фердинанд.

— О — отроних аз нещастно.

— Съжалявам, господин Фишър — рече тя. — Но мислех, че ще искате да го знаете.

— Да, благодаря — казах и затворих. Така и не съм проумял досега защо се благодари на човек, който ти е съобщил лоша новина. Може би, за да отречеш пред Силите, че наистина те е заболяло, без значение колко ти личи.

След като Силия Чанг се обади, телефонът престана да вдига аларма за известно време. Опитах се да се заловя за работа, но не можех да накарам ума си да се съсредоточи върху пергаментите пред мен. Надрасквах нещо, осъзнавах, че е или колосално тъпо, или просто безсмислено, задрасквах го, пробвах пак и откривах, че и този път не е по-добре. Бях способен да мисля единствено за Джуди — за Джуди и за сън. Въпреки всичкото онова кафе постоянно се прозявах.

Към три и половина някой почука на вратата ми. Вече няколко човека се бяха отбили — вестта за станалото се разнасяше с обичайната скорост, с която се разчуват такива неща из службите. Знаех, че са добронамерени и че това ги кара да се чувстват по-добре, но то постоянно ми напомняше за неволите на Джуди и онова, което вероятно преживяваше сега. И все пак, още един надали би ме накарал да се почувствам още по-зле.

— Влез — отроних примирено.

Беше колега, който обаче вече знаеше какво става.

— Привет, Дейвид — поздрави ме Майкъл Манстайн. — Вярвам, че не ти преча?

— Не, не — уверих го. Всеки друг би пречил, но не и Майкъл. — Заповядай, седни и ми кажи какво е онова нещо... онова Нищо де... на Девънширското сметище.

Той сгъна кльощавото си тяло върху един стол и склучи дългите си бледи пръсти.

— Първо ми кажи дали годеницата ти се е обадила — и така, в крайна сметка ми се наложи отново да го повторя. Изслуша ме внимателно. Майкъл винаги е внимателен. — Жалко, че не си бил в службата, когато Джудит се е обадила. Искане ми се също да бях тук, когато магьосницата от КБР е проследила обаждането. На два пъти ми се е удавал случай да опитам това, но само единия път успях. Бих приветствал всяка възможност да подобря техниката си.

Имах чувството, че се интересува повече от магията сама по себе си, отколкото от причината, поради която е била използвана. Но не можех да му се сърдя за това — такъв си беше Майкъл. Опитах се отново да отклоня полета на килимчето към себе си:

— Е, какво беше онова Нищо? Анализира ли го?

— Анализирах го — отвърна той. — Най-доброто определение, което мога да дам, е... „Нищо“.

— Какво значи това?! — знам, че прозвучах заядливо: нерви, изтощение, пак кафето...

Майкъл не забеляза. Откритието му го беше заинтригувало твърде много, че да обръща внимание на такива подробности като лошото възпитание.

— Това е нещо уникално в моята практика — площ, от която е отстранена всякаква магия. Не външно, както би било нормално, а вътрешно. Каквито и Сили да са намесени, те все още са изолирани зад бариерата, създадена около тях. Но в действителност те са издигнали тази бариера, за да ги заслони от заобикалящия свят — или обратно. Нямам представа как да проникнем отвъд бариерата откъм Отсамната страна.

— А може ли онова, което е вътре, да избухне откъм Отвъдната страна? — попитах.

— Възможно е — отвърна Майкъл. — Тъй като принудително съм невеж по въпроса какво има отвъд бариерата — мисли за нея като

за непрозрачен сапунен мехур, ако желаеш, макар че е безкрайно поиздръжлива — не мога да оценя вероятността за такава възможност.

Мъчих се, мъчих се и накрая го разбрах. После казах:

— Защо това... това Нищо кара всичко зад него да изглежда така далечно?

— Отново не мога да дам точен отговор — отвърна Майкъл, — но вярвам, че съм схванал основната причина за този феномен: бариерата в действителност е площ, на територията на която връзката между Отвъдното и Отсамното е прекъсната. Окото по естествен път се опитва да възприеме нейното оттегляне и по този начин оставя впечатлението за безкрайно голямо разстояние зад нея.

— Добре — съгласих се. Това звучеше що-годе разумно. Без съмнение по-разумно, отколкото всичко онова, което хрумваше на мен (като се има предвид състоянието ми в момента, това не е кой знае какво). Но на колкото въпроси отговаряше, толкова и повдигаше, и най-важният от тях беше как така се прекъсва връзката между Отсамното и Отвъдното? Те са неразривно свързани поне откакто хората и Силите са осъзнали взаимно съществуването си, вероятно от зората на времето.

— Ако следващият ти въпрос е дали разполагам с теоретичен модел за обяснение на произхода на този феномен — рече Майкъл, — съжалявам, но отговорът е не.

— И аз съжалявам, но не това смятах да те питам — рекох. Майкъл вдигна белезникавата си вежда. За него построяването на теоретични модели се нареждаше редом с дишането. Моя ум го занимаваха по-прости неща: — Смятах да те питам ще дойдеш ли с мен утре сутринта да прослушаме „Шоколадовата невестулка“. — Обясних как все повече и повече улики насочват към ацтекската връзка.

— Счупили са херметически печат, така ли? — измърмори Майкъл. Тавматургията отново го интересуваше повече от всичко друго. — Тепърва ще излизат учени статии по въпроса. Но да, ще се радвам да те придружа до „Шоколадовата невестулка“. Къде се намира това предприятие?

— В Долината на Свети Фердинанд, близо до ъгъла на „Мейсън“ и „Нордхоф“ — отвърнах. Тази част на Долината още не я бях разучил — Девънширското сметище се намираше на север от нея, а

предприятията и фабриките, които бях посетил, се намираха в южния и източния край. Но реших, че или Майкъл, или аз все ще го намерим.

— Пак ли ще отидем с моя килим и ще се срещнем тук, като вчера? — предложи той.

— Става — съгласих се. Радвах се, че той ще управлява килима до Долината. В момента се чудех дали ще успее довечера да се завлека до вкъщи.

Майкъл се запъти към лабораторията, без съмнение, решен да навакса с онова, което му се беше наложило да зареже, след като му звъннах от сметището. Попитах часовника си за часа — малко преди четири. Не беше още време да си вървя, но вече беше твърде късно да сколасам да свърша нещо полезно (ако приемем, че изобщо съм способен на това) с пергаментите, натрупали се върху бюрото ми.

Реших да пробвам да се обадя на Хенри Легион. Разбихах, че това да си имаш работа с призрак, а не с човек, си има известно предимство (първото, което открих, и затова високо го ценях): макар и в столицата часът да отиваше към седем, много беше вероятно той да е на работа. Или поне не смятах, че призраците си имат семейства, при които да се прибират.

И естествено, когато се обадох, го уцелих.

— Надявах се да се обадите, инспектор Фишър — рече ми той. — Какво научихте от тази сутрин насам?

И аз му разказах: херметическите печати, перото от кетцал, ферде-лансът, Нареченият Нощ, Нищото. Доста време ми отне. Докато не му изприказвах всичко, което бях открил за този ден, не бях осъзнал що за грамада се е натрупала — трупите рухваха върху ми един след друг. Но, да сменим метафората: имах много камъчета, но няхах мозайка.

— Ще предам информацията ви, където трябва — рече той, щом приключих. — Инспектор Фишър, Конфедерацията може би ви дължи огромна благодарност.

— Съжалявам — казах, — но точно сега това няма особено значение за мен. Искам единствено да си върна Джуди и май не съм напреднал много по тази задача. — Може би, ако успее да подреда някои частици от мозайката, това ще ми помогне. — На ацтеките ли сме се натресли тук? — попитах.

— Вашата информация увеличава тази вероятност — отвърна той. Подлудяваше ме тая негова уклончивост и безстрастност.

Бях твърде скапан, че да му се ядосвам. Продължих нататък:

— Щом са ацтеките, защо са нападнали Птицата Гаруда?

Агентът се поколеба — сигурно му бях задал правилния въпрос.

— Отговорът, който веднага ми хрумва, е, че Птицата Гаруда е голям враг на влечугите, тъй като символизира раждането и небесата, докато влечугите са в лагера на смъртта, подземното царство и отровата.

Великият враг на змиите. — В първия миг това не ми говореше нищо — тук ме надвиха. После в главата ми изрева будилник.

— Кетцалкоатл!

— Да, и на мен ми хрумна същото — рече Хенри Легион.

— Какво ще правим сега? — запитах.

— Идват ми наум молитви — отвърна призракът. Което макар и разумно, не беше онова, което исках да чуя. — Освен това, каквото можем — додаде. — Обадете се, ако имате нужда от моята помощ, инспектор Фишър. Ще направя за вас каквото мога.

— Благодаря — казах, но говорех в празното. Той беше затворил.

На вратата се почука. Вдигнах очи. Чак сега, когато денят вървеше към приключване, Беа дойде при мен. Преглътнах. Точно нея в момента никак не ми се щеше да виждам. Или поне така си мислех, докато тя не ми каза тихо:

— Дейвид, искам само да знаеш, че довечера ще се моля за теб.

Предложението на Хенри Легион за молитви съдържаше нотка на съмнение, че дори и това сигурно не би помогнало в тая каша, в която се бяхме забъркали. Беа обаче звучеше спокойна и уверена, че това ще оправи всичко. Нейното отношение ми хареса повече от това на призрака. Но пък Хенри Легион знаеше много по-добре от нея какво точно се беше объркало.

— Съжалявам, че не минах да те видя — смънках. Не само съжалявах — срам ме беше от себе си. Но такова нещо не можеш да кажеш на шефа си току-така.

Нея обаче май си я биваше да четете между редовете.

— Ако искаш, утре ще поговорим за това — предложи тя. — Защо сега не си отидеш и не се опиташ да си починеш? Ще ти се отрази добре. — Махна няколко пъти, все едно пъдеше някого, после

се усмихна. — Майка ми така гонеше кокошките от чердака. Не се бях сещала за това от години. Хайде, тръгвай си.

— Благодаря ти, Беа — промълвих смирено и си тръгнах.

Не помня какво си сготвих онази вечер за вечеря, и сигурно съвсем оправдано. Мислех си да си легна веднага след това, но ако го направех, знаех си, че ще се събудя в три през нощта и няма да мога повече да заспя. И затова се размотавах из апартамента като грахче из преголяма шушулка.

Тишината вътре ме оглушаваше. Искаше ми се да имах ефирномрежов приемник, за да ми бръмчи нещо в ушите и може би в ума. Самотата, когато си разтревожен, е мъчна работа. Опитах се да поработя, но не можех да се съсредоточа върху думите.

Телефонът изрева. Скочих и се юрнах да вдигам слушалката и си изтресох пиццала в масичката за кафе в предната стая. Оказа се някакъв шарлатанин, който продаваше запалки за пури с микросаламандри. Боя се, че му обясних къде да си завре въпросната запалка, преди да пусне саламандъра да се вихри. Затворих и изкуцуках обратно.

Разтворих пак книгата. Би трябвало да чета нещо полезно — за птицата Гаруда може би или за Кетцалкоатл. Но не, беше трилър за тринайсет типа, тръгнали на шпионска мисия в Алемания по време на Втората магическа. Тъкмо бях стигнал до интересното — алеманите се опитваха да ги набутат в ямите с алкахест, все още бълбукащи от Първата магическа. Но въпреки това постоянно губех нишката.

Пак телефонът. Направо се надявах отново да е някой търгаш. Бях изпитал дивашко, безумно удоволствие от наръфването на първия. Прекалено много неща ми се бяха струпали, без никакъв шанс и аз да си го изкарам на някого. Ако някой жалък продавач беше избрал тъкмо този момент да ми се натресе, проблемът си беше негов.

— Ало? — троснах се.

— Дейвид? — дори прогресивното изкривяване от страна на две телефонни духчета не можеше да замаскира този глас. Целият ми гняв се изпари още преди тя да продължи: — Джуди съм.

— Миличко! — прошепнах. Щом чух, че тя несъмнено е жива, дъхът ми секна. Насилих се да говоря по-силно: — Добре ли си?

— Ами... горе-долу — отвърна тя, което отново ме накара да се ужася. Тя продължи припряно: — Не ми задавай въпроси, Дейв. Трябва да ме изслушаш. Те няма да ми позволят да говоря дълго.

Казаха, че трябва да престанеш да се бъркаш в неща, които не са твоя работа, иначе... — Изчаках да чуя какво ще е иначе, но тя мълчеше. Боях се, че се досещам за какво говори.

— Кажи им, че съм казал, че ще направя всичко, което поискат — отвърнах. Надявах се тя да схване разликата — това, че съм казал, не значеше, че ще го направя.

— Внимавай, Дейв — примоли се тя. — Тези не се шегуват. Те... — Гласът ѝ секна. Смъртно, сякаш духчетата възпроизвеждаха говора на човек, отдалечен от телефона, дочух „Хей ти! Мърдай“.

— Миличко, обичам те! — извиках. Но докато го произнасях, някой затвори. Не мисля, че Джуди ме чу.

Теглих наум няколко клетви на мизерниците, които я бяха отвлекли, после се стегнах и се обадох в жандармерията в Лонг Бийч. Цивилният Джонсън имаше свободна нощ. Попаднах на друг ценен екземпляр на име Скот. Той ме изслуша, а после каза:

— Благодаря ви за информацията, господине. Ще направим каквото можем по повода.

Което означаваше, както прекалено добре знаех, че нищо няма да направят. Това ги осведомяваше, също както мен, че Джуди още е Отсам. За тях това все беше нещо, а за мен беше далеч повече от нещо. Отново имах надежда.

Обадох се в КБР. Сол Клайн си бе отишъл, но типът, който вдигна телефона, беше наясно със случая. Попитах го:

— Можете ли да изпратите някого да се опита да проследи обаждането? Вашата госпожа Чанг днес успя.

— Ами защо не? — съгласи се агентът, след като го обмисли. — От опит глава не боли. — Прочете ми моя домашен адрес, за да се увери, че го е записал правилно, а после додаде: — След около половин час човекът ще пристигне.

Бяха по-скоро четирийсет и пет минути, но това не ме изненада. Всеки ден карам по „Свети Яков“ и знам как е. Когато на вратата се почука, отворих с лявата си ръка. Дясната стискаше гърмящия жезъл — след случилото се с Джуди не смеех да рискувам.

Мършавият дребосък на прага се дръпна, щом видя, че съм с жезъл, което значи, че едва не се затъркаля с гъза напред надолу по стълбите. Но бързо се окопити.

— Не мога да ви обвинявам, господине — рече той и ми показа сигла на КБР, която обясняваше, че е тавматург аналитик средна степен (от което разбрах, че и в КБР използват тъпи названия на длъжности) на име Хорас Смидли. Веднага свалих жезъла. Той можеше и да не прилича на агентите от светлинно магичните представления, но без съмнение мязаше на човек с име като Хорас Смидли.

Заведох го до телефона. Той извърши същия ритуал за проследяване като Силия Чанг по-рано в кабинета ми. Движенията му не бяха толкова отработени, колкото нейните — нали беше едва тавматург аналитик втора степен — но свърши работата. Псевдоустата на печата на Елигор изговори поредицата от цифри и пак млъкна.

— Същият номер използваха и предния път — казах.

— Така ли? Какво нехайство от тяхна страна — Смидли се изкикоти гърлено. Останах с впечатлението, че той не одобрява нехайството, без значение кой го върши, дори и то да улесняваше залавянето на лошите. — Ще предам тази информация.

— Какво означава това според вас? — попитах. — Дали не държат Джуди някъде наблизо и не използват този телефон, защото им е удобен?

— Най-вероятно да — отвърна той. Добре биха се разбрали двамата с Майкъл Манстайн. — Другата възможност е умишлено да я отвеждат надалеч, за да ни заблудят. Възможно е, както казах, ала е рисковано — всяка злополука или нарушение на правилника за летене, забелязани от жандарм, унищожават така стройния досега план.

И отново си пролича, че обича организацията, без значение кой с каква цел я използва. Подобни хора ме тревожат — мнозина от тях са подкрепили вождата на Алемания. Хорас Смидли обаче бе на моя страна, за което му бях надлежно благодарен. Благодарих му, задето си е направил труда да дойде посред нощ.

— За мен беше удоволствие — отвърна той и после, според мен, развали ефекта, като добави: — И дълг.

После заслиза надолу по стълбите, този път умишлено, и най-вероятно потегли обратно към Уестууд.

Аз ли? Аз затворих подире му, измих си зъбите и си легнах. И нищо друго не помня, докато на другия ден будилникът не ме стресна и не ме събуди.

Очертаваше се напечено. Усетих го веднага щом станах от леглото. Дори и след като се наспах, пак се чувствах уморен. Но през прозореца на спалнята видях, че вятърът, който люлееше клоните на съседния евкалипт, идва от североизток. Наричат го Вятъра на Света Ана. Това винаги ми се е струвало поразително грубо — не мислите ли, че да кръстиш вятър на майката на Пресветата дева означава, че си е хвърляла думите на вятъра?

Духаше толкова силно, че тресеше килима ми, докато пътувах към магистралата. На минаване покрай един празен парцел наблюдавах как дяволските вихрушки подмятат топките на белия трън и ги запокитват в небето. В днешно време дяволските вихрушки са повече отпреди — винаги съм знаел, че орязването на бюджета на метеорологичните екзорцисти е грешка. Един ден дяволите ще обединят сили и да съборят някоя и друга сграда, и после ремонтите ще струват много повече от онова, което спестяваме понастоящем.

Но кой ли политик се замисля за бъдещето? Зачудих се защо ли се впрягам въобще. Ако избухнеше Трета магическа война, дяволите щяха да са най-малката грижа и за мен, и за всеки друг.

Майкъл ме чакаше на паркинга.

— Имаш ли новини? — попита той, щом се приближих.

— Снощи накараха Джуди да ми се обади — кимнах аз. — Които и да са те, искат от нас да прекратим всякакви разследвания, свързани с Девънширското сметище — или...

Майкъл ме погледна любопитно.

— И все пак ти дойде. — После зави по „Уилшър“, за да излезе на „Свети Яков“ и пое към долината.

— Да, дойдох — потвърдих. — Не ми се вярва, че ако спрем, наистина ще пуснат Джуди. И освен това... колкото по-дълбоко се заравяме в този случай, толкова по-важен ми изглежда. — Господ да ми е на помощ, започвах да мисля като Хенри Легион. Спасяването на света, а не само на един човек, вече ми изглеждаше по-важно.

На „Уинетка“ завихме по „Венчър“ и поехме на север — Майкъл управляваше, аз бях навигатор. Кварталът беше смесен — ту индустриална зона, ту редици от къщи. Веднъж прелетяхме покрай сграда, която изглеждаше наполовина като училище, наполовина като ферма. Погледнах на картата.

— Това е институтът на Церера в Долината на Свети Фердинанд.
— Напук на всичко се разсмях. — Градът на ангелите наистина е екуменическо място.

— Поредният изкуствен култ — отбеляза Майкъл. На него му влиза в служебните задължения да следи тези неща. — Казват, че богинята наистина влияела положително на плодородието в земеделието.

— Чудя се колко ли добавя към цената на продукцията поддръжката на нейния култ. — Пак приходно-разходен анализ. В нашето общество не можеш да се отървеш от него — същото правех и за да разбера дали Чумашките сили си струва да бъдат запазени, ако случайно още съществуваха. Това ми напомни, че трябва да се обадя на професор Бланк тия дни и да проверя какво още е изтормозил своите дипломанти да открият.

— Би трябвало да приближаваме — отбеляза Майкъл.

— Така е — отвърнах, след като проверих къде се намираме. — Сега излизаме на „Нордхоф“. Там трябва да завиеш наляво. „Мейксън“ е следващата голяма улица, която ще прекосим, малко по-малко от километър западно от Уинетка.

— Много добре. — Майкъл се престрои в най-лявото платно на кръстовището. Но ни се наложи да изчакаме всички килими, пътуващи на юг, да се изнижат и чак тогава да завием. Странно как правилата за движение, измислени за конете в Европа далеч преди някой извън Средния изток да полети с килимче, все още управляват уличното движение. Магията, разбира се, поддържа всичко старо и чудатото, защото старостта и чудатостта сами по себе си я правят могъща. Никога обаче не съм смятал, че правилата за движение влизат в тази категория.

От северната страна на „Нордхоф“ имаше индустриална зона — една голяма квадратна кутия се редуваше с друга. На юг — предимно къщи, макар че на ъгъла с „Мейксън“ се перчеха магазин за алкохол — „Златни дъги“, които сигурно си изкарваше хляба от всичките бачкатори отсреща, и магазин на „Магии за вас“.

„Шоколадовата невестулка“ се намираше в индустриалната зона, две-три сгради след „Мейксън“. Майкъл паркира на едно празно място пред вратата. Щом свалих предпазния колан и се изправих, забелязах,

че много от килимите на паркинга са стари и протъркани. Хората не работеха тук, за да забогатеят, личеше си.

Майкъл взе черната си чантичка и се отправихме рамо до рамо към входа. Първото, което ме поразя още щом влязохме, беше музиката. В края на краищата, в случая наистина бяха замесени и минизингери — трябваше да го кажа на Сол Клайн. Но не пееха немски народни песни — о, не! Влезеше ли в „Шоколадовата невестулка“ човек все едно попадеше в ацтекски бар от източните квартали на Града на ангелите, или може би долу в Теночтитлан — и заради стила на музиката, и затова че гърмеше кански. Трябва да ви призная, че трепнах.

Освен това всички вътре дърдореха на испайнски. Не, вземам си думите назад — чух и малко кудкудякане на нахуатл. Никакъв английски — не и преди хората да ни забележат. Останах с впечатлението, че хора с неацтекски вид не цъфваха в „Шоколадовата невестулка“ всеки ден. Ацтекската общност в Града на ангелите сама по себе си е цял един голям град и не ѝ се налага да си има работа с външни хора, освен ако не иска.

По начина, по който ни гледаха, си личеше, че сме от външните хора, с които не щяха да си имат работа. Погледите им станаха още по-мрачни, когато извадихме сиглите си на АПУ. Изведнъж всички наоколо развиха забележителна способност за разбиране на английски. Майкъл обаче осуети тази маневра, като попита за началника на фирмата на прекрасен испайнски.

Зачудих се дали секретарката няма да мине обратно на нахуатл — тя беше от хората, които чух, че го използват. Но ако минеше, Майкъл щеше да ѝ поднесе нова изненада. Зачудих се колко ли бледолики блондини говореха стария ацтекски език. „Не много“ като че беше основателна догадка.

Но за мое най-голямо разочарование тя не мина. Всъщност, когато чу Майкъл да говори на испайнски, омекна дотолкова, че се присети, че и тя знае малко английски, което отново ме включи в разговора. Жената ни поведе по коридора към кабинета на маркграф на консорциума.

Хорхе Васкес ни изгледа кажи-речи с въодушевлението на предан индуист при сблъсък с чиния кървавочервени първокласни ребра. Той беше красив мъж в началото на четирийсетте и доста добре

се грижеше за себе си — костюмът му струваше колкото две мои седмични заплати, освен ако нещо не бърках.

Той бутна сиглите обратно към нас, приведе се напред и ни изгледа сърдито.

— Писнало ми е от тормоза на АПУ — заяви той. — Вие си мислите, че нашите магии няма как да не са перверзни само защото се базират на автентичните обреди на нашия народ. Това не е вярно — нашите процедури не са по-порочни от тавматургията, осъществявана от католическата църква чрез преосъществяването. — Той посочи разпятието, окачено на стената зад него.

— Въпрос на мнение — отвърнах. — Самият аз съм евреин. — Не се впуснах в обяснения. Мисълта ми беше, че на мен всеки ритуал, включващ човешко жертвоприношение, без значение доколко е символичен, ми е неприятен.

Васкес не каза нищо, но ноздрите му трепнаха. Значи той не обичаше особено евреите, а? Е, проблемът си беше негов, не мой.

Продължих:

— Във всеки случай, това посещение няма нищо общо с достойнствата на вашите обреди, а само с начина, по който подготвяте токсичните си магични отпадъци за изхвърляне. В Девънширското сметище има теч и оттам изтича нещо достатъчно зловредно, че да причинява епидемия от апсихични раждания в околността. Като се имат предвид някои от материалите и заклинанията, които използвате, надявам се, че разбирате нашата загриженост.

— Пак ви повтарям, инспектор Фишър, това си е живо тесногърдие — опъна се Васкес. — Ние тук работим чисто. Вие какво си мислите, че правим — опитваме се да поставим Града на ангелите под господството на Хуитцилопочтли?

Това ми беше една от основните тревоги, но да му го споделя не ми изглеждаше добър политически ход. Казах само:

— Защо не ни заведете в цеха ви за обработка на заместител на одрана човешка кожа? Това е най-вероятният източник на тавматургично замърсяване тук според мен.

— Това е законно магическо вещество, разрешено от законите на Конфедерацията — възрази разгорещено Васкес. — Повтарям, вие тормозите „Шоколадовата невестулка“, като ни набелязвате сред...

— Дрън-дрън — срязах го аз, което го накара да се изправи на стола. Не за първи път напоследък изненадвах някого, като говорех неща, които изобщо не се очакваха от един инспектор от АПУ. Не ми пукаше. Ако той беше разгорещен, то аз бях изпушил. Продължих: — Господине, никой не ви набелязва. Вече от седмици обикалям фирми, изхвърлящи отпадъци на Девънширското сметище. И никой не ви дискриминира, защото сте ацтек, ходих в персийски предприятия, в аеропространствени фирми, в какво ли не. Но дори и вие няма да отречете, че заместителят на одраната човешка кожа е опасно вещество, надявам се? Сега можем ли да продължим учтиво на неофициално ниво, или да отида да взема съдебна заповед и да преобърна това място с краката нагоре? Как искате да играем?

Той бързо-бързо се успокои. Кой знае защо, така и предполагам. Попита:

— Какви тестове имате предвид?

Погледнах Майкъл — той беше спецът.

— Имам намерение да приложя теста за подобие със собственото ми парче заместител на кожа, за да проверя за наличието на неконтролирано присъствие на Хуитцилопочтли — обясни магьосникът. Смяташе да пробва със същия тест, който използвахме на сметището, с други думи.

Не знаех какво ще отговори Васкес — може би щеше да почне да се оплаква от теологична дискриминация. Но не — той просто стана и каза:

— Елате с мен, господа.

Заклучих, че много си приличат с Рамзан Дурани от „Бавен Джин Физ“ — много фучи, когато е развълнуван, но под всичко това се крие един разумен мъж. Мен това ме устройваше — до гуша ми беше дошло от разправии.

Веднага щом излязохме от кабинета му, шумотевецата на минизингерите мариачи се стовари върху ни с всичка сила. Тази музика си има своите ентусиасти. За беда не съм сред тях. А и минизингерите, верни на алеманския си произход, внасяха в нея лек маршов ритъм, което никак не подобряваше положението.

Работниците от фабриката ни гледаха на кръв, докато двамата с Майкъл минавахме покрай тях. Не всички хора обичат АПУ. Лоша

работа. Ако ние не съществувахме, из Конфедерацията щяха да се ширят къде-къде повече зарази.

Квадратни парчета заместител на одрана човешка кожа лежах на дъното на вани. Законни или не, стомахът ми се преобърна.

— Извадете ми един, ако обичате — помоли Майкъл. Васкес преведе молбата му на испайнски. Един от работниците бръкна и извади едно подгизнало парче.

— По-тъмна е от заместителя в комплекта ти — отбелязах.

— Това е в резултат от щавенето — обясни Васкес. — Ако се почисти добре, ще добие отново обичайния си цвят.

Майкъл Манстайн вдигна вежда, но не каза нищо и затова и аз не се заядох.

— Вярвам, че имате необходимите сертификати за внос на заместител на одрана човешка кожа? — попитах.

— Веднага ще ви ги донеса — отвърна Васкес. — Моля ви, не се съобразявайте с мен, продължавайте с тестовете — и се отправи към кабинета си.

Майкъл се залови за работа със своя лист заместител на човешка кожа и извадения от ваната. Стиснах кабалистичните си амулети. Бях готов на всичко — от това неговият заместител да прокърви до наставането на същински ад. Бях готов Хуитцило-почтли да ни се яви жив, лично и в кофти настроение. Не бях сигурен, че ако това се случи, ще изляза от „Шоколадовата невестулка“ цял и невредим, но имах шанс.

Хорсе Васкес се върна, докато Майкъл все още нареждаше заклинанието. Той ми подаде поисканите от мен сертификати. И разбира се, според тях той внасяше заместител на одрана човешка кожа, произведен според закона на подобие — удостоверено от някакъв височайши магьосник в Теночтитлан, откъдето идваше веществото. Сертификатът си имаше ацтекски печати за износ и печати на Конфедерацията за внос точно където трябва. На пергамент „Шоколадовата невестулка“ нямаше проблеми със закона.

— Благодаря ви много, господин Васкес — казах. — Поддържате отлично документацията си.

— Налага ми се — отвърна той троснато. — Това е единственият начин да се предпазя от тормоз по причина, че съм ацтекски бизнесмен, който служи на своя народ на конфедерационна почва. —

Пак запя старата песен. Оставих го да си пее — каквото и да кажех, нямаше да променя мнението му.

Майкъл произнесе последните магически думи и отлепи мокрото парче заместител от онова, което бе извадил от черната си чантичка.

— Никакви признаци на кървене — отбеляза той, изненадан както винаги. Което ще рече, че Васкес, който не го познаваше добре, не забеляза никаква промяна в гласа му. — Налага се да заключа, че образецът от ваната е тавматургически неактивен по отношение на Хуитцилопочтли.

— Това и аз можех да ви го кажа — изсумтя Васкес. — Всъщност и ви го казах, ама вие решихте да не ме слушате. Сега доволни ли сте?

Кимнах неохотно. Преди си мислех, че няма как да не намерим гърнето със злато в „Шоколадовата невестулка“ (което ми напомни, че тия дни трябва да направя нещо във връзка с изследването за натурализирането на лепрекони). Майкъл заяви:

— Данните, които получихме, не ни дават основания за недоволство — произнесе го, сякаш бе зле прикрита ругатня. Сигурно и той беше разочарован.

— Предполагам, че ще бъдете така любезни да го споменете в писмения си доклад — заяви Васкес с ледена, иронична учтивост. — Освен това вярвам, че няма да се бавите с написването на въпросния доклад.

Умеех да долавям намеците да се разкарам. Искаше ми се да поостана и да подуша още малко, но след като Майкъл не откри никакви следи от влиянието на Хуитцилопочтли по заместителя на човешка кожа, не виждах как аз ще го откроя. Изчаках Майкъл да приключи с опаковането на занаятчийските си инструменти, после унило последвах Васкес към кабинета му.

Там той пак пусна язвителна забележка:

— Надявам се, господа, че можете сами да намерите изхода. Приятен ден. — После хлътна вътре и затвори вратата.

Намерихме изхода. И отново никой не се интересува от нас, освен дето ни юркаха с погледи да се изнасяме по-бързо. И аз бях готов да си тръгна. Хранех такива големи надежди, че в „Шоколадовата невестулка“ всичко ще се разкрие. А какво намерихме?

Нищо, същото като навсякъде. А това вече не беше просто разследване. Животът на Джуди висеше на косъм.

— По дяволите! — изругах, докато се тътрехме по паркинга към килимчето на Майкъл.

— Никакви признаци, не и доколкото аз забелязах — констатира той, — макар че, доколкото знам, заместителят на одрана човешка кожа, за разлика от автентичния продукт се произвежда в един-единствен цвят и просто загрубява, а не потъмнява при щавене.

— Така ли? — попитах. — Интересно. Но щом не намери никакви признаци на Хуитцилопочтли, това не е нищо повече от интересно.

— Тъкмо това си мислех и аз — рече той, докато сядаше и закопчаваше предпазния си колан.

Един парцалив стар килим, вече почнал да се различава, бавно влетя на паркинга и паркира на около петнайсетина метра от нас. Двамата мъже на него разговаряха на испайнски и не ни обърнаха никакво внимание. Единият беше с червено кепе, другият — със синьо.

Това смътно ме подсети за нещичко, но нищо повече. После онзи със синьото кепе се извърна и аз видях ясно лицето му. Не се забравя току-така лицето на тип, който се е опитал да дриблира с топките ви — това беше Карлос, очарователният симпатяга от битпазара. А другият с него беше Хосе. Двамата слязоха от килима — не се тормозеха да използват предпазни колани — и хлътнаха в „Шоколадовата невестулка“.

Стоях там и зяпах подире им.

— Хайде — подкани ме Майкъл малко сприхаво. — Тук се провалихме, така че по-добре да се върнем в службата и да свършим нещо полезно.

— Ъ? — думите му ме върнаха в съзнание. — Не, не сме се провалили — твоят тест може и да се провалил, но ние не сме. — Той ме изгледа така, сякаш изобщо не загреваше за какво говоря. След миг разбрах, че наистина не загрева. Припряно му заобяснявах и завърших с: — Тези двамата са ония, които са продали на Куаутемок Ернандес отровата, пълна с истинска човешка кожа и влияние на Хуитцилопочтли. Какво ще дирят в „Шоколадовата невестулка“, ако тя наистина е толкова законна, както показва твоя тест?

— Състоятелен въпрос. — Но Майкъл се мръщеше. — И все пак, как тестът за подобие, който приложих на заместителя на одрана човешка кожа, може да греши? Беше проведен в съответствие с универсално валиден тавматургичен закон.

В ума ми се прокрадваше ужасно подозрение. Не исках да го изговоря на глас от страх, че така ще засиля вероятността му — или може би поради тревогата, изразявана от фразата „Говорим за дявола, а той в кошарата“. Ето какво казах:

— Не поставям под въпрос свръхестествените закони, а само предположението, в съответствие с което ти проведе теста. Мисля и че знам как да проверя дали съм прав. Ела.

— Какво правиш? — възкликна Майкъл, но откопча колана, слезе от килима и ме последва през улицата с черната си чантичка в ръка.

Щом влязохме в „Магии за вас“, към нас се приближи усмихнат продавач. Аз все още вървах на две крачки напред от Майкъл.

— Добро утро, господине... господа — поправи се продавачът, щом разбра, че сме заедно. — Каква домашна тавматургия бих могъл да ви предлага днес?

Показах му сиглата си на АПУ. Две секунди по-късно и Майкъл извади своята. Той все още не зацепваше какво съм намислил, но се включваше в играта. Продавачът, с вид на момче-колежанче, престана да се усмихва и доби Истински Сериозен Вид.

— Както виждате, ние сме от Агенцията за природно усъвършенстване — казах. — В момента провеждаме разследване и спешно се нуждаем от магчекър. Бих искал да взема един назаем от вас и да го активирам за няколко минути.

Хлапето преглътна.

— Не аз решавам в такива случаи, господине. Трябва да извикам управителя — и то влетя във „Вход разрешен само за персонала“ да го вика.

Управителят изглеждаше така, както щеше да изглежда продавачът след десетина години: беше добавил мустак към ансамбъла и бе загубил пъпките и неопитността си. Той ме изслуша, а после попита:

— Нас ли разследвате?

Бързо схванах — кажех ли да, той щеше да каже не.

Но можех да кажа „не“ с чиста съвест. И щом го направих, управителят ни заведе с Майкъл при изложените магчекъри и ни показа с жест да си изберем.

Тъй като не ставаше въпрос за пари, избрах един лъскав „Винен сок“ от Кристалната долина. После попитах мъжа:

— Според вас дали в съседния магазин за алкохол продават пасхално вино?

— Значи този ритуал прилагате? — изглеждаше заинтересован, сякаш искаше да си поговорим за работа, но знаеше, че нито му е мястото, нито му е времето. — Да, според мен да. В тази част на Долината живее доста голямо еврейско население.

— Благодаря, господине — рекох. — Може ли да използваме този, неопакования? Не искам да ви причинявам повече неудобства от необходимото. Повярвайте, оценявам съдействието ви. — Обърнах се към Майкъл. — Ти почакай тук, ако искаш. Ще донеса виното. — Той кимна и аз изтичах навън.

Разбира се, в магазина намерих онова, което търсех — голяма квадратна бутилка с толкова дълго гърло, че можеше да я използваш като боздуган и етикет с белобрад равин, който много приличаше на католическата, ще прощавате, концепция за Бог отец^[4], който се блещеше от етикета. Тъй като е специално благословено, пасхалното вино е тавматургически по-активно от среднестатистическия одухотворен гроздов сок и затова го продават през цялата година. Купих бутилка сладко „Съгласие“. То ми напомни пасхата в детството — тогава то беше единственото вино, което вкусах за цяла година. После го занесох в магазина за домашни тавматургии.

— Ако си решил да се връщаш там, Дейвид — рече Майкъл, — ако предположението ти е вярно, съществува голяма вероятност персоналът да положи порядъчни усилия да подрони дейността ти.

Имах усещането, че съществува значителна вероятност персоналът на „Шоколадовата невестулка“ да положи порядъчни усилия да подрони мен, ако изляза прав — зарежи я дейността ми. Но на глас казах:

— Ако там ги вършат точно тия, които си мисля, че вършат, не смятам, че ни се налага да влизаме пак.

Докато си приказвахме, продавачът и управителят стояха отстрани и така прилежно се ослушваха, че току-виж им пораснали

магарешки уши като на цар Мидас от гръцкия мит. По друго време и на друго място това би било смешно.

Излязох навън, сподирян от Майкъл. Двамата от „Магии за вас“ ни наблюдаваха през матовото стъкло. Досещах се какво са си помислили, щом ме видяха как насочвам сондата на магчекъра към „Шоколадовата невестулка“ — нещо от сорта на „какво ли е ставало отсреща Господ знае откога?“. Добър въпрос. С достатъчно късмет скоро щях да разполагам и с добър отговор.

Щом счупих печата, плътният плодов мирис на пасхалното вино ме лъхна от бутилката. Налях една капачка (правят ги точно колкото да съдържа обичайната активираща доза — добра ергономия) в контейнера на магчекъра и произнесох благословията. Щом произнесох словата и добавих „амин“, екранът грейна в усмивка. Микродухчетата вътре бяха щастливи и готови.

Но когато насочих сондата към сградата на „Шоколадовата невестулка“, магчекърът не улови нищо. Той идентифицира магията, приложена на магистралата, както и заклинанията на кръстовището — те в никакъв случай не бяха всичките до едно християнски, както вече отбелязах. Изразих съжаление и додадох:

— Да речеш, че тия изобщо не се занимават с магия!

— А случаят, както знаем, не е такъв — подкрепи ме Майкъл. — Това ме кара да предположа, че около сградата има преграда срещу външни сондирания.

— Сигурно си прав — съгласих се, — но какво да правим сега? Да влезем вътре? Както каза ти, ако влезем, има вероятност повече да не излезем.

На мнение съм, че разполагаме с достатъчно информация да поискаме заповед за обиск и да оставим отгук нататък жандармерията да се оправя с това — рече Майкъл. — Персоналът на „Шоколадовата невестулка“ си общува с престъпници, а сградата е толкова здраво запечатана, че това само по себе си е подозрително. Прикриването на магията вътре далеч надхвърля необходимите мерки против индустриален шпионаж.

И точно в този миг входната врата на „Шоколадовата невестулка“ се отвори и отвътре излязоха две жени. Без значение колко добра бе защитата на сградата, вече бях установил, че не е топологично пълна като тази на Девънширското сметище: не се налагаше да минавам по

изолирано мостче, за да вляза вътре. Това означаваше, че през отвора могат да излитат влияния.

Погледнах матовото стъкло на магчекъра. Много ясно, микродухчетата забелязваха нещо отсреща — нещо, което никак, ама никак не им харесваше. Върху стъклото започнаха да се оформят думите: НЕУСТАНОВЕНО — ЗАБРАНЕНО. Сякаш някой ми изля кофа ледена вода във врата. Вратата на „Шоколадовата невестулка“ бързо се затвори иzakлеймяващите думи изчезнаха от матовото стъкло, но останаха врязани в съзнанието ми. Бях се надявал никога повече да не ги видя, но ето на.

— Магчекърът реагира по същия начин и когато проверих отварата, дадена от курандеро на Лупе Кордеро — изтъкнах. — Сега вече знам защо твоят ритуал с подобие се провали, Майкъл.

Радвах се, че още не съм ял — можеше да избълвам обяда си направо на тротоара пред магазина.

Майкъл поклати глава.

— Боя се, че твоят логически скок ми се изплъзва.

— Ти проверяваше за подобие на заместител на одрана човешка кожа — обясних. — Според мен онова вътре не беше заместител... мисля, че беше истинска одрана човешка кожа.

— Да, това значително може да повлияе на точността на теста. — Понякога Майкъл сякаш се намира в някаква своя собствена виртуозна реалност. Май не биваше да се изненадвам, че първото нещо, за което се сеца, е тестът — обаче се изненадах. И все пак този човек има връзка с действителността. След две секунди очите му зад стъклата на очилата се облециха. — Мили Боже в небесата, в тия вани имаше стотици квадратни метри заместител! Ако е истински материал, а не заместител...

— То значи много хора са умрели, Хуитцилопочтли е добре нахранен, а този шибан свят връз наште тикви ще да се срути като нищо, знай. — Усетих се, че съм се впуснал в стихоплетство чак когато думите изскочиха от устата ми.

— Сега е наложително — не, задължително! — да уведомим съответните власти — заключи Майкъл.

Тъй като беше прав, затворих магчекъра (несъмнено за успокоение на духчетата) и го върнах в магазина.

— Много ви благодаря, господа. Оценяваме помощта ви. Бихте ли ни казали къде е най-близкият обществен телефон?

— Има един пред „Златните дъги“ — отвърна управителят, — ако не са го строшили.

— Но не може ли да ни кажете какво става? — изтърси продавачът.

— Съжалявам — отвърнах, — но огласяването на резултатите на незавършено разследване противоречи на политиката на АПУ. Както обаче казах, много ни помогнахте.

Оставихме ги в унило настроение и се отправихме през „Мейсън“ към „Златните дъги“. Колкото повече се приближавахме, толкова по-малко оптимистично бях настроен, че ще намерим телефона в изправно състояние. Местните улични банди бяха обезобразили сградата с надписи като „ХУНЕРИК“ и „ТРАЗАМУНД“^[5] по стените, изписани с големи, ъгловати букви. Графитите също са проблем на околната среда, за който все още не разполагаме с добър отговор.

И естествено, щом намерихме телефона, видях, че някой — вероятно хулиганът, носещ този прякор — бе издълбал името „ГЕЛИМЕР“^[6] върху основата на телефона и бе използвал или пинсети или малко левитационно заклинание, за да измъкне монетите през направения от него тесен прорез. Разбира се, след като бе нарушил целостта на касата, демонът събирач на монети също се беше измъкнал навън, а монетните телефони са оборудвани така, че духчетата им да пребивават в сънно състояние, докато не си приберат таксата. Значи телефонът все едно го нямаше там.

Освен ако...

Обърнах се към Майкъл.

— Достатъчно печен магьосник ли си, че да се свържеш с „Ма Бел“?

— Вероятно — ако разполагам с време и инструменти, които в момента ни липсват — отвърна той. — По-ефикасно ще е да намерим друг монетен телефон.

Пак ергономия. Дали ще е размерът на капачката на бутилка, или решението да омагьосваш или не, не можеш да избягаш от нея.

— Да се връщаме при килима — предложих. — Сигурно ще намерим друг телефон някъде по магистралата.

Прекосихме към паркинга на „Шоколадовата невестулка“. Не бихте ме нарекли въодушевен от факта, че пак стъпваме на него, но не се чувствах чак толкова зле, защото го правех само за да се омета оттук завинаги.

Макар че нямаше нужда, погледнах картата, за да проверя пътя на юг. Можехме или да се върнем по същия път по „Уинетка“, или да полетим на запад към...

— Майкъл — изрекох с дрезгав глас, — знам къде ще намерим уличен телефон.

— Така ли? — той ме погледна. — Мислех, че не си твърде запознат с тази част на Долината на Свети Фердинанд.

— Не съм — потвърдих. — Но я погледни тук! — Посочих картата. Следващата магистрала, през няколко преки западно от нас, беше „Сото“. А следващата що-годе голяма улица на север от „Нордхоф“ беше „Плъмър“. — Знам, че там има уличен телефон, защото точно оттам ми се обади Джуди.

— О, небеса — възкликна Майкъл. — Което намеква, че...

— Да — потвърдих опасенията му. — „Шоколадовата невестулка“ е замесена в нещо наистина отвратително. Те се мъчат с всички сили да го прикрият. То изтича от Девънширското сметище. Ние разбираме за това (искам да кажа, аз разбирам), някой се опитва да се отърве от мен, отвличат Джуди, а после я карат да ми се обади от телефон през един ъгъл от „Шоколадовата невестулка“.

— Тъй като на това място наистина има телефон и тъй като той без съмнение е работил съвсем скоро, тоест снощи, предлагам да се възползваме от него — заяви Майкъл, а после издигна килимчето над паркинга, излезе на „Нордхоф“ и полетя на изток към „Сото“. Стана ми хубаво, като се отдалечихме от „Шоколадовата невестулка“ — сякаш се измъквахме от прокълнатата земя. Като се имаше предвид какво според мен ставаше зад стените на тази сграда, това можеше да е и самата истина.

Майкъл зави вдясно по „Сото“ и излезе на „Плъмър“. На ъгъла имаше цял куп малки дюкянчета. Не виждах уличен телефон пред никое от тях. Зачудих се дали Силия Чанг и Хорас Сидли не са се издънили. Но каква беше вероятността и двамата да се издънят по един и същи начин? Голяма от астрологична гледна точка, реших.

— Когато едно решение не е очевидно, се изисква по-внимателно разследване — обади се Майкъл. Верую, което за тавматург изследовател беше на едно ниво с изкованото на Никейския събор.

Той паркира килима пред магазинче, на чиято табела бяха изписани три думи с римската азбука — „Дюкянът на Двин“, а под тях — два реда със странните заврънкулки, използвани от арменците за писане. Аз самият не чета арменски, но бях ги виждал достатъчно често, че да разпозная шрифта.

И разбира се, мъжът зад тезгяха вътре приличаше на по-малкия братовчед на Брат Ваан, само дето имаше дълги, извити нагоре мустаци, а косата му беше гъста, чуплива и със стоманен цвят.

— Господ да ви благослови, с какво мога да ви бъда полезен, господа? — попита той, щом двамата с Майкъл влязохме. — Току-що получих крехко агнешко. С кисело мляко и джоджен... — И той млясна върховете на пръстите си.

Макар и смесването на мляко и месо да не беше кошер^[7], това ми прозвуча добре. Много ми беше гадно, че се налага да му кажа:

— Извинете, търсим уличен телефон.

— Отсреща, зад карнисерията до ханската книжарница — посочи той. — Не знам защо не са го сложили отпред, но е така. А като се обадите, защо не се върнете? Имам смокини и фурми в мед, всякакви вкусотици.

Този тип беше търговец и половина. Побързах да изляза от дюкяна му, преди да ме е изкушил да пропиля вятре час и половина и да накупя разни неща, дето не ми трябват и половината от които ми е забранено да ги ям.

Ханската книжарница също имаше надпис с две думи на английски — КНИГИ ХОНГ — а останалото бяха йероглифи. Отначало не видях телефона зад ацтекската месарница. Намираше се от другата страна на една благоуханна кофа за боклук. Никой от летящите по улицата не би забелязал нищо, докато онези са карали Джуди да ми се обади. Задната врата на месарницата беше без прозорец, така че хората вътре сигурно също не бяха забелязали нищо нередно.

Бръкнах в джоба си, намерих дребни и пуснах монетата в алчната лапичка на демона касиер. Обадих се на цивилния Джонсън, на Сол Клайн и на легат Кавагучи — в този ред. Като че не успях да

убежда Джонсън и Клайн, че „Шоколадовата невестулка“ е замесена в отвличането на Джуди, макар че и двамата признаха, че уликите са по-силни от всичко, с което разполагат. Кавагучи каза, че това му давало достатъчно основания да зачеше сериозно „Шоколадовата невестулка“.

— Само не изпращайте жандарми — предупредих го. — Там може да забъркат сериозна магическа беля. Ако не изпратите на място рисков екип за *materia magica*, то такъв вече никога, ама никога няма да ви потрябва.

— Ценя загрижеността ви, инспектор Фишър — отвърна Кавагучи, — но ви уверявам, че ще взема всички нужни мерки. Приятен ден. — Млъкни и ме остави да си върша работата, това искаше да ми каже. Надявах се само да е наясно какви неприятности заплашваха хората му в „Шоколадовата невестулка“.

После се наложи да изкрънкам още дребни от Майкъл. Обадих се на Беа, за да я информирам какво става. Вместо Беа попаднах на Роуз, която ми каза, че шефката била на съвещание извън Конфедералната сграда и още два часа не можем да се свържем с нея, каквото ще да става.

— Прекрасно — рекох. — Слушай, Роуз, нещата могат да започнат да ти се стоварват на главата всяка минута.

Веднага ме разбра. Бих се учудил, ако не беше така. Тя щеше да се погрижи за всичко необходимо, все едно Беа ѝ висеше на главата и ѝ даваше заповеди. Имахме невероятен късмет, че Роуз работи при нас, и го знаехме.

Щом приключих, тя рече:

— Имам за теб две важни телефонни съобщения. Едното е от професор Бланк от Университета, а другото от някой си господин Антанас — правилно ли е? — Судакис от Девънширското сметище.

— Да, точно така, Антанас. Благодаря ти, Роуз. Ще се върнем скоро в службата и тогава ще им отговоря. Чао — и затворих. Мислех си да звънна на Бланк и не бях кой знае колко изненадан, че ми се обажда пръв. Но се зачудих защо ли е казал, че е спешно — нищо в неговото разследване на Чумашките сили засега не се очертаваше като спешно. Чудех се и какво ли е ухапало Тони по задника. Ега ти късмета — да съм извън службата точно когато са ме търсили по важна работа.

Майкъл ме подкани:

— Преди да си тръгнем оттук предлагам да огледаш мястото по-внимателно. Склонен съм да се обзаложа, че КБР вече са се опитали, но ако намериш нещо, което можеш да идентифицираш като собственост на госпожа Адлър, законът за заразата може да ни даде възможност — както и на жандармерията и КБР — да проследим настоящото ѝ местонахождение. Разбира се, няма гаранция днешните магически контрамерки да дадат ефективен резултат, но все пак е някакъв шанс.

И така, огледах. Боже, ама как огледах само! Да остави нещо — тъкмо това би направила Джуди, ако имаше възможност. Каквото и да е — стига да ни помогне да я намерим. Лазих на четири крака, рових из чакъл и бурени като пияница, търсец загубеното си петаче, надявах се, молех се да е успяла да пусне поне копче.

Никакъв късмет. Само дето си изцапах панталона на коленете. Най-сетне го признах и пред себе си:

Съжалявам, Майкъл, но тук няма нищо. В приключенските книги хората винаги успяват да оставят нещичко, докато лошите не гледат. Май в реалния живот не е точно така.

— Явно не — съгласи се той. — Това е първият ми сблъсък със ситуация, която общо взето спада към тази категория, така че опитът ми е също толкова ограничен, колкото и твоят. Подозирам обаче, че ако истинските престъпници допускаха също толкова грешки като тези по книгите, в реалния свят добродетелта щеше да възтържествува далеч по-често.

— Имам подозрението, че си прав — рекох унило и си изтупах панталоните. Калта като че бе залепнала навеки. Въздъхнах — чувствах се негоден за нищо и освен това, ирационално, все едно съм разочаровал Джуди. — Хайде да се връщаме в службата — тук само си губим времето. По думите на Роуз има две обаждания, на които трябва веднага да отговоря.

— И аз си имам друга работа, която бих могъл да свърша — откликна Майкъл. Това отново ме накара да се почувствам много гадно — изобщо не го бях попитал преча ли на нещо, като само го мъкна в Долината. Но той продължи: — Търсенето на информация, която би била от помощ за спасяването на годеницата ти, по необходимост взема приоритет над всички останали грижи.

— Благодаря ти, Майкъл — казах, докато вървахме към килима. Той ме погледна озадачено, сякаш се чудеше за какво ли му благодаря. Може и така да беше. Толкова много го бива в мисленето, че понякога се чудя как ли е с духа.

Забелязах, че той полетя по „Сото“, вместо да се върне по „Уинетка“. Какъвто си е Майкъл, според мен го направи само заради по-голямата експедитивност. И аз бих постъпил по същия начин, но по съвсем различни причини: просто не исках пак да се приближавам до „Шоколадовата невестулка“ повече от неизбежното.

Когато се върнахме в Конфедералната сграда, си взех от кафето нещо, дето уж ставало за ядене. Докато се борех с него, постоянно си мислех за агнешкото с кисело мляко и джоджен — което за мен беше също толкова грешно, колкото и сланината, но въпреки това звучеше вкусно, и за захаросаните фурми. После, като заредих мотора с гориво — и стомаха с киселини, отидох в кабинета си и се хванах за телефона.

Когато професор Бланк вдигна слушалката, звучеше по-замазано, отколкото би могло да се дължи само на телефонните духчета и се усетих, че пак съм го хванал по време на обяд. Вероятно беше хапване от кесийка. В Университета се хвалят с по-добри заведения за хранене от нашите, което означаваше, че или е стипца, или изцяло предан на работата си.

Искаше ми се да е второто, и той го потвърди:

— Много се радвам, че се обаждате, инспектор Фишър. Не съм се отделял от бюрото си с надеждата, че ще позвъните.

— Току-що влизам — отвърнах. Вече започвах да се чувствам виновен, защото първо бях обяждал и чак тогава му звъннах. — Роуз, секретарката ни, каза, че било спешно, така че вие сте първият, на когото се обаждам. — Поне това беше вярно. — Какво става?

— Вярвам, че си спомняте — започна той, което означаваше, че не вярва в нищо подобно, — че при последния ни разговор аз не бях сигурен дали Чумашките сили са отмрели или, така да се каже, са се енцистирали в Отвъдното, прекъсвайки всякакви връзки с Отсамното за неопределен период, може би с надеждата, че ще ги примамят обратно тук, ако повече поклонници се опитат да ги умилостивят.

Не беше изприказвал всичко това предния път — вероятно бе стигнал до някои от тези изводи оттогава насам. Но бе казал достатъчно, че да му отговоря:

— Да, спомням си. Сега знаете ли кое от двете е вярно?

— Боя се, че второто — рече той, — и то в най-буквалния смисъл на думата.

Така си и мислех, че ще е второто. Ако бе разбрал, че Чумашките сили са измрели, тази новина нямаше да е толкова спешна, че да го накара да виси в кабинета си в очакване да му се обадя. Но не разбирах с какво толкова го плаши тяхната активност.

— Кое му е страшното? — попитах.

— Силите действително са енцистирани — новият регресивен анализ го потвърди извън всякакви статистически и теологически съмнения — рече той. — Но това е топологично необичайно сферично енцистирание. Известно ли ви е, инспекторе, че повърхността на сферата може да се деформира непрекъснато, докато се обърне наопаки?

— Ами не — признах си. — Какво общо има това с Чумашките сили?

— Това представя приблизително добре извършеното от тези Сили в Отвъдното — отвърна той. — Както казах по-рано в разговора ни, те все едно са пробили дупка и са я издърпали навътре, без очевидно да оставят нищо след нея. — Нещичко в думите му накара нещо в мозъка ми да прищрака, но още преди да схвана какво е, той продължи: — Проблемът от наша гледна точка е, че Силите, ако изчисленията ми са верни, могат да преобърнат мехура, в който са се затворили, и да нахлуят яростно Отсам, когато си искат.

— Яростно? — попитах. — Колко яростно?

— Прогнозите на кристалната топка варират. Сценарият е уникален и много от параметрите са несигурни — отвърна той. — Ако обаче те изпуснат максимум магическа енергия, въздействието върху околността ще бъде нещо средно между взрив на мегасаламандър точно над съответната територия и земетресение приблизително със силата на разлюлялото града на Свети Франсис в началото на века. Въздействието ще бъде различно, разбирате, защото ще е по-скоро тавматургично, отколкото физическо, но събитието ще е горе-долу от тази величина.

— Исусе — възкликнах, което показва доколко бях привикнал с културната среда. И глупашки добавих: — Нищо чудно, че не са си направили труда да пуснат дъжд.

— Никак не е чудно, инспекторе — съгласи се професор Бланк. — Нито аз, нито екипът ми успяхме да определим къде се намира понастоящем допирната точка на мехура на Чумашките сили с Отсамната страна. Очаквахме да е в северозападния край на Баронството на ангелите, защото това е бивша чумашка територия, но, както казах, там не успяхме да я намерим. Надявам се, че с вашите по-големи ресурси Агенцията за природно усъвършенстване ще постигне онова, което ние не успяхме. Приятен ден.

Затвори ми. Искаше ми се да го убия. „Ало, предстои катастрофа. Открих, че се задава, но не мога да се справя с нея. Всичко зависи от тебе, Дейв. Късмет, друже“. Това бе останало на дъното на алембика.^[8] На мен ми вонеше на стара котешка тоалетна.

Вместо да извърша убийство, се обадох на Тони Судакис. На него явно не му прекъсвах обяда, но все пак имаха нещо общо с професор Бланк: гласът му звучеше уплашено.

— Дейв, ти ли си? Перкунас и Деветте слънца, колко се радвам да те чуя! Сещаш ли се за онова нещо — искам да кажа, онова Нищо — дето го забеляза на наша територия? То се променя и това никак, ама никак не ми харесва.

— Променя се? Как се променя? — хич нямаше нужда за капак да ми се стоварва и още една грижа връз грижите, с които ме беше засипал професор Бланк.

— Ами например, ефектът вече се забелязва от цялата охраняема пътека. Виждам го и през прозореца на кабинета си. Много е зловещо, ако ме питаш. Но има и по-лошо. Чувствам как нещо там започва да се трупа, дори и през бариерните магии — сякаш светът всеки миг ще се обърне наопаки. Лошо. Дори не знам дали външните стени на сметицето ще го издържат. А ако не издържат...

Думите му увиснаха. Преглътнах. Не ми харесваше как звучи това. Не, никак не ми харесваше.

— Какво направи досега? — попитах го.

— Обадох се да пратят извънреден отряд, но голяма част от тях са заети някъде другаде — отвърна той. Имах предчувствието, че знам къде — рушаха „Шоколадовата невестулка“. Тони продължи:

— Обадох ти се по две причини. Първо, ти беше човекът, който забеляза Нищото, а магьосникът, дето беше с тебе, ми се стори доста умен. Човече, казвам ти, нужна ми е всякаква възможна помощ!

— Ще пратя Майкъл. Пристига възможно най-бързо — обещах. И чак тогава нещо в казаното от Судакис ме порази. Повторих го: — Наопаки.

— Какво, какво? — възкликна Тони. — Чуй, ако ти и приятелчето ти Манстайн не дойдете тук незабавно, после може и да няма къде да дойдете, нали ме разбираш?

— Наопаки — повторих. — Тони, ти не каза ли, че изхвърленото в онази зона идва от някакъв плаж в Малибу?

— Да — потвърди той. — Е, и?

— В най-северозападния край на Баронството на ангелите, нали така?

— Да — потвърди той пак. — Накъде биеш, Дейв?

— Извикай веднага рисков екип на сметището! — възкликнах. Страхът сви корема ми — струваше ми се, че знам защо дипломантите на професор Бланк не бяха намерили мехура на Чумашките сили там, където очаквах.

— Опитах се — протестира Тони. — Не щат да ме слушат.

— Кажи им, че оня, дето им е казал за „Шоколадовата невестулка“ казва, че там сигурно е хиляда пъти по-зле. Кажи им го. Използвай името ми. Ще дойдат и още как.

— Ти знаеш какво става! — дори и минал през телефонните духчета, гласът му звучеше обвинително.

— Боя се, че знам. Идвам, все пак. — Този път аз му затворих за разнообразие. После се втурнах по коридора, крещейки името на Майкъл като обсебен от зли духове. Той ме слуша има-няма петнайсет секунди, грабна черната си чантичка и спринтира към улея, а аз го следвах по петите. Натоварихме се на килима му и литнахме обратно към Долината на Свети Фердинанд. Като знаех къде отивахме, искаше ми се да летяхме в обратна посока.

---

[1] Цитатът всъщност е от „Хамлет“, пето действие, втора сцена, превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

[2] Елигор е демон, носител на война. Ботис е демонът на боя с мечове и се явява с огромен меч в ръка. — Б.пр. ↑

[3] Ай Локуций — тайнствен глас, предупредил римляните за галското нашествие през 387 г. сл. Хр. — Б.пр. ↑

[4] „Conception“ на английски означава и зачатие. — Б.пр. ↑

[5] Хунерик /? — 484 г./ и Тразамунд /? — 523 г./ — крале на вандалите, известни с гоненията си срещу католиците. — Б.пр. ↑

[6] Гелимер /? — 534 г./ — последният крал на вандалите. През 534 г. император Юстиниан завладява вандалското кралство. — Б.пр. ↑

[7] Кашер — храна, приготвена според еврейските религиозни изисквания. — Б.пр. ↑

[8] алембик — съд, използван от алхимиците. — Б.пр. ↑

Х

— Балансът на Силите — произнесох, щом Майкъл подкара килима по „Свети Яков“ обратно към Долината.

Той изчака, докато се убеди, че големият килим, натоварен с щайги с домати, няма да ни настигне и се извърна към мен.

— Прощавай? — рече той. — Не съм запознат с този термин.

Зачудих се дали Хенри Легион не бе нарушил правилата за сигурност в Централното разузнаване, за да ми го каже. Ала призракът не ме бе предупредил да не го използвам и затова го обясних на Майкъл.

Той ме слушаше замислено чак докато свърших. Хората, които те изслушват, са такава рядкост, че най-добре, когато намерите такъв, полагайте нежни грижи за новата придобивка. След като се убеди, че съм приключил, той помисли още малко. А има хора, чиито езици се кандилкат на цели километри преди мозъка. Майкъл, както вече сте схванали, не е от тях.

Когато най-сетне го обмисли, той произнесе присъдата си. Точно така — тонът му наистина беше заповеднически.

— Според мен има голяма доза истина в изречения от теб възглед. Великата европейска технологическа и икономическа експанзия от последните петстотин години, съчетана с огромното разрастване на тавматургичните познания, довели, наред с другото, и до Индустриалната революция, наистина е оказала голямо влияние както върху политиката, така и върху текологията на останалия свят. Не се изненадвам, като научавам, че отдавна господстващите Сили, нервничещи под натиска на дошлите от Европа верски структури, наложени чрез превъзходство откъм военна и магическа сила, активно търсят начин да надделеят над тази сила.

— Значи ли това, че одобряваш? — облеших се насреща му.

— Не съм казал такова нещо — отвърна той по-рязко от обичайното. — Казах, че не се изненадвам, че Силите, а най-вероятно и народите, които ги почитат, търсят начин да възвърнат отминалото си

величие. Не съм казал, че им пожелавам усилията им да се увенчаят с успех. Подобен успех би бил най-голямото бедствие, сполетяло някога света — или поне това е моето убеждение.

— Няма да го оспорвам — рекох.

— Не съм и очаквал да не се согласиш — изтъкна той. — Ти, както се вижда, притежаваш прилично количество разум.

Искаше ми се да се пресегна и да го потупам по коляното.

— Ама, Майкъл, не знаех, че ти пука — рекох. От негова гледна точка той току-що ме бе удостоил с най-висша похвала, и аз го знаех.

— Шеговитостта настрана — поправи се той. Ухилих се. Той не обърна внимание и продължи. — Да вземем например двете Америки като най-отчетливите примери за масивна човешка и теологична трансформация през последното половин хилядолетие.

— Добре, взимай си ги Американците — съгласих се любезно и магнах, за да го подканя да си ги вземе, щом иска. Истината беше, че докато си лафех с Майкъл, не ми се налагаше да мисля (толкова) както за Джуди, така и за вероятността Армагедон да изригне от буницето за токсични отпадъци.

Майкъл ме изгледа свирепо.

— Шеговитостта настрана, казах.

— Извинявай — рекох. — Та, ти казваше...?

— Нищо чак толкова сложно. Всъщност нищо, което не би могло да не е очевидно за всеки разумен обективен наблюдател: че имигрантите през последните петстотин години са се справили на тази земя далеч по-добре, отколкото техните народи в родината за същия период.

— Нищо, което да не е очевидно, а? — ухилих се коварно. — Сума ти хора, и туземци, и имигранти — ще използвам твоя израз, защо не? — биха казали, че ти току-що си произнесъл богохулство, че ние не сме постигнали нищо, освен изстребление и замърсяване на едно място, което, откъдето и да го погледнеш, преди е било рай на земята.

— Като отговор на тази гледна точка смятам за уместен един-единствен технически термин: дивотии. — Майкъл изговори своя технически термин с огромна наслада. — Не казвам, че е нямало изстребление. Не отричам, че замърсяваме — как бих могъл, като работя за Агенцията по природно усъвършенстване? Ала отричам, че

такава е била, така да се каже, правителствената политика за земния рай.

— Внимавай какво говориш — предупредих го. — И ти работиш за правителството, спомняш ли си?

Майкъл отказа да се поддаде на разсейване.

— Като оставим настрана навиците на туземците по крайбрежните острови, чието племенно име е дало на англичаните думата „канибал“, двете най-значителни култури в Америките преди петстотин години са били ацтеките — също канибали, които са се охранявали както теологически, така и по отношение на протеините с човешки жертвоприношения, и инките, чиято теология е била сравнително блага, но които са се подлагали на по-строга дисциплина, отколкото биха понесли и украинците преди последната им криза.

— Удряш под пояса, като говориш за хора, които не са живели в настоящата Конфедерация — протестирах. — Ами благородните воители и ловци от Равнините?

— Е, какво те? — попита той. — Културата, която днес те почитат и смятат за древна, не е съществувала преди идването на европейците, защото техните предшественици са изстребили до крак американските дивни коне, което по мое мнение надали може да мине за добро управление на околната среда. А огнестрелните оръжия, които са използвали, за да защитават на територията си — храбро — от нахлуващите бели, до едно са били купени или откраднати от същите тези бели, защото не са знаели как да си ги правят сами.

— Я задръж — вдигнах ръка. — Да обвиняваш хората, задето не са притежавали подобни умения, не е честно. А и белите, отнели земите на туземците, не са били точно светци. Завладяването чрез огнена вода, умишлено разпространявана едра шарка и масов екзорцизъм на туземните Сили изобщо не е повод за гордост.

— Прав си — съгласи се той. — Но ако европейците не бяха открили Америките допреди да речем, онзи ден, те нямаше да ги открият кой знае колко по-различни отколкото преди петстотин години. И тъкмо това се опитвам да обясня. Благодарение на модерната тавматургия днешната ни култура поддържа далеч повече хора на по-високо ниво на благоденствие и по-голям материален комфорт, отколкото всяка друга в световната история.

— Ти само по това ли преценяваш културата? — възразих. — На мен ми се струва, че в живота има и други неща.

— О, несъмнено. Но забележи, Дейвид: по общо правило — не универсално, признавам, но общо — хората, изразяващи най-голямо презрение към материалния комфорт, са извадилите достатъчно късмет да го притежават. Абисинският селянин, гладуващ в поразената си от суша страна, ханаанският обуцар, страдащ от нашествие на комари, защото никой местен магьосник няма нужните познания да контролира Велзевул, обитателката на бордеите в РСвК, която я боли загнилия зъб, защото родителите ѝ нямат крони да я заведат на одонтомаг, който да ѝ сложи обичайните невидими щитове в устата... Те няма да говорят пренебрежително за достойнствата на пълния корем и здравето тяло — неща, които ние приемаме за даденост, въпреки че те са историческа рядкост.

Почакай малко, Майкъл. Ти се опитваш да мамиш. Говориш колко прекрасна била нашата култура, а после един от примерите ти за страдание изскача направо от нашите си бордеи. Не може и така, и онака.

Той не отговори веднага — отклоняваше килима от магистралата. След като приключи с това обаче, заяви:

— Не виждам защо не. Никога не съм твърдял, че сме съвършени. Съвършенството е атрибут на божественото, не на човешкото. Казах, че, общо взето, ние правим добро за повече хора, отколкото всички други. Въпреки че си имаме и недостатъци, аз подкрепям тази позиция.

Замислих се. Единствените моменти, когато съм се чувствал гладен, са били по време на постите за Йом Кипур, а тях спазвах по обредни причини, не защото нямах какво да ям^[1]. Спях в апартамент на легло. Бях защитен от болести и проклетия, които в древността са покосявали цели народи.

— Право казваш — признах.

— ругото беше, че Чумашките сили и ацтеките искаха да върнат гадните стари времена. Проблемът с това беше, че по-голямата част от милионите хора в Баронството на ангелите харесваха повече новите времена. Какво ли щеше да стане с тях? Ограничените ми познания по Чумашките сили не ме навеждаха на мисълта, че те са свирепи и жестоки, но Хуитцилопочтли...

Чумашките сили сигурно бяха сключили сделка с ацтекския бог на войната, осъзнах аз. Опитах се да си представя тайните преговори, провеждали се в Отвъдното. Хуитцилопочтли беше къде-къде по-голяма риба от Небесния койот, Гушера или демоните на Долната земя, но тук те притежаваха допълнителна мощ, защото в Баронството на ангелите си бяха на родна територия. Комбинацията можеше да се окаже смъртоносна.

Стигнах до това неприятно заключение горе-долу по времето, когато Майкъл спря на паркинга срещу Девънширското сметище. За мое облекчение три-четири черно-бели килимчета вече бяха пристигнали там, а синхронизираните им саламандрови фенери примигваха в червено и синьо.

По тротоарите стояха хора, изпружили вратове, както винаги, когато става нещо нередно. От страната на сметището двама жандарми полагаха обредната жълта лента, която възпира зяпачите да се приближават твърде много.

Двамата с Майкъл притичахме нататък. Жандармите видяха сиглите ни на АПУ и демистифицираха отрязък от лентата, за да прекосим линията.

— Пратихте ли вътре рисков екип? — попитах.

— Да, пратихме — отвърна той. Така си и мислех — на паркинга имаше повече черно-бели килимчета, отколкото жандарми около сметището. Но докато партньорът му омагьосваше лентата обратно, той додаде: — Управителят се опита да извика и рисков екип от АПУ, но извади лош късмет — те вече се бяха отзовали на някакво спешно повикване.

Късметът нямаше нищо общо с това — бях казал на Кавагучи, че вероятно този екип ще му потрябва в „Шоколадовата невестулка“. Господ ми е свидетел, така си и беше. Но и на Тони Судакис този екип най-вероятно щеше да му потрябва тук. Все още няма магия, която да дава възможност на хората да се намират на две места едновременно. Разбирам, че се работи по нея — с тавматургия, основаваща се на познанията, придобити от ектоплазменото клониране, но засега това го има само по светлинно магическите представления и в магическата фантастика. Лоша работа. Леле, как би ни било от полза!

Охранителят разпозна двама ни с Майкъл и без да го молим донесе мостчето, за да влезем в изолираната зона. И веднага след това

го махна по възможно най-бързия начин. По принцип това беше умно — не бива по никакъв начин да се отслабват магическите изолационни мерки. На практика се боях, че те ще са от полза горе-долу колкото слънчеви очила при мегасаламандровия взрив, за който спомена професор Бланк.

Около три стъпки надолу по охраняемата пътека, водеща към офиса на Тони Судакис, замрях на място. Тони не се шегуваше — Нищото сега се виждаше от всяка точка на пътеката. Сякаш наведеш ли се напред, политаеш право в него. Беше прав и за чувството, просмукало сметицето — сякаш Нищото беше яйце, което аха-аха щеше да се излюпи.

Но това не беше единственото, което ме накара да се спра и да се вторача. Жандармите от рисковия отряд „материя магика“ не работеха само по охраняемата пътека, а бяха навлезли в самото сметище, за да се разправят с Нищото.

Разбира се, те знаеха какво правят. Разбира се, бяха увити в толкова много най-различни предпазни амулети, че приличаха на крачещи коледни елхи. Разбира се, обувките им бяха с подметки от студено желязо, за да ги изолира от тавматургичната гадост, обсипала мястото. И въпреки това те рискуваха душите си, а не само подметките. Не бих и стъпнал там дори и за милион крони.

А за Джуди? Да, бих, без изобщо да се замисля. Ако не знаете какво всъщност е най-важното за вас, защо да си правите труда да живеете?

Тони Судакис се беше качил на покрива на бункера. Забеляза ни с Майкъл, махна ни и изчезна. Минута по-късно търчеше по пътеката насреща ни. Беше с цилиндър на главата, вратовръзката му беше разхлабена, яката — разкопчана. Отново беше майстор, а не администратор, и май това му харесваше ужасно.

— Радвам се, че дойдохте — рече той. — Дейв, по телефона ти звучеше така, сякаш знаеш повече за тая гадория от всички други. Искаш ли да информираш Йоланда? — и той посочи един от членовете на отряда.

Дотогава не бях забелязал, че шефката на отряда е жена. Беше чернокожа, стройна, вероятно на моите години и хващаше око, макар да изглеждаше твърде умна и с прекалено твърд характер, че да докарва на манекенска хубост.

Разказах ѝ каквото знаех за Чумашките сили и за казаното ми от професор Бланк преди няма и час. Щом приключих, тя се прекръсти.

— И какво ще правим сега? — попита. — По-лошо е от онова, срещу което сме подготвени да се изправим. Може би военен отряд би оказал по-добра съпротива.

— Съмнявам се — вметна Майкъл. — Военните отряди са профилирани срещу специфични заплахи за сигурността — персийски, ацтекски, украински. Но чумашите до този момент никога не са представлявали опасност за Конфедерацията. Жреците воители и тям подобни не са способни да ни помогнат.

Йоланда се намръщи. Личеше си, че е от хората, които първо се хващат и действат, а после се тръшкат за последиците.

— Какво тогава ще препоръчате вие двамата? — попита тя.

— Да се справите възможно най-добре, беше отговорът, който ми хрумна веднага. Ако Чумашките сили се явеха отново с онзи взрив от тавматургична енергия, от който се страхуваше професор Бланк, нямаше какво друго да се направи, а дори и то нямаше да помогне. Но винаги трябва да играеш играта така, сякаш смяташ, че ще победиш — което, като се замислиш, също влиза в славната смърт.

И затова казах:

— Забавяйте. Всяка секунда, в която успеем да задържим това Нещо в мехура му, ни дава време за евакуиране на квартала. Може и да не помогне, но пък току-виж помогнало. Тони, предполагам, че разполагате със средства за спешна евакуация?

— Разбира се — отвърна той.

— По-добре тогава да ги приложите. Заповед на АПУ, ако искаш.

— Дадено, шефе — и хукна като опарен към офиса си. Ако неговите средства бяха като тези на повечето хора, вероятно разполагаше с набор от заклинания с липсваща последна дума, магическо движение и тям подобни, за да може да ги задейства едно след друго — бам, бам, бам.

И разбира се, около трийсет секунди по-късно от какодемоните, монтирани на всеки ъгъл на оградата, се разнесе ужасна какофония. Тя ми напомни съвсем уместно за въздушните тревоги, които щяха да отбележат началото на Трета магическа война.

След като поскърцаха, какодемоните ревнаха: „Евакуирайте района. Евакуирайте района. От изолационната зона «Девъншир» е

възможно да изтече зараза. Евакуирайте района.“ После изкрещяха според мен същото, но на испайнски.

Крещяха достатъчно силно, че да се чуват на километри. Тъкмо за това и служеха, но заради тях стана почти невъзможно да се разговаря вътре в изолираната зона, освен ако не владееш до съвършенство четенето по устни. Бях сигурен, че ушите ми после ще звънят още два дни — ако приемем, че следващите два дни все още съм жив.

Майкъл долепи буза до моята и ми изрева в ухото:

— Забавяне, добре, но то в крайна сметка ще е безполезно. Рано или късно — най-вероятно рано — Чумашките сили ще успеят да се изтръгнат от мехура и ще се върнат Отсам, придружени от енергийния изблик, който описа.

Той извърна глава, за да мога аз да изкрещя в ухото му — и аз като ревнах:

— Знам, но хората ще успеят да се изтеглят, и когато Великия орел, Гущерът и останалите изскочат, няма да смогнат да навредят колкото им се иска.

Извърнах глава. Майкъл ми кресна:

— Възможно е. Ала вредите, които ще успеят да нанесат, ще са повече от адекватни, за да задоволят всеки, който не е... — Сигурен съм, че е продължил да говори и по-нататък, но аз престанах да го чувам. Хукнах към офиса на Тони Судакис колкото ми крака държат.

Когато аз нахлух вътре, той тъкмо излизате навън. Все едно беше Филис Камински — едва не го катурнах.

— Телефон! — изрекох задъхано. Вътре в бункера шумотевницата на какодемоните беше страшна, но все пак не оглушителна.

— Разбира се, обади се. — Той ме последва по коридора. Позвъних — разговарях не повече от минута и половина, после затворих. Щом приключих, Тони се облеци насреща ми.

— И според теб това ще помогне? — възкликна той необичайно тихо.

— Да го кажем така: ако не помогне, смяташ ли, че тези бетонни блокове ще ни спасят? — попитах. Той поклати глава и аз продължих: — И аз не смятам. Маговете от рисковия отряд ще протакат, доколкото могат, но колко ли време ще е това? Рано или късно, най-вероятно рано

— усетих се, че повтарям думите на Майкъл — Чумашките сили ще изригнат. И когато изригнат...

— Наведи се и цункай дупето си за сбогом. Ясно — рече Судакис. — Според теб колко още трябва да протакат?

— Откъде да знам — отвърнах. — Бърбанк не е далече, но не знам колко предварителна подготовка ще е нужна. Сега ни остава само да чакаме и да се надяваме.

Излязохме заедно навън в невероятната врява. Изревах в ухото на Майкъл, а Тони — в това на Йоланда (няма съмнение, че той се уреди по-добре!). Майкъл ми кресна в отговор:

— Не е най-добрият шанс, но по-добър не виждам.

После отиде при Тони, за да му изкрещи, както предполагам, същото.

— Искан ми се да имах твоите връзки — кресна ми Йоланда.

— На мен ми се иска да не ги имах — отвърнах, — защото това би означавало, че цялата тази окаяна история никога не се е случвала.

Тя кимна мрачно. Всички вперихме поглед на изток като влхви с малко подкрепления за късмет. Бедата беше там, че в този случай всичкия късмет все беше лош.

Сетих се за горкичкия малък Хесус Кордеро. Проверката дали джинетичните техники на „Бавен Джин Физ“ могат да го снабдят с душа досега не ми се струваше спешна. В края на краищата, той беше още бебенце — щяха да минат още много години преди да му се наложи да се тревожи за това, че ще изчезне завинаги от Великия план. Така си мислех. Но ако Чумашките сили изригнаха, той щеше да изчезне завинаги. Нямаше да попадне дори в преддверието на ада. Просто вече нямаше да го има.

Навън, в сметището, един от рисковите магове се сви като мокър пергамент. Не знаех дали токсичните магически отпадъци са го сломили или просто бе рухнал под бремето на протакането. Йоланда скочи от охраняваната пътека и го замъкна обратно в крайно оскъдната безопасна територия.

След като отново стъпи на пътеката, той зае зародишна поза и остана да лежи така, треперейки — без съмнение някакъв вид магически шок. Дишаше, а когато Йоланда му кресна, кимна с глава, което означаваше, че не е в критично състояние. А щом не беше, ние, останалите, продължихме да гледаме на изток. Или щяхме да бъдем

спасени, в който случай по-късно щяхме да го лекуваме, или нямаше да бъдем, и каквото и да направехме за него, нямаше да има никакъв смисъл.

Предпочитах първия избор, но не бих се обзаложил на едро, че ще стане така.

Внезапно пръстът на Тони Судакис щръкна нагоре:

— Това не е ли... — той не продължи, може би от страх, че ако го каже на глас, то ще се превърне в нещо друго.

— Според мен не — креснах. Трудно е да звучиш огорчено, като крещиш, но успях. — По-скоро голям товарен килим, готвещ се да кацне на летището в Бърбанк.

— Точно така — потвърди Майкъл. Забрави да кресне, но го прочетох по устните му. Когато Майкъл забрави да направи нещо необходимо, се разбира, че е под напрежение. Всички бяхме под напрежение. Не исках да си мисля, че е прав, защото това би означавало най-жестокия крах на всички мои надежди.

Но след няколко секунди вече не остана никакво съмнение. Точицата във въздуха, която всички наблюдавахме, се разрасна много по-бързо от всякакъв килим. Нито пък имаше форма на килим. Различих огромни крила с величествен размах.

— Птицата Гаруда! — изкрещях от всичкото си сърце, от всичката си душа и с всичката си сила, както пише в Библията.^[2]

Птицата пристигна невероятно бързо. Още два-три маха с крила, и вече се рееше над бунището. Разбира се, нямаше нужда да маха с тия крила като просто материално същество от плът и пера. Отвъдното я изпълваше — в крайна сметка тя беше аватар на Вишну. Както бе споменал Мат Арнолд в заводите „Локи“, тя не можеше да лети — и въобще да съществува — като материално същество. Докато се рееше над сметището, крилете ѝ покриваха цялата му площ, че и повече, и хвърляха върху земята сянка, черна като нощта.

Много приличаше на плаката в офиса на Арнолд — тези невероятни криле, крепящи тяло с огромна гръд, което на мен никак не ми приличаше на птиче. Нито пък главата ѝ напомняше тази на истинска птица, ако не броим кривия клон на мястото на носа и устата. Останалото, особено очите, изглеждаше почти човешко, а перата по главата ѝ, вместо да са пауново ярки като тези по тялото и крилете, бяха черни и меки като коса.

Крилете пак плеснаха точно над главите ни. Лъхна ни ураганен вятър, способен да събаря стени, а буболечките като нас да отвее в съседното баронство, ала не стана така. След миг разбрах защо — тъй като тя летеше повече с помощта на магия, отколкото на крилете си, махането с криле беше просто символичен акт, а не точно истинско. И слава Богу — за това не ме беше грижа, когато се обадох на Мат Арнолд.

Птицата Гаруда отметна антропоморфната си глава и нададе рев. Той прозвуча като туба колкото градски квартал, на която свири луд великан, отказал се по средата на първия си урок по туба. Нека го кажа така: в сравнение с нея врясъците на какодемоните бяха тихи и мелодични.

Едно нещо — или по-скоро два комплекта неща в птицата Гаруда, напълно орнитоморфични (охо, гръцки!), бяха ноктите ѝ. Всъщност по-ноктестата птица не бях виждал — тия огромни лъскави ноктища, така като ги гледах, биха могли да прободат и Мидгардския змей. Бих дал солидна сума крони, за да гледам този бой — от безопасно разстояние, например от лунната повърхност.

Сега, докато Птицата се рееше над Девънширското бунище, левият ѝ крак се вкопчи в Нищото. Маговете от рисковия отряд бързо се разпръснаха пред нея. Сдържах дъха си. И това не бях предвидил, като се обадох на Арнолд — дали магията на Птицата Гаруда бе достатъчно силна, че да пробие бариерата, с която се бяха изолирали Чумашките сили? Ако не... ами добре, ако не, рекох си, нямаше да стане по-зле, отколкото без Птицата.

Щом ноктите на Птицата се впиха в Нищото, се разхвърчаха искри, но ноктите не потънаха в него. Молах се и проклинах едновременно — и двете с всичка сила. Птицата Гаруда отново изрева, този път от ярост. Залитнах — чудно ми беше дали не е отнесла темето ми и ще мога ли да чувам пак някога.

Мускулите на чудовищните ѝ бутове се издуха. Или поне това видях аз, макар да знаех, че това е само квазифизична манифестация, също като пляскащите ѝ криле. То означаваше, че в Отвъдното Птицата Гаруда събира цялата си тавматургична сила.

Ноктите ѝ отново се впиха в Нищото. Пак се разхвърчаха искри. Птицата пак нададе писък, но ноктите ѝ отново не пробиха мехура. Реших, че сме обречени. Но тъкмо тогава, съвсем бавно, иглените

върхове на огромните нокти започнаха да потъват в черупката на уединението на Чумашките сили.

Устата на Тони зееше. Както и тези на Майкъл и Йоланда, и моята. Всичките крещяхме с пълно гърло, ала не чувах ничий глас, дори и своя собствен.

Краката на Птицата Гаруда потънаха в Нищото. Не се виждаха. Просто... ги нямаше. Престанах да крещя. Сърцето ми скочи в гърлото. Птицата Гаруда не беше от Силите, на които се налага да се покриват, за да не изчезнат — хранеше я вярата на стотици милиони хора. Дори и в най-ужасните си кошмари не си бях представял, че тя няма да може да надделее над Чумашките сили, след като строши черупката им.

Сега в рева на Птицата се промъкна болезнена нотка. Тя отново запляска с криле — този път почти наистина, защото над сухата земя на сметището се издигна задушаващ облак от прах. През праха видях, че кракът на Птицата се е показал донякъде.

— Кракът ѝ излиза оттам! — изкрещях, кашляйки.

Отново пляскане, още прах, нов удар на крилете. А после с едно „пук!“, в главата ми — психическия еквивалент на звука, който бихте възпроизвели, като бръкнете с пръст вътре в бузата си, краката ѝ изскочиха от Нищото. В ноктите ѝ се гърчеше Гущерът.

Йоланда ме награби и ме целуна по бузата. Много хубаво, защото Тони Судакис така ме шляпна по гърба, че като нищо щях да тупна извън охраняемата пътека в сметището, ако не ме беше задържала.

Колкото и да се радваше, Майкъл Манстайн не правеше такива неща като да тупа хората по гърба. Той изкрещя:

— Бляскаво заключение, Дейвид! Подобие то между гущерите и змиите се оказа достатъчно, че да събуди инстинктивната антипатия на Птицата Гаруда.

— Ъхъ — съгласих се аз, което, признавам, не бе подобаващ отговор на подобна похвала. Но бях твърде зает да наблюдавам битката горе, че да изплюя още някоя дума.

Чумашкият Гущер беше алигаторов гущер, голям колкото най-огромната анаконда, която някога сте виждали. Ако живеете в Града на ангелите, то знаете какво е алигаторов гущер. Те са най-често срещаният вид гущери тук. Материалните понякога достигат близо

половин метър, с жълтеникави кореми и мръснока фямви гърбове с черни ивици. За такива мъничета зъбите им са твърде големи и остри. Тези на чумашкия Гуцлер изглеждаха десетсантиметрови и устата му гъмжеше от тях.

Алигаторовите гуцери имат също и къси крачета, поради което повече приличат на змии от другите гуцери (роднини са на стъклените змии, които пък изобщо не са змии, а са безкраки гуцери). Предполагах — или се надявах — че това още повече ще разяри Птицата Гаруда.

Гуцлерът съскаше ужасно и хапеше краката на Птицата. Но колкото и грамаден и свиреп да беше, имаше шанс срещу Птицата колкото би имал обикновен алигаторов гуцлер срещу орел, решил да обядва с рептилия.

Хруссс! Сякаш чудовищен сатър се вряза в говежда плешка — Птицата Гаруда отхапа главата на Гуцлера и заедно с нея, около една трета от тялото му. По сметището плисна кръв. За щастие не опръска никого от нас — ще ми говорите за рискована „*materia magica*“ ли!

Тялото на Гуцлера се загърчи и замята още по-диво отпреди. Дори и материалните гуцери са трудни за убиване. А гуцлерите, които са и Сили... Но цялото това гърчене не попречи на Птицата Гаруда да глътне остатъка му.

Майкъл ме потупа по рамото.

— Според мен сега със сигурност можеш да обявиш поне една Чумашка сила за отмряла — кресна ми той.

— Знаеш ли какво? — креснах му в отговор. — Ни най-малко не ми липсва! Ужасни думи от страна на служител на АПУ, нали?

— Като че съм по-малко скандализиран, отколкото бих бил при други обстоятелства — рече Майкъл.

С нов оглушителен рев Птицата Гаруда се опита да забие остри нокти в Нищото. Задачата отново се оказа трудна. Но на Птицата не ѝ се наложи да се отдръпне и да опита пак — бавно, но сигурно, ноктите, пръстите и краката ѝ потънаха в мехура на Чумашките сили и изчезнаха.

Птицата нададе изпълнен с болка писък, същият, както когато (според мен) улови Гуцлера. Запляска отново с криле по онзи полуматериален начин, както когато се мъчеше да се изтръгне от

Нищото. Краката, пръстите, ноктите отново се появиха — а после, отново с психическо „пук!“ Птицата Гаруда се изтръгна.

И този път не излезе от Нищото с празни нозе. Ноктите ѝ стискаха така наречения от чумашите Велик орел. Ще призная, един златен орел с тяло колкото на сибирски тигър си е доста големичък и величествен — но при други обстоятелства, както се беше изразил Майкъл. Но на фона на Птицата Гаруда чумашкият Орел си беше същинско врабченце.

Орелът, за разлика от Гуцера, не се опита да се бие. Той се гърчеше и извиваше, изтръгна се на свобода и се стрелна в небето. Уплаших се, че ще се измъкне — във въздуха той изглеждаше далеч по-грациозен от масивната Гаруда. Но тук борбата не беше само и преди всичко птиче тяло срещу птиче тяло. Тя беше и магия срещу магия, а Птицата Гаруда разполагаше не само с родната си индийска мощ, но и с всичките екстри, с които заводите „Коболд“ на „Локи“ бяха подсилили магическите ѝ системи. Тя не просто летеше — тя бе предопределена за Космоса и се стрелна подир орела по-бързо и от погледа.

Високо в небето Орелът се опита да се изплъзне — успееше ли да избяга от Птицата Гаруда, може би щеше да смогне да се измъкне. Но не. Единият огромен крак го сграбчи и този път нямаше мърдане. Чух отчаян писък, който утихна и замря. Реейки се над сметицето, Птицата Гаруда погълна плячката си. Две грамадни пера се запускаха по спирала надолу към изолираната площ — само това бе останало от чумашкия Орел.

— Ще трябва да ги обеззаразим — изтъкна Йоланда.

— И след като го направите, ето ви още една Чумашка сила, която никога повече няма да се появи в Баронството на ангелите — казах. Като инспектор от АПУ това не ми беше приятно. Като човек, който се чуди дали след пет минути ще е още жив, май бих отложил тревогите за дългосрочните последици от смъртта на Великия орел за по-нататък, ако изобщо има по-нататък.

Високо горе Птицата Гаруда нададе такъв рев, че предишните ѝ викове ни се сториха шепот. Тя сви криле и връхлетя като сокол върху Нищото. Стегнах се — ненужно, знам. Когато тази грамада се врежеше в Нищото, земята не само щеше да се люшне — направо щеше да се разтресе, Сан Андреас каквото ще да прави.

Част от секундата преди ноктите ѝ да се впият в Нищото в главата ми отново прозвуча психическо „Пук!“, по-силно от предишните два пъти, взети заедно. Ноктите сграбчиха въздуха — Нищото бе изчезнало. Някакси — по магичен начин, разбира се, но не ме питайте за заклинанията за приближаване, използвани от заводите „Коболд“, защото хич не отбирам от тях — Птицата спря във въздуха, без да докосва земята.

Погледнах стената в дъното на Девънширското сметище — беше си точно на мястото. Чувството за непосредствената иманентност на нещо ужасно, ужасно, ужасно започваща да бие на очи, също беше изчезнало. Погледнах Тони Судакис.

— Според мен вече можеш да наредиш на какодемоните да млъкнат — креснах му.

Той ми отдаде чест — небрежно, но според мен съвсем насериозно — и припна към офиса си. Докато тичаше, Птицата Гаруда се издигна във въздуха (без дори веднъж да плесне с крила) и полетя обратно на изток, към Бърбанк. Още едно бреме падна от душата ми — според мен тя би останала тук, ако усещаше, че се задават някакви неприятности.

Въпреки това отидох до онова място на пътеката, където за първи път бях забелязал Нищото преди милион години — или поне сега ми се струваха толкова. Още не бях стигнал дотам, когато какодемоните рязко млъкнаха. Внезапната тишина ме порази също толкова, колкото и тревожните резове преди това.

Знаех къде точно се намира мястото. Погледнах през осеяната с бурени пръст към Нищото и видях... по-точно не видях нищо. Никога през целия си живот не съм бил по-радостен от това, че ще напиша малко „н“ вместо главно.

— Според мен вече ги няма — казах. Думи, които се наредиха по важност току до първото „Обичам те“, което бях казал на Джуди.

— Вярвам, че си прав — рече Майкъл. — Онова, което усетихме, по мое мнение, бяха Чумашките сили, изоставящи всякаква връзка с Отсамната страна, за да попречат на Птицата Гаруда да пробие бариерата им, да ги измъкне навън една по една и да ги унищожи. Тавматургичният анализ по-нататък ще го потвърди или опровергае, но това е една защитима работна хипотеза.

— С тебе съм — подкрепи го Йоланда. — Щом си тръгнаха така, няма да се върнат. — Тя обърса чело с ръкав. Не съм убеден, че наистина разбираше каква опасна рискова материя бе успяла да притисне до стената, но пък нейният отряд не си изкарваше прехраната по лесния начин.

— Перкунас и Деветте слънца да са ни на помощ, надявам се, че няма — Тони Судакис стисна в масивния си юмрук кехлибарения амулет.

— Може ли пак да използвам телефона ти? — помолих. — Ще се обадя на професор Бланк от университета. Той прави проучване за мен, за да открие дали Чумашките сили наистина са измрели. Според мен със сигурност можем да съобщим, че две от тях са, но той е човекът, който трябва да прецени какво се е случило с останалите.

— Моля, заповядай — Судакис ми махна към бункера. Тази сграда никак нямаше да удържи срещу онова, което насмалко не нахлу на сметището, но изведнъж отново доби вид на крепост.

Свързах се с Бланк. Той все още беше в канцеларията си и предполагам, че се чудеше дали сградата около него няма да се срути. След като му разказах за случилото се на бунището, той изпусна такава прочувствена въздишка на облекчение, че дори и телефонните духчета не можах да я развалят, а после обеща да изпрати изследователския си екип веднага щом килимите им успеят да излетят от университета към Чатсуърт. Тъй като вече клонеше към вечер, това нямаше да е много скоро, но пък и нивото на спешност беше спаднало.

После се обадох на легат Кавагучи да проверя как се справят жандармите в „Шоколадовата невестулка“. Него не успях да открия — вместо това някакъв друг жандарм изрева в ухото ми:

— Не можеш да говориш с него, приятелче, който и да си. Той е на война. И аз натам тръгвам. — И затвори с такъв трясък, че на духчетата им дойде бая нанাগорно да го възпроизведат.

Това ме накара да изскоча на бегот от офиса на Тони. Осведомих го за казаното от Бланк, а после разказах останалото на Майкъл.

— Единственото значимо нещо според мен е „Шоколадовата невестулка“ — казах. — По-добре веднага да отидем там.

— Съгласен — обади се Майкъл.

Йоланда — фамилията й, както най-сетне успях да забележа на табелката с името й, беше Симънс — рече:

— Къде е тая „Шоколадова невестулка“? Струва ми се, че и там можем да свършим нещо полезно.

— Нека екипът ви следва килима ми — предложи Майкъл. — Здравето на припадналия господин ще издържи ли на натоварването?

— Добре съм — обади се господинът. Не изглеждаше добре, но пък беше навит. — Всичкото това тук просто за момент пренатовари защитните ми системи.

— В „Шоколадовата невестулка“ може да е и по-зле — предупредих го, ала той поклати глава. Не вярваше, че е възможно. Завиждах му за невинността.

Охранителят нагласи мостчето и ние се изнизяхме навън. После мъжът свали униформената си фуражка и ни се поклони, от което се почувствах страхотно. Охранителят можеше и да не знае кой точно го е направил, но призоваването на Птицата Гаруда не е нещо, което можеш току-така да пренебрегнеш.

Заради спешната евакуация, обявена от какодемоните, пътищата около сметището бяха невероятно задръстени. Дадохме адреса на „Шоколадовата невестулка“ на рисковия отряд и пуснахме тях отпред, вместо обратното — те имаха жандармерийски фенери на килимите и това помагаше за разчистването на пътя пред нас.

Горе-долу по средата на пътя се сблъскахме челно с бясно насрещно движение. Преглътнах — спомних си какво беше казал жандармът, вдигнал телефона на Кавагучи: война. Може би не преувеличаваше.

Жандарм в пълна бойна екипировка, материална и тавматургична, откланяше обратно колите, пътуващи в посока към „Шоколадовата невестулка“, фенерите на рисковия отряд го накараха да ги пропусне. Йоланда се провикна окуражително. На нас пък сиглите на АПУ ни свършиха същата работа.

— Знаеш ли, Майкъл — рекох. — Днес като никой друг път ми се иска да офейкам от мястото на бедствието.

— Съчувствам значително на подобна гледна точка — отвърна Майкъл. — Обаче...

— Да — казах. Когато дългът те зове, по-добре се отзови. Но отзоваването и харесването не бяха едно и също нещо.

Когато Йоланда попита друг жандарм накъде точно трябва да вървим, той я насочи към командния пост на ъгъла на „Нордхоф“ и

„Сото“. Причината беше, че командният пост — както разбрах, след като я последвахме дотам — беше най-близкото място до „Шоколадовата невестулка“, където все още над теб не висеше непосредствената заплаха от убийство по особено гаден начин.

Разбира се, легат Кавагучи беше там, в униформа и шлем — не стандартните каски на жандармерийската служба, а в самурайски стил, с люна на неговия клан на челото, за да го предпазва от зла магия.^[3]

Никак не се изненада, че ме вижда.

— Добър ден, инспектор Фишър. Трябва да призная, че не сте сбъркали по отношение на природата на тази сграда. — Той посочи на изток.

Погледнах нататък. Тънък стълб дим се издигаше над зданието на „Шоколадовата невестулка“.

— Кажете ми, че не е онова, което се боя, че е — казах на Кавагучи.

— Де да можех — отвърна той. — Изтръгват сърцата на жертвите и палят огньовете в гърдите им. Изправени сме срещу призрака не само на Хуитцилопочтли, но и на Хуехуеотеотл, богът на огъня.

Според истинския ацтекски ритуал тази практика се прилага единствено след завършването на Петте празни дни между края на годината и началото на следващата — поясни Майкъл, сякаш възразяваше не толкова срещу масовото клане, колкото срещу това, че се провежда извън каноничните граници. Понякога наистина бе способен да те вбеси.

— Според мен те излизат извън обичайната схема в опит да призват Силите в пълната им мощ извън тяхната родна земя.

— Да, предполагам, че подобна процедура би могла да бъде ефикасна — съгласи се неохотно Майкъл. — Но все пак си остава във висша степен нередовна.

— Нали ме разбрахте за преди малко?

— Откъде вземат жертвите си? — попитах. За мен това беше важно, отколкото дали следват собствените си правила за жертвоприношения. Сетих се за двете момчета от магазина, които ни заеха магчекъра. Представих си ги разпнати върху олтар, с разсечени гърдни кошове. Призля ми.

Съпротивата, придружена от тавматургия от най-висш порядък, започна веднага щом първите ни отряди пристигнаха на паркинга —

отвърна Кавагучи. — Най-вероятната ми догадка е, че неколцина от работниците доброволно са предложили да бъдат първите жертви, за да извикат присъствието на почитаните от тях Сили.

— И това ми изглежда вероятно — съгласи се Майкъл.

Аз също кимнах. Кавагучи вероятно беше прав, въпреки странно безкръвния му начин да описва най-кървави жертвоприношения. Но жандармите, които в работата си се сблъскват с толкова много кръв, имат нужда да се пазят от реалността на действията си с привидно меки думи. В края на краищата, думите също притежават мощ.

После ми хрумна нещо друго:

— Казахте, че това са били първоначалните жертви. Има ли още?

— За жалост да — неизвестен, но голям брой — отвърна Кавагучи. — Поради могъществото на Силите, извикани в сградата на „Шоколадовата невестулка“, на няколко пъти бяхме принудени да оттегляме позициите си. Престъпниците се възползваха от това, за да нападнат околните предприятия и домове. Не знаем какво е точното състояние на всички заловени лица, но някои почти със сигурност са били използвани за подхранване на Хуитцилопочтли и Хухеуеотл.

Представих си как стомахът на някой клетник е решил да изръмжи точно докато е летял по „Нордхоф“. Мярнал е „Златни дъги“, спрял е, взел си е сандвич... и най-накрая са изтръгнали все още биещото му сърце от гърдите само защото се е оказал в погрешното време на погрешното място. Трябва да бъдеш много радикален калвинист, за да видиш в това белега на божи план.

После през ума ми мина нещо по-зловещо. Много по-зловещо. Аз действах по предположение, че хората от „Шоколадовата невестулка“ имаха нещо общо с отвличането на Джуди. Ако тя е била скрита някъде вътре в сградата, когато жандармите са долетели...

— Пази Боже — прошепнах. Опитах се да не мисля за това, убеждавах се, че е невъзможно, но прекалено добре знаех, че не беше така.

И точно тогава покривът на сградата, в която се помещаваше „Шоколадовата невестулка“, се разгоря много по-ярко. Не беше обикновен пламък — дори не приличаше на пламъка от саламандър, който се захранва от Отвъдното, ала се проявява тук. Този пламък човек не само го виждаше, а го чувстваше там, в кътчето, откъдето

извират молитвите. Затворих очи, ала не помогна. Все така чувствах душата си обгорена.

— Хуехуеотеотл — възкликнаха в един глас легат Кавагучи и Манстайн. Майкъл тихичко додаде: — Трябва да заключим, че жертвоприношенията в сградата са достигнали критичната си маса, щом са му позволили да се появи в пълна сила в Града на ангелите.

— Чудя се колко ли ни остава да чакаме Хуитцилопочтли — изрекох сподавено.

— Той е по-велика Сила и затова са нужни повече жертвоприношения, за да бъде призван в Отсамното — обясни Майкъл. — Но манифестацията на Хуехуеотеотл само ще ускори прехвърлянето му от царството на ацтекските богове в Отвъдното до настоящето ни местоположение.

— Благодаря ти, че ми вдъхна кураж — рекох. Майкъл ме изгледа озадачено, после усети иронията и кимна.

Пламъците на покрива се издигаха все по-високо. След време над тях се изви гъст дим — към призрачните пламъци, излъчващи се от Хуехуеотеотл, се присъединиха и истински. Зачудих се как ли се чувстват хората в сградата сега, когато около тях всичко гори. Може би Хуехуеотеотл ги предпазваше от пламъците, за да могат да продължат с жертвоприношенията. Или пък може би просто щяха да продължат делото си, докато не изгорят до смърт. Всяка вяра си има своите мъченици, готови, дори пламенно жадуващи да умрат, за да възсияе славата на почитаните от тях Сили.

Искаше ми се ацтеките да проявяваха набожността си по друг начин.

Кавагучи крещеше в ефирномрежов апарат, жандармерийски модел. Той съдържаше две различни духчета и можеше и да приема, и да предава. Той погледна горящата сграда, после — Майкъл и мен.

— Господа, запознати ли сте с ханската идеограма за термина „криза“?

— Аз да — отвърна Майкъл. Така си и знаех. — Тя съчетава идеограмите за „опасност“ и „възможност“.

Кавагучи като че се изненада и малко се разочарова, дето някакъв си бледолик блондин му се набърква. Но кимна и продължи:

— Точно така. А тук развитието стигна до кризисната си точка. Ако до няколко минути Хуитцилопочтли успее да се прояви със същата

сила като Хуехуеотеотл...

Да, това беше „опасността“. И ако се случеше, по-голяма беда досега не бе сполетявала досега Града на ангелите. Единственият проблем беше, че „възможността“ никаква не я виждах.

— Свързах се с архиепископията на Града на ангелите — съобщиха Кавагучи. — Ще направят каквото могат за нас.

Проницателен стратегически ход, легат — кимна одобрително Майкъл. — Силата, чийто дом е Рим, успешно е надделявала над тези от Теночтитлан вече почти петстотин години. Ако късметът е на наша страна, пак ще надделее.

— Ха дано — възкликнах аз на идиш, възможно най-некатолическата подкрепа на чувствата му. Но не престанах да се тревожа, ни най-малко. Испайнците, донесли християнството в Ацтекия, са били фанатици и нищо друго — но е трябвало да бъдат такива, инак даже не биха се пробвали да го направят. Но с годините Църквата бе станала тлъста и мързелива, богата и охолна, фанатиците сега се намираха в сградата на „Шоколадовата невестулка“ и полагаха неимоверни усилия да захранват възраждането на старите ацтекски богове.

Балансът на Силите, помислих си и потръпнах.

— Какво чакаме? — попитах Кавагучи. — Да дойдат екзорцистите и да се опитат да прогонят Хуитцилопочтли обратно в Отвъдното, преди да е успял да завоюва стабилни позиции тук ли?

Жандармът, както сигурно сте се досетили, беше мрачен и суров тип. Сега изведнъж ме изненада, като пусна усмивка от ухо до ухо.

Кардиналът ми откликна далеч не безсърдечно.

Щеше ми се да не беше казал „безсърдечен“ — не и като си помислите по какъв начин Хуитцилопочтли и Хуехуеотеотл бяха призовани в Града на ангелите. Но кардиналът, този твърдоглав ирландец... Бях решил, че си пада фанатик, когато не даде разрешение за козметична магия на обгорените монаси от Братята Тома. Продължавах да мисля, че в повечето случаи подобен фанатизъм е неуместен в нашия век.

Но точно в този миг той в крайна сметка можеше да отърве задниците на всички ни — а може би и душите.

Кавагучи продължаваше да наблюдава небето. Ако и Кетцалкоатл дадеше знак, че ще се яви заедно с останалите ацтекски Сили, щях

отново да се опитам да се свържа с Бърбанк и да видя какво може да направи Птицата Гаруда срещу Пернатия змей. Но при сегашното положение не виждах с какво би могла да помогне тя.

Зачудих се какво ли чака легатът. Каквото и да беше то, надявах се да е добро... и ячко. Всеки миг вътре в сградата щеше да се случи нещо гадно — още нещо гадно, искам да кажа. Усещах го как идва, пак с онази част от вътрешното си „аз“, която усещаше присъствието на Хуехуеотл като тежко слънчево изгаряне.

Изведнъж Кавагучи посочи нагоре. Забелязах летящо килимче, високо горе над летателните магистрали. То пренебрегваше мрежата на трафика, все едно тя не съществуваше. Може би притежаваше жандармерийско разрешение, превъзможващо всички противолетателни заклинания, осигуряващи на хората и на предприятията тяхното спокойствие... или може би се намиреше под контрола на висша сила.

Щом се приближи, забелязах, че е голям килим — товарен влекач с тежък товар. Беше златен с бял кръст — цветовете на ватиканския флаг. Знаех, че ватиканските килими носят и втъкан надпис в бяло — IN HOC SIGNO VINCES^[4] — но беше твърде високо и твърде далеч, за да мога да го разчета.

Летеше право към сградата на „Шоколадовата невестулка“. Магическият огън на Хуехуеотл издигна пламъци насреща му. Уплаших се, че огнените езици ще изгорят килима и пътниците.

Но едно й признавах на католическата църква — тя притежава свещена йерархия, която отговаря за повече неща и от всичките столични бюрократи, взети заедно. Свети Флориан отговаря специално за онези, които се сражават с огъня. Нямам представа дали силата му би била достатъчна, че да надвие Хуехуеотл долу, вътре в сградата на „Шоколадовата невестулка“, но бе достатъчна да попречи на въпросния бог да опърли килима.

Един от монасите върху килима (виждах голото му теме, лъснало на късното следобедно слънце) метна голяма глинена урна върху покрива на „Шоколадовата невестулка“, после още една, и още една и още една — методично, като да участваше в бомбена атака с килими изстребителни в Алемания по време на Втората магическа.

Урните, както и съдържанието им, бяха тежки — чувах ги как се разбиват, а може би и пробиват покрива няколко пресечки по-нататък.

А каквото и да съдържаха, то бе поразително ефикасно. Постоянната жега в душата ми, излъчватна от Хуехуеотеотл, утихна, сякаш духът ми изведнъж се беше гмурнал в прозрачен поток. „На зелени пасбища ме успокоява, при тихи води ме завежда, освежава душата ми“^[5] — мярна се в ума ми.

Обърнах се към Кавагучи и Майкъл Манстайн и ги попитах:
— Какво им пускат?

И двамата се опулиха насреща ми, като да бях малоумен. После Майкъл се досети:

— Точно така, ти си евреин. — Сякаш го напомняше на себе си. И много внимателно продължи: — Това е светена вода, Дейвид.

— О... — Добре де, малоумен бях. Всъщност бях двойно малоумен: това вещество не само притежаваше тавматургична мощ само по себе си, но бе идеално и в символичен план. Какво по-добре би се противопоставило на огън от какъвто и да е вид от противоположната му стихия?

След като „Шоколадовата невестулка“ пое всичкото си заслужено наказание от килима, Кавагучи изсвири продължително и пронизително със свирка. Спецотрядите, рисковият отряд на Йоланда и рисковият екип на АПУ се втурнаха към сградата. Обикновените жандарми, хората с най-пасивно магическо оборудване и чисто физически оръжия — подръчни инструменти — ги последваха.

— Два пъти вече ги отблъскват — рече Кавагучи, повече на себе си, отколкото на нас с Майкъл. — Този път...

Този път се придвижиха напред. Магьосниците от спецотряда носеха пръскалки със светена вода като онези на охранителите на „Локи“ в Бърбанк. Преди те не бяха достатъчни, за да ги предпазят срещу нарастващата мощ на ацтекските Сили. Сега бомбардировките Отгоре, така да се каже, бяха отслабили тези Сили. Спецотрядите напредваха предпазливо към паркинга пред „Шоколадовата невестулка“, а после и към самата сграда.

В този момент се разсеях — архиепископският килим се сниши и кацна на около метър от мен.

— Добър ден, инспектор Фишър — поздрави ме един от монасите. — Чудех се дали днес няма да ви видя тук. Струва ми се някакси уместно.

— Брат Ваан! — възкликнах. — Разбира се, че е уместно! — изприпках при него да му стисна ръката. — Вие ли бяхте бомбардировачът?

— Аз бях — кимна сериозно той. — Неведоми са пътищата господни, когато върши чудеса. Не е точно по Библията, но в този случай е акуратно.

„А-курат-но? Какъв курат, та вие сте абат“ — изломоти умът ми. Върнах се обратно в настоящето:

— Какво искате да кажете с това?

— Искам да кажа, че бях в кабинета на кардинала и го умолявах на колене да размисли за забраната моите братя да прибегнат до козметична магия, за да възстановят външния си вид, когато легат Кавагучи се свърза с Негово високопреосвещенство. Той реши, че аз съм подходящ да изпълня тази мисия и в този случай аз с радост му се подчиних.

Брат Ваан бе упорит до твърдоглавие, щом продължаваше да преследва кардинала да си промени решението, след като онзи вече го беше взел един път. В монашеските ордени това не е прието — все пак, дали сте и обет и за послушание редом с тези за бедност и целомъдрие. Предполагах, че брат Ваан не би обелил и дума за решението на кардинала, ако засягаше лично него. За своите монаси обаче той бе готов да спори. Свестен човек.

Разбирах и защо кардиналът е поискал да прати тъкмо него с този килим — кой ли би проявил по-голяма сила и решителност срещу вероятните унищожители на обителта на Братята Тома от абата на манастира?

— Що се отнася до другото, доколкото схващам, Негово високопреосвещенство пак ви е отказал? — попитах.

Рунтавите му вежди — практически единственото космено покритие по главата му — литнаха нагоре.

— Как стигнахте до това заключение?

— Казахте, че с радост сте му се подчинили „в този случай“ — подчертах. — Приех го така, сякаш не сте били много радостен по повод другия.

— Разсъждавате съвсем йезуитски. — Тънката му усмивка ми подсказваше, че се шегува с мен. Твърде бързо му мина. — Бих предпочел да ми бе отказал в това и да бе удовлетворил другата ми

молба. Това, което току-що сторих, биха могли да го свършат мнозина, но кой, освен мен би защитил моите братя?

Чувствах се объркан — дали да съм доволен, че разбирам начина, по който работеше умът на брат Ваан, да се сърдя ли на кардинала, задето се беше вкопчил в отказа си като репей или да се радвам, че негово високопреосвещенство е проявил съобразителност и е направил възможно най-доброто в кризисен момент? Последните две бяха неразривно оплетени, което още повече усложняваше нещата.

Няколкостотин метра по-нататък се разнесоха викове на жандарми, а после — pistolетни изстрели. Обикновено pistolетите съвсем не са достойни за презрение — те са кажи-речи най-опасното съществуващо механично ръчно оръжие. След всичко, на което се научих през деня, този пукот и облаците барутен дим, който виждах да се издига над паркинга, ми се сториха не по-значителни от фойерверките, чиито братовчеди се падаха.

Кавагучи извади своя pistolет, вдигна го, провери кремъка, а после изтърча по „Нордхоф“ към „Шоколадовата невестулка“. Двамата с Майкъл понечихме да го последваме, но един жандарм, на когото се нанасяхме и двамата, поклати глава и издудна:

— Няма да е умно от ваша страна.

После застана пред нас и разтвори широко ръце, за да е сигурен, че ще слушкаме. Тъй като доста го докарваше на Великата ханска стена, спрях и повече не шавнах. Майкъл също.

Това означаваше, че трябва да изчакаме. Чакането е по-трудно от действието. Когато действате, нямате време да се тревожите. Когато чакате, ако сте такива като мен, си мислите за всичко онова, което може да се обърка. Първо чаках Птицата Гаруда. После чаках килима на архиепископството. И сега пак чаках. Вече ми беше писнало. Но все пак чаках и се вглеждах към „Нордхоф“, за да видя какво ще стане.

Не видях кой знае какво, поне отначало. После чух отново pistolетни изстрели, а сетне по улицата заприиждаха хора. Някои от тях бяха жандарми, други — пленници с вдигнати горе ръце. Щом се приближиха, забелязах, че няколко чифта от вдигнатите ръце са червени, а към лактите се стичаха струйки. Чух някой да се задавя и миг по-късно разбрах, че съм аз.

Един от магьосниците от спецотряда носеше обсидианов нож. Друг до него постоянно пръскаше ножа със светена вода. Пак

прегълтнах. На този нож, не се и съмнявах, мястото му беше точно на Девънширското сметище. Ако някога за някакви магии е било гарантирано, че не вредят на околната среда, то това са тъкмо магиите, които вървят с човешките жертвоприношения.

Разпознах един от пленниците — Хорхе Васкес. Той ме видя в същия миг, в който и аз него. Мина ми пред ум да пусна някоя остроумна забележка на тема, че ще му затворят предприятието за нарушения на разпоредбите на АПУ, наред с всичко друго, но си затряях. Дори и в плен той изглеждаше твърде умен и твърде печен, че да ми се прииска да го ебавам.

Подире му вървеше легат Кавагучи, който в движение усърдно презареждаше пистолета си с барут и сачми. Брат Ваан му извика:

— Някой нуждае ли се от моите услуги?

Кавагучи набута сачмата и чак тогава вдигна очи:

— За последно причастие и тям подобни ли, братко? — той поклати глава. — Само труповете ей там.

— Мъченици — отрони брат Ваан с мрачен глас. — Несъмнено те ще бъдат възнаградени на небесата.

Зачудих се. Дали някой, хванат на погрешното място в погрешния момент, е мъченик в същия смисъл като онзи, който умишлено е отправял предизвикателства към смъртта в името на своята вяра? Не съм нито католик, нито теолог, и затова не мога да ви кажа какво ли си е мислил брат Ваан според критериите на неговата църква.

Но това ми беше най-малката грижа. Нахвърлих се на Кавагучи така, че той насмалко да насочи към мен прясно заредения си пистолет.

— Намерихте ли... — задавих се от страх и едва се принудих да продължа нататък: — Намерихте ли Джуди вътре?

За мое облекчение той прибра пистолета обратно в кобура. После каза:

— Инспектор Фишър, нито съм претърсил основно сградата на „Шоколадовата невестулка“, нито съм огледал внимателно телата на жертвите около олтара. — Още нещо, което трябва да се обеззарази, помислих си. Кавагучи продължаваше: — Ако тези ограничения са ви понятни, господине, мога да ви потвърдя, че не съм забелязал труп, отговарящ на описанието на вашата годеница в този... в тази скотобойна.

Кавагучи говори като ченге от висшите нива — сякаш всяка дума, която произнесе, ще попадне в писмен доклад или в показания пред съда Всеки Момент. Той да избере дума като „скотобойна“... изведнъж се зарадвах, че онзи грамадният в синята униформа не ми позволи да последвам легата.

Още по-неизразимо се зарадвах, че — като се имат предвид предпазливо изтъкнатите от него ограничения — не беше намерил Джуди. Реших да повярвам, че тя не е била там, щом не я е намерил, — но можете ли да ме обвините?

Майкъл се обади:

— Легат, можем ли да ви помогнем с още нещо? — Доколкото забелязвах, досега не бяхме му помогнали с кой знае какво. Майкъл обикновено е прекалено прецизен, че да допусне такава неволна грешка, но след всичко случило се през този ден, можете ли да обвините и него?

— Благодаря ви, господине, но мисля, че не — отвърна Кавагучи, а после се обърна към мен. — Инспектор Фишър, вие направихте всичко възможно да ме предупредите за величината на тази заплаха. Трябва да призная, че по време на телефонния ни разговор не я осъзнавах напълно. Приемете извиненията ми за тази грешка.

— Кой ли би повярвал, че е така? — възкликнах. Предполагах, че Кавагучи все още не е осъзнал напълно и онова, в което участва днес. Като съберете случилото се тук с отчаяната ни борба на Девънширското сметище, ако и на двете места се бяхме провалили, Градът на ангелите щеше да изчезне от картата. А кой ли можеше да каже какво става из Конфедерацията и какво ли би последвало след успех на ацтеките тук? Може би бяхме турили прът в колелата на Третата магическа война.

— Дейвид, сега ще те откарам обратно в Уестууд — заяви Майкъл с нетърпящ възражения тон. Но и без това не бях в настроение да споря — сега, когато ужасът, тресъл ме цял ден, се уталожваше, усещах как се отпускам дотолкова, че се превръщам в нещо, притежаващо цялата бодра решителност на купичка малеби. Все побезкостен с всяка крачка, аз стигнах до килима му. Потеглихме по „Венчър“. Казах си, че никога повече не искам да видя Долината на Свети Фердинанд.

Пристигнахме в Конфедералната сграда. Вместо да се прибере вкъщи, Майкъл слезе от килима и се отправи към входа. Когато поех в крачка редом с него, той ме изгледа слисано.

— Ще продължа с работата — осведомих го. — Колкото повече работа имам, толкова по-малко време ще имам да се тревожа.

— Аха — рече той. — Разсейването като болкоуспокояващо. — Което беше същото, което и аз казах току-що, но той успя да го сбие в три думи.

Ако нищо спешно не ме чакаше на бюрото, реших да опиша днешните си преживелици. АПУ, като всяка правителствена агенция, вирее от документация и трябва да признае, че това ми беше втълпено до степен понякога да не вярвам, че нещо е реално, докато не го видя изложено на пергамент. От друга страна, ако на Мойсей му се бе наложило да попълва формулярите на АПУ, нужни за разделянето на Червено море, Библията щеше да бъде написана на египетски.

Очакваше ме едно-единствено съобщение — от жена на име Сюзън Кузнецов. Набърчих чело в опит да си спомня коя беше тя. После името се върза с лице — сериозната мадама от Бюрото за физическо и психическо здраве на баронството, която ми беше докладвала за апсихията на малкия Хесус Кордеро.

Попитах часовника си за часа — приближаваше шест. Бях останал с впечатлението, че госпожа Кузнецов е от работягите и затова ѝ позвъних. И разбира се, я намерих.

— Инспектор Фишър! — възкликна тя, както ми се стори, зарадвано. — Предполагах, че днес вече няма да дойдете в службата.

— Току-що се връщам — обясних. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Инспекторе, един консорциум, назовал се „Бавен Джин Физ“ се е свързал със семейство Кордеро — съобщи ми тя. — Този консорциум е споменал възможността да присади душа на бебето, нещо, което те са вярвали, че е невъзможно. За разлика от твърде много бедни и необразовани семейства Кордеро ми се обадиха и поискаха съвет, вместо да си позволят да бъдат измамени от потенциални шарлатани. Предварителното ми разследване обаче показва, че „Бавен Джин Физ“ най-вероятно са способни да защитят някои от претенциите си. Търсих ви, за да ви попитам дали АПУ вече ги е проверявала.

— Всъщност аз сам ги посетих тъкмо по времето, когато се е раждал Хесус Кордеро — осведомих я аз.

Не продължих нататък и Сюзън Кузнецов ме подкани:

— Е, и? Шмекери ли са, като повечето фирми, хвърлящи големи обещания?

— Знаете ли, по мое мнение не — отвърнах. — Според мен те са на ръба на осъществяването на психичния синтез. Освен това смятам, че процедурата би могла да допринесе важни ползи за апсихичните пациенти и да им даде поне шанс за живот след смъртта.

— Наистина ли? — Гласът ѝ прозвуча изненадано. — Значи препоръчвате процедурата?

— Не съм казал такова нещо — отвърнах, а после обясних: — Не зная откъде и от кого идват частиците на душата, която джиновете ще синтезират, нито дали „Бавен Джин Физ“ не решава в момента проблема за сметка на дългогодишно широко разпространение на психическо изтощение — може би поколения наред. Без съмнение това е изкушаваща технология, но нали знаете кого наричат Изкусителя.

— Знам, разбира се — отвърна тя. — Значи предлагате Кордеро да стоят настрана от това?

Ако ми беше задала този въпрос предния ден, щях да кажа да. Благодарение на модерната медицина Хесус Кордеро имаше всички шансове да доживее дълбоки старини, докато психосинтезът бъде проучен и подобрен, след като хората изнамерят и премахнат всички гремлини от процеса. Тогава би бил точният момент да му имплантират душа.

Но след случилото се с мен първо на Девънширското сметище и после в „Шоколадовата невестулка“, подходът на очакването вече не ми се виждаше най-уместният. Това, че шансовете ти за дълъг живот бяха най-големи, не означаваше, че наистина ще живееш дълго — огромна част от Града на ангелите насмалко не беше изпепелена. Ако сте апсихик, можете ли да си позволите да поемете подобен риск? Бихте ли го искали, ако знаете, че унищожението ви чака?

— Госпожо Кузнецов — казах предпазливо, — АПУ все още няма позиция по отношение на „Бавен Джин Физ“ и тяхната дейност. Преди да заемем такава, ще трябва да преценим краткосрочните ползи срещу евентуалните дългосрочни рискове. Аз лично предполагам, че

още дълги години няма да позволят тази технология да премине от експерименталния стадий към общо приложение.

— Това вече го знам — рече тя. — Хората от „Бавен Джин Физ“ са го казали на семейство Кордеро, което им признавам. Но онова, което всъщност ви питам, е, бихте ли го направили, ако ставаше въпрос за вашето дете?

— Ако ставаше въпрос за моето дете, аз бих се тревожил преди всичко за неговото спасение и чак тогава за всичко останало — рекох. — Не е ли това родителството всъщност? Но това, че аз бих постъпил така, не означава, че това е добра обществена политика.

— Така си е — рече тя. — Да го кажем тогава по друг начин: ще се стресне ли АПУ, ако експерименталният протокол на „Бавен Джин Физ“ бъде разширен и в него включат и Хесус Кордеро?

— Точно сега отговорът е не — отвърнах. Твърде много други неща, къде-къде по-големи, ни занимаваха, че в този момент да се притесняваме за „Бавен Джин Физ“. Но това не го казах на Сюзън Кузнецов. Надявах се един ден (скоро, ако е рекъл Господ) нещата да се уталожат до степен, че да можем да се тревожим за проблемите, които поставя синтезирането на души. Те несъмнено бяха важни, но не представляваха световна заплаха, така че засега трябваше да почакаат.

И освен това, рекох си, колко ли би навредило на околната среда в Отвъдното производството на душа за едно малко момченце? Със сигурност не много, а би донесло толкова добро на Хесус Кордеро.

Разбира се, знаете кой път е постлан с добри намерения. Аз също. Както и АПУ. Истинският въпрос не беше какво ще последва, ако едно апсихично дете се сдобие с душа, а какво ще стане, когато джинното инженерство и техниките за джинно снаждане започнат да се набъркват в широк мащаб из психичния материал в Отвъдното.

За това нямах отговор. Никой нямаше отговор. Работата на АПУ беше да се погрижи да намерим този отговор преди прилагането на тези техники да ни навлече неприятности, а не след това. Но да се даде на Хесус Кордеро — единичен случай — шанс за задгробен живот, защо не?

— Инспекторе, искам да ви благодаря за проявената гъвкавост — рече госпожа Кузнецов. — Вие ще направите семейство Кордеро много щастливи. А що се отнася до Хесус, той още дълго няма да разбере какво се е случило, но когато разбере, ще ви е вечно благодарен.

— Надявам се — отвърнах. — Тази техника е експериментална и според казаното ми от Рамзан Дурани все още не е минала изпитанието на смъртността. Но когато сте в такова положение, се вкопчвате и за сламка, нали?

— Аз като обществен здравен служител смятам така, разбира се — отвърна Сюзън Кузнецов. — Не бях сигурна какъв е възгледът на АПУ по въпроса.

— Ако бяхте казали, че искате да включите хиляда човека в експерименталния списък, щях да ви дам по-различен отговор. Но едно малко момченце, при това дете, което аз познавам...

— Да, законът за заразата ни напомня колко важен е личният контакт, нали? Просто се боях, че се борите със заразата, както често ми се налага на мен, вместо да ѝ позволите да ви завладее изцяло.

— Не и този път — отвърнах тихо. Да дам на Хесус Кордеро шанс да победи апсихията не беше нещо чак толкова голямо като осуетяването на плана на Чумашките сили или възпрепятстването на Хуитцилопочтли и огненото му приятелче да се установят в Града на ангелите, но се почувствах не по-малко добре от това. Може би дори и по-добре — както каза Сюзън Кузнецов, това беше лично.

Как ми се искаше и останалите ми лични тревоги да се разрешаваха така успешно. Ни думица за Джуди — никаква.

За да избягам от мислите за това и какво би могло да означава то, се захванах с доклада за вероятното влияние на внасянето на лепрекони върху местната текология. За час и половина напреднах повече, отколкото за две седмици преди това. Нищо чудно — сега, когато знаех, че Мъничкият народ няма да окаже никакъв враждебен ефект върху Чумашките сили, можех да давам сигурни прогнози. До голяма степен сам бях се погрижил за това.

Постепенно, предполагам, щях да започна да изпитвам угризения заради това, че насъсках Птицата Гаруда по тях. В края на краищата, от един служител на АПУ се изисква да защитава застрашените Сили, а не да ги унищожават. От тяхна гледна точка не можех да обвинявам нито Гуцера, нито Великия (но недостатъчно Велик) Орел и останалите, задето са искали да преобърнат баланса на Силите и да върнат нещата в положението, в което са били, преди първият европейец да стъпи на Новия свят.

Но заедно с още стотина-двеста милиона души аз живея в един свят, възникнал от европейската експанзия. И както каза Майкъл Манстайн, ние сме постигнали много повече за тази земя, отколкото биха постигнали нейните коренни обитатели за същия период от време. Така че макар и да знаех, че все някога щях да почувствам угризения, нямаше да е много скоро.

Като стана дума за Майкъл, тъкмо тогава той надникна в кабинета ми.

— Отивам си вкъщи — осведоми ме той. — Може би и ти трябва да направиш същото.

Той явно не беше свикнал аз да оставам на работа по-дълго от него.

И беше прав. Прибрах се. Хапнах нещо (не ме питайте какво) и си легнах. Тревоги, не тревоги, заспах непробуден Ефески сън^[6] вследствие на това, че за един ден насмалко не умрях два пъти. Ако будилникът не ме беше разбудил с писъците си, сигурно щях още да къртя.

Веднага щом влязох в кабинета си, телефонът се развряска. Пресегнах се и едва не разлях чашата си с кафенейско кафе.

— Агенция за природно усъвършенстване, Дейвид Фишър на телефона.

— Инспектор Фишър, обажда се легат Широ Кавагучи, Жандармерийска служба на Града на ангелите. — Все едно Кавагучи ми се представяше за първи път. — Инспектор Фишър, разпитахме заподозрения Хорхе Васкес и това ни насочи към вашата годеница, госпожа Джудит Адлър.

Нададох такъв възторжен вик, че прозорците ми издрънчаха.

— Прекрасно, легат! Кога мога да я видя? — Не ми отговори веднага. Радостта ми рухна в ужас. — Тя... добре ли е?

— За съжаление, инспектор Фишър, налага ми се да ви кажа, че не е — отвърна Кавагучи. — Може би си спомняте, че една Ацтекска сила, наричана с различни имена — Пращящият, Слугата и Нареченият Нощ, бе замесена в отвличането на госпожа Адлър.

— Да, разбира се — потвърдих.

— По думите на нашия съдебен изследовател, инспекторе, оказва се, че Нареченият Нощ — нека използваме името, което ви е най-познато — е отнесъл духа на госпожа Адлър в царството, известно

като Деветте Отвъдни Свята. Намерихме тялото ѝ. Физически тя е невредима — яде и пие, когато поставим в устата ѝ храна и питие. Но що се отнася до другото... много съжалявам, инспектор Фишър, но понастоящем духът ѝ просто липсва.

— Какво ще правим тогава? — попитах дрезгаво.

— Нашите предварителни и предпазливи тавматургични опити да я свестим се провалиха. Тя не откликна на определени ритуали така, както се надявахме. — Кавагучи се умълча. — Доколкото се сещам, вие бяхте евреин. Госпожа Адлър също ли е еврейка?

— Да.

— Значи може отчасти да се дължи и на това. Повечето ритуали за противостоене на Пращящия предполагат, че жертвата е католик и са по-малко ефикасни при спасяването на човек от друга вяра. Докато продължаваме да полагаме най-големи усилия, предлагам вие също да пробвате всеки начин, който ви хрумне. Инак, инспекторе, не мога да ви гарантирам, че някога тялото и духът на госпожа Адлър отново ще се обединят.

---

[1] Йом Кипур, или „Денят на изкуплението“ — най-големият еврейски празник, по време на който се спазва пълен пост — не се яде и не се пие. Празнува се в края на септември — началото на октомври. — Б.пр. ↑

[2] Второзаконие, гл. 6, стр. 5 — Б.пр. ↑

[3] Мон — гербови знаци на японската аристокрация. — Б.пр. ↑

[4] „С този знак ще победиш“ /лат./ — надписът, който се явява изписан върху огнен кръст на император Константин I Велики преди битката при Поите Милвио, 312 г. — Б.пр. ↑

[5] Псалм 23, стр. 2–3. — Б.пр. ↑

[6] Ефески сън — в книга Деяния на апостолите, глава 20, се описва чудо, сътворено от апостол Павел — в Ефес момчето Евтих заспива дълбоко на прозореца, пада и загива, но е съживено от апостола. — Б.пр. ↑

XI

Обърнах се с тревогите си към мадам Рут — нали се сещате, онази, медиумката със златния зъб. Тя имаше приемна на ъгъла на Трийсет и четвърта и „Вайн“. Надявах се, че може да ми помогне с проблем като моя. Когато Еразъм пострада така ужасно при опожаряването на обителта на Братята Тома, те двамата с Найджъл Чолмондели успяха да достигнат до него, макар всички други да се провалиха. Молах се да е способна да направи същото и с Джуди.

Със зелената си копринена рокля и подходящ ѝ шал, с който бе забравила косата си, тя ми напомняше най-вече на грамадна диня, наплескана с твърде много грим. Но външният ѝ вид нямаше значение — не и за мен. Никакво. Тя и английският ѝ партньор бяха тукашните експерти по виртуозна реалност и от онова, което бях видял от тази техника, бях схванал, че точно тя предлага най-голям шанс за спасяване на духа на Джуди и връщането му Отсам, където му беше мястото.

Мадам Рут ме изслуша, после бавно поклати глава насам-натам.

— 'Нам, инспектор Фишър — призна си тя. — Туй ич няма дай лесну, колкуту да фаним оня, как му беше имету, духа от скрупторюма. Вий не само искате достъп до духа на вашта гудиница, вий искате и да гу изтеглите. Туй муй единият проблем.

— Щом казвате „единият“, значи има и други — казах. — А какви?

— Веднага ви казвам два сириозни — отвърна тя. — Единият е в духовната свера. Успяхми да пуструим наше си место да са срещним с духа — Еразъм, нал тъй му викаха. Ако вашту гадже ѝ запецналу в Деветте Отвъдни Свята, ша тряа да влезим там и да я измъкним. Както вече казах, нема дай лесну.

Зачудих се какво ли ще е да вървиш през симуляция на Деветте Отвъдни Свята. Можеше ли дори виртуозната реалност да наподоби място с такова име, че никой друг, освен Силата на име Нареченият

Нощ не иска да влиза там? Съмнявах се, но нямах избор — не и ако исках да си върна Джуди.

— А другият проблем? — попитах.

Мадам Рут се прокашля и сведе очи към бюрото си — слонски напън за дискретност.

— Той ней духовен — заяви тя. — По-скору ѝ матирялен, аку ма разбирате. — И млъкна.

След две секунди загорях накъде бие.

— Убеден съм, че медицинската застраховка на Джуди би покрила таксите ви — заявих. — Тя притежава застраховка „Син щит“, с отличен пакет за тавматургично осигуряване.

— Добре начи — кимна тя бодро. Разбирах, че и тя трябва да припечели нещичко, но какво щеше да прави Джуди, ако нямаше застраховка? Да кукува вечно в Деветте Отвъдни Свята само защото никой не би я измъкнал оттам, без да му се извадят кроните в брой? Или да се разори напълно после, за да изплати таксите? Нищо не е просто в наши дни.

— Ще се опитате ли да ѝ помогнете? — примолих се.

— Ча'й да приказвам с партньора. За тва ша трябваме и двамата — каза тя и хлътна в съседната врата. За минутите, в които я нямаше, да съм остарял най-много с осем-десет години. Тя се върна с Чолмондели по петите — непринуден както винаги. Сигурно е разгадала изражението ми, защото каза:

— Добре, гусин Фишър, ша са пробваме.

Почнах да сипя благодарности, но Найджъл Чолмондели ме пресече.

— По-късно ще има време за това, старче — ако успеем. Междувременно, къде се намира понастоящем госпожа, въ, Адлър?

Кавагучи ми го беше казал.

— Тялото ѝ се намира в Западния храм на изцелението — съобщих. А къде е другото... Е, Чолмондели и мадам Рут вече го знаеха.

Мадам Рут запреглежда свитъка на графика с ангажиментите си.

— Тоз следобед и утре сутринта сме заети — заяви тя. — Ма можем да я фанем утре следобед, става ли? — Тя ме погледна. Кимнах. Искаше ми се да зарежат всичко и да се юрнат да се погрижат за

Джуди, но и според другите, за които работеха, техният случай беше най-важният на света.

— Добре, гусин Фишър, даже повече от добре. Туй ни дава възможност да са изясним с жандармите и с Уест Хил, и ша мойм да сме съвсем готови.

Отново кимнах. Чолмондели разгъна собствения си свитък, топна перото в мастилницата и надраска бележка.

— Тогава ще се видим там в един и половина. — Той ми протегна костеливата си длан. Аз я стиснах и излязох от приемната на мадам Рут. Исках да се върна възможно най-бързо на работа — за това посещение си бях пуснал отпуска. Лудост е, как успяваш да следиш дреболиите, когато целият свят около тебе се разпада.

Пред сградата на мадам Рут имаше редица вестникарски сергии. Пъхнах четвърт کرونا в протегнатата длан на едно от демончетата касиери и си взех броя на „ГА Таймс“. Мислех си, че вчерашните произшествия са достойни за първа страница и точно така и се оказа: полетът на Птицата Гаруда над Долината на Свети Фердинанд не е нещо, което можеш току-така да пренебрегнеш. Нито пък спешната евакуация на кварталите около Девънширското сметище за токсична магия.

Разбира се, и за двете новини беше отишло много мастило, макар че на репортерите като че не им беше съвсем ясно какво точно е станало. Това не ме безпокоеше — цялата истина за случилото се вероятно би предизвикала съвсем ненужна паника, особено сега, когато нещата (както се надявах) отново бяха под контрол.

Един от репортерите цитира Мат Арнолд от заводите на „Локи“. Той им беше внушил, че е пуснал Птицата Гаруда за предорбитален летателен тест, а после, след като Птицата се е спуснала по ниска орбита, са минали към следващия етап на космическата програма: „Локи“ разработваше нов магуер за прилагане на факирския фокус с възето^[1] от някакво място на екватора на трийсет и шест хиляди километра нагоре по геосинхронна орбита. Оттам матовете щели да могат да излъчват магия денонощно над големи части от земното кълбо.

Никой не ме попита, но според мен в „Локи“ трябваше да разработят и ново възето.

Безредиците в „Шоколадовата невестулка“ също бяха попаднали на първа страница, но като голям промишлен инцидент.

Нито думица за жертвоприношенията, нито думица за някаква връзка с безредиците на Девънширското бунище.

Онова, което обаче наистина ме шашна, бяха останалите заглавия. Ацтекският император наредил целия му кабинет да бъде екзекутиран. Това било, както пишеше „Таймс“, първото общо кабинетно клане от времето, когато Ацтека насмалко не влезе в Първата магическа война на страната на Алемания. За новите министри се предполагаше, че са „по-склонни към подобряване на взаимоотношенията с Конфедерацията от своите предшественици“.

„Иначе...“ — прочетох между редовете.

Имаше и някакво произшествие край столицата, но почти не погледнах статията, а се отправих към Уестууд на работа.

Стигнах на моя етаж. Тъкмо излизах от асансьорната шахта, и Беа се зададе по коридора. Попита ме за Джуди и ѝ предаде много здраве с тон, който прозвуча така, като че говореше съвсем сериозно. Убеден съм, че тъкмо така и си беше — Беа я е грижа за хората. Но да говориш така, че да личи, че те е грижа, не е чак толкова лесно. После додаде:

— Вие двамата с Майкъл напоследък извършихте много важна работа, при това при изключително сурови обстоятелства. Искам да го знаете. Не бих могла да бъда по-доволна.

— Благодаря — отвърнах. — Но знаете ли какво? Бих предпочел да прекарам всичкото това време на едно хубаво, тъпо събрание на колектива.

Главата ѝ се наклони настрани. Май си бях стъпил на суратя.

— Ще приема това в смисъла, в който се надявам, че си го казал — каза тя, за мое облекчение по-скоро натъжено и развеселено, отколкото гневно.

После ме пусна да избягам и аз избягах при по-дребните проблеми, останали след зрелищния колапс на големите. Зарових се в изследването на лепреконите — определях стойностите на променливите, за да мога да пусна прогнозата на кристалната топка — примерно, другата седмица. Трябваше да се обадя в архиепископията на Града на ангелите за някои от необходимите ми данни — от хиляда и петстотин години Католическата църква бе живяла рамо до рамо с

Мъничкия народ на Изумрудения остров и днес знае повече за него от всеки друг.

Но колкото и да се мъчех, не успях да свърша кой знае какво. Постоянно прииждаха хора, за да ме поздравят и да ми пожелаят всичко най-хубаво — Филис, Роуз, Хосе. Макар и вестниците да си пестяха думите, хората, с които работех, знаеха какво съм направил. Може би Майкъл бе говорил с тях — не знам. Не че не оценявах вниманието им, но те постоянно ме отвличаха от онова, което се опитвах да свърша. А като се разсея, ми е много трудно пак да насоча мислите си накъдето трябва.

Освен това постоянно се опитвах да си представя всичко наум като в кристална топка, да проумея кое от събитията в Града на ангелите къде се пада в голямата картина. Какво общо имаше възпрепятстването на Чумашките сили с ликвидацията на ацтекския кабинет, например? Със сигурност имаше, но какво?

Също като при изследването за лепреконите, липсваха ми данни. Но тук не му беше мястото да ги търся в Католическата църква. Обадох се в Централното разузнаване в столицата и попитах за Хенри Легион.

Изслушах продължителното безмълвие от другата страна на етера, а после телефонистката на ЦР попита:

— Кой се обажда, моля?

— Дейвид Фишър от АПУ в Града на ангелите.

— Един момент, господине. — Ако това беше един момент, то три-четири такива момента биха ти запълнили дълги години живот. Най-сетне обаче някой пое слушалката — нов глас, но не този на Хенри Легион.

— Господин Фишър? Съжалявам, но съм длъжен да ви информирам, че същността на Хенри Легион претърпя разпад. Той се бе отдал докрай на своята страна. Името му ще бъде изписано на мемориалната плоча в памет на героите и мъчениците на нашата агенция. Уверявам ви, че няма да бъде забравен.

— Какво се е случило? — възкликнах. — С кого разговарям?

— Боя се, че и на двата въпроса не мога да ви отговоря от съображения за сигурност — отвърна новият глас. — Убеден съм, че разбирате. Приятен ден. Благодаря ви за загрижеността. —

Телефонните духчета възпроизведоха звука от слушалка, положена върху вилката.

И аз затворих, а после известно време втренчено гледах телефона. Каквото и да бе вършил Хенри Легион, това му бе струвало всичко. Знаех, че никога няма да науча всички желани от мен отговори — не и когато него вече го нямаше. Отново останах насаме със собствените си догадки, за добро или за зло — най-вероятно за последното. След като бях съзрял мъничка частица от неговия таен и потаен свят, аз отново бях слепец.

Зачудих се дали кончината му няма връзка с ликвидирането на настоящия ацтекски кабинет или може би с нещастieto край РСвК, споменато в „Таймс“. Дали и там не са били на прага на война, която е била потушена — също като в Града на ангелите? Още неща, които никога нямаше да узная — не и щом го нямаше Хенри Легион, за да го попитам.

Тъй като така и така нямаше да ги узная, да седя и да се чудя си беше живо пилеене на данькоплатските крони. Стегнах се и опитах да се заловя за работа, но всичко вървеше от мудно по-мудно. Може би изведнъж почувствах нужда от това кризата да ми задиша във врата като прегладнял върколак, та да се задействам.

Божичко, каква гнусна идея!

На другия ден влетях на паркинга на Храма на изцелението на Западния хълм в около един и десет по обяд, а после десет минути кръжах насам-натам в търсене на място за паркиране за моя килим. Не бих закъснял за нищо на света.

Когато уведомих момичето на рецепцията кой съм и кого търся, тя ми каза:

— Качете се на петия етаж, господин Фишър. Госпожа Адлър е в стая 547, точно срещу отделението за интензивни молитви. Следвайте табелите за ИМ и няма да сбъркате.

Прочути последни думи — знаех ги аз тези работи. Е, този път мацето излезе право — табелите ме отведоха право в 547-ма стая. Не знаех какво да мисля за това, че са сложили Джуди тук. Дали трябваше да се радвам, че е толкова близо до интензивното в случай че възникне нужда от тях, или да се тревожа, че са я настанили там, защото се боят, че ще възникне нужда? И аз, какъвто съм си, се разтревожих.

Щом отворих вратата на стаята, съзрях полицаи, седнал на един от неудобните столове вътре. Той внимателно провери сиглата ми на АПУ и каза:

— Чудесно, господин Фишър, но трябва да сме сигурни — а после отново се зачете в книгата си.

Мигом го забравих напълно. Щом отново видях Джуди, всичко друго изчезна от ума ми. Тя не изглеждаше зле, но на мен тя винаги ми изглежда добре, така че никак не бях в положение да преценявам. Тенът ѝ беше здрав, очите — отворени, дишаше нормално — за това мога да свидетелствам обективно.

Но скоро забелязах, че макар и очите ѝ да бяха отворени, те не помръдваха. Преминах два пъти през зрителното ѝ поле, но тя изобщо не ме забеляза. Нищо не каза. Когато мърдаше на леглото, после не поправяше завивките. Тялото ѝ лежеше там, но онова — другото, го нямаше. То бе далеч в Деветте Отвъдни Свята, в царството на Нареченият нощ.

Тъкмо тогава влязоха мадам Рут и Найджъл Чолмондели, придружени от мъж в бяла престилка, който ми се представи като лецител Али Мурад.

— С нетърпение очаквам да наблюдавам прилагането на виртуозната реалност при изцеление — рече той. — Това ще бъде чудесна възможност за мен да укрепя знанията си.

Чудничко. За някого Джуди беше опитно зайче и нищо повече. Позамислих се как ли биха укрепнали знанията му, ако бъде изхвърлен през прозореца от петия етаж. Изглеждаше ми доста умничък — можеше и да успее да се научи да лети, преди да удари земята.

Насилих се да се поотпусна. Според своите разбирания, Али Мурад просто си вършеше работата. Наученото от Джуди можеше да му помогне да излекува някого другиго. Но това не значеше, че трябва да го харесвам — и аз не го харесах.

Найджъл Чолмондели мъкнеше сандък, толкова голям, че явно този момък беше по-силен, отколкото изглеждаше. Намести го върху празното легло до това на Джуди, отвори месинговите закопчалки и извади четири шлема за виртуозна реалност — от онези с големите уши, които бях видял за последно в жандармерийския участък.

Англичанинът огледа обстановката в стаята и капризно изцъка с език.

— При тези обстоятелства би било доста трудно да оформим кръг — заяви той. Произнасяше гласните така широко, че ми се струваше, че никога няма да свърши.

Мадам Рут подходи грубо практично.

— Ша я обърнем наопаки — заяви тя. — По-лесно шъй, ако главата ѝ е в краката на леглото. — Али Мурад се погрижи и премести Джуди с опитна лекота, която засвидетелства, че той в края на краищата можеше да проявява добри обноски. Мадам Рут се нахвърли на жандарма:

Хей, ти, я да свършиш малко работа! Хайде, нагласи ни няколко стола. — И тя заръкомаха, за да посочи какво иска.

Жандармът я изгледа мръсно, но изпълни каквото му нареди — сложи един стол от долната страна на леглото, където сега се намираще главата на Джуди, и по още един отстрани. Докато ги нагласяше, Найджъл Чолмондели постави на главата на Джуди шлем за виртуозна реалност. Когато покри очите и ушите ѝ, тя не реагира никак.

Щом приключи, Чолмондели се обърна към мен:

—Вие седнете тук. — „Тук“ беше мястото зад долното табло, срещу Джуди. Англичанинът и мадам Рут седнаха на другите два стола. Мадам се надигна със сумтене от своя и нагласи ръцете на Джуди така, че китките и дланите ѝ увиснаха край леглото.

—О, капитално! — похвали я Найджъл Чолмондели. — Сега ще можем да поддържаме личния контакт, така важен при това упражнение.

Той ми подаде шлем за виртуозна реалност. Сложих го. Светът почерня и притихна. От предишния си опит знаех, че трябва да уловя за ръце хората от двете ми страни. Заопипвах. Отначало не ги намерих. Зачудих се какво не е наред и чак тогава се сетих, че мадам Рут и Чолмондели също трябва да си сложат шлемовете.

Искаше ми се да държа някоя от ръцете на Джуди, но медиумът и канализаторът бяха подредили нещата другояче и трябваше да приема, че те си знаят работата. И щом тази мисъл мина през ума ми, лявата ръка на Найджъл Чолмондели улови моята десница. Миг по-късно дясната ръка на мадам Рут улови лявата ми длан в топла, влажна, месеста хватка.

А още миг по-късно психическият кръг се затвори и се намерихме в Отвъдното. Мадам Рут ме бе предупредила, че няма да се окажем пак в градината, където разпитахме Еразъм, и затова очаквах нещо по-лошо. Ала никак не очаквах онова, с което се сблъскахме.

Вече пристигнахме, ясно — обади се Найджъл Чолмондели и щом го каза, съзрях неговия виртуозен образ.

— Но къде е това „тук“? — попитах, за да му помогна да ме види.

— Лошо място — обади се мадам Рут и се яви. — Много лошо.

Също както при предишното ми влизане във виртуозната реалност и двамата се появиха пред второто ми зрение идеализирани: Чолмондели хубав и с повече мръвка по посталите кокали, а Мадам Рут — минус половината от корпулентната си снага и без острия си тарикатски изговор. Също както предния път, не виждах себе си.

Не забелязвах и никакъв признак от Джуди.

За разлика отпреди не виждах нищичко, освен духовните си водачи. Деветте Отвъдни Свята бяха тъмни като подземна пещера в полунощ. Когато плъзнах шлема за виртуозна реалност върху очите си, зрението ми напълно изключи. Онова, което усещах сега, беше по-мрачно и от пълното затъмнение. Не знам как се получаваше, но така беше.

Но само тъмнината беше като в пещера — никак не се чувствах вътре в пещера. Ако предния път бяхме попаднали в градина, то сега предполагах, че се намираме в джунгла — джунгла в безлунна и беззвездна нощ на милиони километри, а може би и по-далече, от човешко присъствие. Макар и да знаех, че тялото ми се намира в хладна стая в Храма на изцелението на Западния хълм, въздухът около мен бе горещ и влажен и миришеше на неща, за които не исках и да знам, започнали да гният някъде недалеч.

Нещо мърдаше в мрака и аз не знаех какво, защото нищичко не виждах. Каквото и да беше то, според мен не беше добре настроено към нас. Тук не ни беше мястото. Внезапен остър звук накара тялото ми, което не беше тук с мен, да подскочи от тревога — все едно някаква твар настъпи суха клонка, макар че къде ще намериш суха клонка в тая задушаваша влага, не ми беше ясно.

Спомних си, че Нареченият Нощ бе известен и като Пращящия. Но щом се досетих за това, прииска ми се отново да го забравя.

Обърнах се към мадам Рут:

— Как ще намерим Джуди сред всичко това? — Намираме се в единия Отвъден свят и дори да претърсехме някакси всеки сантиметър от него (а аз се боях, че той се разпростира върху доста сантиметри) оставах още осем за претърсване. Като нищо можехме да останем тук довека и двайсет минути отгоре.

Сетих се за стихотворението за смъртта от император Адриаи: „*Animula vagula blandula...* Душица, прелестна скитница, нежен гост и спътник на тялото ми, къде ли сега ще отидеш, тъй бледна, премръзнала, гола, загубила своята игривост?“ Представех ли си, че съм заточен на това ужасно място, щях да избухна в сълзи. Образът прекалено съответстваше на онова, което се боях, че се случва с духа на Джуди.

— Ще направим всичко, каквото можем, господин Фишър — обеща ми мадам Рут. — Не знам какво още мога да ви кажа. Не сме единствените, които оформят това царство — Силата, която живее тук, влияе върху нашите възприятия. Трябва да се опитаме да се раздвижим и да се надяваме, че ще бъдем насочени към госпожа Адлър.

Беше ме предупредила предварително, че този път няма да е толкова лесно като при контакта с Еразъм. Но не бе ме предупредила колко зле ще бъде. Може би и тя не го подозираше преди да опитаме — виртуозната реалност е технология, която току-що започва да се развива, а това означава, че едно от нещата, които практикуващите я тепърва разкриват, е кое как може да се обърка.

Имах усещането, че ако нещо сериозно не беше наред в Деветте Отвъдни Свята, Али Мурад щеше да научи неща, които не бе очаквал — а на някого от новите неустрашими изследователи на виртуозната реалност щеше да се наложи да спасява още три души, загубени в това задушавашо място?

Щяха ли да извадят по-голям късмет от нас?

Мадам Рут каза, че трябвало да се опитаме да се раздвижим, да претърсим Деветте Отвъдни Свята с надеждата, че ще намерим Джуди. Е, раздвижихме се, но не беше лесно. Деветте Отвъдни Свята се противопоставяха на всяко наше метафизично движение. Викахме, ала навсякъде напразно. Все едно бяхме пияни, а те, Деветте Отвъдни Свята, се бъркаха с нас и се подиграваха с нашата мисия. Все едно газехме из кал, из подвижни пясъци, из гореща лепкава тиня.

А сякаш площта, върху която стояхме и се движехме, непрекъснато се смаляваше. Около нас цареше непрогледна тъмнина. С второто си зрение виждах единствено мадам Рут и Найджъл Чолмондели — така че не знам откъде добих това впечатление, но го добих. То ме отведе до друг интересен въпрос (ако „интересен“ и „ужасен“ могат да бъдат синоними): какво ли ще се случи, ако то се склочи в примка около нас?

По-добре е да не виждаш как се извършват някои опити — особено върху теб самия.

Още щом си го помислих и открих, че не съм единственият, който усеща невидимото затягане. С гърло, стегнато от тревога, Найджъл Чолмондели заяви:

— Според мен най-добре ще е да се оттеглим, инак ще ни надвие онова, което се спотайва в мрака.

— А как да се измъкнем? — попитах.

— Разкъсайте кръга. Освободете ръцете си — нареди мадам Рут. — Бързо!

Това не беше лесно дори и когато излизахме от виртуозната градина. Да се сетиш, че притежаваш физическо тяло, способно да върши разни неща, си беше мъчна работа. Да го накараш да ги върши — още по-мъчна.

И не само за мен — наблюдавах как виртуозните образи на Чолмондели и мадам Рут се гърчат съсредоточено, докато се мъчат да накарат телата си да откликнат на волята им. Без съмнение и собственият ми виртуозен образ правеше подобни гримаси пред второто им зрение.

Мадам Рут беше права — трябваше да побързаме. Нещо дишаше във врата ми, макар и да не бях взел врата си с мен в Деветте Отвъдни Свята. Не знаех какво може да ми стори Нареченият Нощ, но много добре осъзнавах що е то да му навлезеш в територията, или по-скоро в тора. Ако ме сгачеше...

И тъкмо в този миг един от нас (и до днес не зная кой) успя да си изтръгне ръката и да разкъса кръга. Завръщането не беше като завръщането от градината — сякаш пропадах във вечност, свила се в секунда и половина. Още по-зле — струваше ми се, че Нареченият Нощ пропада след мен, по-бързо от мен и протяга черни, черни ръце, в които никога нямаше да засияе звезда.

Под шлема очите ми се отвориха рязко. Пак виждах само мрак, но този мрак ми бе познат — познатият мрак на Отсамното. За разлика от черната чернилка на Деветте Отвъдни Свята тук знаех как да се оправя. Махнах шлема от главата си и запримигах срещу меките следобедни лъчи.

Пред очите ми се появиха Найджъл Чолмондели и мадам Рут. Лицата им — обикновените им ежедневни лица, не идеализираните образи от царството на виртуозната реалност — бяха бледи и изпити, каквито биха били и вашите и каквото моето със сигурност беше, след като се измъкнахме на косъм.

Чолмондели се наведе напред и издърпа шлема на Джуди. Лицето ѝ не издаваше нищо, беше си същото както преди да ѝ сложим шлема. Духът ѝ го нямаше там и не бе преживял онова, което усетихме ние.

Мадам Рут избърса с ръкав потта от челото си. Според мен тази пот не беше от каската.

— Исусе! — изломоти тя. — Онова се опита да ни проследи.

— И още как, да му се не види — Чолмондели също явно бе потресен из основи. — То май използва госпожа Адлър като канал — нали има власт над духа ѝ.

— Не съм и чувал подобно нещо — рекох.

— Нито пък аз — отвърна Чолмондели. — Нито, доколкото знам, го е чувал някой от практикуващите виртуозната реалност. Разбира се, съществува възражението, че всеки, изправил се пред този феномен в пълната му сила, така да се каже, надали ще продължи да практикува виртуозна реалност по-нататък. Или какъвто и да било друг занаят — той се засмя, но смехът му напомняше поредица от нервни подлайвания.

— Процедурата неуспешна ли беше? — попита Али Мурад. Той не беше дошъл с нас. Късметлия.

— Късметлия си ти, приятел. И ний сме късметлии, че седиме тука и си приказваме с тебе, а не с Нареченият нощ — рече мадам Рут. Найджъл Чолмондели кимна в потвърждение.

Изправих се. Чувствах се така, сякаш съм бил отделен от тялото си за дълго време и съм се влачил през димящите, мрачни блата на Деветте Отвъдни Свята. Но физическата ми половина, онази част,

която не бе напускала стола, се надигна така плавно, че разбрах, че виртуозната реалност пак ме е измамила.

Преди Али Мурад да обърне отново Джуди на леглото, аз се наведох над таблото и се загледах в лицето ѝ. Очите ѝ бяха отворени и ме гледаха. Но в тях нямаше нищо, нищо повече отпреди — тя не ме разпознаваше, не осъзнаваше къде се намира.

Продължавах да се вглеждам в чернотата на зениците ѝ. Дали Нареченият Нощ не се криеше в тези зеници и не наблюдаваше през тези илюминатори Отсамното, докато държеше духа ѝ в плен в Деветте Отвъдни Свята? Нямаше как да узная.

Отдръпнах се и лецителят отново нагласи Джуди в предишното положение. Найджъл Чолмондели мрачно прибираше шлемовете в сандъка. Той положи длан на рамото ми.

— Ужасно съжалявам, старче. Съвсем искрено. Надявах се да постигнем по-добър резултат.

— И аз. — Отново погледнах Джуди. Ако не успеехме да върнем духа ѝ от Деветте Отвъдни Свята, тя щеше да остане в това легло до края на живота си и да яде, с каквото я хранят, да пие, когато ѝ дават вода, и от време на време да мърда без никакви причини. А какво ли щеше да се случи, като умре? Дали дори тогава духът ѝ би могъл да се освободи от Нареченият Нощ?

Потръпнах цял, а в стаята не беше чак толкова хладно. В някакъв смисъл нейното положение бе дори по-лошо от това на Хесус Кордеро. Той нямаше естествена душа, но поне имаше надежда, че ще получи изкуствена от „Бавен Джин Физ“. Но какво ли можеше да стори Рамзан Дурани за Джуди, чийто дух беше откраднат, а не отсъстващ?

Какво ли можеше да направи човек?

Али Мурад застана пред мадам Рут тъкмо когато тя се запъти към вратата.

— Почакайте, моля ви — каза той с тон на човек, който се напъва — но не прекалено старателно — да се държи учтиво, когато дава заповед. — Все още не сме изследвали напълно етиологията на провала на вашия метод на лечение.

Мадам Рут го изгледа отвисоко. Беше по-висока от него, а и по-широка.

— Ако не се махнеш от тая врата, синко, ша та размажа. Ако ма помолиш любезно, по-късно мой и да си поприказваме за тва. Точно в

момента много повече ми трябваше да ударя едно-две, отколкото ми трябваше ти. — И тя пристъпи напред. Али Мурад отстъпи. Найджъл Чолмондели ситнеше подир масивното ѝ тяло.

Аз също ги последвах. Когато оставих Джуди, сякаш нож се заби в сърцето ми, но да остана там и да я гледам такава... от това ме болеше още повече. Усещах, че ми предстои още една безсънна нощ. Напоследък ми се случваха твърде начесто, и си ги бях заслужил всичките до една.

— Извинете — подвикнах подир Чолмондели и мадам Рут тъкмо току преди да влязат в улея, водещ надолу към фойето.

И двамата спряха.

— Таквоз, съжаляваме, че не можахме да ви пумогнем, гусин Фишър — рече мадам Рут. — Радвам са, че ний успяхме да са измъкнем Тъдява цели-целенички. Лошо, че не мужахми да земим и гаджету ви с нас.

— Жалко — додаде Найджъл Чолмондели.

— Особено за Джуди — рекох, и те двамата благоволиха да кимнат. И това ми вдъхна нахалството да продължа: — Ако успея да измисля нещо, което би ни дало по-добър шанс, бихте ли участвали в нов опит да я спасим от Деветте Отвъдни Свята?

Те се спогледаха. Погледите, които си размениха, не ми харесаха — те казваха „За нищо на света, приятелче“. Мадам Рут отвори уста да отговори и бих се обзаложил на какво ли не, че възнамеряваше да каже тъкмо това. Чолмондели ѝ вдигна пръст — той го раздаваше любезният в двойката. Ето какво каза:

— Това би трябвало да е нещо съвсем необикновено, господин Фишър. — Кое то пак си беше „не“, но в захарна обвивка, та да се преглъща по-лесно. Освен това не искаше да подкопава бизнеса, като си каже направо, че някои номера просто не са по силата на виртуозната реалност.

И затова ми остави надежда — колкото трошичка може би, но надежда. Последното нещо на дъното на кутията на Пандора, което, общо взето, оттогава е изостанало на много дължини назад от бедата. Но само това си имах, и затова го притиснах в пазвата си.

Онова, което няхах, беше представата какво ли бих могъл да измисля, та да имаме по-добър шанс в Деветте Отвъдни Свята.

Нареченият Нощ като че командваше парада тук. Че защо не? Той си беше вкъщи.

Ако можехме да го накараме да се изправи насреща ни на неутрална територия, така да се каже, щяхме да имаме по-добър шанс да го накараме да пусне духа на Джуди. Но как? Деветте Отвъдни Свята бяха неговият дом в Отвъдното. Не виждах никакъв начин да го принудим да излезе навън. Тогава да го победим на негова собствена територия? Това вече го пробвахме, без никакъв успех.

Оставаше... не виждах какво.

Мадам Рут и Найджъл Чолмондели вече си бяха тръгнали. Стоях до улея и се напъвах с всички сили да ми хрумне бляскавата идея, която да спаси деня. В приключенските книги винаги е лесно. Аз дори самичък призовах Птицата Гаруда на Девънширското сметище.

Не и този път.

Пак безсънна нощ. Този път говоря съвсем буквално. Когато наближи един сутринта, просто се предадох и си направих кафе. Щом като щях да будувам, можех поне да се събудя, реших аз. Все някак щях да избутам утрешния ден, а после все някак щях да заспя. Междувременно...

Междувременно кръстосвах из апартамента. Като нямах какво друго да правя, го изчистих така, както не бях го чистил от големите еврейски празници предната година. Когато преместих канапето и креслото, за да почистя под тях, открих там близо крона и половина на дребни, така че дори излязох на печалба.

Прочетох приключенски разказ, платих няколко сметки, написах няколко писма — всичко онова, което правиш, като имаш време за губене. Писах на хора, на които толкова отдавна не се бях обаждал, че се надявах шокът да не ги изпрати в Отвъдното.

Сегиз-тогиз се надигах от кухненската маса, която изпълняваше функциите и на писалище, и се връщах в спалнята. Не за да се опитам пак да заспя — бях се отказал. Дръпвах пердето и се вглеждах в нощта. Навън беше много тъмно — нямаше луна, виждах само две-три Звездици. Бих си помислил, че е тъмно като в рог, ако същия следобед едва не бях попаднал в плен в Деветте Отвъдни Свята. В сравнение с онова местенце нощта в Града на ангелите беше пустинно пладне.

Пак се върнах в кухнята и си сварих кафе. Както един-два пъти преди това, пак ми се прииска да имах ефирномрежов приемник, за да

вдига шум и да ми прави компания в самотата. С тази тишина около мен постоянно мислех, а мислите ми не бяха от желаните.

Пак се върнах в спалнята. Навън все още беше нощ. Ама че изненада. Будилникът ми съобщи, че е четири и половина. Може би си въобразявах, но ми се стори, че хорологичният демон като че беше малко притеснен, дето по това време обикалям като караконджул. Може би този път за разнообразие аз го притесних.

Седнах на леглото. В моето състояние това се оказа поредната грешка — накара ме да си спомня за всички онези пъти, когато двамата с Джуди сме лежали заедно тук и че това надали вече ще се повтори. Очите ми веднага се напълниха със сълзи — човек се разплаква лесно, когато е капнал от изтощение. Капнал, капя, капки сълзи... дали пък това не се дължи на закона за заразата? Не знам.

Пак към кухнята — този път, за да закуся. И вие будувайте цяла нощ, да видите как си огладнява. Тъкмо миех чиниите, когато някакъв гълъб кацна на покрития с плочки покрив отгоре и вдигна такъв шум, все едно летящ килим се беше врязал в хълм при мъгла. Навремето подобна шумотевица пред зори ме караше да подскачам от уплах в леглото. Ако спях, можеше и пак да ми се случи. Но в сегашното ми положение шумотевицата ми беше добре дошла — тя ми показва, че и още нещо, освен мен е живо и мърда.

Свърших с миенето на чиниите, избърсах ги (чудо невиджано) и ги подредих (още по-невиджано чудо). После си взех душ и се отправих към спалнята, за да се преоблека и да посрещна новия ден.

Посрещането на деня всъщност беше лесно: когато разтворих завесите в спалнята, небето на изток вече беше яркорозово, а по хоризонта преливаше в златно. С всяка секунда то ставаше все по-ярко. Най-сетне и слънцето изпълзя. Още един ден започваше. Не се чувствах твърде зле — физически не. Умствено, духовно... това е друга история.

Слънцето се издигна още по-високо, както си му е обичаят. Предишната черна мистерия отвъд рлоя прозорец се превърна в... каква изненада! — в романтичния Хоторн, не особено екзотично предградие на Града на ангелите.

Тъкмо понечих да обърна гръб на твърде познатата ми панорама, когато замрях на място с крак във въздуха. Преди да се строполя, се врътнах и се втурнах към малкия тефтер до телефона ми. Почти бях

сигурен, че имам този номер, но не съвсем. Проверих. Имах го. Набрах го.

— Ало? — дори през двете телефонни духчета разпознах онзи замаян тон. И аз говорех така в онази твърде ранна утрин, когато Чарли Кели ми се обади и набута мен, Джуди и вероятно и целия свят в кашата, в която се намирахме сега. Не ми пукаше. Заговорих.

Намерих място за паркиране на ъгъла на Трийсет и четвърта и „Вайн“, настаних килима си и седнах да чакам. Бях стигнал там двайсет минути преди срещата ми с него. Обеща да дойде. Дори като че имаше силното желание да ми помогне, което според моя начин на мислене само доказваше, че не разбира напълно ситуацията.

Този ъгъл не беше сред най-шикозните в Града на ангелите, а онова, което обикаляше насам-натам и мятеше белтъци към мен, изобщо не беше ангел. Беше сукуба и така въртеше кълки, че и папата би се изпотил. Но сега умът ми бе зает с друго. Тя измърмори нещо, което за щастие не успях да чуя, и продължи нататък.

Две места преди мен един килим се надигна и потегли по „Вайн“. След половин минута друг се плъзна на мястото му.

— Тони! — възкликнах радостно. Обещания — не обещания, страхувах се, че ще си измисли причина да не дойде. Преди шест сутринта човек може да обещае какво ли не, само и само да накара досадника отсреща да затвори телефона.

Но ето го тук него, ухилен като човек, успял да се понаспи.

— Да вървим, Дейв — подкани ме той. — Много съм чел за виртуозната реалност. Мислиш, че ще пропиляя шанс да видя какво е отвътре ли?

Ако притежаваше някакъв разум, то тъкмо това би направил. Но сигурно не притежаваше — сръга ме в ребрата с лакет и хлътна в административната сграда отпред. Пееше си нещо на литовски. Долових името на Перкунас, но само толкова. Преди да се запозная с Тони и това нямаше да хвана.

Аз имам по-дълги крака от неговите. Когато стигнахме в приемната на мадам Рут, аз вече вървах две крачки пред него. Отворих вратата и влязох, а Тони ме следваше по петите. Ако ви кажа, че мадам Рут бе възхитена, че ме вижда, то ще ви излъжа.

— Господин Фишър — рече тя възможно най-търпеливо (тоест не особено), — вчера ви казахме, че не можем да направим нищо

повече за вас.

— Не, не казахте точно това — възразих. — Найджъл Чолмондели каза, че не можете да направите нищо, освен ако аз не измисля нещо необикновено. Е, измислих го и това е господин Антанас Судакис. — Не се изразявах съвсем разумно, но така е, като се си спал цяло денонощие, че и отгоре.

Тони се ухили.

— Нещо необикновено, а? Хей, това ми хареса!

На Мадам Рут като че никак не ѝ беше забавно.

— Че какво му е необикновеното? — попита тя. Какво му е необикновеното бе, умник! — подсказваше тонът ѝ.

И така, аз ѝ обясних какво е то най-подробно, като вероятно доста често се повтарях. Наблюдавах веждите ѝ или по-скоро изписаните линии, по които си личеше къде са расли навремето. Когато започнах, те скептично се бяха покачили високо горе, но колкото повече говорех, толкова по-надолу слизаха.

Щом свърших, тя рече само:

— Я чакайте тука и двамцата. — Излезе и се върна след минутка с Найджъл Чолмондели. — Добре, мой човек, я се'а му кажи и на него онуй, дет' ми го каза на мене.

И аз го повторих. Съмнявам се, че втория път съм се изразявал по-шлифовано от първия. Когато свърших, Чолмондели се чешеше замислено по дългата конска брадичка, а щом заговори, се обърна не към мен, а към Тони Судакис:

— Принципно ми възражение, господине, е моето съмнение, че Перкунас е Сила, достатъчно силна (моля ви, простете за тавтологията), че да постигне желанието ефект в Деветте Отвъдни Свята.

— Гръмовержецът да е недостатъчно силен?!

Тони беше човек на директния подход. Боях се, че и сега ще подходи директно — например, ще замери с Чолмондели стената. Но не го направи — просто каза:

— Чуй ме. Едно време, не много отдавна, някакъв селянин поканил Дявола на сватбата на щерка си. Не че искал дяволът наистина да дойде, та му рекъл, че Християнският Господ, Дева Мария и няколко светци също щели да ходят. На Дявола хич не му пукало от това. После селянинът му рекъл, че е поканил и Перкунас и дяволът не дошъл — сетил се как Гръмовержецът го направил на катран при

последната им среща. Щом такова нещо му е по силите, мислиш, че не може да се оправи с нещо, дето се вика Нареченият Нощ ли?

Мадам Рут и Чолмондели се спогледаха. Аз не съм телепат, но в този момент им четях мислите: Перкунас трябва да е някоя яка и хитра Сила, щом е оцелял толкова дълго в преобладаващо християнската европейска текосистема. Не би ми се искало да го пусна срещу Хуитцилопочтли и Хухухетеотл, но Нареченият Нощ не можеше да се мери с тях по величина.

Другата променлива в уравнението обаче беше, че Перкунас не беше слизал в ада, за да смели Дявола на катран. Можеше ли да направи същото в Деветте отвърни свята, дори и с предимството, което описах на практикуващите виртуозна реалност?

Нямах представа. Знаех, че нямаше да се захвана с това, ако медиумът и канализаторът не се навиеха. Бях готов да се вкопча във всеки възможен шанс отново да се опитам да спася Джуди. Исках да ги убедя да опитат пак, защото не можех да стигна в Деветте Отвъдни Свята без тях.

— Господа, моля ви да ни извините — рече Найджъл Чолмондели. — Ще трябва да се посъвещаваме какъв точно курс на действие да предприемем.

Двамата се оттеглиха в съседната стая — кабинетът на Чолмондели. Миналия път, когато се оттеглиха там, аз не бях чул нищо. Сега врясъците на мадам Рут отекваха през стената. Миг по-късно се разнесоха и виковете на Чолмондели. Радвах се, че го нарекоха „съвещание“. Щото иначе аз бих го нарекъл кавга.

Ала щом се върнаха обратно в приемната на мадам Рут, всичко беше цветя и рози. Мадам Рут ме изгледа на кръв, озъби се на Судакис, пак ме изгледа на кръв и накрая рече:

— Айде.

Зяпнах.

— Просто така?

— Просто така — тросна се тя. — Нямаме нищо по график чак до късния следобед и или дотогаз ша я свършим тая, или ша запецнем в Деветте Отвъдни Свята и тогаз няма кво да го мислим. Така че да ходиме.

И отидохме. Двамата с Тони долетяхме до Храма на изцелението, всеки със своя килим. Така кошмарът на уличното движение в Града на

ангелите ставаше още по-голям, но и за двама ни бе по-удобно, защото после щяхме да си тръгнем в противоположни посоки. Освен това не исках да излагам на опасност и други хора, освен себе си, като заспя на ръба на килима.

Стигнахме паркинга пред болницата е разлика от няколко минути и зачакахме Чолмондели и Мадам Рут. Знаех, че ще позакъснеят — трябваше да опаковат апаратурата си, преди да полетят. Докато чакахме, Тони запали пура. Тъкмо смачка фасата с пета, и килимът им кацна през няколко места от моя.

— Да се качваме — прикани ни Чолмондели, като влачеше сандъка към вратата. — Обадох се предварително, за да съм сигурен, че госпожа Адлър не е подложена в момента на някаква духовна терапия. — Беше по-експедитивен, отколкото предполагах.

— Чудесно — възкликнах аз от все сърце, защото това означаваше, че не се е наложило да прехвърлят Джуди в ИМ или нещо подобно. В такива случаи беше редно да се обадят и да кажат, но мен ме нямаше цяла сутрин. Значи състоянието ѝ не се беше влошило. И без това беше достатъчно лошо.

Качихме се заедно на петия етаж. В стаята на Джуди, освен жандарма ни чакаше и Али Мурад. Двамата с Мадам Рут си размениха недружелюбни погледи. Прииска ми се да им напомня, че са на една и съща страна, но те сами се досетиха за това. Мурад подреди столовете за кръга на виртуозната реалност още преди да го помолят и се сети, че този кръг днес ще има и допълнителен член.

Този път аз преместих Джуди в долния край на леглото. Колкото и да се надявах, изобщо не почувствах, че докосвам жената, която обичам. Плътта ѝ беше там, на леглото, но същността ѝ я нямаше.

Найджъл Чолмондели надяна шлема на главата ѝ. Също като предния път, двамата с Мадам Рут се настаниха от двете ѝ страни. Аз седнах от другата страна на мадам, а Тони се настани между мен и Чолмондели.

Англичанинът извади от сандъка шлемовете и ни ги раздаде. Щом си го сложих, стаята притъмня. И отново, също като преди, последваха няколко секунди на неидентифицирано ровичкане, докато всеки се опитваше да хване ръката на съседа си.

А после отново се намерихме в Деветте Отвъдни Свята: почерни от черното, горещи, влажни, зловонни. Някакси усетих, че Нареченият

Нощ е разбрал, че сме там, по-бързо от предния път. Не виждах нищичко, ала пространството около мен вече започна да се затяга и напруга, все едно духът ми се опитваше да напъха в чифт гащи, които са му два-три размера по-малки.

— Леле, това може и да е Отвъдното, ама със сигурност не са скъпите квартали — възкликна Тони Судакис. Щом проговори, той стана видим за мен сред мрака. Когато се запознахме, той ми заприлича на човек, който е бил добър футболист, но после конкуренцията го е смазала. Е, образът му във виртуозната реалност беше над два метра висок и може би метър и двайсет широк в раменете — толкова едър, че от него би излязъл цял футболен отбор, а не само един играч. Но във всичко друго, освен в размера си беше съвсем същият Тони.

— За това те предупредих — произнесох, най-вече за да му се покажа. Мадам Рут и Найджъл Чолмондели също се обадиха и веднага се появиха пред второто ми зрение. Ни следа от Джуди. Не бях и очаквал, но надеждата умира последна.

Чолмондели се обърна към Тони Судакис:

— Ако това ще сработи, най-добре да е по-скоро. Предимството на изненадата, не знаете ли? Колкото по-дълго Нареченият Нощ събира силите си срещу нас, толкова по-лоши неща ни очакват.

— Добре. — „Виртуозният“ глас на Тони беше почти с октава по-плътен от истинския. Той бръкна в ризата, разраснала се заедно с торса му, и извади малкия кехлибарен амулет, който го видях да използва, когато за първи път влязох в канцеларията му.

Тук обаче амулетът не приличаше просто на кехлибар. Той сияеше като мъничко парченце от слънцето и разпръскваше истинска светлина в мрака на Деветте Отвъдни Свята. Гледката на дървета, кал и блатиста вода не беше кой знае какво, но със сигурност биеше тази на враждебните и задушливи Девет черни понеделника.

И с онзи кънтящ, гръмотевичен глас Тони Судакис се провикна:

— Перкунас, Гръмовержецо, чуи верните си поданица! Направи за нас, пленници тук в Деветте Отвъдни Свята, същото, което направи за Утринната звезда на нейната сватба: дай ни, моля те, Деветте слънца в небето!

Беше се клел един-два пъти в Перкунас и Деветте слънца — достатъчно, че да ме наведе на мисълта, че неговият бог вероятно ще

разполага в Деветте Отвъдни Свята с могъщество, което Нареченият Нощ не би очаквал. Ако съществуваше Сила, която на вид подхожда идеално, че да повлияе върху родното царство на друга Сила, то тъкмо сега бе моментът.

Изчаках, както ми се стори, цяла вечност, макар да знаех, че времето е меко казано условно понятие в царството на виртуозната реалност. После онзи сияен къс от бивш кехлибар се откъсна от верижката около врата на Тони и се издигна в черното небе. Няма как да не сте си пожелавали нещо при гледката на падащи звезди. Тук, в Деветте Отвъдни Свята, аз си пожелях нещо, щом видях издигаща се звезда.

Все по-нагоре и по-нагоре се издигаше сияйната искра. Макар и да летеше все по-високо, блясъкът ѝ не помръкваше. Спря да се издига точно над мястото, където би била главата ми, ако можех да усетя тялото си във виртуозната реалност.

Нова пауза — а после огромна експлозия от светлина, която едва не заслепи очите ми, каквито тук няхах. Небето си остана черно, но изведнъж в него девет слънца грейнаха в най-прекрасния пръстен, който някога съм виждал.

— О, Юпитер! — измънка Найджъл Чолмондели.

— Не — поправи го Тони самодоволно. — О, Перкунас.

Светлината обля Деветте Отвъдни Свята за пръв път, откакто Нареченият Нощ е изваял царството си от суровата материя на Отвъдното. Виждах всичко наоколо, а по един различен начин — и цялото царство наведнъж.

Можеше и да греша, но ми се струваше, че всяко от Деветте слънца огрява различен Отвъден свят. Усещах ги и Деветте. Всичко, което мога да кажа за тях, е, че дори и осветени, всеки е по-малко привлекателен от предишния. Ако Нареченият Нощ бе замислил това място така, че да му е комфортно, мен ако питате, трябвало е да си наеме декоратор.

И там, в далечината и все пак едновременно с това достатъчно близо, че можех да протегна ръка и да го докосна, видях нещо, на което не му беше мястото в тази мрачна джунгла.

— Джуди! — провикнах се. Нареченият Нощ може и да се бе опитал да я скрие, но не успя, не и с Деветте слънца на Перкунас, възсияли в черното небе.

И още щом произнесох името ѝ, тя се изправи до мен. Както вече казах, образите във виртуозната реалност някакси усъвършенстват досадната действителност. Нали ме разбирате — не че някога съм смятал, че Джуди има нужда от усъвършенстване, но когато я видях там, изведнъж проумях как е изглеждала Беатриче за Данте.

На Данте не му е била нужна виртуозна реалност, за да вижда по този начин, но пък Данте е художник и гений. А аз бях прост служител на АПУ. По какъвто и начин да бе дошъл виртуозният образ на Джуди при мен, знаех, че ще го лелея до края на дните си.

И знаете ли какво? По израза ѝ познах, че и аз никак не ѝ изглеждам зле.

Тя каза:

— Благодаря ти, Дейвид. Започвах да се боя, че никога няма да успея да се измъкна от това ужасяващо място. Никога не изгубих надежда, ала се тревожех. Когато Нареченият Нощ ме скри от вас предишния път, когато дойдохте тук — когато и да е било това — се зачудих дали някой би могъл да усети къде съм. Но ти намери начин.

— И аз никога не изгубих надежда — отвърнах. — Аз... — Светлината, изпълваща Деветте Отвъдни Свята, започна да помръква. Погледнах към небето. Деветте слънца си бяха там, но като че с всяка секунда угасваха.

— Трябва веднага да бягаме! — призова мадам Рут. — Това е царството на Нареченият Нощ. Перкунас и Деветте слънца може и да са го изненадали, но не Перкунас е властващата Сила тук.

— Колежката ми е права — подкрепи я Найджъл Чолмондели. — Трябва да прекъснем кръга на виртуозната реалност. Спомнете си плътските си форми — с усилие на волята ги отделете една от друга, за да пуснете ръцете, за които сега се държите. Бързо!

Съсредоточих се върху тялото, което бях изоставил в Храма на изцелението на Западния хълм. Да си спомня, че имам ръце — да не говорим за раздвижването им — ми струваше повече сили, отколкото мислех, че притежавам. И през цялото това време Деветте Отвъдни Свята ставаха все по-тъмни, и по-тъмни, и по-тъмни. Усещах как силата на Нареченият Нощ се сключва около нас.

А после изведнъж отново попаднах в стая 547. Продължавахме да се държим за ръце с Тони Судакис и мадам Рут, значи не аз бях прекъснал веригата. Това беше първото, което забелязах, след като се

пуснах от другите и смъкнах шлема от главата си. Едва тогава, докато мигах срещу светлината, твърде ярка за очите ми, се усетих, че този път, когато напуснахме царството му, Нареченият Нощ не се опита да ни преследва.

Трябва да разберете — всичко това премина през ума ми за частица от секундата, съвсем мъничка частица при това. После спря да ми пука, защото и Джуди свали шлема си. Тя седеше на леглото, гледаше ме през рамо и се усмихваше ослепително като всичките Девет слънца накуп.

Усмихнах ѝ се и аз. Както и Тони, Найджъл Чолмондели, Али Мурад и жандармът, който я пазеше. Тя не беше облечена с дрехи, а само с чисто бяла нощничка от девствен лен с някакви си две връзчици отпред, които не се справяха особено добре със задачката си.

Щом Джуди се усети, тя изписка и се завъртя така, че онази част от нощничката, която я покриваше, я закри от нас. После ме подкани:

— Дейвид, според мен е редно да ме представиш на тези хора. Измъкнахте ме чрез виртуозна реалност, нали?

— Точно така — потвърдих, а после я представих. След здрависванията и благодарностите продължих: — Каза ми, че искаш да се занимаваш с новата технология. Но не мисля, че си искала да я видиш отвътре.

— Не. — Тя разтърси глава и косата ѝ се разхвърча навсякъде — типичен жест за Джуди. Видях го в първия ден, откакто я познавах. Този жест разсея всички дребни остатъци от съмнения — тя отново бе Отсам, съвсем и напълно. — Но все пак беше интересно — додаде тя. — Бих ви разпознала всичките по образите, с които ви виждах в Деветте Отвъдни Свята. Но ти, Дейвид, ти и там си беше съвсем същият.

Чолмондели и мадам Рут ме изгледаха странно. В първия миг не разбрах, а после го осъзнах. Би трябвало да си необикновено добродетелен човек — например, като брат Ваан — за да запазиш обичайния си вид и във виртуозната реалност. Ушите ми пламнаха.

— Сигурно е от любовта — смъкнах.

— Най-вероятно — подкрепи ме Найджъл Чолмондели. — В края на краищата, ако не беше вашата любов към госпожа Адлър, тя все още щеше да е в плен в Отвъдното.

От това ушите ми още повече пламнаха. В Деветте Отвъдни Свята аз бях идеализирал Джуди в един образ, който щях да съхранявам грижливо цял живот, а тя ме беше видяла такъв, какъвто съм. Кое ли беше по-големият комплимент? Хич даже не мога да ви кажа.

Жандармът извади пергаментов лист и писалка. Докато всички ние бяхме въодушевени, той си оставаше делови.

— Можете ли да опишете мотивацията на предполагаемите извършители, виновни вашият дух да бъде отвлечен в Отвъдното царство, наречено Деветте Отвъдни Свята, госпожо Адлър? — запита той с официален тон.

— Искате да кажете защо ме изпратиха там ли? — преведе Джуди. И как иначе — коректорка до мозъка на костите си! После отново тръсна глава. — Не ми казаха много, което вероятно от тяхна гледна точка бе разумно. Според мен просто не им се искаше да се тревожат, че ще избягам. Но крояха някакви грандиозни планове — това поне знам. Постоянно повтаряха, че щели да се разправят с мен както подобава, след като приключат с онова другото, каквото и да е то.

Това ми напомни, че тя не знаеше за събитията на Девънширското сметище и в „Шоколадовата невестулка“. Освен това то обясняваше и защо не е била в сградата на „Шоколадовата невестулка“, но не ми се искаше да мисля какво са възнамерявали да й сторят онези, след като се сдобият с властта, към която се стремяха.

Набързо я информирах за случилото се Отсам, докато тя е била Другаде. Тя кимна трезво и рече:

— Това добре се връзва с разговора ни преди да ме отвлекат. Радвам се, че успяхме да го осуетим.

— Не „ние“, госпожо Адлър — поправи я Тони Судакис. — Той — и ме посочи с пръст. — Ако той не се бе досетил да извикаме Птицата Гаруда, всичките щяхме да сме в кюпа.

— Някой трябваше да направи нещо — обясних. Забелязах тревожния поглед, който ми хвърли Джуди, и допълних: — Мисля да взема Тони за мой рекламен агент. Другото, което трябва да си спомниш, е, че ако не беше неговият Перкунас и Деветте слънца, нямаше да можем да те спасим.

— Да, ама пак ти се сети за това и накара мадам Рут и Чолмондели да се включат, макар и да не бихме ги нарекли въодушевени — възрази Тони. Виртуозно реалното дуо закима енергично.

— Е, щом настоявате, че заслугата е моя, знаете ли какво? — възкликнах. — Приемам. — Всички се засмяха и заръкопляскаха.

— Имам ли някакви дрехи тук, освен това еротично бельо? — попита Джуди. — Сега, когато отново съм в тялото си, искам само да се разкарам оттук... но къде точно се намирам?

— Това е Храмът на изцелението „Западен хълм“, госпожо Адлър — обясни Али Мурад. Той отвори шкафа и посочи туника и панталони. — В тези дрехи ви намериха. Изпраха ги, след като ги подложиха на подробен преглед от жандармерията.

И са имали нужда от пране, смея да твърдя. Зачудих се колко ли време тялото на Джуди ги е носило и цапало, докато духът ѝ е бил пленен в Деветте Отвъдни Свята. И тя сигурно си мислеше същото, защото каза:

— Стават, колкото да се махна оттук. После мисля, че ще ги изгоря.

— Както желаете, госпожо Адлър — отвърна Али Мурад. — Остава още една формалност, преди да ви освободим. — Джуди му метна класическия поглед „Я по-живо“. Имаше ефект. Той припряно продължи: — Трябва да удостоверя, че сте здрава, преди да ви изпратя долу в канцеларията.

— Давайте тогава — подкани го Джуди и видимо се стегна. Като човек, работещ с магия, тя знаеше колко е важно да се придържащ стриктно към правилата и процедурите.

Нека отдадем дължимото на Али Мурад — той превърна прегледа в такава формалност, каквато обясни на Джуди, че е. Измери ѝ пулса и кръвното и заяви:

— Моля, рецитирайте веруюто на вашата вяра.

— „Shma yisroayil, adonai elohainu, adonai ekhod“ — издекламира Джуди и после за всеки случай го повтори и на английски: — „Слушай, Израилю — Йехова нашия Бог е един Господ“.

Али Мурад задраска тайно нещо по картоната ѝ. Щом приключи, той се произнесе:

— Имам удоволствието да ви обявя за физически и духовно здрава.

— Тогава, моля ви, излезте всички и ме оставете да се облека — помоли тя и додаде: — Дейвид, като приключа с деловата част, ще ме откараш ли у дома?

— Разбира се — съгласих се с готовност. — Трябва да съобщим на жандармите в Лонг Бийч и в Града на ангелите, че си добре. И на двете места ще искат да говорят с теб. Но — продължих бързо, за да ѝ попреча да ме замери с вазата от нощната масичка — това не е чак толкова спешно.

— Аз ще се погрижа — обади се жандармът, който я охраняваше. После се ухили: — Но ще ви дам малко време.

— Благодаря — отвърна Джуди и всичките се изнизяхме навън. Али Мурад отиде да нагледа друг пациент. Найджъл Чолмондели и мадам Рут се отправиха към улея, както и жандармът.

Обърнах се към Тони Судакис:

— Не мога да ти кажа колко съм ти благодарен.

— Няма проблем — той махна с ръка. — Радвам се, че се получи. Слушай, трябва да се връщам на работа. Надявам се да се видим — стига да не ми разследваш сметището.

— Оттук нататък ще пращат други там — казах. — При мен има конфликт на интересите.

Той се ухили, плясна ме по гърба и си тръгна. Аз останах да чакам в коридора. Точно срещу мен имаше табела с големи червени букви: ОТДЕЛЕНИЕ ЗА ИНТЕНЗИВНИ МОЛИТВИ. ВСИЧКИ ПОСЕТИТЕЛИ ТРЯБВА ДА БЪДАТ БЛАГОСЛОВЕНИ ПРЕДИ ВЛИЗАНЕ. Гледах я и не можех да изразя колко се радвам, че на Джуди не ѝ се наложи да мине през тези порти.

Тя излезе от стаята. Наложих се да я упътя до канцеларията на първия етаж — тя нямаше никаква представа как са я докарали тук, освен онова, което ѝ бях казал аз. Служителите като че нещо я гледаха накриво, докато не произнесе вълшебните думички „Син Щит“. И изведнъж всичко стана лесно, макар че попълването на формуляра ѝ отне доста време.

Най-сетне излязохме на паркинга и закопчяхме коланите на летящото килимче. Преди да потеглим, аз се наведох и я целунах. Тя

ме притисна. Прегърнахме се. Докато още не съм се разтекъл в локва, потеглих. Карах много внимателно — бях ужасно скапан.

Беше пладне и затова движението не беше много оживено. Практически всички от нейния блок бяха на работа. Наложих се да използваме моя талисман за влизане — нейният не беше у нея.

— О, Господи, колко е хубаво тук — въздъхна тя, щом влязохме. Завесите бяха разтворени — тя ги дръпна. После влезе в кухнята и отвори хладилника. Чух я как хлъцна притеснено.

— Трябва да изхвърля почти всичко. Но, слава Богу, останала е бира.

— Бира ли? — възкликнах.

Тя пак хлъцна — този път заради моята глупост.

— За чашата корени — обясни, като да не бях от най-умничките (а в момента не бях). После се върна във всекидневната, където аз седях като загубена душица. Тя положи всички усилия да поправи това — каква целувка ми даде... е, ако клепачите ми бяха щори, щяха да плющят на осите си, дърпани здравата.

— Ето какво ще направя — рече тя и започна да подгъва пръсти, спретната и организирана както винаги. — Ще изпия чашата корени. Ще смъкна тези дрехи, никога повече няма да ги сложа и ще си взема душ, за да ми помогне да забравя, че съм ги обличала. После ще облека нещо, което се надявам да ти се стори по-интересно и ще се опитам да ти се отблагодаря подобаващо, за да ме върна от Деветте Отвъдни Свята. Как ти звучи всичко това?

— Прекрасно — отвърнах пресипнало.

— Добре. И на мен ми звучи прекрасно. — Тя изгълта на един дъх чашата корени и свали дрехите си направо там, посред всекидневната. Когато се опитах да я сграбча, тя ми се изплъзна.

— Седни там — нареди тя. — Искам да се измия! Няма да се бавя, обещавам. Става ли?

— Става — отвърнах и седнах, за да го докажа. Тя кимна одобрително и се запъти към банята. Водата вътре потече.

Аз заспах на канапето.

Джуди в края на краищата ми прости, макар и да не ме остави да го забравя. Всичко, което исках от мига, в който се набутах в случая с

Девънширското бунище, беше нещата отново да потекат нормално. Забърсването на ръба на Армагедон е за светците и героите, не за кротки работяги като мен.

Трябва да отбележа, че напредвам. Двамата с Джуди определихме датата на сватбата и аз тържествено обещах да остана буден през брачната нощ и през следващата.

По-добре ще е да си спазиш обещанието, или ще намеря кой да те отмени — каза ми тя. Но и двамата се шегувахме и го знаехме, така че всичко си е наред.

Все още не съм сколасал с всичката работа. Наваксам, но напоследък прекарвах толкова време в съда, че не съм се задържал на бюрото си достатъчно дълго време, за да изръшкам всичко. Но помощта ми хората, които отвлякоха Джуди и едва не попиляха Града на ангелите, да си получат заслуженото сама по себе си носи удовлетворение.

А като стана дума, ще продължа да ходя в съда дори и след като процесите приключат. Едно от нещата, които успях да свърша, е докладът за влиянието на внасянето на лепрекони в Града на ангелите върху околната среда. Реших, че няма да има никакви проблеми, особено след като Чумашките сили изгубиха значение за прогнозата. След като Беа прочете доклада, каза много хубави неща за мен на понеделнишкото събрание (или поне така ми казват. Тогава не бях там, но все някак успявам да понеса разочарованието.).

Но „Спасете нашия басейн“ решиха да оспорят заключенията ми и затова случаят ще се проточи кажи-речи до края на вечността. Предполагам, че поправянето на всяка възможна вреда, която би нанесъл Мъничкият народ, би струвала по-малко, отколкото всичката дандания покрай тях, но аз съм просто един тъп инспектор. Не ми плащат, за да прокарвам политика.

Освен това работя и по едно друго нещо. Скоро след всичката тази неразбория, която ви описах, случайно видях в „Таймс“ малка бележка по повод това, че някой си Чарли Кели, помощник-администратор в Агенцията за природно усъвършенстване в РСвК е подал оставка и на негово място е назначен някой си Гупта Сингх.

Дали Чарли сам се е омел, или са го натирили? И тогава не знаех, и сега не знам. Гледах статийката и си мислех колко неприятности бяха произлезли — и колко още можеха да произлязат — от начина, по

който той постави случая с Девънширското бунище. Не само че ми го възложи неофициално, ами и по всякакъв начин се въздържах да ми дава нужната ми информация. А после побягна като изгонен демон тъкмо когато най-много разчитах на него.

Хора бяха загинали, отчасти защото Чарли не си вършеше работата както трябва. Нещо повече — що се отнася до мен, едва не загубих най-важния човек в живота си. Знаех, че в космически мащаб приоритетите ми са изопачени, но аз не се преценявам по космическите мащаби.

А какво се случи с Чарли, задето се издъни и побягна като страхливец? Напусна работа, и най-вероятно дори не принудително. Толкова. Но някакси не ми изглеждаше достатъчно.

Знам какво си мислите — мислите си, че съм му го върнал тъпкано. Съжалявам, не съм — кървавите отмъщения не са ми в стила. Освен това не познавам магове, които познават такива демони. Не ми се ще и да ги търся. Заради Чарли не си струва да рискувам душата си. И все пак...

Оставих го в подсъзнанието си — там, където нещата къкрят, докато се оправяш с по-непосредствените грижи. Най-сетне един ден, точно преди да ме извикат на свидетелското място, ми хрумна идея, която ми хареса.

За жалост, когато се заех да я осъществя, не излезе толкова лесно, колкото го мислех. Първият път, когато се обадох в РСвК, не можах да се сдобия с нужната ми информация. Потиснат, но не и победен, реших, върнах обратно идеята в гърнето и я оставих да покъкри, докато продължавам да живея.

Два дни по-късно, докато нагъвах сандвич в кафенето на съда (по-свястно от онова в Конфедералната сграда, но не много) разбрах откъде ще получа отговора. Създадеш ли веднъж връзки, ако не ги използваш, значи си глупак.

И затова се обадох в Централното разузнаване, идентифицирах се и помолих да разговарям с човека, който ме осведоми, че Хенри Легион е отхвърлил бремето на мирската суета. Не разполагах с име, което да посоча, но се надявах ЦР да не придирия. И разбира се, след минута го чух да казва:

— Добър ден, господин Фишър. Радвам се, че всичко е наред с вас и вашата дама.

Е, нямаше защо да се изненадвам, че тези неща са известни на Централното разузнаване.

— Благодаря — успях да смънкам.

— С какво мога да ви бъда полезен днес? — продължи той.

Обясних му какво искам и защо го искам.

— Ще го използвам само този път — обещах. — Ако желаете, ще положа официална клетва за това.

— Няма нужда, господин Фишър — отвърна той. Телефонното духче в ухото ми възпроизведе странен дращещ звук. Досетих се, че е кискане. — Казано между мен, вас и стената, бих казал, че сте си спечелили правото да го използвате, както ви хрумне. Сега затворете. Ще ви се обадя след две минути и ще ви дам каквото ви трябва.

Затворих. И съвсем скоро, точно както беше обещал, телефонът се развряска. Вдигнах слушалката, записах каквото ми продиктува момъкът от Централното разузнаване, благодарих му още веднъж и затворих.

После ми остана само да чакам. Тъй като го правех за собствено удовлетворение, а не за удовлетворението на Чарли, изчаках до събота срещу неделя. Шабатът ми бе свършил, така че можех да използвам телефона без никакъв намек за грях, а на другата сутрин не трябваше да ставам рано и да ходя на работа. Това също имаше значение за онова, което бях намислил.

Прозяхах се, когато вдигнах слушалката в апартамента, но не ми пукаше. Набрах номера, даден ми от Централното разузнаване — домашният телефон на Чарли Кели. Вслушах се в патардията, която започна да вдига.

— Ало? — дори и през двете телефонни духчета Чарли звучеше като човек, потънал в сън дълбок.

— Здравей, Чарли — отвърнах бодро. — Дейв Фишър ти се обажда от Града на ангелите. Как си тази сутрин?

— Исусе — възкликна той с малко по-ясен глас. — Имаш ли представа колко е часът?

Тъй като вече бях попитал будилника, знаех го точно до минутата.

— По вашето време е 5.07 — отвърнах. — Точно в толкова ми се обади ти, за да ми натресеш случая с Девънширското бунище за токсична магия. Там всичко се уреди, но не благодарение на теб.

Той взе да ломоти. Затворих.

И знаете ли какво? Това телефоните, в края на краищата, не са съвсем лошо нещо.

---

[1] Пословична измама, публикувана във вестник „Чикаго Трибюн“ през 1890 г. за да си вдигне тиража. В основата на описания фокус е въже, което факирът хвърля в небето и краят му се губи горе, но то продължава да виси в нищото. Случката е описана като истинска, и твърде много хора се хващат на измамата. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.